

ดั่งดวงดาว
รอการค้นพบ

กาเอ๋ย กา ก.

ตั้งดวงดาวรอการค้นพบ

เรื่องและภาพ กาเดย์ กา ก.

ดั่งดวงดาวรอการค้นพบ

เรื่องและภาพ : รัตนสุญา ขอแสงเยี่ยม

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพีพร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ. ดร. อัญญา พิทยาพิทักษ์

อ. อนุสรณ์ ดีเหว้

อ. ดร. พิชญานิล รุ่งรัตนนา

คำนำ

ข้าพเจ้าในตอนอายุ 15 ปี ไม่ได้ต่างไปจากข้าพเจ้าที่อายุ 12 ปีเสียเท่าไร จึงคิดไปว่าจะอะไรที่เคยรู้เกี่ยวกับตัวเองในอายุ 15 ปี นั่นคือคำตอบสุดท้ายของชีวิต แล้ว ข้าพเจ้าคงไม่เปลี่ยนไปจากเดิม เป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ชีวิตที่ผ่านมา ใช้ชีวิตผ่านไปวัน ๆ ตามประสาวัยรุ่น ไม่ได้คิดทบทวนถึงชีวิตที่ผ่านมาแล้ว ไปโรงเรียน เรียนหนังสือ กลับบ้าน ทำการบ้าน ทุกอย่างคงวนแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนจบมัธยม แต่แล้วทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าค้นพบตัวตนที่ฝังไว้ในส่วนลึกของจิตใจ ตัวตนเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ายังเด็กไม่เข้าใจว่าคืออะไร คนรอบข้างมีใครให้คำตอบได้ และข้าพเจ้าเองก็ไม่กล้าพอจะค้นหามัน เพราะกลัวว่าตัวเองจะต่างจากคนอื่น ตลอดเวลาช่วงมัธยมปลายข้าพเจ้าคิดทบทวนถึงตัวตนนี้เข้าไปซ้ำมา คิดไปว่ามันเป็นแค่จินตนาการของข้าพเจ้า ไหลตามกระแสสังคมไปเอง ในตอนนั้นไม่ค่อยมีสื่อที่นำเสนอภาพแทนของหญิงรักหญิงที่ตรงกับตัวข้าพเจ้า จึงรู้สึกสับสนหลงทางและหวาดกลัว ว่าคนอื่นจะคิดยังไง เพื่อนจะยังมองข้าพเจ้าแบบเดิมไหม จนถึงวันที่ข้าพเจ้าเปิดใจและยอมรับตัวตนของตนเอง และกล้าบอกกับเพื่อน เพราะเพื่อนที่คอยโอบกอดเสมอมา ข้าพเจ้าจึงกล้าเป็นตัวเอง

ตั้งดวงดาวรอการค้นพบ จึงเป็นวรรณกรรมที่พูดถึงการค้นหาตัวตน มิตรภาพและการยอมรับของนางสาว 'เจด' เด็กอายุ 15 ย่าง 16 ปีที่พ่อแม่หย่ากัน และให้เธอไปอยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วนชื่อว่า 'มัชชาวรินทร์' เจดต้องปรับตัวกับสังคมใหม่ และค้นหาหลักแหล่งของตัวเองว่า เธอคืออะไร อยู่ส่วนใดของสังคมนี้ ตัวตนของเธออยู่ตรงไหน ที่ใดที่ทำให้เธอรู้สึกมีตัวตน หากวรรณกรรมชิ้นนี้ เกิดข้อผิดพลาดประการใด ขออภัยมา ณ ที่นี้

กาเอ๋ย กา ก.

สารบัญ

บทนำ.....	1
#1 หมายเลขที่ท่านเรียกหา.....	12
#2 เพื่อนคนแรก.....	21
#3 ของไม่พึงประสงค์.....	32
#4 ชมรมกับहनอนหนังสือ.....	40
#5 วันเทพสาปลั่ง.....	56
#6 บรรณารักษ์สาว.....	63
#7 จุดหมายลับ.....	69
#8 ชมรมลับ.....	73
#9 ที่จริงที่หลอก ที่หยอกที่เล่น.....	87
#10 นกหัดบิน.....	101
#11 นกตกรัง.....	112
#12 เรื่องเล่าเรื่องแรก.....	126
#13 มันมากับฝน.....	131
#14 ดัวยรักและนมแพะ.....	138
#15 ผูกพันแต่ต้องลา.....	147
#16 วันนั้น ^{นั้น} ของเดือน.....	162
#17 รวมนญาติ.....	172

#18 ความลับไม่มีในโลก	188
#19 เยี่ยวยารักษาแผลใจ	203
#20 กลัวไม่กลัว	213
#21 ความภาคภูมิใจ	222
#22 ใก้เรื่องเห็บิด	233
#23 ความรักคือ	244
#24 เสียงของหัวใจ	255
#25 แล้วยังงั้ต่อ	266
#26 โกใก้กับนมเย็น	277
#27 ตาวิเศษ	291
#28 จอมปลอม	301
#29 การยอมรับ	307
#30 ซาติหน้าฉันใด	315
#31 จับแพะชนแกะ	328
#32 ตัวจริงของจอมปลอม	339
#33 ความรักหมดอายุ	353
#34 เปิดใจ	361
#35 การค้นหาไม่มีที่สิ้นสุด	373

‘แต่ทุกคน ที่ยังคงค้นหาตัวเอง’

บทนำ

ถึงนักอ่านที่รักทุกท่าน

ข้าพเจ้า Ancient_geek ไรเตอร์คนดีคนเดิมของตนเอง ข้าพเจ้า
อยากจะแจ้งให้นักเขียนทุกท่านทราบว่านับต่อจากนี้ไป ข้าพเจ้าไม่อาจกลับมา
อับนิยายให้พวกท่านอ่านได้อีกต่อไป เนื่องจากต้องไปเรียนต่อ คงเป็นตัว
เที่ยวเดียวแบบไม่มีวันกลับ (ไม่ได้ตายแต่อย่างใด...แต่ก็ใกล้เคียง) การบอกลา
เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่อยากทำมากที่สุด แต่ก็ไม่อยากให้ทุกท่านต้องรออ่านเรื่อง
ของข้าพเจ้าแบบลม ๆ แล้ง ๆ เพราะจนถึงตอนนี้ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะกลับมา
เขียนอีกทีเมื่อไร การเขียนเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ารักมากที่สุด แต่จิตใจตอนนี้ก็
ไม่สู้ดีนัก หากจะให้เขียนก็คงเขียนไม่ออก ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุน
งานของข้าพเจ้าเสมอมา ทั้งการอ่าน คอมเมนต์ กดสติ๊กเกอร์ กดหัวใจ กดหนังสือ
เข้าคลัง ทุก ๆ อย่างล้วนเป็นแรงใจให้เขียนนิยายต่อ อยากขอโทษนักอ่านทุกท่าน
ที่ไม่อาจกลับมาเขียนได้อีกแล้ว ขอให้ท่านทุกคนมีความสุข

หวังว่าจะได้พบกันอีก

Ancient_geek

ป.ล. โปรดอย่ากังวล ข้าพเจ้าจะไม่ละนิยายที่เขียนไว้แน่นอน

เจดอ่านย้า อ่านซ้ำ กดลบ ๆ เขียน ๆ บนแป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์
ส่วนรวมที่ทุกคนในบ้านใช้อีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีอะไรตกหล่น เจดรู้ว่า
แถลงการณ์นี้จะไม่มีวันสมบูรณ์แบบ แต่เจดก็เขียนได้ดีที่สุดเท่าที่สาวน้อยอายุ 15 ปี

คนหนึ่งจะทำได้ เจดไม่เคยคิดที่จะหยุดเขียนนิยายเลย เจดรักการเขียนพอ ๆ กับ การว่ายน้ำ แต่หากไม่มีคอมพิวเตอร์ให้เขียนและอัปโหลดนิยายก็ไม่ต่างอะไรกับ ไม่มีสระน้ำให้ปลาวาย เจดอ่านแถลงการณ์ของตนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะกด 'Enter' เพื่ออัปโหลด เพียงไม่นานก็มีนักอ่านออนไลน์เข้ามาแสดงความคิดเห็น แสดงความเสียใจ บ้างก็กดอีโมจิร้องไห้ บ้างก็อวยพร บ้างก็เสียตายเป็นู้จัก Ancient_geek เข้าไป เจดเคยตั้งคำถามว่าทำไมคนเราถึงรู้สึกชื่นชอบ ซาบซึ้ง ดีใจ เสียใจต่อคนคนหนึ่งที่ไม่รู้จักกันได้ หรือเพราะไม่รู้จักกันถึงกล้าแสดงออกมา ไม่มีใครรู้ว่าเบื้องหลังของนักเขียนที่ตนชื่นชอบ เป็นเพียงเด็กมัธยมธรรมดาที่กำลังพบเจอกับช่วงเวลาที่พักฝันที่สุดในชีวิต การย้ายโรงเรียนจากสหศึกษาไป อยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วน เหตุผลเดียวที่พ่อแม่ให้ได้คือ 'โรงเรียนนี้เป็นเอกชน มั่นดีกว่า' เจดไม่รู้ว่าพวกเขาเอาอะไรมาตัดสินว่าดี แต่ที่เจดมั่นใจคือแม่ไม่ได้เป็น ศิษย์เก่าโรงเรียนนั้น กับพ่อแล้วยิ่งไม่ใช่เข้าไปใหญ่ และก็พอจะรู้ว่าอามามีส่วน ในการตัดสินใจนี้ เจดไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงคนนั้น ถึงเข้ามาทักทายอะไรกับ ชีวิตเธอนัก ทั้งที่ก็ไม่เคยโยยอะไรกับลูกสาวของลูกสาวคนเล็กอย่างเจดอยู่แล้ว

‘มัชชารวินท์’ เจดเพิ่งเคยได้ยินชื่อโรงเรียนนี้เป็นครั้งแรกและไม่รู้อะไร เกี่ยวกับโรงเรียนนี้เลยนอกจากว่าเป็นโรงเรียนหญิงล้วน เป็นโรงเรียนประจำ เจดนึกแล้วก็รู้สึกตลกร้ายเหลือเกินที่ปกติไม่ว่าเจดจะไปไหน แต่ถ้าก้าวขาออกจาก บ้านต้องรายงานความเป็นไปกับพ่อแม่ตลอด ‘จะไปไหน ไปกับ ไปกี่คน ผู้หญิง หรือผู้ชาย จะกลับกี่โมง กลับยังงัย’ แม้แต่ไปว่ายน้ำที่สระน้ำในหมู่บ้านก็ต้องบอก จนเพื่อนพากันแซวว่าพ่อแม่หวังไม่อยากจะเจดออกจากบ้านหรือห่างกายเหมือน เจดเป็นเด็กเล็ก แต่พวกเขา กลับส่งเจดไปอยู่โรงเรียนประจำที่กลับบ้านได้แค่ วันเสาร์-อาทิตย์ เจดเคยถามพ่อแม่ว่ามัชชารวินท์เป็นโรงเรียนแบบไหน คำตอบที่ได้จากแม่คือ ‘เข้าไปเรียนแต่ยกตัวตัวเอง’ เจดไม่รู้ว่าแม่กลัวเสียหน้าที่ตอบไม่ได้หรือ

แค่ตอบบัตว์คำถาม เจดทำได้แค่ถาม เพราะไม่มีสิทธิ์จะตัดสินใจอะไรเลย แม้แต่ คำตอบดี ๆ ก็ไม่มีใครให้เจดได้สักคน พ่อก็ดูเหมือนจะยุ่งตลอดเวลา เห็นว่าย้าย สาขาที่ทำงานเลยต้องปรับเปลี่ยนอะไรนิดหน่อย ทำให้กลับบ้านน้อยลง กลับมาก็ เหมือนมาแค่หยิบของบางอย่างแล้วก็ออกไปทำงานต่อ บางครั้งก็เป็นเสื้อผ้า บางครั้งก็เป็นหนังสือ บางครั้งก็เป็นของสำคัญที่พ่อไม่เคยหยิบออกจากบ้านเลย อย่างอัลบั้มรูปนที่พ่อเคยถ่าย หยิบไปที่ละเล็กทีละน้อย จนไม่มีของของพ่อ เหลืออยู่ห้องนอนของพวกเขาแล้ว จะเหลือก็แต่ของที่ใช้ร่วมกัน เจดคิดว่าที่ พ่อไม่หยิบไปเพราะพ่อไม่จำเป็นต้องใช้มัน

เจดไม่ได้พะวงเรื่องพ่อนัก ให้พ่อจัดการปัญหาของตัวเองให้เรียบร้อย ยังดีเสียกว่ามาวุ่นวายเรื่องการจัดเอกสารยื่นสมัครเรียนของเจด เพราะเจดไม่ได้มี แรงจูงใจจะเรียนที่นี้แต่แรกจึงปล่อยให้แม่เป็นคนจัดแจงหมดทุกอย่าง เอกสาร ทะเบียนบ้าน ประวัติครอบครัว เอกสารบางอย่างเจดไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยซ้ำ แต่ก่อนจะถึงเวลาที่ต้องสมัครเข้าเรียน เจดต้องเปลี่ยนคำนำหน้าก่อน ถึงเจดจะ อายุ 15 ปี ควรจะใช้คำนำหน้าว่านางสาวเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ ตั้งแต่วันที่เจ็ด เดือนกรกฎาคมที่เป็นวันเกิดของเธอ แต่แม่ก็ยกพาไปเปลี่ยนเสียที่ บอกว่า ยังไม่จำเป็น ไว้ชั้นมัธยมปลายค่อยเปลี่ยน เจดรอจนข้ามปี จนเรียนจบมัธยมต้น และแล้วเวลาของเจดก็มาถึง เจดมาที่สำนักงานเขตครั้งล่าสุดคือตอนที่ทำบัตร ประชาชนครั้งแรกตอนอายุเก้าขวบ เจดมองรูปถ่ายบัตรประชาชนของตัวเองก็รู้สึก คิดถึงสมัยที่หน้าผากยังไม่มียรอยแผลเป็นจากอุบัติเหตุหัวโขกโต๊ะ สมัยที่หน้าผาก ยังสะอาด สดใส ไร้รอยสิ่ว สองแม่ลูกใช้เวลาอยู่ในสำนักงานพอควร แม่ถอนหายใจ ทุก 10 วินาทีทำให้เจดรู้ว่าแม่กำลังหงุดหงิด ถ้าเจดไม่ได้พก*ปรกณ์นมปรัมปรา* ติดมือมาด้วยเจดก็คงนั่งพนมมหายใจไม่ต่างจากแม่ แม่เกลียดการนั่งรออยู่เฉย ๆ โดยเฉพาะต้องเจอกับเจ้าหน้าที่ที่พูดจาบาดหู เหมือนกับผู้มาติดต่อเป็นคนโง่ที่

ทำอะไรไม่เป็น ที่นี้ไม่มีสื่อบันเทิงหรือสิ่งผ่อนคลายเลย โทรทัศน์สักเครื่องก็ไม่มี จึงไม่แปลกใจที่เจ้าหน้าที่บางคนทำหน้าที่งะตายตลอดเวลา เจดเลิกนับไปแล้วว่าตนรอคิวถ่ายรูปติดบัตรนานแค่ไหน แต่เมื่อถึงคิวเจดก็ใช้เวลาเล็กน้อยในการจัดหน้าม้าให้ปกปิดแผลเป็น ปอยผมฝั่งขวาที่ดูห่วยเหี้ยนไปเสแหน่ที่อยู่ที่อยู่ใต้ตาขวา เจดคิดมาจากบ้านแล้วว่าจะปล่อยผมตรงยาวสลวยของตัวเอง สวมเสื้อคอกลมสีดำทับด้วยเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงิน ทุกอย่างเกือบสมบูรณ์แบบหากไม่มีสิ่วเม็ดหนึ่งที่ย่างจุมูกสิ่วมักขึ้นเวลาแบบนี้เสียทุกที เจดหงุดหงิดแต่ก็ทำอะไรมันไม่ได้

เมื่อได้รับบัตรประชาชน สิ่งที่เจดสนใจนอกจากหน้าตาเด๋อตำที่เจดคิดว่าคงเป็นความผิดพลาดจากการพิมพ์บัตร ก็คือแทนที่ชื่อบนบัตรจะเป็นนางสาวจินดา เขียวอ่อน กลับเป็น นางสาวจินดา เจริญรุ่งเรืองทรัพย์ ซึ่งเป็นนามสกุลของแม่ สิ่งที่เจดควรจะถามตั้งแต่ตอนที่นั่งคุยกับเจ้าหน้าที่ แต่เจดไม่มีโอกาสได้ถาม แน่บนอนว่าเจดไม่กล้าถามเข้าชั้นในตอนที่แม่กำลังหงุดหงิดอยู่ จึงถามหลังจากที่ได้บัตรมาแล้วแทน

“ทำไมถึงเปลี่ยนนามสกุลเหรอกะ พอเปลี่ยนค่านำหน้าแล้วต้องเปลี่ยนไปใช้นามสกุลของแม่เหรอกะ”

เจดจำที่แม่พูดแบบละเอียดยไม่ได้ รู้แต่ว่าเกี่ยวกับประกันอุบัติเหตุสวัสดิการพนักงาน โรงพยาบาลหรืออะไรสักอย่างที่เจดก็ไม่เข้าใจ เป็นเรื่องที่อยู่ไกลเกินกว่าขอบเขตความรู้ของเจด แต่ก็สังหรณ์ใจไม่ดีที่นับแต่เนื่อต้องเขียนชื่อและพ่วงมาด้วยนามสกุลของแม่แทนที่จะเป็นนามสกุลพ่อซึ่งใช้มาถึง 15 ปี เจดรู้สึกท่างเหินเหลือเกิน เหมือนว่านี่ไม่ใช่ชื่อของตนเอง พุดก็ยังไม่คุ่นปากเขียนก็ยังไมชินมือ แต่เจดคิดว่าเดี๋ยวก็คงชินเอง เพราะเธอคงจะใช้นามสกุลนี้ไปจนกว่าตัวเองจะแต่งงาน ซึ่งกว่าจะถึงเวลานั้นก็อีกนาน หรือไม่แน่ว่าเจดคงได้ใช้ไปตลอดชีวิต

หากเป็นเมื่อก่อนเจตคคงดีใจเนื่อเต้นที่เวลาเปิดเทอมมใกล้มาถึง เพราะจะได้เจอเพื่อน ๆ แต่ที่มีขารวินที่ไม่มีเพื่อนเจดอยุ่ที่นั่น เจดก็ไม่รู้จะเอาใจไปตื่นเต้นกับอะไรดี เน่นอนว่าเสียใจที่ไม่ได้ยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิมของตนเอง เจดพอมีเวลาบอกลาอยู่บ้างเป็นเวลาสั้น ๆ ช่วงปัจฉิมนิเทศ แต่เจดคิดว่าเพื่อนก็คงไม่ได้เสียใจกับการจากลาของเจดมากนัก ทุกวันนี้ยังมีช่องทางออนไลน์ให้ติดต่อกันมากมาย จะบอกว่าเป็นการจากลาอันน่าเศรำก็ไม่เชิงหากเทียบกับความสัมพันธ์ของ Ancient_geek กับนักอ่านที่จะไม่ได้เจอกันตลอดกาล ทุกวันนี้ผู้คนบันทึกเรื่องประจำวันผ่านแอปพลิเคชันหรือสังคมออนไลน์ เจดรู้แทบทุกการเคลื่อนไหวของเพื่อน แต่หลัง ๆ เจดก็ลบแอปพลิเคชันพวกนั้นออก เพราะบางทีก็อดเจ็บใจไม่ได้เวลาที่เห็นกลุ่มเพื่อนไปเที่ยวด้วยกัน แต่ในนั้นไม่มีเจด

เวลาทั้งหมดที่เด็กบางคนใช้ไปกับการเที่ยว อ่านหนังสือ ดิวในสิ่งที่จะต้องเรียนตอนม.4 ใช้ชีวิตให้เต็มที เจดเอาเวลาเหล่านั้นไปกับการหลีกหนีความจริง นอนแช่ในอ่างน้ำเมื่อก่อนอ่างนี้เคยพอดีกับตัวเจด แต่ว่าตอนนี้เจดต้องชันเข้าขึ้นมาเพื่อให้นอนแช่ได้พอดีตัว ถ้าหายใจในน้ำได้เจดคงนอนอยู่ในนั้นไปเลย แต่ไม่นานนักแม่ก็เปิดประตูเข้าห้องนอนมา พอกวาดตาแล้วไม่เห็นลูกสาวก็จะรีบตรงดิ่งมายังห้องน้ำ จากนั้นก็บ่นเรื่องผิวเปื่อย เปลืองน้ำเล่นเป็นเด็ก เจดแกล้งทำเป็นน้ำเข้าหูและกินนอนแช่น้ำต่อหลังจากแม่ออกจากห้องกว่าเจดจะลุกออกมาก็เป็นตอนที่รู้สึกว่าจะอ่างนี้แข่งเกินกว่าจะนอนได้

ช่วงเวลาที่เราไม่อยากให้มาถึงก็มาถึง ทั้งพ่อ แม่และเจดนั่งอยู่บนรถด้วยกัน แต่บรรยากาศอึมครึมอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน โดยปกติพ่อจะพูดเยาะว่านี่หรือหากขับผ่านร้านอาหารไหนที่น่าสนใจ พ่อก็มักพูดว่า ‘ไว้พวกเราไปกินด้วยกันนะ’ แต่ครั้งนี้ไม่ เพลงที่มักเปิดระหว่างทางก็ไม่มี แม่ก็ง่วนกับเอกสารที่แม่เห็นผ่านต้ามามากกว่าสิบครั้ง เป็นเอกสารที่แม่คุ้นชินอยู่แล้ว ขนาดที่ให้ปิดตาแม่ก็ยังรู้รายละเอียดของเอกสารนั้น แม่ความจำดีเกินกว่ามนุษย์ทั่วไป ยิ่งกับตัวเลขแม่ยิ่งจำแม่นและคิดเร็ว พ่อบอกว่านั่นเป็นพรสวรรค์ของแม่ที่แม่แต่อกงกับอาม่าก็ไม่อยากเชื่อ นอกจากเสียงหายใจก็มีเสียงกร๊อบแกร็บของกระดาศในมือแม่ที่ตั้งอยู่ตลอดเวลา สายตาแม่เหมือนไม่ได้อ่านจริง ๆ ก็แค่มอง ๆ พลิก ๆ เปลี่ยนแผ่นต่อไป จากนั้นก็ทำวนกันซ้ำ ๆ

“ผิดทาง”

แม่พูดโดยไม่สบตาพ่อและยังคงทำเป็นจดจ่อกับเอกสาร

“ทางนี้ก็ไปถึงเหมือนกัน”

พ่อตอบโดยไม่สบตาแม่เช่นกัน แต่ทำที่อึกอัก

“มันจะไปเหมือนกันได้ไง ก็แผนที่โรงเรียนบอกอยู่ว่าทางนี้”

แม่ตอบเสียงนิ่ง ทำพ่อเงิบอยู่พักหนึ่ง แม้แต่เจดเองที่นั่งอยู่เบาะหลังก็รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อได้ยินน้ำเสียงของแม่

“ผมเคยขับผ่าน ผมรู้”

แม่เงิบ เจดไม่รู้ว่าสีหน้าของแม่เป็นเช่นไร แต่หากฟังจากเสียงถอนหายใจก็พอรู้ว่าไม่สบายอารมณ์

เส้นทางยังคงดำเนินต่อไป จนมาถึงละแวกโรงเรียน เจดเห็น
ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่เป็นอันดับแรกและรถไฟฟ้า แต่เมื่อขับเข้าไปอีกหน่อย
ก็เจอร้านขายของชำ ชุมชน ตึกแถวที่ดูแล้วมีอายุมากกว่าเจดหลายเท่า อย่างไรก็ตาม
ตามทั้งหมดนี้ก็ยังอยู่ในกรุงเทพมหานคร เจดก็พอรับรู้ว่่าที่นี่ไม่ได้ทุ่รกันดารแต่ก็
ไม่ได้เหมือนใจกลางเมืองที่หันไปไหนก็เจอแต่ห้าง ออฟฟิศ สำนักงาน ตึกที่แข่งกัน
สูงใหญ่ จนมองไม่เห็นท้องฟ้า แผ่นกระจกที่เคลือบตึกอยู่ก็ทำนงเข้าใจผิด
บิณฑนตายไปหลายครา ขณะที่เจดกำลังคิดว่าชีวิตของนกหรือของตนอะไร
น่าสงสารกว่ากัน

สายตาเห็นรถที่จอดอยู่ข้าง ๆ รถของพ่อเธอ ที่เบาะหลังของ
รถคันนั้นเป็นเด็กผู้หญิงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนกไทสีน้ำเงินเข้มเครื่องแบบ
เดียวกับเจด ในเวลาที่รถติดอยู่แบบนี้ก็ไม่มีอะไรให้เจดสนใจหรือจดจ่อนอกจาก
เด็กผู้หญิงรถคันข้าง ๆ ผมหยักศก จมูกโค้งมน ริมฝีปากเล็ก แววตาตั้งใจ คงจะก้ม
อ่านหนังสือหรืออะไรสักอย่าง เธอคนนั้น อาจกลายเป็นเพื่อนของเจดในอนาคตก็ได้
ใครจะไปรู้ เจดก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก ยิ่งมองนานเข้าก็เหมือนว่าจะรู้ตัวว่ามีคน
แอบมองจึงละสายตาจากสิ่งที่อ่านอยู่ และหันหน้าไปหารถที่จอดอยู่ข้าง ๆ
แน่นนอนว่าการหันอย่างฉับพลัน ทำให้สาวน้อยที่เฝ้าคางมองมาอยู่ หลบตา
ไม่ทัน เจดตัวแข็งทื่อเมื่ออีกฝ่ายมองมา เจดมองคาง มองอยู่ยาวนาน ทำตัวไม่ถูก
หากจะแสร้งว่าหลบตาและมองไปทางอื่นก็ดูพิรุณ แต่มองต่อไปก็ดูพิกล เจดกำลัง
คิดว่า หากก้มหัวลงหรือแก้ง่าทำเป็นก้มเก็บของ แล้วไม่ลุกขึ้นมาเลยจะดีไหม
แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เด็กคนนั้นกลับโบกมือและยิ้มให้คนแปลกหน้าอย่างเจด
อาจเห็นว่าใส่เครื่องแบบเหมือนกันจึงทักทาย เพื่อไม่เป็นการเสียมารยาท
เจดจึงโบกมือทักทายกลับอย่างเคอะเขิน เจดนั่งกลั่นยิ้มทำตัวไม่ถูก
เด็กคนนั้นก็ยังมองเจด คล้ายว่าอยากจะคุยด้วย แต่กระจกที่รถกันทั้งสองไว้จะทำให้
ให้สื่อสารกันได้ยังไง

“(เธอ) () () ()”

เจตเห็นอีกฝ่ายขยับปากผ่านกระจกและชี้มาที่เธอ พอจับคำได้ว่ามีสี่พยางค์ และคำแรกที่พูดคือคำว่า ‘เธอ’

“(ฮะ?) (อีกที)”

เจตหน้าขงใจ ขยับปากและชี้หนึ่งนิ้วเพื่อให้อีกฝ่ายพูดอีกครั้ง

“(เธอ) (ชื่อ) (อะ) (ไร)”

เด็กผมหยักศกพูดซ้ำ ๆ ทีละคำอีกครั้งและยังชี้มาที่เจต

“(ชื่อ) (เรา) (เหรอ)”

เจตชี้ที่ตัวเองและถามย้ำเพื่อความแน่ใจ อีกฝ่ายก็พยักหน้ากลับมา

“(เจต)”

“?”

เธอคนนั้นเลิกคิ้วเอียงคอมองด้วยความฉงน

“(เจต)”

“(ลูก) (เกิด) ?”

อีกฝ่ายทำนิ้วเหมือนกำลังคืบลูกเกิดอันเล็ก ๆ ไว้

“(ไม่ใช่) (เจต)”

เจดสายหัวปฏิเสศและเน้นชื่อตัวเองแบบไม่ออกเสียงอีกรอบ คำตอบที่ได้กลับมาก็คือการเลิกคิ้วเฉียงคอและเกาหัว เจดถอนหายใจเบา ๆ และนี่วิธีที่ตนควรจะทำตั้งนั้นแล้วคือใช้นิ้วลากเป็นตัวอักษร อย่างน้อยน่าจะง่ายกว่าการอ่านปาก ขณะที่เจดกำลังยกนิ้วชี้ขึ้นมา ลากเป็นสระเอแบบกลับด้านอยู่ รถคันข้าง ๆ กลับขับนำหน้าไปเสียแล้ว ทั้งเจดให้ยกนิ้วเก้อ เจดมองรถคันที่ขับนำหน้าไปตาละห้อย ยังไม่ทันที่เจดจะได้บอกชื่อตัวเอง และไม่ทันที่เจดจะได้รู้ชื่ออีกคนเลย เจดหวังว่าจะได้เจอเด็กคนนั้นอีกครั้ง เป็นสิ่งที่เจดหวังเป็นอย่างแรกหลังจากก้าวเข้าไปในโรงเรียน

รถค่อย ๆ เคลื่อนเข้ามาที่ละนิด และในที่สุดก็มาถึงโรงเรียนเสียที เด็กนักเรียนมากมายในเครื่องแบบเดียวกัน บ้างก็มากับพ่อแม่ บ้างก็มาแค่แม่หรือพ่อ บ้างก็มากับพี่เลี้ยง เจดและพ่อแม่ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากนักเรียน ทั้งลงทะเบียนเข้าร่วมการปฐมนิเทศและยื่นแผ่นพับแผนที่โรงเรียนให้ นักเรียนแผนกต้อนรับแนะนำให้เจดนำกระเป๋ามาไปเก็บที่หอพักก่อน ทั้งสามคนจึงไปที่หอพักระหว่างทางก็มีนักเรียนและผู้ใหญ่เดินขวักไขว่ดูครึกครื้นเป็นพิเศษ เมื่อถึงบริเวณหอพักก็เจอกับนักเรียนรุ่นพี่ทำหน้าที่ประสานงานอยู่ เจดจึงเดินไปหา

“ชื่ออะไรคะ”

รุ่นพี่ถาม

“เจดค่ะ”

“ชื่อจริง นามสกุลคะ”

“อ..อ้อ ชื่อจินดา เขียว- เอ้ย จินดา เจริญรุ่งเรืองทรัพย์ค่ะ”

รุ่นพี่พยักหน้าและปัดดูรายชื่อของนักเรียนที่อยู่หอพัก

“หอโกนจา ชั้นสี่ ห้อง 404 นะคะ เขียนชื่อตรงนี้ด้วยคะ แล้วเอากระเป๋า
ขึ้นเก็บไปที่หอได้เลย แล้วค่อยไปที่หอประชุมเพื่อเข้าพิธีปฐมนิเทศ”

“คะ ขอขอบคุณคะ”

เจดเขียนชื่อจริงตัวเองลงที่แผ่นกระดาษ แต่ก็ไม่วายเขียนนามสกุลพ่อ จึง
กดปากกาให้เข้มขึ้นและเขียนนามสกุลแม่ทับลงไป

ก่อนจะถึงหอโกนจา เจดเดินผ่านหอพักอื่น ๆ ที่ก็เป็นชื่อพันธุ์แมวทั้งหอ
ชาวมณี หอศุภลักษณ์ หอเก้าแต้ม หอการเวก เจดคิดว่าเจ้าของโรงเรียนคงผูกพัน
กับแมวหรือไม่ก็เป็นทาสแมว ต่างจากพ่อที่เกลียดแมวเข้าไส้ เจดมาถึงหอโกนจา
ตามแผนที่ว่า ตามด้วยพ่อแม่ที่รออยู่หน้าหอ เพราะนักเรียนรุ่นพี่ไม่อนุญาตให้คน
อื่นเข้ามาในหอพัก รุ่นพี่ให้เจดวางกระเป๋าสามใบนั้นไว้ที่ชั้นล่างของหอพัก เพราะ
เดี๋ยวจะมีคนมายกขึ้นไปให้ เจดใช้เวลาเก็บของไม่นานจึงเดินกลับมาหาพ่อ
แม่ พวกเขาอมองลูกสาวด้วยแวตาเปลี่ยนไป ทั้งใจหายและห่วงหา เจดรู้ว่าคราวนี้
คือเวลาบอกลาของจริง แต่เจดก็ไม่รู้จะบอกอย่างไร แต่จะให้ทำเหมือนทุกอย่าง
ปกติก็คงไม่ได้

“เจด พ่อกับแม่มีเรื่องที่ต้องบอกหนูคะ”

พ่อกล่าว

“ว่าไงคะ”

“คือ... พ่อกับแม่จะหย่ากัน”

วินาทีนั้นเธอจึงเข้าใจคำว่าโลกแตกสลายพังทลาย เธอคาดหวังคำตอบสูงเกินไป อย่างน้อยพวกเขาควรจะอวยพร ขอให้โชคดีหรืออะไรก็ได้ที่ไม่ใช่ประโยคนี้นี้

“แต่ไม่เป็นไรนะคะ พ่อกับแม่ก็ยังรักหนูเหมือนเดิม แค่พ่อกับแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว นี่เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ พ่อกับแม่จัดการปัญหาเรียบร้อยแล้ว”

ไม่ใช่แค่พ่อกับแม่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน แม้แต่เจด ตอนนี้ก็จะไม่ได้อยู่กับทั้งคู่ เจดไม่รู้ว่าการปลอบใจแบบนี้มันช่วยให้รู้สึกดีขึ้นตรงไหน เจดหันไปหาแม่เมื่อว่าจะพูดอะไรบ้าง แต่ไม่มีคำพูดอะไรออกมาเลย เพราะสิ่งที่พ่อพูดคือทั้งหมดที่พวกเขาต้องการจะบอกแล้ว หลังจากนั้นเจดก็รู้สึกหือ้อและซาบไปทั้งตัว ไม่รู้ตัวแม่ก็ระทั่งว่ามีรุ่นพี่จุงแขนเธอเดินไปยังหอประชุม เจดเดินไปตามแรงดึงแต่ในหัวกลับว่างเปล่า รู้ตัวอีกทีก็มานั่งต่อแถวตามห้องเรียนอยู่หน้าหอประชุมแล้ว เจดอยู่แผนการเรียนศิลป์-คำนวณ แม้เจดจะเกลียดการคำนวณแต่ก็ถือว่าเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดแล้วที่เจดพอจะอยู่ได้ ตัดตัวเลือกจนเหลือตัวเลือกที่เกลียดน้อยที่สุด

ก่อนเข้าไปในหอประชุมนักเรียนใหม่ต้องเก็บโทรศัพท์ไว้กับรุ่นพี่ที่มัสตาฟพีและคอยทยอยเดินเข้าหอประชุมไป เจดไม่ได้สังเกตความสวยงาม ความยิ่งใหญ่ อลังการใด ๆ ในหอประชุมเลย เจดอยากมีเวลาทบทวนความรู้สึกให้มากกว่านี้ พ่อแม่ไม่ได้ตัดสินใจแบบหุนหันพลันแล่น คงผ่านการคิดมาแล้ว แต่เจดไม่มีเวลาให้คิดเรื่องพวกนี้เลย เมื่อผ่านประตูไปก็เริ่มพิธีการปฐมนิเทศที่ทั้งวุ่นวายและยุ่งยาก ทั้งการสาธยายประวัติความเป็นมาของโรงเรียน กฎระเบียบ ยิบย่อยที่เจดไม่สนใจจะจำ และผ่อนคลายเป็นบรรยากาศด้วยกิจกรรมละลายพฤติกรรม จากรุ่นพี่ พ่อจะทำให้เจดลืมเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้าได้ชั่วคราว ตราบใดที่เจดไม่ต้องลุกขึ้นไปเต้นต่อหน้าคนเป็นร้อย เมื่อมาถึงช่วงพักกลางวันรุ่นพี่ก็เป็นคนนำรุ่นน้องไปยังโรงอาหาร เดินเรียงแถวยื่นเยียนำเวียนหัวไปหมด พอหมดเวลาพักกลางวันก็กลับขึ้นไปยังหอประชุมเพื่อดำเนินกิจกรรมต่อ เจดมีช่วงเวลาที่ทำความรู้จักกับเพื่อนระหว่างกินมื้อกลางวันอยู่บ้าง แต่เมื่ออิม เจดก็ลืมชื่อพวกเขาเสียแล้ว

#1 หมายเลขที่ท่านเรียกหา

หลังจากการปฐมนิเทศอันยาวนานจบลง เมื่อถึงเวลาที่โหม่งนักเรียนใหม่ก็ทยอยเดินออกจากหอประชุมไปยังห้องพักของตนเองเหมือนมดแตกรังหนึ่งห้องพักจะมีนักเรียนสี่คน รุมเมตได้จากการสุ่มเพื่อเป็นการสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับเพื่อนต่างแผนการเรียน เจตมาเย็นอยู่หน้าห้อง 404 ตัดสินใจอยู่นานว่าควรทำอะไรก่อนดีเมื่อเจอกับรุมเมตของตนเอง ตอนนี้เจตไม่มีอารมณ์อยากทำความรู้จักกับใคร สิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือนอนพัก และโทรศัพท์ติดต่อกับแม่ แต่อย่างหลังคงทำไม่ได้ เพราะรุ่นพี่บอกว่าโทรศัพท์จะได้รับคืนอีกทีในวันเปิดเทอม ซึ่งหมายถึงอีกหนึ่งสัปดาห์ เจตคงทำได้แค่สุดลมหายใจเข้าลึก ๆ และเปิดประตูเข้าไป สิ่งแรกที่เจตเห็นคือนักเรียนอีกคนที่อยู่ในห้องก่อนแล้ว เด็กคนนี้ตัวเล็กกว่าเจต คนสูง 162 เซนติเมตรแบบเจต เดว่าคนตรงหน้าคงสูงสัก 150 กว่า ใสแว่นกรอบกลม ตัดผมสั้นบ๊อบ เด็กคนนี้นั่งบนเก้าอี้โดยหันหน้ามายังประตูเหมือนรอให้คนเข้ามา

“สวัสดี เราชื่อโอบอลนะ อยู่ศิลป์ภาษาอังกฤษ-ญี่ปุ่น”

อีกฝ่ายยิ้มและโบกมือให้ด้วยพลังงานเหลือล้น แบบที่เจตไม่คิดว่าตนจะทำได้หลังเข้าร่วมพิธีปฐมนิเทศมาเป็นครึ่งวัน เจตใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายไปกับการเดินขึ้นมายังชั้นสี่ของห้องพัก

“อืม สวัสดีเราชื่อเจต อยู่ศิลป์-ค่านวน”

เจตทักทายกลับแบบสั้น ๆ โอบอลบอกว่าพวกเขาควรรอให้รุมเมตทุกคนมาที่หอให้ครบก่อนถึงค่อยเลือกว่าใครจะนอนเตียงไหน ห้องนี้มีเตียงสองชั้น

ทั้งหมดสองเตียงอยู่ฝั่งซ้ายมือเมื่อเปิดประตูเข้ามา ส่วนฝั่งขวาจะเป็นโต๊ะเก้าอี้ และตู้เสื้อผ้าสลับกันไป ข้างประตูมีชั้นวางรองเท้าเป็นช่องเล็ก ๆ แปรช่อง ห้องที่นี่ ไม่แคบ ไม่กว้าง แต่เล็กกว่าห้องนอนของเจด มีพัดลมเพดานและพัดลมตั้งพื้น อย่างละตัว เจดเดินไปยังหน้าต่างที่กันด้วยมุ้งลวดและเหล็กดัดอีกชั้น ข้างนอก เป็นบรรยากาศนอกโรงเรียน มีทั้งบ้าน ร้านค้า ถนนและรถ กระจ่างสัมภาระของ เจดวางบนโต๊ะและเก้าอี้ ข้างกันเป็นกระจ่างสัมภาระของโอบอลมีตัวการ์ตูนญี่ปุ่น ห้อยอยู่ เจดจึงเหมารวมว่าโอบอลคงชอบการ์ตูนญี่ปุ่น

แอ๊ด

เจดหันไปตามเสียงประตูเปิด เป็นเด็กผู้หญิงอีกคนที่ตัวสูงใหญ่ สูงยิ่งกว่าโอบอลและเจด คงแตะ 170 เซนติเมตรได้ ใบหน้าหนึ่ง คิ้วเป็นเส้นตรง ดวงตาเล็ก ที่แก้มมีกระจ่างเล็กน้อย มองเดิน ๆ เหมือนนักศึกษามากกว่าจะเป็นนักเรียนมัธยม ผู้มาใหม่ปิดประตูให้เกิดเสียงน้อยที่สุดก่อนจะหันมา

“สวัสดี เราชื่อโอบอลนะ อยู่ศิลป์ภาษาอังกฤษ-ญี่ปุ่น ส่วนนี้เจด อยู่ศิลป์-คำนวณ”

โอบอลทักทายอีกฝ่ายเหมือนเดิม แต่เพิ่มชื่อของเจดลงไปด้วย

“เราชื่อ**ป๋มป๋วย** อยู่คหกรรม”

ป๋มป๋วยทักทายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่มีเสียงอ่อนนุ่มและเดินไปหากระจ่างตัวเอง และไม่นานนักสมาชิกคนสุดท้ายของห้อง 404 ก็เดินเข้ามา เหมือนเจด คลับคล้ายคลับคลาจากหอประชุมช่วงปฐมนิเทศ เพราะสิ่งที่ทำให้เจดจำอีกฝ่ายได้ ขึ้นใจคือผมสีน้ำตาลอ่อน หน้าม้าเต๋อ ตากลมโต ดูแล้วเหมือนจะสูงไล่เลี่ยกับเจด

“ครบแล้ววอว สวัสดิ์ เราชื่อโอบอลนะ อยู่ศิลป์ภาษาอังกฤษ-ญี่ปุ่น ส่วนนี่เจด อยู่ศิลป์-คำนวณ และนั่นก็บูมบู๊ย อยู่คหกรรม”

โอบอลแนะนำตัวแทนทุกคนและผายมือไปตามสมาชิกที่เอ่ยชื่อ

“มิน ศิลป์-เกาหลี”

เจดคิดภาพคนตรงหน้าไว้ว่าน้ำเสียงหวานสูง แต่สิ่งที่เจดได้ยินคือเสียงทุ้มแบบเด็กชายที่เพิ่งแตกหนุ่ม ต่างจากที่คิดไว้โดยสิ้นเชิง และเมื่อสมาชิกมาครบทุกคนแล้วโอบอลจึงให้ทุกคนเลือกที่นอนและโต๊ะ ตู้เสื้อผ้าของตนเอง มินขอเข้าห้องน้ำก่อนและให้คนอื่นเลือกได้เลย เพราะตนนอนตรงไหนก็ได้ เจดจึงเลือกนอนชั้นล่างเตียงที่ใกล้หน้าต่าง ส่วนโอบอลนอนชั้นบนเตียงใกล้หน้าต่าง บูมบู๊ยนอนชั้นล่างเตียงใกล้ประตู จึงเหลือเตียงชั้นบนใกล้ประตูให้มิน ส่วนโต๊ะเจดเลือกโต๊ะใกล้หน้าต่างที่สุด ถัดมาก็เป็นโต๊ะของโอบอล บูมบู๊ยและมิน ผ่านไปพักหนึ่งมินก็กลับมาด้วยแวตตาที่เปลี่ยนไป ดวงตาเล็กไม่ได้กลมโตเหมือนครั้งแรกที่เห็น

“ตาไปโดนอะไรมาหรือ”

“อะ? เปล่านี้...อ้อ เมื่อกี้ไปถอดคอนแทคเลนส์มา ใส่มาตั้งแต่เช้าแล้วอะ แสบตามากเลย”

มินว่าพลางขยี้ตา

“ยินดีที่ได้รู้จักกับทุกคนนะ มาเป็นรุมเมตที่ดีต่อกันเถอะ! ถึงตอนนี้เราจะยังไม่สนิทกัน แต่เจริญญสนิทวงศ์”

คำพูดของโอบอลทำให้เจดหัวเราะได้เล็กน้อย...ก็แค่เล็กน้อย ส่วนคนอื่นหัวเราะพอเป็นพิธี

เจตคิดว่าตัวเองต้องตายแน่ ๆ แต่สุดท้ายก็อยู่โรงเรียนนี้มาครบเจ็ดวัน จนถึงวันเปิดเทอม เจ็ดวันที่ไม่ได้ติดต่อกับพ่อแม่ เจ็ดวันกับการต้องอยู่แต่โรงเรียน และหอพัก เจ็ดวันกับการศึกษาวิธีใช้เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญ เจ็ดวันที่ต้องตื่นตอนตีห้ามาออกกำลังกาย เจ็ดวันกับการต่อคิวรออาบน้ำ เจ็ดวันที่นอนโดยไร้หมอนข้าง เมื่อวันเปิดเทอมมาถึง รุ่นพี่ขึ้นมาเคาะประตูปลุกให้ตื่นมาออกกำลังกายตามปกติ แน่ใจว่าเจตเกลียด แต่ก็ต้องตื่นมาทำ ต่อให้เจตแกล้งหลับต่อ โอปอลเพื่อนที่แสนดีก็จะลงจากเตียงชั้นบนของตัวเองมาปลุกเพื่อนทุกคนอยู่ดี ที่เจตยังลุกขึ้นมาได้อยู่ทุกวันไม่ใช่เพราะความชินชา แต่เป็นการจำยอมทำ เพราะนั่นคือทั้งหมดที่เจตทำได้ เหล่านักเรียนใหม่ยังตื่นตื่นกับการเปิดเทอมทั้งที่ตัวเองกินนอนอยู่โรงเรียนมาเป็นสัปดาห์แล้ว แต่บรรยากาศตอนเปิดเทอมก็ต่างจากปฐมนิเทศเป็นไหน ๆ เจตก็รู้สึกแบบนั้น นักเรียนรุ่นพี่นั่งจับกลุ่มตรงที่ประจำของตัวเอง เด็กกลุ่มใหม่บางคนยังวางตัวแบบเก๋ ๆ กัง ๆ เพราะหาที่อยู่ที่ไม่ได้ ไม่รู้จะปักหมุดลงตรงไหน แต่เจตคิดไว้แล้วว่า จะเดินไปที่ห้องประจำชั้นก่อน เพราะหลังจากกิจกรรมช่วงเช้าเสร็จสิ้น ต้องโฮมรูมแนะนำตัวกับครูประจำชั้นและเพื่อนร่วมห้องที่เจตลืมหูลืมมือไปแล้ว เจตวางกระเป๋าไว้ที่โต๊ะหลังห้องแถวกลาง ไม่ซิดหน้าต่างและไม่ซิดประตูทางเข้าจึงไม่มีปัญหาเรื่องมองกระดานไม่เห็นเพราะแสงสะท้อน เจตคิดว่าจุดนี้เป็นจุดที่ดีที่สุดในการนั่งเรียน ไกลไปเชื่อว่าจะดี เมื่อถึงเวลาเคารพธงชาติเจตก็ลงมาเข้าแถวตามเวลาและดำเนินกิจกรรมช่วงเช้า จากนั้นก็เป็นคาบโฮมรูมครูประจำชั้น

“สวัสดีค่ะ เราเจอกันตั้งแต่ตอนปฐมนิเทศแล้วเนอะ คงพอคุ้นหน้าคุ้นตากันบ้างแล้ว แต่ก็ขอแนะนำตัวอีกครั้งนะคะ ครูชื่อ**ครูณพ**แก่นะคะ นพแก้วรัตนภิรมย์ อยู่หมวดภาษาต่างประเทศ เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ และจะได้สอนพวกหนูในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานด้วย ยินดีที่ได้รู้จักกับนักเรียนชั้นม.4/3ทุกคนนะคะ”

ความรู้สึกแรกที่เจตมีต่อครูณพแก้ว เจตรู้สึกว่าเขาค่อนข้างใจดี อาจเพราะรูปร่างท่ามที่ดูอ่อนนุ่ม ตัวเล็ก เสียงนุ่มนวล เจตเลยรู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้ดูเข้าถึงง่าย ดูแล้วไม่น่าจะดุมาก ต่อมาครูณพแก้วก็ให้นักเรียนแนะนำตัวทีละคน ทำให้เจตเพิ่งสังเกตว่าทุกคนมีเพื่อนข้างโต๊ะหมดเลยยกเว้นตน แต่นั่นอาจเป็นข้อดี เพราะจะได้ไม่มีใครรู้ว่าตอนที่เจตยื่นแนะนำตัว เธอกำกระโปรงตัวเองแน่นมากแค่ไหน

“สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อนางสาวจินดา เขียว-ไม่สิ นางสาวจินดา เจริญรุ่งเรืองทรัพย์ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักกับทุกคนค่ะ”

แน่นอนว่าการแนะนำตัวแบบเต๋อตา่ยอม่มีเสียงหัวเราะตามมา อาจหัวเราะด้วยความขบขันหรือเอ็นดูก็แล้วแต่ว่าสังคมโดยรอบสอนมาอย่างไร มนุษย์ร้อยพ่อพันแม่ก็มีคนหลายแบบปนกันไป ต่อมานักเรียนคนหนึ่งชักท้วงเรื่องโทรศัพท์ที่ต้องได้คืนหลังจากเปิดเทอม ครูณพแก้วให้นักเรียนมารับช่วงเลิกเรียนที่ห้องพักครูหมวดภาษาต่างประเทศ จากนั้นครูณพแก้วอธิบายเกี่ยวกับการสมัครเข้าชมรมต่างจนจบเรียบร้อย ก็นักเรียนคนหนึ่งวิ่งเข้ามาจากประตูหลังห้อง

“ส..สวัสดีค่ะ”

เด็กคนนี้ยกมือสวัสดีครูด้วยท่าที่ลูกลึกลูกนรู้ตัวว่าทำอะไรผิด

“ชื่ออะไรคะ”

ครูณพแก้วถามด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย

“มุกตภาภา ณรงค์กุล ค่ะ”

“ไม่เป็นไร นี่เป็นคาบโฮมรูม ครูไม่เช็คชื่อ แต่ถ้าเป็นคาบเรียน สายเกิน 15 นาทีครูเช็คสายนะคะ”

ครูนพเก้ายังคงยิ้มแบบเลศนัย ก่อนจะหยิบซองของตัวเองเดินออกไป เป็นการจบคาบโฮมรูม

“ค..ค่ะ”

นักเรียนที่มาสายขานรับ ก่อนจะหันซ้ายแลขวาหา และสายตาคู่นั้นมาหยุดที่โต๊ะของเจด

“ตรงนี่ใหม่ใครนั่งปะ”

เจดส่ายหน้า แทนที่อีกฝ่ายจะถามต่อว่า ‘ซอที่นั่งด้วยได้ไหม’ แต่กลับนั่งลงที่โต๊ะข้างเจดเลย เจดจึงไม่สบอารมณ์เท่าไร

“ชื่อไรอะ เราชื่อมุกนะ”

“เจด”

เจดตอบสั้น ๆ เจดได้มองอีกฝ่ายแบบเร็ว ๆ ตั้งแต่หัวจรดเท้า มุกดูเหมือนจะสูงไล่เลี่ยเจด แต่ผมสั้นแบบที่ถ้าเป็นสมัยก่อน คงโดนลากเข้าห้องปกครองและตำหนิว่าตัดผมเหมือนเด็กผู้ชาย แต่ตอนนี้มีซซาววินที่มีมาตรการผ่อนปรนระเบียบทรงผมแล้ว นักเรียนจึงไว้ผมทรงอะไรก็ได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้กรอบยับยั้งของโรงเรียนอีกที

“วิชาแรกเรียนอะไรอะ”

มุกถาม แต่เจดตอบแบบไม่สบตา

“ภาษาไทย”

จากนั้นมุกก็ไม่ได้ถามอะไรต่อ เมื่อเจดหันมาอีกทีก็เห็นว่าอีกฝ่ายพับหลับไปแล้ว ตลอดทั้งวันมุกเดินตามติดเจดเหมือนเป็นเพื่อนรักเพื่อนซี้ ทั้งชวนคุย (เวลาครูสอน) เล่าเรื่องตลก (เวลาครูสอน) แบ่งขนมให้กิน (เวลาครูสอน) เจดไม่ใช่เด็กตั้งใจเรียน แต่ก็ไม่ชอบให้ใครมาก่อกวนเวลาที่เธอกำลังทำอะไรสักอย่างอยู่ เจดเริ่มเข้าใจความรู้สึกแม่ที่ไม่ชอบให้ถามซอกแซกตอนที่แม่ขับรถ แต่อย่างน้อยการเรียนวันนี้ก็ผ่านไปได้ด้วยดี เพราะเป็นวันแรกจึงไม่ได้เริ่มเนื้อหาการเรียนมากนัก

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน ช่วงเวลาที่เด็ก ๆ หลายคนรอคอย นักเรียนห้องม. 4/3มาเย็นรอรับโทรศัพท์ที่หน้าห้องพักครูหมวดภาษาอังกฤษ เจดยืนรออยู่ท้ายแถวอย่างไม่มีเรื่อใจ ครูยืนก่อกวนพลาสติกที่ในนั้นเต็มไปด้วยโทรศัพท์ราคาแพงที่เอาไปขายคงได้เงินมหาศาล บนโทรศัพท์มีกระดาษปะชื่อเจ้าของไว้อยู่บนใครหยิบผิด บางคนเมื่อได้โทรศัพท์มาแล้วก็คิดว่าตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมามีข่าวสารอะไรเกิดขึ้นบ้าง บางคนก็โทรศัพท์หาผู้ปกครอง บางคนก็รีบส่งข้อความหาเพื่อน พอถึงคิวเจด ก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอย่างง่ายดายเพราะเหลือเครื่องเดียวในกล่อง เจดไม่ได้เปิดเครื่องในทันที แต่เดินกลับไปหอพัก และพบว่าที่ห้องมีโอบอลและมิน กำลังเล่นเกมโทรศัพท์กันอยู่กลางห้อง ส่วนมุกมึนงงถึงกับหม่อมเป็นตัวละครสักอย่างที่เตียงของตัวเอง

“โย! เรียนวันแรกเป็นไงบ้าง”

โอบอลถามขณะที่ตาก็ยังจดจ่อกับเกม และเบี่ยงตัวหลบให้เจดเดินผ่านได้

“ก็ดีมั้ง...ไม่รู้สิ แล้วนี่เล่นเกมอะไรกันอยู่”

“ฉันทันเล่น ROV ส่วนมันเล่น Plants vs. Zombies”

มินตอบ เจดเคยเห็นเพื่อน ๆ สมัยมัธยมต้นก็เล่นกัน แต่ก็ไม่เคยเล่นระหว่างที่เจดกำลังจัดโต๊ะจัดกระเปาะของตัวเองอยู่ เสียงโทรศัพท์ของโอบอลก็ดังขึ้น

“ไอ้ะ ป้าโทรมา...ฮัลโหล ป้า”

โอบอลรับโทรศัพท์และยกนิ้วชี้แตะริมฝีปากบอกเพื่อน ๆ เจดจึงหันมาสนใจธุระของตัวเองต่อ เธอแกะเชือกที่ผูกม่านที่ทำจากผ้าห่มออก จากนั้นค่อยเข้าไปนอนบนเตียง ทำแบบนี้แล้วเป็นส่วนตัวมากกว่า เจดนอนโดยไม่มีผ้าห่มได้ แต่นอนโดยไม่มีหมอนข้างไม่ได้ ซึ่งเจดไม่มี จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเครื่องใช้เวลาอยู่พักหนึ่งภาพหน้าจอจึงจะปรากฏ เป็นภาพริมทะเลยามตะวันตกดินที่เจดถ่ายเอง แบตเตอรี่โทรศัพท์ลดลงเล็กน้อยแต่ยังไม่ถึงขั้นวิกฤติ ที่โรงเรียนมีสัญญาณอินเทอร์เน็ตไว้ใช้ แต่สัญญาณนั้นส่งมาไม่ถึงห้องพักของนักเรียน เจดจึงดูอะไรไม่ได้มาก นอกจากดูว่ามีใครโทรศัพท์มาหาบางหรือเปล่า ใครคนนั้นที่เป็นพ่อและแม่ของเจด ปลายนิ้วไถหน้าจอดูแต่พบว่าตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาไม่มีการติดต่อจากพวกเขาเลย ความรู้สึกเหมือนเด็กที่รอคอยของขวัญ แต่สุดท้ายความหวังก็ถูกทำลาย

‘หมายเลขที่ท่านเรียกหาไม่ได้ติดต่อมาในขณะนี้’

‘เนื่องจากไม่เคยแจ้งว่าจะติดต่อมา’

เจตคิดว่าพวกเขาอาจจะยุ่งมากจึงไม่ได้รับปากว่าจะติดต่อมา ตนคงจะคาดหวังมากไปว่าพวกเขาจะโทรมา แต่ถึงอย่างไรเจตก็รู้สึกแย่ไปแล้ว ตำหนิและโทษตัวเองว่าทำไมต้องคาดหวังจากพ่อแม่ขนาดนี้ ทำไมถึงเอาแต่ใจ ทำไมต้องอยากได้ยินเสียงพวกเขา ยิ่งคิดเรื่อย ๆ น้ำตาเจตก็ค่อย ๆ ไหลออกมา แต่ไม่มีใครที่อยู่นอกมานี่น้ำเงินรู้ และเจตไม่ต้องการให้ใครรู้ พ่อกับแม่ไม่ชอบที่เจตร้องให้ พวกเขา มักบอกให้หยุดร้อง ไม่มีใครทนอยู่กับเด็กที่แหกปากร้องไห้แบบเธอได้ เจตเชื่อแบบนั้น เพราะเมื่อตอนที่เจตร้องไห้จนเกินควบคุม พ่อก็จะลงไปหาแม่และทิ้งไว้กับแม่ หรือเวลาร้องไห้ตอนที่อยู่กับแม่ แม่ก็จะบอกหยุดร้อง ไม่งั้นแม่จะเดินหนี แต่เจตคิดว่าวิธีนั้นได้ผล มันทำให้เจตเป็นคนร้องไห้ยากหรืออย่างน้อยก็ไม่ร้องให้ให้ใครเห็น อย่างเช่นตอนนี้ น้ำตาไหลยังไม่ถึงสิบหยดก็หยุดไหลแล้ว เจตยกมือมาเช็ดทางตาและเดินออกไปข้างหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

#2 เพื่อนคนแรก

สัปดาห์แรกยังไม่มีการเรียนการสอนที่ตึงเครียดมากนัก วิชาพลศึกษาก็เช่นกัน แต่สิ่งที่ร่างกาย คาบแรกทุกคนต้องทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ทั้งความเร็ว ความอดทน ความแข็งแรง ความยืดหยุ่น เพื่อดูว่าร่างกายแต่ละคนอ่อนแอมากแค่ไหน เจดใช้เวลาไม่นานในการกรอกข้อมูลส่วนสูงและน้ำหนักของตัวเอง ทั้งสองอย่างคงที่มาตลอด ส่วนสูงก็ยังคงอยู่ที่ 162 เซนติเมตรมาตั้งแต่แม่.1 และไม่เคยสูงขึ้นอีกเลยหลังจากนั้น ส่วนน้ำหนักบวกลบไม่เกิน 56 กิโลกรัม เจดรีบเขียนตัวเลขเร็ว ๆ ลวก ๆ จะได้ไม่มีใครมองออกว่าเธอน้ำหนักเท่าไร เจดกับมุกต่างคนต่างแยกไปทำธุระ เจดจึงมีสมาธิทำเรื่องอื่นบ้าง ครูพลจะเกริ่นว่าในภาคเรียนนี้ จะมีนักเรียนแผนการเรียนศิลป์-ฝรั่งเศสมาเรียนร่วมด้วย เพราะคนน้อย เรียกได้ว่าน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของนักเรียนแผนการเรียนศิลป์-ฝรั่งเศส โรงเรียนมัธยมวิจิตร จากที่เคยมีนักเรียนเต็มห้อง 50 คน แต่ในรุ่นนี้ก็กลับมีเพียง 15 คนเท่านั้น

เจดไม่สนใจพวกเขาขนาดนั้น ไม่นึกถึงกิจเพื่อนต่างห้อง แต่ก็ไม่นึกอยากผูกมิตร หากถามว่าเจดรู้สึกอย่างไร เจดก็คงตอบว่าไม่รู้สึกละเลย มุกคงตัดสินใจไปแล้วว่าเจดเป็นคนเฉยชา แต่เธอก็หาได้สนใจไม่ เจดสนใจแต่ว่าเมื่อไรวันนี้จะจบลงเสียที 24 ชั่วโมงเป็นเวลาที่นานเกินไป แต่จะนอนรอจนกว่าจะหมดวันไม่ได้ ชีวิตยังมีเรื่องติดพันเยอะเกินกว่าจะนอนอยู่เฉย ๆ แม้ไม่รู้จะทำไปทำไมหรือทำเพื่อใคร แต่เจดก็ต้องลุกขึ้นมาลุกนั่ง งอแขนห้อยตัว กระโดดให้สูง กระโดดให้ไกล นั่งเหยียดขาและเอามือแตะปลายเท้า และอีกหลาย ๆ อย่าง

สุดท้ายก็เลือกมานั่งหลบแดดใต้ร่มต้นไม้ต้นหนึ่งพักเหนื่อย หน้าผากแนบกับ
โต๊ะหินอ่อน ให้ลมพัดเป่าเหงื่อหายไป แต่เหงื่อก็ทั้งหยดลงและไหลออกสลับกัน

“นี่เธอ”

เจตชัยับหัวซ้ำ ๆ ชายตามองตามเสียงเรียก ภาพของเด็กผู้หญิง
ผมหยักศกคนหนึ่งปรากฏตรงหน้า ไม่รู้ว่ามีเรื่องสลักสำคัญอะไรถึงต้องเข้ามาหา
คนที่ไม่อยากข้องแวะกับใคร

“เธอว่างไหม ถ้าว่างช่วยมาจับเวลาให้เราตอนวิ่งหน่อยได้ไหม ไม่รู้ว่าครู
หายไปในไหน”

เจ้าตัวว่าแล้วขึ้นไปยังฐานวิ่ง 100 เมตร ซึ่งก็ไม่ใช่แค่ครูที่ไม่อยู่ นักเรียน
สักคนยังไม่มี จะมีก็แต่เด็กผู้หญิงที่อยู่โต๊ะหินอ่อน อีกคนหนึ่งทำหน้าที่ชั่งกะตวย
เหมือนอยากให้โลกแตกเดี๋ยวนี้ ส่วนอีกคนส่งสายตาว่าวอนขอความเห็นใจให้
เจตมองหน้าคนตรงหน้ากับสนามกลางแจ้งสลับกัน

“ได้ค่ะ”

เจตถอนหายใจเบา ๆ และลุกขึ้นยืน เดินผ่านเด็กผู้หญิงที่ตัวเล็กกว่าไปยัง
ปลายทาง คนที่อยู่จุดเริ่มต้นเตรียมออกวิ่ง ขณะที่ไม่มีก็ถือหนังสือเล่มหนึ่งไว้
เจตควรจะเตือน แต่ก็ไม่พูดออกมาเพราะอยากให้มันจบเร็ว ๆ ไม่งั้นคงได้กลายเป็น
เนื้อแดดเดียวกันทั้งคู่

“หนึ่ง! สอง! สาม!”

หลังสิ้นเสียงสัญญาณ อีกฝ่ายก็เริ่มออกวิ่ง ผมหยักศกพลิวไสวไปตามลม ลอนผมเงางามสะท้อนแสงแดดวาววับเหมือนเกลียวคลื่น ใช้เวลาเกือบนาที คลื่นถึงจะกระทบมาถึงชายฝั่ง เจดกตหยุดแล้วเหลียวหลังมองอีกคนที่ยื่นขอบหูแดงตัวแดงไปหมด เจดคิดว่าหากไม่มีหนังสือในมืออาจจะทำเวลาได้ดีกว่านี้ หรือหากก้าวขายาวกว่านี้

“52.34 วินาที”

“ขอบคุณนะ”

อีกฝ่ายว่าและจดบันทึก จากนั้นค่อยถาม

“เธอทำฐานอื่นเสร็จแล้วหรือ”

“เปล่า แค่นั่งพักเฉย ๆ”

“แล้วยังไม่ได้ทำฐานไหนบ้าง ไปด้วยกันไหม”

เจดคิดเหตุผลที่จะปฏิเสธไม่ออก จึงยอมเดินมากับเด็กหญิงอีกคนที่ไม่รู้จักชื่อ ชุदनักเรียนมัธยมวินที่ไม่มีบักชื้อที่เสีย จึงมีเหตุการณ์ที่นักเรียนตากชุดแล้วเผลอหยิบสลับกันเป็นครั้งคราว บางคนก็แก้ปัญหาด้วยกันบักชื้อไว้ได้เสียหรือทำสัญลักษณ์ไว้ แต่เจดไม่ได้สนใจเรื่องชุด เธอสนใจว่าควรจะถามชื่ออีกฝ่ายตอนไหนหรือควรจะรอให้อีกฝ่ายถาม อดกังวลไม่ได้ว่า เจดน่าจะพอใจพอที่จะให้อีกคนอยากรู้ชื่อหรือเปล่า

“อ้อ เราชื่อนิรันดร์นะ แต่จะเรียกว่ารันเฉย ๆ ก็ได้”

ความกังวลหายไปเมื่อนิรันดร์เอ่ยออกมา

“เราชื่อเจด”

“เจดแบบ จอ เอ ดอ เจดเหวอ”

เจดพยักหน้าและตอบในลำคอ

“ที่แปลว่าหยกเหวอ ชื่อเพราะจิง”

หลายคนเมื่อได้ยินชื่อเจดครั้งแรกจะมีปฏิกิริยาที่ต่างกันไป แต่เจดจะจัดหมวดหมู่เป็นสองหมวดหมู่ใหญ่ คือ พวกนำหน้าใจกับพวกไม่แยแส พวกแรกนั้นก็สมชื่อ เมื่อได้ยินชื่อเจด ก็คิดว่าคงเป็นเด็กผู้ชาย แต่เมื่อภาพออกมาเป็นเด็กผู้หญิงรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง พวกเขาก็จะรู้สึกขัดแย้งขึ้นมา และพวกไม่แยแสไม่ยินดียินร้ายอะไรด้วย เจดอยากขอบคุณพวกเขา ลืมชื่อเธอไปยังดีเสียกว่า หากจะรู้สึกชื่อเธอไปขัดกับความคิดใคร ตอนเด็ก ๆ เจดเคยโกรธพ่อแม่ที่ตั้งชื่อเธอเหมือนเด็กผู้ชาย บางคนก็ล้อเลียนว่าเด็กชายเจด แต่สิ่งที่พ่อแม่กล่าวคือ ชื่อที่พ่อแม่มอบให้ลูกคือความรัก ไม่ว่าจะใครจะว่าอย่างไร และเพราะแม่ชื่อ**มรกต** พ่อชื่อ**เจษฎา** ชื่อเจดที่แปลว่าหยกจึงเป็นชื่อที่ลงตัวที่สุด ลูกก็คือส่วนหนึ่งของพ่อและแม่รวมกัน และนิรันดร์คงเป็นไม่กี่คนที่รู้ความหมายของชื่อเล่นเธอ หากนี่เป็นแฟ้มเอกสาร เจดคงจะติดดาวไว้ที่เอกสารชื่อว่านิรันดร์

“แล้วเธออยู่ศิลป์-ฝรั่งเศสเหวอ”

“ใช่แล้ว รุ่นที่คนน้อยที่สุดตั้งแต่เปิดมาเลยนะ ฮะ ฮะ ฮ่า”

เจดหัวเราะตาม สักพักก็เงียบไปเพราะไม่รู้ว่าจะคุยอะไรต่อ เจดคิดว่าคงต้องเริ่มนับหนึ่งใหม่กับทักษะผูกมิตรกับผู้อื่น สายตาแอบชำเลืองมองคนข้าง ๆ เป็นระยะๆ เมื่อมองจากมุมนี้แล้ว เจดกลับรู้สึกคุ้นเคยเห็นมุมนี้ที่ไหนมาก่อน เศษเสี้ยวหนึ่งในความทรงจำบอกแบบนี้

“ถึงแล้ว”

ทั้งสองมาหยุดที่ฐานวัดแรงบีบมือ เป็นฐานที่ใช้เวลาน้อยที่สุด แต่คนต่อแถว ยาวที่สุด เป็นสาเหตุที่เจตเก็บฐานนี้ไว้ทำตอนท้าย

“เราเคยเจอกันมาก่อนไหม”

“เอ่อ...คิดว่า...งั้นมั้ง”

เมื่อนิรันดร์ได้ยินคำตอบก็หันกลับมาเพ่งมองเจต มองคางและมองอยู่บน พลาจครุ่นคิด เจตคิดว่าตนพอจะรู้คำตอบแล้ว สายตาคู่นั้นที่เจตเคยมองผ่าน กระจกรถ แต่อีกคนจะรู้หรือเปล่าเป็นเรื่องที่เจตรอคำตอบอยู่

“ลูกเกิด ?”

เด็กหญิงผมหยักศกเอ่ยและทำท่าคืบลูกเกิด

“เจต”

เธอตอบ ทั้งคู่หัวเราะโดยไม่จำเป็นต้องอธิบายให้มากความ เมื่อถึงคิว นิรันดร์ก็ฝากหนังสือคู่มือไว้กับเจต เธอกวาดตาอ่านที่หน้าปกเขียนว่า ‘เจ้าชายน้อย’ เป็นหนังสือที่มีแทบทุกร้านหนังสือและขึ้นหิ้งว่าเป็นหนังสือขายดีบ้าง หนังสือที่ควร อ่านบ้าง แต่เจตไม่นึกสนใจอ่าน ทุกครั้งที่แม่ไปเดินห้างก็จะให้เจตรอที่ ร้านหนังสือเป็นประจำ เธอก็มักเดินวนอยู่แค่หนังสือเกี่ยวกับเรื่องปรัมปรา สัตว์วิเศษ อสุรกาย

“ได้เท่าไรหรือ”

นิรันดร์ถามหลังจากเจตใช้กล้ามเนื้อแขนทุกมัดและแรงทั้งหมดที่มีเพื่อบีบเครื่องวัดที่แข็งเหมือนกำลั่งบีบก้อนหินอยู่

“19 แล้วเธอล่ะ”

“24”

เจตถึงตา แรงบีบที่คาดว่าบีบไขไก่ให้แตกได้ด้วยมือเดียว มาจากเด็กผู้หญิงที่แค่วิ่ง 100 เมตรกีฬอบจันตัวแดง เจตถึงเข้าใจว่าทำไมถึงมีการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ความแข็งแรงของร่างกายไม่ได้วัดเพียงความเร็วแต่อย่างเดียว

การทดสอบสมรรถภาพผ่านไป เจตก็ไม่ได้คุยอะไรกับนิรันดร์มากไปกว่าเรื่องผลที่ได้จากการทดสอบแต่ละฐาน มีเรื่องมากมายที่อยากพูด แต่ทุกอย่างก็กลืนลงคอไปหมด เจตไม่รู้ว่านิรันดร์จะสนเรื่องของตนใหม่ที่ผ่านมาก็ไม่มีใครสนใจหรืออยากพูดคุยเรื่องปกรณัมกรีกกับเจตขนาดนั้น แม้แต่กับเพื่อนสมัยมัธยมต้น พวกเขานิสัยดีแต่เจตก็อยากมีเพื่อนที่สนใจและคุยในเรื่องเดียวกัน รวากับนางเอกโค้ผู้โดดเดี่ยวที่มีเพียงเสียงสะท้อนเป็นเพื่อน หากมีครั้งหน้าเจตก็อยากชวนคนที่ติดดาวคนนี้ให้ได้

การสมัครเข้าชมรมว่ายน้ำเป็นเรื่องเดียวที่เจตสมัครใจเข้าร่วม เจตไม่ต้องคิดด้วยซ้ำว่าจะเข้าชมรมใด แต่มีคำว่าว่ายน้ำก็พุ่งเข้าไปหาแล้ว มุกมีตำแหน่งเป็นรองหัวหน้าห้อง ต้องเป็นคนนำใบสมัครเข้าชมรมไปแจกเพื่อน แต่เจ้าตัวกลับไหว้วานให้เจตไปรับแทน เพราะไม่อยากเจอหน้าครูบางคนทีุ่นวายกับ ‘เรื่องบนหัวเธอ’

เจดไม่รู้ว่ามุกเจดเรื่องอะไรเข้าถึงขนาดขนาดนั้น แต่เจดที่ร้อนรนจะเข้าชมรม วายน้าให้ได้ก็ไม่ปฏิเสธ จึงเดินไปที่ ‘อาคารเรียน ๙’ เพื่อไปหาครูนพเก้าที่ห้องพัก ครูหมวดภาษาต่างประเทศ ห้องนี้อยู่ชั้นสาม เจดจึงไม่จำเป็นต้องต่อแถวขึ้นลิฟต์ ให้เสียเวลา เดินขึ้นเองยังจะเร็วกว่า อาคารเรียน ๙ หรือบางคนก็เรียกสั้น ๆ ว่า อาคาร ๙ เป็นอาคารที่สูงที่สุดในโรงเรียน มีเก้าชั้นตามชื่อ เลขเก้าต้องสะกดด้วย เลขไทยเท่านั้น เพื่อให้ฟังระลึกถึงความเป็นไทย ก็พอมีเหตุผลอยู่บ้างแค่เจดไม่ เข้าใจเท่าไร

“ขออนุญาตค่ะ”

เจดเอ่ย แม้ไม่มีครูคนไหนได้ยิน เธอเหลียวซ้ายแลขวาหาโต๊ะ ครูนพเก้า เจดไม่เคยเหยียบที่นี่มาก่อน จึงไม่แปลกหากจะรู้สึกหลงทางในห้องแอร์ รูปตัว L อันมีพื้นที่แค่ 40 กว่าตารางเมตร

“มาหาใครคะ”

เสียงเรียบนิ่งเอ่ยถาม เจดสะดุ้งเล็กน้อยและหันไปหา เป็นครูวัยกลางคนที่กำลัง่วนกับอะไรสักอย่างบนโต๊ะ

“มาหาครูนพเก้าค่ะ”

“อยู่โต๊ะไหน”

“ขอบคุณค่ะ”

ใจเธอเกือบร่วงเพราะคิดว่าจะถูกครูด แต่ไม่เป็นเช่นนั้น เจดเดินผ่านโต๊ะ ครูคนนั้นคนนี้ บางคนก็นั่งอยู่ที่โต๊ะจึงไม่ลืมที่จะก้มโค้งเมื่อเดินผ่าน โต๊ะครูนพเก้า อยู่ในจุดอับสายตาพอดี เจดจึงหาไม่เจอในตอนแรกและโชคดีที่ครูอยู่ที่โต๊ะ

“เจดใช้ใหม่ มีอะไรจ๊ะ”

ครูทักขึ้นมาก่อน

“มาเอาใบสมัครขมรมไปแจกเพื่อนคะ”

“อ้อ ได้ค่ะ รอแป็บนึงนะ”

โต๊ะครูยังใหม่ ใหม่ที่หมายถึงโล่ง แทบจะไม่มีอะไรเลยนอกจากอุปกรณ์เครื่องเขียนที่จำเป็น และงานของนักเรียน ครูบางคนที่อยู่มานานเจดจะสังเกตได้จากของบนโต๊ะ ยิ่งอยู่นานของจะยิ่งเยอะ นอกจากเอกสารการทำงานก็มีของกระจุกกระจิก ทั้งของที่ระลึกจากลูกศิษย์ ภาพถ่ายของนักเรียนแต่ละรุ่น บางอย่างก็ไม่ได้ใช้ในการทำงาน แต่ใช้เพื่อยึดเหนี่ยวจิตใจ

“อ้าว มาตามคะ ได้ข่าวว่าเด็กฝรั่งเศสรุ่นนี้จำนวนค่อนข้างเยอะ รับมือไหวไหมคะ”

เสียงหนึ่งแว่วมา น้ำเสียงฟังดูจิกกัดมากกว่าห่วงใย เสียงที่เจดก็รู้ว่าเป็นเสียงของคุณครูคนหนึ่ง เรื่องจำนวนนักเรียนศิลป์-ฝรั่งเศสเหมือนว่าเป็นเรื่องทีู่้กันทั้งโรงเรียน และเป็นที่น่าแปลกใจอย่างยิ่งกับโรงเรียนที่ผลิตบุคลากรที่มีความโดดเด่นด้านภาษาฝรั่งเศส แข่งขันสร้างชื่อเสียงมากมายแก่โรงเรียน

“สายฝรั่งเศสเน้นคุณภาพไม่เน้นปริมาณ ไม่เหมือนบางสายที่เน้นตามกระแส เข้ามาเรียนเพราะตามไอดอลหรือตามการ์ตูน”

ฝ่ายถูกจิกกัดก็ไม่ยอมโดนอยู่ฝ่ายเดียวจึงตอกกลับบ้าง เพราะไม่รู้ว่าจะตรงมุมอับของห้องมีเด็กนักเรียนอยู่ แต่เจดได้ยินแล้วนึกสะอึกอีกแทน หากมินหรือโอบอลได้ยินประโยคนี้ พวกเขาต้องรู้สึกไม่ดีเป็นแน่ แผนการเรียนญี่ปุ่นและ

เกาหลี เป็นแผนการเรียนที่เพิ่งเปิดใหม่ในปีการศึกษานี้ และมินก็เป็นคนชอบ ไอศกรีมเกาหลี ‘แทยงอปป้า’ อะไรสักอย่างของมิน ส่วนโอบอลก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ชอบการ์ตูนขนาดไหน เจดเห็นโอบอลจับหนังสือการ์ตูนบ่อยกว่าหนังสือเรียนเสียอีก แต่เจดก็ไม่คิดว่านั่นเป็นเหตุผลที่ทั้งสองไม่มีสิทธิ์เรียนภาษาที่สาม หากเป็นตาสี ตาสาที่ไหนไม่รู้ เจดยังพอฟังและแก้งทำเป็นลืมได้ แต่เมื่อคนพูดเป็นครูเจดจะทำ อย่างไรดี...เจดจะทำอะไรได้

“นี่จะ ถ้าเหลือก็ให้หัวหน้าห้องหรือรองหัวหน้าเก็บไว้ละ เพื่อมีเพื่อนทำใบหาย”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะ”

สิ่งที่เจดทำได้มีเพียงแค่นี้ให้อย่างนอบน้อม และอุ้มกองกระดาษเดินออกจากห้องให้เร็วที่สุด

“โง่ ขอบคุณนะที่เป็นหน่วยกล้าตายแทนฉัน”

มุกเอ่ยทักเมื่อเจดมานั่งที่โต๊ะ

“อืม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ก็แค่เดินไปแล้วขอใบจากครูแค่นี้ไม่เห็นยากเลย”

เจดเริ่มเข้าใจว่าทำไมมุกถึงไม่อยากเข้าไป แต่จะให้เธอทำหน้าที่แทนตลอดก็ไม่ได้ จึงบอกมุกกลาย ๆ ว่าครั้งหน้าจะไม่ใช่เจดอีก อยากให้มุกลอง กลั่นใจสักนิด

“ไอ้พุดอะง่าย แก่ไม่ได้เจอบแบบฉันนี่ นึกแล้วยังหงุดหงิดไม่หายเลย”

มุกเปรยขึ้นคล้ายอยากเล่าให้เจดฟัง และแน่นอนว่าเจดก็อยากรู้

“ทำไม ครูคนไหน แล้วเขาพุดอะไรกับแก”

“เฮ้อ เราเพิ่งเรียนที่นี้แค่สี่วันนะ จะไปรู้ชื่อครูทุกคนในโรงเรียนได้ไง ฉันก็แค่เดินผ่านครุคนึง ไม่รู้ว่าเขานึกฉันที่ฉันไม่ยกมือไหว้ หรือที่ฉันไม่โค้งให้ตอนเดินผ่าน หรือเพราะทรงผมฉันเท่เกินไป จู้ ๆ ครุคนั้นก็พูดกับครุที่เดินมาด้วยกันว่า ‘แยกไม่ออกแล้วว่าเด็กสมัยนี้คั่นไหนผู้หญิงหรือผู้ชาย บางคนเหมือนผู้หญิงแต่เป็นผู้ชาย บางคนเหมือนผู้ชายแต่เป็นผู้หญิง บางคนก็ไม่ใช้ทั้งสองอย่างอีก’ เอะ ตลกตายแหละ”

แม่เจดจะไม่ได้เป็นคนที่ถูกครุพูดแบบนั้นเหมือนมุก แต่ก็อดโกรธแทนไม่ได้ ยิ่งประโยคทำนองว่า ‘แบบนี้เหมือนเด็กผู้ชาย’ ‘แบบนี้เหมือนเด็กผู้หญิง’ ยิ่งรู้สึกจี๊ใจเจดเป็นพิเศษ เจดรู้ว่าคนแบบมุกคงไม่พ้นคำต่อว่าต่อขาน แต่เจดไม่คิดว่าจะมาในรูปแบบนี้

“นินทาระยะเผาขนเกินไปไหม”

“นั่นสิ กลัวฉันไม่ได้ยินมั้ง”

“อย่าไปสนคำพูดไร้สาระของพวกนั้นเลย เฉลอ ๆ ครูอาจจะรู้สึกกว่าตัวเองพ่ายแพ้ที่หยิบกรรไกรมาตัดผมเราไม่ได้ เลยต้องระบายเป็นคำพูดออกมา”

มุกถึงกับหลุดคำออกมา

“แรงอะ แต่ก็อาจจะเป็นไปได้ก็ได้นะ ฮะ ฮะ ฮ่า”

จากที่มุกเคยคิดว่าเจดเป็นพวกเฉยชา นิ่งเงียบ ไม่สูงส่งกับใคร ไม่สู้คน มุกคิดว่าต้องมองเจดใหม่

“ไม่นึกเลยว่าแกจะเป็นคนแบบนี้”

“แบบไหน”

“ค่าแบบสุภาพ”

“ฉันดูเป็นคนแบบนั้นหรือ”

“ประมาณนั้น แต่ก็ไม่ได้แย่นะ ฉันชอบ”

เจดไม่ตอบแต่หัวเราะในลำคอเบา ๆ ขณะเดียวกันครูวิชาถัดไปก็เดินเข้ามาพอดี ทั้งสองจึงจับบทสนทนาไว้เพียงแค่นี้ และแม้ไม่ต้องพูดกันแต่ต่างคนต่างรับรู้ว่ามีมิตรภาพของทั้งสองเริ่มแน่นแฟ้นขึ้นแล้ว ถึงจุดเริ่มต้นจะไม่มี ความประทับใจเท่าไรนัก แต่เจดก็รู้แล้วว่ามุกก็ไม่น่ารำคาญอย่างที่คิด

#3 ของไม่พึงประสงค์

‘เปิดเทอมวันแรกเป็นยังไงบ้าง’ ข้อความแรกที่แม่เจดส่งมาหลังจากเปิดเทอมมาแล้วสองวัน

‘ก็ดีค่ะ’ ข้อความที่เจดตอบ และบทสนทนาก็จบลงแต่เพียงเท่านั้น ไม่คาดหวัง ไม่ผิดหวัง

“สวัสดีมีตรรกแฟนเพลงทุกท่าน ไม่ทราบว่าจะเข้าชมรมอะไรกัน”

โอบอลเปิดประตูเข้ามาโดยที่พลังงานยังลั่นเหลือเช่นเคย แม้ว่าตอนนี้จะเป็นเวลาเลิกเรียนที่ทุกคนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เช่นที่เจดมาถึงห้องก็กระโดดเข้าถ้าปิดมานไม่คุยกับใคร โอบอลเป็นคนที่ทำให้ห้องพัก 404 ไม่เงียบจนเกินไป เจดจึงเปิดมานี่น้ำเงินเพื่อคุยกับสมาชิกในห้อง

“เฮ้อ ไม่มีชมรมนำเข้าสักชมรม ว่าแต่แกถามแบบนี้แสดงว่ามีแล้วหรือ”

มินถามโอบอล เจดเห็นว่ามินกำลังนั่งคิดอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะ

“ใช่ ฉันว่าจะเข้าชมรมทัศนศิลป์ และถึงแม้ว่าแกจะไม่อยากเข้าหรือแกลังไม่ส่งใบสมัคร ครูก็จะยัดแกเข้าชมรมใดชมรมหนึ่งที่สมาชิกเหลืออยู่ดี”

“เสียดใจด้วย ฉันสมัครเข้าชมรมห้องสมุดแล้ว ถึงจะน่าเบื่อแต่อย่างน้อยก็ได้อยู่ที่ห้องแอร์”

ตั้งแต่เป็นเพื่อนร่วมห้องกันมา เจต ได้ยินแต่คำว่่าน่าเบื่อจากมินเสมอ เวลาที่พูดอะไรเกี่ยวกับโรงเรียน อย่างน้อยเจตก็รู้สึกดีที่ไม่ได้มีแค่คนที่เกลียดที่นี่ ส่วนนุ้มบุญก็ดูไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรเลย สีหน้านุ้มบุญอธิบายอารมณ์ยากกว่าใคร

“จริง ๆ ถ้ามีชมรมเต้นโคฟเวอร์ก็คงเข้าแหละ แต่ชมรมเต้นเดียวที่มีคือชมรมนาฏศิลป์ มือฉันแข็งแรงเกินกว่าจะมาดัดมือหรือจับจับแล้ว”

มินว่าและชูมือให้คุณ มือเธอแทบจะตั้งฉากกับพื้น

“นี่ภาพคนแบบแกต้องรำแบบอ่อนช้อยคงตกลงน่าดู ฮะฮ่า”

“ว่าไงนะ”

มินรีบหันขวับถลึงตามองโอบอลและแยกเขี้ยวใส่

“แล้วเจตจะเข้าชมรมอะไรอะ”

โอบอลไม่สนใจมินและหันมาถามเจตต่อ เจตยึดคอกอย่างภูมิใจที่จะบอก
ว่าตัวเองอยากเข้าชมรมอะไร

“ชมรมว่ายน้ำ เราชอบว่ายน้ำ”

“เจ๋ง เพิ่งรู้ว่าเจตว่ายน้ำเป็น แกเป็นนักกีฬามาก่อนหรอ”

“เฮ้อ ก็ไม่ขนาดนั้น”

ตอนที่ถาม แวดตาของโอบอลเป็นประกายทะเลเลนส์แว่น เป็นเรื่องธรรมดาที่พอมีคนรู้อ่างานอดิเรกของเจตคือการว่ายน้ำ ก็จะมีอีกหลายคำถามต่อมา เจตก็เคอะเขินอยู่บ้างถ้าจะเล่าเรื่องนี้ ในวัยเด็ก พ่อแม่ก็จะหากิจกรรมให้ลูกทำช่วงปิดเทอม บ้างก็ส่งลูกไปเรียนดนตรี ศิลปะ กีฬาหรือเรียนเสริมอื่น ๆ เจตก็เป็นแบบนั้น พ่อแม่ให้เจตหัดเรียนว่ายน้ำ ตั้งแต่ตอนที่เจตยังท้องสูตรคุณไม่เป็น และเรียนมาตลอดจนกระทั่งช่วงคาบเกี่ยวระหว่างประถมไปสู่มัธยม ร่างกายของเจตไม่เหมือนเดิม เจตเริ่มกลัวขึ้นมา กลัวจนเก็บไปฝันว่าสระน้ำแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเมื่อเธอหยอนตัวลงไป ทำให้เลิกเรียนไปพักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้กลัวการว่ายน้ำ เธอยังคงว่ายน้ำในวันที่มั่นใจว่าประจำเดือนจะไม่มา ไม่ใช่เพราะเธออยากเป็นนักกีฬาหรือใช้กรอกที่ช่องความสามารถพิเศษ ความจริงเจตชอบความรู้สึกที่ดำลงไปใต้น้ำมากกว่าความรู้สึกที่ว่ายน้ำต้านกระแสไปมา ‘จมดิ่ง นิ่งสงบ ร่มเย็น ไร้น้ำหนัก เป็นอิสระ ปลดปล่อยตัวเองไปตามกระแสน้ำ’

“แล้วบูมบูยล่ะ เข้าชมรมไหน”

“ชมรมถักไหมพรมนะ”

บูมบูยตอบเสียงเรียบนิ่ง เจตรู้ว่าบูมบูยอยากเข้าเพราะเป็นความชอบของเจ้าตัว ส่วนคนอื่นก็พยักหน้าส่งเสียงร้องอ้อ

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ใครเคาะประตูนะ”

โอบอลว่าและเดินไปเปิดประตู เมื่อเห็นว่าผู้มาเยือนคือใคร สมาชิกห้อง 404 ก็แทบพูดไม่ออก ครูผู้หญิงคนหนึ่ง ใบหน้ามีริ้วรอยย่นตามวัย รูปร่างผอมสูง คิ้วบางแต่หัวคิ้วตกลง มีผมดำแซมกับผมขาว เก้าผม ใบหน้าเรียบนิ่ง เครื่องขีมี มือโพล่หลังและมีกรรมการนักเรียนอีกสองคนประกบข้าง

“ส..สวัสดีค่ะ”

โอบอลที่เริ่มตื่นสติขึ้นมาได้ ก็ยิ้มต้อนรับยกมือไหว้และเอ่ยสวัสดีก่อน
คุณคนนั้นพยักหน้ารับและเดินเข้ามา โอบอลรีบถอยกรูดเข้าห้อง

“สวัสดีค่ะ คุณชื่อ **क्रमयुरा** เป็นครูปกครองของที่นี้ ตั้งแต่ไปทุกสองทุ่ม
ตรง จะเป็นเวลาตรวจหอ ตรวจดูความเรียบร้อยของห้องพักและเช็คสมาชิกของหอ”

‘แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสองทุ่ม’ เป็นประโยคที่ไม่ได้มีใครพูดออกมา แต่ก็
แสดงออกผ่านสายตา โดยเฉพาะมินที่คิ้วเริ่มขมวดเป็นปมก่อนใครเพื่อน

“สมาชิกห้องนี้มีใครบ้างคะ”

क्रमयुरาหยิบคลิปปอร์ดที่ซ่อนไว้ข้างหลังขึ้นมา

“รติรัมย์ แซ่เต็งค่ะ”

โอบอลกล่าว มือผอม ๆ ของครูเพียงสะบัดข้อมืออย่างเดียว คล้ายว่า
เหนือแผ่นพลาสติกมีรายชื่อทุกคนอยู่แล้ว เพียงแค่ตรวจสอบเพื่อความแน่ใจ

“รุ่งไพลิน ปรงทิพย์ค่ะ”

บุ่มบู่เป็นคนบอกถัดมา เจตมอหง่าส่งสัญญาณให้มินรู้ว่าให้มินเป็น
ฝ่ายพูดก่อน

“มุนินทร์ ดรัลพรราชค่ะ”

“เป็นคนจังหวัดไหน”

क्रमयुरาถามเสียงเรียบ มินจ้องครูกลับและตอบด้วยเสียงหนักแน่น

“ลำปางค่ะ”

ภาษาเหนือมีคำว่า ‘سابเมือง’ หมายถึง การพูดภาษากลางหรือที่คนเหนือเรียกว่าภาษาไทย แต่ติดสำเนียงหรือมีกลิ่นอายภาษาเหนือ ครูคงได้กลิ่นسابเมืองแต่พอได้ยินคำตอบก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ก่อนจะหันมาที่นักเรียนคนสุดท้าย

“จินดา เจริญรุ่งเรืองทรัพย์ค่ะ”

เจดเริ่มชินที่กับนามสกุลของแม่แล้ว แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นชื่อของเธอจริง ๆ ครุมนุราจ้องตาเจดอย่างมีนัยบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาจากนั้นค่อยกวาดตามองรอบห้อง

“ทำไมห้องรกแบบนี้”

สีหน้าทุกคนเคร่งเครียดคล้ายว่าเป็นคนลักลอบของผิดกฎหมาย และครูเป็นตำรวจ ส่วนกรรมการนักเรียนสองคนที่เหลือเป็นสุนัขดมกลิ่น จะมีก็แต่โอบอลที่ยังยิ้มเฝ้ายิ้มดูเสียได้อยู่

“นี่คืออะไร”

ครุมาหยุดที่เตียงของบูมบู๊และมิน

“เตา... ไฟฟ้าค่ะ”

“เอามาทำอะไร”

ครุถามต่ออย่างฉับไว

“ทำอาหารค่ะ”

“หอพักห้ามประกอบอาหาร ทำไมถึงเอาเข้ามาได้”

“เป็นอุปกรณ์การเรียนค่ะ”

“เรียนอะไร แล้วทำไมถึงไม่เอาไว้ในห้องเรียน”

บ๊อบบี้นั่งเงียบ จากที่ดูไม่ได้มีความผิดก็มีความผิดขึ้นมาทันที แค่นี้ก็เป็นเหตุผลพอที่ครูจะยึดเตาไฟฟ้าไว้ และบอกว่าของพวกนี้มีโอกาสที่จะระเบิดได้ ต่อมาสายตาของครูมยุราก็เลื้อยไปเห็นหนังสือเล่มหนึ่งที่โต๊ะของโอบอล

“นี่อะไร”

ครูถามและชูขึ้นมา โอบอลกลืนน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะตอบ

“หนังสือการ์ตูนค่ะ”

“เกี่ยวกับอะไร”

“เกี่ยวกับ...ผู้ชายที่...ชอบผู้ชายอีกคนค่ะ”

‘ของไม่พึงประสงค์’ เป็นสิ่งที่ครูมยุรานิยามหนังสือเล่มนั้นและยึดไว้อย่างไม่ลังเล ไม่ต่างจากเตาไฟฟ้าของบ๊อบบี้ เจดไม่เข้าใจว่าหนังสือเล่มนั้นจะไปทำร้ายใครได้ เว้นแต่ว่าจะปาใส่หน้าคนอื่น แน่นอนว่าโอบอลจะไม่มีวันทำแบบนั้น เธอถนอมยิ่งกว่าไขในหิน ลิ่นเสียงปิดประตู ก็มีเสียงโอดครวญของโอบอลดังเป็นเวลาต่อมา

“อื้อยหยอยๆ ทำไมมมมม”

เธอทรุดลงและทุบพื้น

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวครูก็คงคืนแหละ”

บู้มน้อยปลอบเพราะต่างก็เจอชะตากรรมแบบเดียวกัน เจตตายน่าจะช่วย แต่ก็ไม่รู้จะช่วยอะไรได้นอกจากนั่งอยู่ข้าง ๆ และลูบแขนปลอบ มินเองก็สงสาร และหัวเสียไม่ต่างกัน

“วันนี้แกคงก้าวขาผิดข้าง”

นี่คือคำปลอบที่มินพอจะพูดได้

โอบอวลอยู่ไม่สุข ลูกเดินไปมาและเขย่าตัวมิน

“มิน! แกช่วยดูดวงให้ฉันหน่อยดิ ฉันจะได้การแต่งงานคืนใหม่ ฮือ ถ้าคุณเขาเอาเรื่องนี้ไปบอกป้า ฉันตายแน่ ไม่นะ ป้าจะรู้ว่าฉันเป็นสาววายไม่ได้ กร๊ด”

“โอ๊ย พอ ๆ ๆ คอจะหักแล้วเว้ย เดี่ยวดูให้!”

มินดึงลิ้นชักควานหาไฟดูดวง

“เอาจริง ๆ ดูดวงกับเรื่องแบบนี้มันได้หรือ”

เจดเอ่ย เพราะแม่เคยบอกว่าการดูดวงบ่อยจะทำให้เสียสติ ยิ่งเวลาดูดวงเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง

“จริง ๆ มันก็ไม่ควรดูบ่อยหรอก แต่ก็ช่วยไม่ได้เนอะ”

มินว่าและสับไฟทาโรต์สองถึงสามครั้งและคลี่ไฟเรียงกันเป็นแถวยาวอย่างชำนาญ

“หยิบมาหนึ่งใบ”

“ปกติต้องสามใบไม่ใช่หรือ”

“หยิบ ๆ ไปเหอะ กับเรื่องนี้แค่ใบเดียวก็พอ”

โอบอลยอมหยิบแต่โดยดี ไฟหงายออกเป็น ‘The Star’

“เป็นไง ความหมายดีไหม”

“อืมมม ก็ดีนะ ถ้าออกมาเป็นไฟนี้ก็เกินไปได้ว่า คงได้คืนสักวันหนึ่ง
นั่นแหละ แต่ไม่ใช่เร็ว ๆ นี้ ทำใจให้ร่ม ๆ เข้าไว้”

โอบอลถอนหายใจอย่างโล่งอก มีแต่เจดที่ยังติดใจที่มีรู้เรื่อง
ความหมายของไฟแต่ละใบได้อย่างไรทั้งที่ไฟทาโรต์มีทั้งสำหรับใหญ่ 22 ใบและ
สำหรับเล็ก 56 ใบ และก็ไม่ใช่เข้าใจว่าดวงดาวจะเกี่ยวอะไรกับของถูกยึด แต่เจดคิด
ได้อย่างหนึ่งว่า ถึงแม้มันจะหลุดออกมามั่ว ๆ โอบอลก็คงเชื่ออยู่ดี

“ฮือ ขอให้ได้คืนทีเถอะ ส้าาาาาาาาา”

โอบอลว่าและพนมมือไหว้ บุ่มบู่ยทำเช่นกัน

#4 ชมรมกับหนอนหนังสือ

เจดรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่โรงเรียนนี้มีชมรมว่ายน้ำแต่ไม่มีวิชาว่ายน้ำ วิชาพลที่เจดต้องเรียนคือวอลเลย์บอล เจดพอรู้จักติกการการเล่นโดยสังเขปจากการดูแข่งขันวอลเลย์บอลกับครอบครัว วันแรกของการเรียนพละแบบที่เรียนจริงๆ เริ่มจากฝึกเลี้ยงลูกวอลเลย์บอลด้วยสองมือล่างหรือที่ครูเรียกว่าอันเดอร์ และฝึกส่งให้เพื่อน เจดดูที่พวกนักกีฬาเล่นกันในโทรทัศน์เหมือนจะง่าย แต่กับเด็กนักเรียนอ่อนประสบการณ์ก็ลำบากเหลือเกิน บางคนพยายามควบคุมให้ลูกเด็งกลับมาที่ท่อนแขนแต่ลูกวอลเลย์บอลโดดไปโดดมา ต่างคนต่างไล่วิ่งเก็บลูกกันจ้าละหวั่น พอหมดคาบก็มมองแขนตัวเองอีกทีก็แดงเกือบทั้งแถบ

“ใครจะสมัครเข้าชมรมอะไรก็รีบยื่นใบสมัครนะ บางชมรมสมาชิกมีจำนวนจำกัด”

ครูเตือนทิ้งท้ายก่อนปล่อยเด็กแถว เจดจึงรีบเดินไปคว่ำกระเป๋าแบ้และหยิบใบสมัครออกมา

“สมัครชมรมอะไรเหวอ”

น้ำเสียงหวานไม่หุ้มห้วนเหมือนมุก เจดจึงหันไปหาก็คพบว่าเป็นนิรันดร์

“ชมรมว่ายน้ำอะ”

“อ้อ ถ้าแบบนั้นต้องเดินไปยื่นที่สระว่ายน้ำนะ เพราะเหมือนเขาต้องถามข้อมูลบางอย่างของเราด้วย ไปสระน้ำเป็นหรือเปล่า”

เจดส่ายหน้า เธอไม่เคยไปเหยียบที่สระน้ำของโรงเรียนเลย แต่นิรันดร์ดูจะรู้ข้อมูลเป็นอย่างดีเหมือนเป็นผู้สมัครเสียเอง

“เราก็ว่าจะไปที่สระว่ายน้ำพอดิ ไว้เลิกเรียนแล้วไปด้วยกันไหม”

“ได้สิ”

“ขอเบอร์โทรศัพท์ที่ได้ไหม เผื่อหากันไม่เจอ อะนี่เบอร์เรา”

นิรันดร์เปิดหนังสือเจ้าชายน้อยเล่มเดิม บนปกครองมีเบอร์โทรศัพท์ที่เขียนไว้ เจดหยิบโทรศัพท์มาบันทึกไว้ แต่ก็กดยืมไม่ได้เมื่อมองข้อความบรรทัดต่อมา ที่เขียนว่า ‘หากเห็นหนังสือเล่มนี้อยู่โดดเดี่ยว โปรดโทรมาที่เบอร์นี้เพื่อส่งคืนเจ้าของ’

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

เจ้าของเสียงทุ้มห้วนเดินเข้ามา

“อ้อ ตอนเย็นว่าจะไปยื่นใบสมัครชมรมว่ายน้ำด้วยกัน”

“โห มีชมรมแล้วหรอ ฉันยังเลือกไม่ได้เลยว่าจะเข้าชมรมไหนดี ให้คุณเป็นคนคัดสรรเอาแล้วกัน ฮะ ฮะ ฮ่า”

“ขอให้ได้เข้าชมรมนาฏศิลป์”

“เฮ้ย ๆ อย่ามาแข่งกันนะเว้ย”

มุกถลาตัวเข้ามาคล้ายจะจูโจม เจดรู้ว่ามุกไม่ทำหรอก แต่ก็ยกมือกันไว้ก่อน วิชาต่อไปทั้งเจด มุกและนิรันดร์เรียนที่อาคาร ๙ เหมือนกันจึงเดินไปด้วยกัน ระยะทางจากโรงยิมไปอาคาร ๙ เป็นระยะทางที่ไกลพอที่เจดจะรู้สึกว่าการหากไม่ชวนนิรันดร์คุยด้วย จะเป็นการใช้เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

“หนังสือที่เธอถืออยู่คือเรื่องอะไรหรอ”

เจดรู้อยู่แล้วว่ามันคือเรื่องเจ้าชายน้อย แต่ก็ยังอยากได้ยินคำตอบจากนิรันดร์อยู่ดี

“เจ้าชายน้อยนะ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในดาว B612 ออกไปผจญภัยแล้วเจอกับนักบินที่เครื่องบินเสียที่โลก แล้วพูดคุยเกี่ยวกับชีวิต ความรัก การผจญภัย อะไรประมาณนี้”

“น่าสนุกจัง แล้วเธอชอบอ่านหนังสือแนวไหนเธอ”

“เราชอบอ่านแนวแฟนตาซีผจญภัย ที่ชอบก็มีหลายเรื่องเลย แล้วเจตมีหนังสือที่ชอบอ่านบ้างไหม”

“เราชอบอ่านแบบว่า...พวกปรกรณ์กรีกนะ เทพโอลิมปัส อะไรพวกนี้ที่ชอบอ่านบ่อย ๆ ก็จะมีปรกรณ์บรมปรา”

“ไม่มีใครถามเจตเรื่องนี้มานานแล้ว หรือถ้าถาม หลังจากได้รับคำตอบ พวกเขาก็พูดคำว่า ‘อ้อ อย่างงี้เอง’ และบทสนทาก็จะจบแต่เพียงเท่านั้น”

“อยากลองอ่านบ้างจัง เธอเคยอ่านเพอร์ซิยัส แจ็กสันไหม เรื่องนี้ก็เกี่ยวกับปรกรณ์กรีกนะ เขามาดัดแปลง เกี่ยวกับเพอร์ซิยัสที่เป็นลูกครึ่งเทพไฟไซดอนกับมนุษย์ แล้วก็มีลูกครึ่งเทพคนอื่น ๆ อีกละแยะในค่ายฮาล์ฟบลัด”

“นิรันดร์ไม่ได้พูดว่าสนใจแต่ปากเปล่า แวดตาแสดงออกว่าสนใจจริง ๆ ทั้งแววดตา ท่าทางและรอยยิ้ม รวมถึงระยะการก้าวที่แคบและช้าลงเพื่อฟังเรื่องของอีกคนนานขึ้น”

“เคยเห็นชายตามชั้นหนังสืออยู่แต่ไม่เคยอ่านสักที ไว้จะลองหาอ่านดูนะ แล้วถ้าเธออยากอ่านเรื่องของเรา เดี่ยวเอามาให้อ่านไหมเย็นนี้”

“ได้เธอ ชอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไร”

เจดู้สึกไม่ชิน ถ้านึกภาพเทพีอาธีน่าเป็นแม่คนหรือเป็นภรรยา
ของใคร หล่อนดูเกลียดผู้ชายจะตายซัก ถ้าชีวิตต้องอยู่พวกผู้ชายที่ทั้งเจ้าชู้
เจ้าอารมณ์ ใช้ความรุนแรง บ้าเลือด บ้าอำนาจ หัวขโมยและขี้เมา จะสมเหตุสมผลกว่า
ถ้าอาธีน่าเลือกครองโสด เป็นเทพีพรหมจรรย์ตลอดกาล หรือหากเทพีอาธีน่ามี
คนรักก็คงจะเลือกคนรักที่มีความฉลาดไม่น้อยไปกว่าหล่อน หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช่
เทพบนโอลิมปัส ทั้งสองยังคงพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องหนังสือ ในหัวของนิรันดร์เหมือน
มีคลังหนังสือมากมายอยู่ในนั้น จนเจดคิดว่าตัวเองรู้จักหนังสือน้อยเกินไปจนไม่มี
เรื่องอะไรให้คุยกับนิรันดร์มากนัก หลังจากนั้นก็มีหนังสือมากมายที่ต้องตามอ่าน
และนิรันดร์ก็ยินดีที่จะให้ยืม คิดแค่ว่าคลังหนังสือมากมายเหล่านั้นอยู่ที่บ้าน
แต่นิรันดร์รับปากว่าจะนำมาให้เจดอ่านแน่นอน

“เฮ้อ ได้เวลาต้องไปเรียนกับมาตามแล้วละ ไว้เจอกันตอนเย็นนะ”

“ไว้เจอกัน”

เจดกลับมาถึงห้อง ยังไม่ทันได้วางกระเป๋า ก็เจอกับมินที่เอาหัวแนบกับโต๊ะ
ตัวเองพลางบ่นพึมพำภาษาเหนือที่เจดฟังไม่เข้าใจ เจดมองโอบอลที่นั่งอยู่ข้าง ๆ
มินด้วยความฉงน

“ครูยี้ดไฟท่าไรต์ของมินนะ”

วันนี้ก็เป็นวันธรรมดาทั่วไปที่มินรับดูดวงให้เพื่อน ใคร ๆ ก็เรียกเธอว่า
แม่หมอ บ้างก็ปรึกษาความทุกข์ใจมากกว่าจะให้ดูดวงชะตาให้ มินดูอนาคตของ
เพื่อนไม่ได้อยู่แล้ว เธอไม่ได้มีญาณหยั่งรู้แบบนั้น มินแค่ให้เพื่อนเลือกไฟและอ่าน
ตามที่ไฟบอก สิ่งื่อบอกชะตาคือไฟต่างหากไม่ใช่เธอ ใครจะบอกว่าไร้สาระหรือ

งมมายก็เป็นเรื่องของวิจารณ์ญาณที่ไม่ควรก้าวก่ายกันถ้าไม่ได้เดือดร้อนใคร เพื่อนบางคนก็แค่ดูดวงเอาสนุกเหมือนเวลาอ่านคอลัมน์ดูดวงนิตยสารรายสัปดาห์ มินเห็นว่าเพื่อนรู้สึกบันเทิงใจก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร จนกระทั่งครูคนหนึ่งเดินมาเห็นเข้า

“กับอี่แค่กระดาศ”

ประโยคเดียวที่เจตพอจะฟังออกจากมิน เจตถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย เพราะช่วยอะไรไม่ได้ เจตก็มีเรื่องของตัวเองต้องทำ จึงทำได้แค่เดินไปลูบหลังมิน แล้ววกกลับมาหาหนังสือปกกลมัมปรัมปราและไบสมัครของตัวเอง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป เจตเดินไปยัง*อาคารศิลป์* เป็นอาคารที่ครูหมวดศิลปะและดนตรีอยู่ เป็นอาคารเล็ก ๆ มีสี่ชั้น และที่หน้าอาคารก็มีนิรันดร์ยืนอยู่ในมือถือไบสมัครด้วย ทั้งคู่ทักทายกันสั้น ๆ และเดินไปยังสระว่ายน้ำด้วยกัน ระหว่างทางนิรันดร์ก็เล่าให้ฟังว่าตนชอบเรื่องเจ้าชายน้อยมากแค่ไหน ถึงขนาดที่ควานหาเจ้าชายน้อยแปลไทยทุกปก เท่าที่จะหาได้ บางครั้งโชคดีก็จะเจอปกในร้านหนังสือมือสองที่ขายราคาถูกกว่าราคาปกเป็นเท่าตัว จะปกเก่าปกใหม่ ปกอ่อน ปกแข็ง ก็ซื้อมาเก็บไว้ทั้งหมด แถมมีตุ๊กตาจิ้งจอกอีกต่างหาก นิรันดร์มีความคิดว่า จะลองอ่านเจ้าชายน้อยในภาษาต้นฉบับดูเป็นการฝึกภาษา

“ทำไมถึงชอบเรื่องเจ้าชายน้อยเหวอ”

“เป็นเรื่องที่แม่เราชอบนะ สมัยเด็ก ๆ แม่ชอบอ่านเรื่องนี้ให้เราฟังจริง ๆ เรายังชอบด้วยนะ เป็นนิยายเล่มแรก ๆ ที่อ่านเลย”

เจดพยักหน้าแล้วส่งเสียงในลำคอ เมื่อฟังแล้วรู้สึกอิจฉาเล็กน้อยที่ นิรันดร์มีแม่ที่คุยเรื่องเดียวกันได้ แต่กับแม่ของเจด ไม่ได้ต่อต้าน แต่ก็ไม่ได้ทำ ความเข้าใจ ตราบใดที่เจดไม่ได้ทำเรื่องร้ายแรงก็จะปล่อยเจดไว้ให้อยู่ในพื้นที่ที่แม่ กำหนดให้กระโดดโลดเต้นได้ แม่ไม่ได้หลงใหลในตัวอักษรขนาดนั้น แม่หลงใหล ในตัวเลขเสียมากกว่า ตัวเลขเป็นสิ่งที่แน่นอน ไม่ซับซ้อนและไม่โกหก อย่างเช่น ถ้ามว่า 1+1 เท่ากับเท่าไร คำตอบก็คือ 2 แต่โลกของตัวอักษร คำตอบมีมากมาย ทั้งหน้าต่าง ตะเกียบ อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่ 2

“อยากรู้เหมือนกันนะว่าพวกนักเขียนเนี่ย เขียนเรื่องพวกนี้ได้ยังไงกัน ในสมองของพวกเขามีอะไรบ้าง ถึงเขียนเรื่องพวกนี้ออกมาได้ เรื่องที่เพื่อนขนาดนี้ กว่าที่จะเขียนได้แต่ละเรื่องนี่คงไม่ง่ายเลย”

“ใช่ พอลองเขียนเองแล้วรู้ซึ่งเลย อดนับถือพวกนักเขียนเก่ง ๆ ดัง ๆ ไม่ได้จริง ๆ เขากินอะไรเข้าไปถึงกลั่นกรองแต่ละคำแล้วถ่ายทอดออกมาได้ ขนาดนั้นนะ”

“หือ เจดเคยเขียนนิยายด้วยหรือ!”

นิรันดร์ตะลึง

“เคยเขียนนะ เขียนออนไลน์แต่ตอนนี้เลิกเขียนไปแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

เจดไม่ตอบ พอดีกับที่พวกเธอมายืนอยู่ที่หน้าโดมขนาดใหญ่สีฟ้าอ่อน มองผ่านประตูกระจกเข้าไปก็เห็นสระว่ายนํ้า จึงรู้ว่ามาถูกที่แล้ว นิรันดร์เป็นฝ่าย เปิดประตูเข้าไปก่อน นักเรียนบางคนที่นั่งขอบสระมองพวกเธอประหนึ่งเป็น

สิ่งแปลกปลอม แต่เพื่อนตัวเล็กที่เดินนำหน้าดูไม่ได้สนใจขนาดนั้นนอกจากสาวเท้า
เข้าไปถึงห้องพักรู จังหวะที่กำลังจะเอื้อมมือจับลูกบิด ประตูกลับเปิดก่อนพอดี

“อ้าวรัน”

นักเรียนคนหนึ่งปรากฏตรงหน้า ตัวสูงกว่าเจตเล็กน้อย ผิวแทน
ผมน้ำตาลแดง รูปร่างผอมสูงสวมชุดพละ จากโบผูกผมสีเทาทำให้เจตรู้ว่าอีกฝ่าย
เป็นรุ่นพี่ม.5 ทั้งยังรู้จักกับนิรันดร์อีกด้วย

“พี่อ๊อฟ!”

นิรันดร์เผลอเข้ากอดคนที่ชื่ออ๊อฟ คนพี่ที่ไม่ทันตั้งตัวก็เสียหลักเล็กน้อย

“มาทำอะไรเนี่ยเรา มาสมัครชมรมว่ายน้ำหรือ”

“ใช่ที่ไหนกัน รันพาเพื่อนมาสมัคร เนี่ย อุตส่าห์พาคนเข้าชมรมให้นะ
ต้องเลี้ยงชมรมรันด้วย”

“เธอไม่ได้จะเข้าชมรมว่ายน้ำหรือ”

เจตถามเสียงนิ่ง

“เปล่า เราจะเข้าชมรมเกษตร อยู่ใกล้ ๆ นี้เอง เดินออกสระน้ำไปก็เจอเลย
อยู่ใกล้กันพอดี”

“อ้อ”

พอได้ยินว่าอยู่ใกล้ก็ใจชื้นขึ้นบ้าง แต่เจตก็แอบผิดหวังอยู่ลึก ๆ เพราะคิด
ไปแล้วว่าจะได้อยู่ด้วยกัน

“เฮ้อ เสียตายจัง นี่กว่าน้องสาวเราจะฮึดสู้อยากฝึกว่ายน้ำขึ้นมา”

อีฟหยอกล้อพลงขยี้หัวคนน้องเบา ๆ

“ให้มาอยู่ชมรมที่มีแต่ผู้ชายเจ๊อกเนี่ยนะ! รัตนคงกลายเป็นก้อนหินลึนใจ อยู่ได้น้ำนั่นแหละ”

นิรันดร์ตอนอยู่กับอีฟเหมือนเป็นอีกคน คงเพราะสนิทกันมานาน

“ไม่เกี่ยวเลย ถ้าจะให้พี่สอนก็สอนได้”

“ขอโทษนะคะ ถ้าจะสมัครเข้าชมรมต้องยื่นใบสมัครที่พี่หรือเปล่าคะ”

เจดยื่นใบสมัครให้ เมื่อเห็นว่าทั้งสองคุยกันนานเกินไป

“โอ๊ะ จริงด้วย ตามมาสิ เดี่ยวพาไปหาโค้ช”

อีฟเปิดประตูและผายมือให้ทั้งคู่เข้าไป ห้องพักรูที่นี้เล็กกว่าของหมวดภาษาต่างประเทศ มีโต๊ะทำงานแคสี่ตัว คนพี่เดินนำไปยังโต๊ะที่มีป้ายชื่อมิลิน แซ่จิ่งตั้งอยู่ และเจ้าของชื่อก็นั่งอยู่ที่โต๊ะ เป็นผู้หญิงวัยไม่เกิน 30 ตาชั้นเดียว ผิวขาวเหลือง มัดผมหน้าม้าแบบลวก ๆ ใส่ชุดออร์มแบบครูพลະทั่วไปสีน้ำเงินเข้ม

“โค้ชเหมยคะ มีนักเรียนมาสมัครเข้าชมรมคะ”

โค้ชเหมยมองเจดกับนิรันดร์สลับกัน

“เปล่าคะ นี่ไม่เกี่ยว แค่น้องคนนี่คนเดียว ยื่นใบสมัครให้โค้ชเขาสี”

อีฟว่า เจดจึงยื่นให้ออกสารให้ด้วยสองมือ โค้ชรับมาและกวาดตาอ่าน ครูหนึ่งก่อนจะวางลง

“ว่ายนํ้าเป็นหรือเปล่า”

โค้ชถามเสียงหัววน

“เป็นค่ะ”

“ลอยตัวในนํ้าได้ไหม”

“พอ...ได้ค่ะ”

เจดลิ่งเล เพราะไม่ได้ทำแบบนี้มานานแล้ว

“มีชุดว่ายนํ้าของตัวเองไหม”

“เอ่อ ตอนนี้ไม่มีค่ะ ชุดอยู่ที่บ้าน ไม่ได้อยู่กับตัว”

โค้ชพยักหน้าก่อนจะหยิบปฏิทินมาดูตารางบางอย่างที่เขียนไว้

“วันพุธหน้าตอนสี่โมงมาที่สระนี้นะ เดี่ยวจะให้ลองฝึกว่ายนํ้าก็
เยี่ยมที่นี่เอา แต่เอาผ้าเช็ดตัว และของใช้ส่วนตัวมาเอง”

“ค่ะ”

“แล้วก็อย่ากินอะไรมาก่อน เดี่ยวจะจุกเอา แต่เราเคยว่ายนํ้านี้ น่าจะรู้
อยู่แล้วเนอะ”

“ค่ะ ทราบค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

เจดและนิรันดร์เฝ้าเวลาโค้ชเหมยพร้อมกัน และเดินออกไป ส่วนอีฟก็เดิน
ตามหลังคอยปิดประตูให้

“ไปไหนกันต่ออะ”

“เดี๋ยววันว่าจะไปยื่นใบสมัครชมรมเกษตร เจดไปด้วยกันหน่อยได้ไหม”

นิรันดร์หันไปตอบอีฟและค่อยหันมาคุยกับเจด

“ไปสิ”

เจดไม่รู้ว่านิรันดร์ตั้งใจว่าอนด้วยการจับมือและส่งสายตาดอดซ่อนให้หรือเปล่า แต่สิ่งนั้นทำให้เจดปฏิเสธไม่ลง แม้ยังรู้สึกคาใจที่นิรันดร์ไม่เล่าเรื่องรุ่นพี่คนเมื่อกี้ให้ฟัง ทั้งคู่เดินต่อไปเรื่อย ๆ ไม่ไกลนักก็ถึงชมรมเกษตร ที่ก็มีแปลงผัก กระจับจั่ว สมชื่อชมรม และมีกลิ่นชื่นของใบหญ้า กลิ่นต้นไม้และกลิ่นดิน แต่ในยามเย็นแบบนี้กลับไม่มีใครอยู่สักคน นิรันดร์จึงเข้าไปในห้องพักครูก็เห็นกล่องใบหนึ่งและป้ายกำกับว่า ‘ที่ส่งใบสมัครชมรม’ วางไว้ข้าง ๆ นิรันดร์จึงวางใบสมัครและพากันเดินกลับ ดูเรียบบ่ายเกินจนเจดงง เมื่อเดินพ้นสระว่ายน้ำไปแล้ว เจดก็นึกอยากรู้อากถามในสิ่งที่นิรันดร์ไม่บอกเสียที่

“คนที่ซื้อพีเอฟนี่สนิทกันหรือ”

เจดถาม

“เอ๊ะ เราไม่ได้บอกหรือว่าพีเอฟเป็นใคร”

เจดส่ายหน้า

“ขอโทษที่ลืมไปเลย พีเอฟเป็นพี่ข้างบ้านเราเอง สนิทกันมาก รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กเลย ที่เราอยากเข้าโรงเรียนนี้ก็เพราะพี่เขาเนียแหละ”

“อ้อ...แล้วพี่เขาเรียนสายอะไร”

“ศิลป์ฝรั่งเศส เหมือนเราเลย เด็กศิลป์ฝรั่งเศสมีแต่คนสวย ๆ เนอะว่าไหม”

นิรันดร์ยิ้มหยอกล้อ อีฟเหมือนเป็นแรงบันดาลใจหลายอย่างให้นิรันดร์ ทั้งเข้าโรงเรียนนี้ ทั้งเรียนแผนการเรียนเดียวกัน แต่ทำไมถึงไม่อยู่ชมรมเดียวกัน เจดนี่ก็สงสัยจึงถาม

“แล้ว...เรื่องว่ายน้ํา ทำไมพี่อีฟถึงพูด—”

“ตอนเด็ก ๆ เราจมน้ําน่ะ”

นิรันดร์พูดแทรกขึ้นมา เพราะรู้ว่าเจดจะถามอะไร เมื่อฟังคำตอบเจดก็ หน้าเจ็อนเล็กน้อย และน้ําเสียงอ่อนลง

“ขอโทษที่ถาม ไม่รู้ว่า—”

“ไม่เป็นไรหรอก”

นิรันดร์ยิ้มและตบไหล่เจดเบา ๆ ให้รู้ว่าเธอไม่เป็นไรจริง ๆ

“ว่าแต่เจดอยู่หอไหนหะ”

“หอโกนจ่าน่ะ”

“ฮะ จริงหะ อยู่หอเดียวกันเลย”

“ทำไมถึงไม่เคยเห็นเธอเลย เธออยู่ชั้นไหน”

“ชั้นสี่”

“...ก็ชั้นเดียวกันนี่”

เจตพลาดตรงไหน เจตจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าสมาชิกหอโคโนจามีใครบ้าง นอกจากเพื่อนร่วมห้องตัวเอง หากอยู่หอเดียวกันชั้นเดียวกันเจตควรเห็นบ้างเวลาไปออกกำลังกาย ต่อคิวรออาบน้ำ ชักผ้า ตากผ้าหรือเดินเข้าออกหอพัก แต่ก็มีโอกาสเป็นไปได้ที่เจตจะไม่สังเกต เพราะเจตไม่สนใจใครเลยและรู้สึกเปลี่ยนสมองเกิน ถ้าจะจำหน้าคนที่ไม่รู้จักกัน

“คงเพราะเราไม่ได้ไปออกกำลังกายตอนเช้ามั้ง”

นิรันดร์ว่าและหัวเราะหะ ๆ

“ทำแบบนี้ได้ด้วยหรอ”

“ก็มันขี้เกียจนี่ เราจะตื่นแต่เช้ามีดไปทำไมกัน แทนที่จะเอาเวลาไปนอน”

ที่นิรันดร์พูดดูมีเหตุผล เจตก็อยากทำบ้าง ถ้าไม่ติดว่าโอบอลลงมาปลุกทุกเช้า

“แล้วเธอตื่นกี่โมง”

“เจ็ดโมง สิบห้า”

“ฮะ! เจ็ดโมงสิบห้า! แล้วมาเข้าแถวตอนเช้าทันหรอ”

“ทันบ้างไม่ทันบ้าง”

นิรันดร์หัวเราะหะ ๆ อีกครั้ง เจตมองคาง มองอยู่นาน ไม่รู้ว่าจะพูดถึงสิ่งนี้อย่างไรดี

“คิวห้องน้ำยาวจะตาย ใครจะไปยื่นรอกัน เขาก็อยู่ในห้องจนกว่าคนจะซา
ทั้งนั้นแหละ”

นิรันดร์แก้ต่าง

“เขาที่ว่าเป็นคือเธอคนเดียวนะสิ”

เจตหยอกล้อ แต่ไม่ได้นึกตำหนิ เจตก็อยากกล่าวพอที่จะทำแบบนั้นบ้าง แต่ในหัวก็นึกคิดภาพว่าถ้าเธอมาสายก็จะถูกครูด ถ้าถูกครูด ครูก็จะตัดคะแนน ความประพฤติเธอ หน้าเข้า ๆ ก็จะแจ้งผู้ปกครอง และปัญหาอีกมากมายตามมา เลยเลือกทำตามที่เขาบอกให้ทำจะดีกว่า

ขากลับทั้งสองไม่ได้คุยกันมากนัก นอกจากมองบรรยากาศในยามเย็นที่ ตะวันค่อย ๆ หย่อนคล้อยลงมา ผุ่งนกค่อย ๆ พากันบินกลับรัง แทนที่คนจะเจียบ เหยากลับยิ่งครึกครื้น เสียงดนตรีแว่วมาพร้อมกับเสียงตบมือก้องกังวานเป็นจังหวะให้ วงโยธวาทิต เสียงนกหวีดจากที่ไกล ๆ เป่าเป็นสัญญาณให้นักกีฬาเตรียมออกวิ่ง เมื่อเดินไปถึงสนามใต้โดม สนามที่นักเรียนจะมารวมตัวกันเข้าแถวเป็นระเบียบ ตอนเช้า แต่ตอนเย็นกลับต่างไปอย่างสิ้นเชิง เจตเห็นทั้งนักเรียนจับกลุ่มคุยกัน เล่นกัน ถัดไปไม่ไกลก็มีกลุ่มเพื่อนเล่นกระโดดหนึ่งยาง มีกลุ่มหนึ่งที่ดึงดูสายตาเจต ไม่น้อยคือกลุ่มเต้นเพลงเกาหลี และกลุ่มนักเรียนที่ยืนล้อมวงอันเดอร์ลูก วอลเลย์บอลส่งให้กัน แต่ลู่วอลเลย์ก็ควบคุมยากเหลือเกิน หลายครั้งจึงกระเด็น กระดอนไปโดนกลุ่มนั้นไปเรื่อย เป็นการเล่นที่แย่มากแต่พวกเขาก็สนุก ทุกสิ่งไม่น่ามารวมอยู่ด้วยกันได้และไม่มีอะไรเข้ากันได้เลย กลับมารวมอยู่ที่ได้ หลังคาเหล็กสีน้ำเงินขนาดใหญ่ ไม่ไกลจากสนามใต้โดมก็จะเป็นสนาม บาสเกตบอล นักเรียนหนึ่งตัวสูงเทียบเท่าไม้ปืย หรืออาจจะตัวสูงกว่าเสียด้วยซ้ำ เล่นกับนักเรียนที่ตัวเล็กกว่ามาก แต่พวกเขาก็ยังเล่นกันได้อย่างสนุกสนาน

และมีกองเชียร์ข้างสนามคอยส่งเสียงให้กำลังใจ เจดเห็นแล้วก็สงสัยว่าตนจะมี
ความสุขแบบนั้นได้ไหมนะ เจดเก็บคำถามไว้ในใจและเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงหอโถง
จาที่กลายเป็นบ้านหลังที่สองของเธอ

“เธออยู่ห้องไหนเธอ”

เจดถามขณะที่ตนหยุดอยู่ที่หน้าห้องตัวเอง

“410 ห้องสุดนู่นเลย ใกล้กับห้องน้ำ”

“ไว้เจอกันนะ”

เจดเอ่ย

“อืม จะรีบอ่านให้จบแล้วเอามาคืนนะ”

นิรันดร์ถือหนังสือเล่มหนาแนบไว้ที่อกและเดินกลับห้องตัวเอง และไม่ลืม
ที่จะโบกมือลาเจดก่อนเข้าห้อง ส่วนเจดก็โบกมือกลับและเข้าห้องของตัวเอง
มินเปลี่ยนที่จากอยู่ที่โต๊ะเป็นเตียง นอนกอดดอกหน้ามู่ทู่

“ไ้ กินข้าวมา ยัง ฉันว่าจะลงไปกินข้าวพอดี”

โอบอลทักเป็นคนแรก บุ่มบุ่มลุกขึ้นตามเตรียมออก

“ยัง แต่กินกันเลยนะ ฉันไม่หิว”

“โอเค แล้วฝากซื้ออะไรไหม”

“ไม่เป็นไร แล้วมินไม่ลงมาเธอ”

เจดถามคนบนเตียงด้วยความเป็นห่วงและรู้สึกผิด เพราะในสถานการณ์
ที่เพื่อนทุกชี้เจดไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วยกัน

“ไม่ละ กินไม่ลง”

มินตอบกลับด้วยเสียงไม่สบอารมณ์ จนเจตหน้าเจื่อนเหมือนเป็นคนยึดของเจ้าตัวไปเอง

“ต้องเข้าใจนางหน่อย นางยังนอยที่ครูยึดไปหาโรตอยู่”

โอปอลกระซิบและตบไหล่เบา ๆ เจตพยับหน้าเข้าใจ เมื่อทำอะไรไม่ได้ก็ต้องกลับเข้าหลุมของตัวเอง ส่วนโอปอลกับบุ่มบู่ก็แยกไปกินมื้อเย็นที่โรงอาหาร

“ก่อนหน้านี้เสียงโทรศัพท์แกลง ไม่รู้ว่าใครโทรมา”

มินว่า

“เหรอ ขอขอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไร”

เจตรู้สึกใจชื้นขึ้นที่มินไม่ได้โกรธอะไรเธอ เจตหยิบโทรศัพท์ที่วางไว้บนเตียงขึ้นมา ก่อนจะเปิดดูก็คิดกับตัวเองไม่ให้คาดหวังสูงเกินไป ว่าคนที่โทรศัพท์มาจะเป็นพ่อและแม่ เพราะคาดหวังสูง พอร่วงลงมาแล้วจะเจ็บ จึงพยายามคิดว่าอาจเป็นแค่คนโทรศัพท์มาผิด เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ เจตคิดได้ตั้งนั้นก็เปิดโทรศัพท์ดู สายที่ไม่ได้รับปรากฏขึ้นเป็นชื่อ ‘พ่อเอก’ หมายเลขที่ไม่จำเป็นต้องดูชื่อ เจตก็จำได้ว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์ของพ่อ เจตรีบเลื่อนหน้าจอเพื่อปลดล็อกและโทรศัพท์กลับ หัวใจเจตสั่นระรัวรอปลายสายรับ แต่กลับรู้สึกวุ่นวายเหลือเกิน จนเจตคิดว่าหัวใจคงเต้นไปแล้วร้อยกว่าครั้ง หากเกินสองร้อยเจตจะเลิกคาดหวังและวางสายไป แต่ไม่ทันจะวางหู ปลายสายก็รับเสียที

[ฮัลโหล]

“ฮัลโหลพ่อ หนู—”

[ใครคะ]

“...”

[ฮัลโหลค่ะ ขอสายใครคะ]

เสียงของหญิงสาวปลายสายถาม เจดรู้ว่าเสียงนี้ไม่ใช่ของแม่ เสียงพ่อยังไม่ใช่ใหญ่

“แล้วนั่นใครคะ”

มือเจดจับโทรศัพท์แน่น หากปลายสายมายืนอยู่ตรงหน้าเจดคงขมวดคิ้วและจ้องเขม็ง

#5 วันเทพสาปส่ง

[ค่อยๆคุยกับพ่อที่หลังนะเจต ช่วงนี้พ่อยุ่ง ๆ อยู่ค่ะ แต่ไว้เจอกันวันเสาร์หน้า ได้ไหมคะ ครูให้กลับบ้านได้หรือเปล่า ไว้พอกับเจตไปเที่ยวด้วยกัน ไปเข้าเย็นกลับ]

ใคร ๆ ก็บอกว่าพ่อของเจตน่ารัก เพราะมักพูดกับลูกสาวลงท้ายด้วยคะ/ค่ะ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงของพ่อ เจตจะรู้สึกอบอุ่นใจ แม้จะรู้สึกโกรธและน้อยใจ แคंपลายสายเป็นเสียงของพ่อ ก็จะมีลึมความโกรธความน้อยใจทุกอย่าง จากที่รู้สึกงงปนหงุดหงิดเสียงผู้หญิงปลายสายก่อนหน้า พอเป็นเสียงพ่อรับสาย อารมณ์ก็เปลี่ยน เจตไม่ได้อยากแค่ออกไปเที่ยว เธออยากออกไปจากที่นี่เสียด้วยซ้ำ แต่พ่อก็ยุ่งมากจริง ๆ จนไม่อยากเข้าที่ขอดข่อนให้พ่อลำบากใจและไม่ได้ถามเรื่องผู้หญิงที่รับสายก่อนหน้า เจตคิดว่าคงเป็นเพื่อนร่วมงานสักคนของพ่อ

เข้าวันหนึ่งที่ไม่ได้ต่างจากวันอื่น ๆ โอปอลกระโดดลงจากเตียงชั้นสอง มาปลุกเธอ หลังเสร็จกิจกรรมออกกำลังกายก็ขึ้นมาจัดกระเป๋าไปเรียน ของวันนี้ไม่หนักมากเพราะหนังสือที่ต้องใช้เรียนอยู่ในตู้ล็อกเกอร์หมดแล้ว เจตยังไม่ลุกไปอาบน้ำตอนนี้ เพราะเวลาเข้ามีदन้าเย็นเฉียบจนปากสั่นไปหมด มีแค่มินที่กัล้าลูกไปอาบน้ำเวลานี้ บุ่มบู้ยตามเพื่อนว่ามีใครจะฝากซักผ้าใหม่ แต่เจตเกรงใจเกินกว่าจะฝาก บุ่มบู้ยจึงหอบผ้าลงไปซักคนเดียว โอปอลนั่งที่เก้าอี้ขีดเขียนบางอย่าง มีเสียงดินสอขูดกับกระดาษดังมาเป็นระยะ ส่วนเจตนอนนิ่ง นอนอยู่เฉย ๆ ไม่หลับตา มองเพดานที่ตอนนี้เป็นคือใต้เตียงของโอปอล มีเส้นคั่นบาง ๆ ระหว่างการทำ

สมาธิกับการเหม่อลอย เจตคิดถึงการเขียนที่ไม่ใช่การบ้านหรือรายงาน แต่คิดถึงการเขียนเรื่องแต่ง คิดถึงเสียงยามปลายนิ้วที่จรดบนแป้นคีย์บอร์ด คิดถึงเรื่องของตัวเองยังแต่งไม่จบและอีกหลาย ๆ เรื่องที่โลดแล่นในหัว เจตเก็บเรื่องเหล่านั้นไว้ในแฟ้มที่อยู่ลึกที่สุดของลิ้นชักสมองที่อยู่ลึกยิ่งกว่า เป็นส่วนที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งหรือขุดคุ้ยขึ้นมาอีกแล้ว ต่อให้อยากเขียนเจตก็ทำอะไรไม่ได้ หากคิดจะเขียนแต่ไม่มีที่ให้เขียน

เจตหยุดความคิดฟุ้งซ่านของตนเองด้วยการลุกขึ้นไปอาบน้ำ มีเรื่องสำคัญมากมายให้คิดมากกว่าเขียนเรื่องฟุ้งฝัน เจตคิดว่าควรเอาสมองตัวเองไปคิดว่าเข้านี้ๆจะกินอะไรจะดื่มน้ำอะไร หรือคิดถึงเรื่องการบ้านที่เจตยังไม่ได้ทำอย่างการบ้านวิชาแนะแนว สัปดาห์แรกของการเรียนครูแจกเอกสารให้นักเรียน เป็นเอกสารให้นักเรียนกรอกข้อมูลประวัติส่วนตัวของตนเอง เป็นส่วนหนึ่งในการเสาะแสวงหาเส้นทางของตัวเอง ก่อนจะรู้ว่าตัวเองชอบอะไร อยากเรียนต่อสายการเรียนไหน จำเป็นต้องรู้ตัวเองก่อนว่า 'เราเป็นใคร' ยังมีข้อมูลอีกหลายส่วนที่ยังไม่ได้กรอกทั้งเพื่อนสนิท วิชาที่ชอบ/เกลียด คณะ/สาขาที่อยากศึกษาต่อ มหาวิทยาลัยที่อยากเข้า อาชีพในอนาคต และ 'สถานภาพครอบครัว' มีตัวเลือก จดทะเบียนสมรสอยู่ร่วมกัน / แยกกันอยู่ ไม่ได้จดทะเบียนสมรส / หย่าร้าง / อื่น ๆ เจตไม่รู้ว่าจะต้องขีดที่ช่องไหน พวกเขาบอกแคว่ว่าจะหย่าแปลว่าตอนนี้อาจจะยังไม่ได้จดทะเบียนหย่าร้าง ทะเบียนสมรสยังคงอยู่แต่ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ไม่นานว่าที่พวกเขาอยู่คงเป็นเรื่องนี้ หากมีช่อง 'กำลังอยู่ในกระบวนการการหย่าร้าง' เจตคงจะขีดช่องนั้นสุดท้ายแทนที่จะหาเรื่องมาคิดให้จิตใจสงบลง ก็อุ่นวยอยู่ดี ความสงบสุขคงเป็นเรื่องยากไปสำหรับเจต จึงได้แต่หวังว่าจะไม่มีอะไรที่แย่ไปกว่านี้ เจตออกจากห้องอาบน้ำหลังจากทำธุระเสร็จ ก็บังเอิญเดินชนกับใครบางคนเข้า

“โอ๊ะ! เจด”

“อ้าว นิรันดร์ อ..อรุณสวัสดิ์”

เจดไม่ได้คิดว่าจะพูดอรุณสวัสดิ์ แต่เจดก็เผลอพูดไปแล้ว เพราะเจดคนที่ไม่คิดว่าจะเจอในเวลา

“ว่า...ใจ”

ทั้งสองคนสบตากัน เจดรวบว่านิรันดร์จะพูดอะไรอีกไหม แต่หากเจดไม่ได้คิดไปเอง เธอรู้สึกว่สาวยตาของนิรันดร์ดูแปลกๆ คล้ายคนเพิ่งทำความผิดมาและนิรันดร์เองก็ยังไม่เดินหนีไปไหน

“เจด...เราขอโทษนะ คือเมื่อคืนक्रमยุรามาดตรวจห้องเราแล้วเจอหนังสือของเธอ ครูเขาก็เลยเปิด ๆ ดู จากนั้นก็ถามว่านี่มันหนังสือเกี่ยวกับอะไร เราก็ตอบว่าเกี่ยวกับปรกณัมกรีก แล้วพอครูเห็นว่ามันมีรูปภาพแบบว่าไม่เหมาะสม ครูมยุราก็เลยยึดหนังสือเล่มนั้นไป เราขอโทษนะเจด!”

“อะไร...นะ”

นิรันดร์พูดเร็วพูดเร็วจนฟังไม่ได้ เจดจับใจความได้แค่ประโยคท้ายเกี่ยวกับชะตากรรมของหนังสือเธอจึงถามย้ำอีกครั้ง

“क्रमยุรายึดหนังสือของเธออะเจด เราขอโทษนะ เราไม่ได้ตั้งใจ เราผิดเอง”

วินาทีนั้น เจดขอเรียกวันนี้ว่า ‘วันเทพสาป/ส่ง’ รวากับเทพบนเทือกเขาโอลิมปัสทุกองค์มารุมสาปส่งเจดคนเดียว รวากับเจดไปทำเรื่องอหังการกับเทพมาทั้งที่เจดทำตัวสงบเสงี่ยมไม่เคยมีปัญหากับใครในโรงเรียนนี้ เขาให้ทำอะไรเจดก็ไม่มันึกซ์ซึน แม้แต่กิจกรรมตอนเช้าจะเป็นกิจกรรมที่ไร้สาระและเปลืองชีวิตมากที่สุดสำหรับเจด จากนั้นนิกโทษครุมยุรา ครูคนนั้นจะรู้เรื่องปกถัมกรีกแคไหนกัน ตำนานกรีกมีมาตั้งแต่คนยังไม่คิดค้นเชื้อเขีต จะให้พวกเขาไปหาเสื้อผ้าจากไหน เจดไม่ได้คิดถึงเรื่องลามกกับภาพหน้าปกเสียด้วยซ้ำ เนื้อหาข้างในน่าจะสนใจกว่า ภาพอีรอสพยายามช่วยไซคีจากความหลับใหล คงจะมีแต่ผู้ใหญ่ที่คิดเอาเองว่าเรื่องพวกนี้ลามกไม่พึงประสงค์ เจดคิดว่าตัวเองโตพอจะรู้แล้วว่ามนุษย์คนหนึ่งเกิดมาจากอะไรและเกิดมาได้อย่างไร เพราะอย่างน้อยเจดก็เรียนสุขศึกษามา และเนื้อหาที่เกี่ยวกับชุดมีภรรยาที่คน หรือไปเจอบรรดาภรรยาบ่อยแต่ละคนได้อันใด เป็นฉากที่เจดอยากพลิกไปอ่านหน้าอื่นมากที่สุด เพราะนั่นเป็นส่วนที่น่าเบื่อ เจดไม่ได้สนใจเรื่องพวกนั้น และหากนิรันดร์คิดหรือระวังเสียบ้างอาจจะไม่ถูกยึด เจดคิดว่านิรันดร์ควรจะรักษาของของเธอให้ดีกว่านี้ อีกฝ่ายดูไม่ใส่ใจมากพอ เจ้าตัวหนังสือมีเยอะแยะเป็นกองพะเนิน จะมายืมหนังสือเธอทำไม หรือแค่แกลังทำเป็นว่าสนใจ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ใส่ใจขนาดนั้น ตลอดวันนี้เจดเหมือนมีเมฆครีมีลอยอยู่บนหัว หน้าบึ้งตึงเหมือนไม่รู้ว่าชีวิตนี้ความสุขอีกทีเมื่อไร ต่อให้ไม่ใช่คนช่างสังเกตก็รู้

“เป็นไร”

มุกถาม ระหว่างพักกลางวัน

“เปล่า”

เจดรีบตอบเสียงห้วนทันควัน

“เอาดี ๆ หน้าบูดขนาดนี้ยังจะมาบอกว่าเปล่าอีก”

บ่นกับโปปอลท์แล้ว มินท์แล้ว บุ่มบุ่มก็แล้ว หากจะบ่นกับมุกอีกสักคน จะเป็นใครไป เจตคิดแบบนั้นก็ระบายเรื่องทั้งหมดให้มุกฟัง ใจความของเรื่องสั้น แต่ส่วนขยายยาวเหยียด 10 กว่านาที แต่มุกก็นั่งฟัง ระหว่างทางก็อึ้งที่ไม่รู้ว่าเจตสรรหาคำบ่นแต่ละคำมาจากไหน นึกสงสารก็สงสาร

“อ้อ ครูคนนั้นนะเหวอ ไร้สาระจังวะ”

มุกรู้ว่าคำปลอบไม่น่าช่วยได้ จึงผสมโรงด้วย

“อืม”

“งั้นก็เอาไปบอกพ่อแม่ไหม ถ้าเรื่องถึงผู้ปกครองยังไงเขาก็ยอมอยู่แล้ว”

“พ่อแม่ไม่ว่างหรอก”

เจตพูดตัดบท เจตยังไม่คิดจะบอกใครเรื่องของพ่อแม่ ไม่อยากให้ใครมานึกสงสารเวทนาที่สภาพครอบครัวของเธอเป็นแบบนี้ เธอไม่ต้องการคำปลอบใจอะไรทั้งนั้น

“เออจริงเนอะ ถ้าพ่อแม่มีเวลาดูแลลูก คงไม่เอาลูกมาเรียนที่นี้หรอก”

เจตก็คิดเช่นนั้น นอกเหนือจากที่มุกว่า ไม่มีเหตุผลอะไรที่พ่อแม่อยากให้ลูกห่างกาย ถ้าไม่ใช่โรงเรียนที่มีชื่อเสียงหรือน่าเชื่อถือ สำหรับเจตที่นี้ก็ไม่ต่างอะไรจากคุก วันนี้เจตอยากจะนอนอยู่ห้องพัก 404 ทั้งวัน แต่ก็ต้องลุกขึ้นมา เพราะไม่อยากจะขาดเรียนหรือทำตัวมีปัญหามากกว่าเดิม

“มีคนโทรมา”

มุกว่า เจดมองที่หน้าจอโทรศัพท์ของตัวเอง ชื่อ ‘แม่พิณ’ ปรากฏที่หน้าจอ เธอถอนหายใจหนึ่งเฮือกก่อนจะกดรับ

“ฮัลโหลคะแม่”

[ฮัลโหลเจด ทำอะไรอยู่]

“กินข้าวคะ”

เจดโกหก ตอนนี้อยู่ไม่มีอารมณ์แม้แต่จะกินข้าวด้วยซ้ำ และก็ไม่มีใครอยากรับสายใครด้วย แต่แม่ดันมาในตอนที่ไม่ต้องการ

[เป็นไงบ้างเรา อยู่ดีไหม]

“คงดีแหละคะ ถ้าไม่ตีอามาคงไม่ให้มาเรียนที่นี่หรอก”

แม่ถามในวันที่เลวร้ายที่สุดของเจดรองจากวันปฐมนิเทศ หากจะให้โทษใครก็คงนึกย้อนไปถึงจุดเริ่มต้นของความเลวร้าย มันเริ่มจากผู้หญิงคนนั้น

[มีปัญหาอะไรหรือเปล่า]

“ไม่มีคะ”

เจดได้ยินเสียงถอนหายใจของแม่ลอดเข้ามา ทำให้รู้ว่าเธอตอบคำถามผิด แต่ต่อให้พูดความจริง แม่ก็คงทำได้แค่พูดผ่านโทรศัพท์แบบที่ทำอยู่ตอนนี้

[มีปัญหาวะไรก็บอกแม่นะ]

“ค่ะ”

[แล้ว...มีเพื่อนใหม่ รุมเมตนิสัยดีหรือเปล่า เล่าให้แม่ฟังหน่อย]

“ก็ทั่วไปค่ะ นิสัยดี”

แม่ทิ้งช่วงไปพักหนึ่ง

[เห็นว่ามิชมรมด้วยนี่ หนูอยู่ชมรมอะไร]

“ว่ายน้ำค่ะ”

[เธอ ไม่เข้าชมรมรักการอ่านหรืออะไรที่เกี่ยวกับหนังสือละ เห็นชอบอ่านหนังสือ]

คราวนี้เป็นเจตเองที่เป็นฝ่ายถอนหายใจ จากที่เคยคิดว่าหากพ่อแม่โทรศัพท์หากันบ้าง แต่ละวันของเจตอาจผ่านไปโดยไม่ทุกข์ใจมากนัก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้ทำให้เจตมีความสุขมากขึ้นเลย จนคิดว่าอาจเป็นเพราะคาดหวังกับพวกเขาสูงเกินไป

“พอแค่นี้ก่อนนะแม่ ใกล้หมดเวลาพักแล้ว หนูต้องขึ้นไปเรียน”

[เธอ ใจจัง...งั้นมีอะไรก็โทรหาแม่นะ]

“ค่ะ”

เจตวางสายและคิดว่าโทรศัพท์ลง สุดท้ายก็ไม่ได้ถามแม่ว่าควรจะไปชดชองสถานภาพครอบครัวที่ช่องไหน

#6 บรรณารักษ์สาว

หนังสือเล่มนั้นไม่ใช่แค่หนังสืออ่านเล่นฆ่าเวลา แต่มันเป็นเพื่อนที่เจตไฉฉใจ เป็นประตูที่เปิดโลกมัจฉญภยให้กับเจด สมัยโบราณคนไม่อาจหาคำตอบจากธรรมชาติ หรือปรากฏการณ์รอบตัวได้ เพราะองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ยังไม่มากพอ พวกเขาจึงใช้เรื่องเล่าเป็นคำตอบ จากความคิด ความเชื่อผนวกกับจินตนาการ จากปากต่อปาก ร้อยเรียงเรื่องราวแผ่ขยายไปจนกลายเป็นตำนาน ปกรณัมกรีก ไม่ได้ยู่แค่ที่ประเทศกรีซ หนังสือเพียงเล่มเดียวพาเจดไปทั่วทั้งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แต่ตอนนี้ครูหอบมันไปหมดแล้ว ทำให้เจดและมุกมาหยุดตรงที่หน้าห้องสมุดของมัชชารวินท์ ด้วยต่างคนต่างไม่เคยมาเหยียบห้องสมุดเลย จึงเดินแบบคนหลงทิศ ไปไม่ถูกว่าจะเริ่มจากตรงไหนดี เหมือนเป็นแขกผู้เยี่ยมเยือนเสียมากกว่า แม้แต่ครูที่เป็นบรรณารักษ์ห้องสมุดก็จ้องคล้ายจะจับผิดว่าพวกเขาจะขโมยของหรือไม่

“เจด”

มุกกระซิบด้านหลังเจด

“อะไร”

“หาอะไรยู่เนี่ย ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจเลย มีแต่หนังสือกระดาษเหลือง ๆ ทั้งนั้น ไม่รู้ว่าโดนปลวกแทะบ้างหรือยัง...เฮอ แต่ wifi ที่นี่แรงวะ ให้อภัย”

เจดถอนหายใจดังและบัดมือไล่ให้มุกไปหาที่นั่งเล่นแทน หนังสือพวกนี้ กระดาษเหลืองจริงตามที่ถูกว่า หนังสือมีมากมายละลานตาจนเจดเลือกไม่ถูกว่าจะหยิบเล่มไหนมาอ่าน และมีสารานุกรมไทยที่วางอยู่ชั้นสูงจนเอื้อมไม่ถึง แนวนั้นเท็งที่มีจะเป็นวรรณคดี เจดต้องใช้เวลาสักหน่อยในการเปิดใจอ่าน วรรณคดีร้อยกรอง เพราะการสอบอ่านทำนองเสนาะทำเอาเจดเวียนกับการอ่าน กายก็ล่อนไปเสียแล้ว เจดเอียงคอค่อย ๆ ไล่อ่านสันหนังสือแต่ละเล่มไปเรื่อย ๆ และท่าทางการยืนอันแปลกประหลาดนั้นก็ไปเตะตาคนคนหนึ่งเข้า

“ทำอะไรรู้อยู่ล่ะ”

“อ้าวมิน”

เจดยึดตัวตรง ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะเห็นมินในห้องสมุด แต่เจดแปลกใจที่เห็นมินใส่แว่น

“หาไรอยู่อะ ให้ช่วยปะ”

“อืมมม มีหนังสือเกี่ยวกับปกรณัมกรีกไหม”

“ว่าแล้วเชียว เอาตรง ๆ นะ ไม่มีหรอก”

เจดไหล่ตก

“แต่มีพวกแนวประวัติศาสตร์นะ สนใจไหม เดียวให้พี่เขาช่วยหาให้”

“ลองดูก็ได้”

มินหันหลังกลับและเดินตรงไปที่เคาน์เตอร์ มุกที่เห็นเหตุการณ์พอดีจึง กวักมือเรียกเจดให้มานั่ง

“คุณอะไรกันอะ”

“อ้อ เพื่อนบอกว่าจะหาหนังสือให้”

“เพื่อน? รู้จักกันหรือ”

“อืม เป็นรูมเมตกัน”

“ดูน่ารักดีนะ ชื่ออะไรอะ”

มุกถามพลางเล่นโทรศัพท์ที่ไม่สบตาเพื่อน

“อยากรู้จักไปถามเอง”

“โห้ อะไรจะเจด”

อีกฝ่ายรีบเงยหน้าขึ้นใช้หลังมือตีไหล่เจด แม้จะไม่แรงแต่ก็ดังพอที่ครูบรรณารักษ์จะได้ยินและส่งสายตาคาดโทษให้

“อย่าเสียงดัง นี่ห้องสมุดนะ”

ทั้งสองแกล้งดันกันไปดันกันมา พอดีกับที่มินเดินมาพร้อมกับรุ่นพี่คนหนึ่ง

“พาดัวช่วยมาแล้ว นี่พี่บุปผา”

มินว่า เจดมองหน้าคนมาใหม่ รุ่นพี่ผิวขาวซีด ตาดำสนิท ขอบตาล้ำ เล็กน้อย รอยยิ้มมีเสน่ห์ ผมตรงปล่อยสยายไว้กลางหลัง บางส่วนมัดที่กลางหัว

“สวยดีค่ะ”

เจดไหว้ เพราะคิดว่าต้องไหว้

“ให้ว้พระเถอะคะ”

บุปผาหัวเราะเล็กน้อยและยกมือห้าม

“นี่ก็อีกคนที่หนูเล่าให้ฟัง”

มินกระซิบบอกรุ่นพี่ ซึ่งก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่ามินกับผองเพื่อน 404 เจอกับอะไรมา

“จริงหรือ แอ่จ้ง”

อาจเพราะรุ่นพี่เป็นคนหางตาดก แวดตากรแสดงออกของบุปผาจึงดู เศร้ากับเรื่องนี้จริง ๆ

“อยากอ่านอะไรคะ เดี่ยวพี่ช่วยหา”

บุปผาย่อตัวเข้าหาและเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็น ๆ

“เอ่อ แนวประวัติศาสตร์ ตำนานหรืออะไรที่เกี่ยวกับกรีก มีไหมคะ”

“อืมมม ก็พอจะมีอยู่บ้างนะคะ”

นิ้วชี้แตะที่ริมฝีปากพลางครุ่นคิดและเดินไปเลย เจตจิ้งลุกขึ้น เดินตาม ทำพยายามทิ้งน้ำหนักให้เบาที่สุด แต่ฝั่งคนพี่ก็เดินเร็วเกิน ไม่ได้ยกเท้า ด้วยซ้ำ แต่เป็นการให้ถุงเท้าไถลไปกับพื้นไม้จึงทำให้เดินเร็วกว่า เจตจอยากทำตามบ้างแต่กลัวล้มหัวคะมำเสียก่อน

“อันนี้เกี่ยวกับอารยธรรมกรีกโบราณ อาจจะมีเรื่องที่เธอชอบก็ได้นะคะ”

บุปผาหยิบหนังสือจากชั้นมาและยื่นให้เจต

“ขอบคุณค่ะ”

“ถ้าสนใจเล่มอื่นบอกได้นะคะ พี่ก็ชอบอ่านแนวนี้เหมือนกัน”

“ไม่เป็นไรค่ะ...หนูขอยืมเล่มนี้ได้ไหมคะ”

เจดไม่เอยากรบกวนคนอื่น เพราะเป็นปัญหาส่วนตัวของตนจึงตัดสินใจ ยืมเล่มนี้เล่มเดียว รุ่นที่ยืมบาง ๆ ให้และพาเดินไปที่เคาน์เตอร์ เจดเซ็นอายุ เล็กน้อยที่ต้องหยิบบัตรนักเรียนที่มีหน้าเด๋อตาของเธอแปะอยู่ แต่อีกฝั่งไม่ได้แสดง สีหน้าอะไรนอกจากรอยยิ้มที่คงเดิม

“สองสัปดาห์คืนนะค่ะ”

บุปผากล่าวและประทับวันที่คืนไว้ที่กระดาษท้ายเล่ม

“ค่ะ ขอบคุณค่ะ”

“โอกาสหน้าเชิญใหม่นะค่ะ”

บุปผากล่าวและโค้งให้เจดที่ยืมขำให้ มินเดินมาส่งเจด ก่อนกลับเจดจึง ถามเรื่องที่คาใจอยู่พักหนึ่ง

“ว่าแต่แกสายตาสั้นด้วยหรอมิน”

“อย่าไปบอกใครนะ”

ทั้งเจดและมุกนึ่งค้างอยู่พักหนึ่ง ยืนลุ้นรอคำตอบ

“นี่แว่นปลอม”

“หา”

มุกอ้าปากค้าง

“เพื่อให้เข้ากับลูกสาวบรรณารักษ์ของโรงเรียน”

เจดิ่งเสียบกับเหตุผลเกินกว่าจะคาดเดาได้ แต่ก็ไม่แปลกใจที่คนพูด
จะเป็นมิน ส่วนมุกไม่ตอบอะไรนอกจากยื่นยิ้มเอ็นดู

#7 จดหมายลับ

การทดสอบว่ายน้ำผ่านไปอย่างเรียบง่าย เจดทำได้พอ ๆ กับการเดิน และไม่รู้ว่ายด้วยโชคชะตาหรือเวรกรรมที่ทำให้มุกถูกยึดเข้ามาที่ชมรมนี้ด้วย อย่างน้อยเจดก็ไม่ต้องใช้เวลาปรับตัวกับเพื่อนใหม่มากเมื่อมีมุก แต่ละวันของเจดผ่านไปอย่างเกรี้ยวกราด สระน้ำของโรงเรียนเป็นทางผ่านไปชมรมเกษตร แน่แน่นอนว่าเจดจะเห็นนิรันดร์เดินผ่านทุกวัน และทุกครั้งที่นิรันดร์เดินผ่านก็จะทักอีฟ นิรันดร์รู้ตัวว่าตัวเองมีความผิดจึงแอบลอบมองเจดเป็นบางครั้ง เพื่อว่าเจดจะมองมา แต่เจดมองผ่านทางตา เพราะถ้ามองตรง ๆ ยิงมองก็ยิ่งรู้สึกโกรธ และพอโกรธก็จะนึกย้อนไปถึงคำพูดของอาม่าที่เคยบอกให้แม่ย้ายเจดมาเรียนที่เอกชน เพราะดีที่ว่าโรงเรียนรัฐที่เจดอยู่ อาจเกี่ยวกับที่พ่อแม่จะหย่ากันไม่มากนักน้อย แต่เจดก็ไม่เข้าใจว่าหากพ่อแม่จะแยกกันอยู่ทำไมต้องแยกเธอออกไปด้วย พอพวกเขายุติความสัมพันธ์ต่อกันแล้ว เจดต้องยุติความเป็นลูกของพวกเขาด้วยหรือ พวกเขาถึงต้องปิดบังเรื่องนี้กับเจด

เจดไม่รู้หรือทราบดีว่าชาวหอโกนจาห้อง 404 จะรู้สึกอย่างไร เจดไม่รู้หรือทราบดีว่าพวกเขาต้องฟังที่เจดและมินปันเรื่องความคับแค้นใจที่มีต่อโรงเรียนทุกวินาทีที่สองคนนี้นึกออก มินเอาแต่พูดเรื่องดวงตัวเองที่ไม่สมพงศ์กับโรงเรียนนี้

“เปิดโรงเรียนนี้วะ”

ทุกครั้งที่มินเปิดด้วยประโยคนี้ เจดก็จะเป็นตัวเสริมตัวตาม และบทสนทนา ก็จะลากยาวไปเป็นชั่วโมง พวกเขาบอกว่าอยากลาออกทุกวัน แต่ก็ไม่มีใครได้ลาออกจริงสักคน โอปอลกับบูมบูยเหมือนเริ่มจะทำใจได้แล้ว จึงกลายเป็นฝ่ายปลอบสองคนที่เหลือแทน จนโอปอลยกตำแหน่งให้เป็นนักบ่นแห่งปรีรองจากมิน เจดยังคงเป็นรองมินเรื่องนี้ เพราะมินมีเรื่องให้ไม่พอใจอยู่ทุกวัน ตั้งแต่การจัดผมตอนเช้าที่ไม่เป็นตามต้องการ ยันสภาพอากาศ วิชาที่เรียน ครูผู้สอน โรงเรียน สังคมโลก สังคมออนไลน์และการเป็นอยู่ทุกอย่าง ไม่นานาคต มินอาจเป็นนักวิจารณ์อะไรสักอย่างยอดเยี่ยม

“เพื่อนรักแกนี่ ไม่เข้าไปทักเธอ”

มุกตักทุกครั้งเวลาเห็นนินรันดรเดินผ่านสระน้ำ

“ไม่ ไม่มีอะไรต้องคุย”

เจดไม่อยากสนใจนินรันดรแล้ว เพราะเจ้าตัวก็ไม่ได้มาเป็นเดือดเป็นร้อน หรือนึกอยากมาหาเธอแม้แต่หน่อย เจดเห็นแต่วานินรันดรจะเดินไปหาอีฟ ทั้งที่ตัวเองไม่ได้อยู่ชมรมว่ายน้ำเสียหน่อย หรือหากนินรันดรเดินเลียบสระน้ำเจดก็จะว่ายน้ำออกห่างทุกครั้งไป

“เขาก็ดูอยากเข้ามาคุยกับแกอยู่นะ ไม่ลองคุยกับเขาดูละ”

“แล้วจะให้คุยอะไร”

ความโกรธของเจดมีมากเกินไปกว่าจะคุยกับนินรันดรด้วยอารมณ์ปกติได้ ต่อให้นินรันดรจะเข้ามาขอโทษอีก ก็ไม่ได้ทำให้หนังสือของเจดคืนมา

แต่อย่างไรก็ตาม เจดไม่คิดว่านิรันดร์จะมาขอโทษเธออยู่แล้ว เพราะนิรันดร์แค่มหาหีฟ เจดคงไม่ได้สำคัญกับนิรันดร์ขนาดนั้น

“เขาก็ไม่ได้ตั้งใจให้ของแกโดนยัดไหมเจด”

ที่มุกพูดก็ฟังดูมีเหตุผล แต่อารมณ์เจดในตอนนั้นขุนเคืองเกินกว่าจะเข้าใจ

“แล้วจะให้ฉันตีใจหรือไงที่ของตัวเองถูกยัด”

“ก็มองแบบกลาง ๆ หน่อยสิ แล้วเขาตั้งใจใหม่”

เจดถอนหายใจแทนคำตอบ และก็เป็นอีกวันที่ไม่ต่างจากวันอื่น ๆ เธอยังมีความสุขกับการว่ายน้ำเหมือนเดิมถ้าไม่คิดถึงเรื่องหนังสือหรือนิรันดร์ ทุกครั้งที่ลุกขึ้นจากสระน้ำหลังเลิกชมรมจะรู้สึกหิวมากกว่าปกติเพราะพลังงานที่เผาผลาญพอ ๆ กับการวิ่งรอบสนาม รุ่นพี่ในชมรมก็มักจะแจกก๋วยให้สมาชิกในชมรมคนละลูกเพื่อกินรองท้อง นักเรียนเดินออกจากสระว่ายน้ำพร้อมกินก๋วยไปด้วย เมื่ออยู่รวมกันแล้วเหมือนคนจะละครดิ่งไม่มีผิด พอมีมุกอยู่ด้วยแล้วเจดปรับตัวกับสมาชิกง่ายกว่า เพราะนิสัยมุกเองที่เป็นคนเข้าถึงง่ายช่างพูดช่างคุย การกลับหอของเจดในวันนี้ก็คล้ายจะปกติดี ถ้าเจดไม่เจอสายตาทุกคนของสมาชิกห้อง 404 จ้องเธอเป็นตาเดียวกัน ทั้งสามนั่งบนเก้าอี้สูมหัวกันและมีกระดาษแผ่นหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

“มี...อะไรหรือเปล่า”

บุ่มบู่พยักหน้า มินยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้เจด

“ฉันเจอมันอยู่ในลิ้นอกเกอร์ฉัน ไม่รู้ว่าใครเป็นคนเอามาใส่”

เจตหายิบกระดาษจากมือมินขึ้นมา เป็นกระดาษสมุดที่ฉีกแบบลวก ๆ
แต่ลายมือของผู้ส่งกลับเป็นระเบียบ เขียนด้วยหมึกสีดำทั่วไป

‘ถ้าอยากได้ของที่ถูกยึดคืน

ให้มาที่อาคารเรียนร้างในคืนวันพุธ ตอน 23.30 น.’

#8 ชมรมลับ

“เราจะไม่ไปที่นั่นเด็ดขาด”

มินกล่าว

“แล้วแกไม่อยากจะของคืนหรือไง”

โอบอลแย้ง

“อยากได้สิ แต่อีแบบนี้ใครจะไปกันเล่า! ตึกร้างนะ ไม่ใช่สวนสนุก
คนส่งเป็นใครยังไม่รู้เลย”

ทั้งสี่คนนั่งมองหน้ากัน เจตเห็นด้วยกับมิน แต่ก็อยากได้ของคืน
เหมือนกับโอบอล ทุกคนในนี้ต่างอยากได้ของคืนทั้งนั้น

“ฟังนะ ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม อย่าไปเลย เสี่ยงเปล่า ๆ อาจจะเป็นพวก
จดหมายลูกไซหรือไม่กี่พวกมีอบอนก็ได้ มีเยอะจะตาย พวกชอบหยอดจดหมายใส่
ตู้ล็อกเกอร์ชั้นนะ”

“แล้วตอนนี้แกมีศัตรูที่ไหนในโรงเรียนไหม”

“ถ่านอกจากครูแล้วก็ไม่มี”

เจตเกือบหลุดหัวเราะ ถ้าไม่เห็นว่ามีนกำลังทำหน้าที่จริงจังอยู่

“จิ้งจอกตัวแกก็เยอะมากเลยนะมิน”

โอบอลพูดติดตลก แต่พอเห็นว่าเพื่อนไม่ได้ทำตามจึงกลับมาสนใจเรื่องจดหมายต่อ

“คนที่เขาส่งมาเขาอาจจะอยากช่วยเราก็ได้”

“นี่ หัดหวงตัวเองบ้าง มีดี ๆ ค่า ๆ นากลัวจะตาย ถ้าไม่กลัวผีหรือความมืดก็กลัวครุฑหะ”

“เฮ้อ เหลือคำแต่ไว้”

เจดไม่เข้าใจที่มินพูด ก่อนที่เจ้าตัวจะแปลให้ทีหลังว่าพวกเธอคือเหลือเกิน บ่นที่พวกเธอยังจะออกจากหอพักในคืนวันพุธ เด็กสี่คนรอเวลาจนถึง 23.30 น. เพื่อพากันย่องออกมา ไม่มีลมจะที่พกไฟฉายและโทรศัพท์มาด้วย เจดยอมรับว่าการกระทำนี้ทั้งบ้าน ไร้สาระและน่าเขกหัวมากที่สุด แต่ก็คิดว่าการไปที่อาคารเรียนร้างคงไม่มีเรื่องเสียหายร้ายแรง อย่างมากอาจจะแค่ไม่เจออะไรเลยนอกจากเศษฝุ่น เศษผงและหยากไย่ จากนั้นก็เดินกลับ ถ้าครุไม่รู้จัก ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ทางนี้หรือเปล่านะ”

โอบอลชี้ไปที่อาคารเรียนเก่า ๆ หลังหนึ่งที่อยู่ห่างไกล โรงเรียนตอนกลางคืนต่างจากกลางวันลิบลับ ทั้งเงียบและวังเวง หัวใจแทบจะตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

ขณะที่เดินอยู่แล้วมีคางคกบินผ่าน ยิ่งเข้าใกล้เจดีย์ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้อยู่ในโรงเรียน จากเสียงทำที่เหยียบพื้นคอนกรีตก็เปลี่ยนเป็นเสียงใบไม้และกิ่งไม้แห้งมาแทน ยิ่งเดินเข้าไปก็ยิ่งดังมากขึ้น ทั้งสี่กอดพันกอดแขนเดินกันมาถึงจนได้รอบนอกไม่มีอะไรให้สำรวจมาก จึงพากันเดินเข้าไปในตึก แต่ประตูเหล็กม้วนปิดไว้ที่ทางขึ้นบันได

“พอแค่นี้ไหม”

“แต่ทางนี้ยังไปได้นะ”

โอบอลหันไปทางขวาก็เห็นว่ามามีทางเดินให้เดินต่อไปอีก มีเก้าอี้และโต๊ะวางกองกันอยู่ที่ริมขวาของทางเดิน เมื่อเดินไปและหันซ้ายก็จะเจอกับห้องเรียนที่ปิดประตูเอาไว้ ตั้งแต่เข้ามาที่นี่มินไม่พูดอะไรสักคำ เจียบจนผิวดิวิสัยคนขึ้นบันไดและจับแขนเจดแน่นกว่าที่เคย ส่วนบูมบู๊ยกับโอบอลเป็นคนเดินนำ แต่เมื่อเดินจนสุดทางแล้วก็ยังมีทางหักซ้ายไปอีก

“แก ฉันว่าพวกเราโดนหลอก กลับกันเถอะ”

มินพูดทั้งที่ก้มหน้า

“ยังดูไม่ท้อเลย เขาอาจจะหมายถึงหลังอาคารนี้ก็ได้ ลองเดินไปดูก่อนเถอะ”

“โอบอล...”

บูมบู๊ยกี่ไปยังแสงที่ลอดมาจากห้องหนึ่ง หัวใจเจดเต้นโครมครามทั้งที่เดินมาเพื่อหาอะไรบางอย่าง แต่เมื่อเจออะไรบางอย่างแล้วกลับก้าวขาไม่ออก เป็นเรื่องผิวดิวิสัยที่จะมีใครเปิดไฟในที่แบบนี้ แต่แสงดูเหมือนไม่ได้มาจาก

หลอดไฟ เหมือนเป็นแสงสลัวจากเปลวไฟเสียมากกว่า ทั้งสี่คนเกาะแขนกัน และค่อย ๆ เดินไปหาแสงนั้น จนอีกเพียงก้าวเดียวก็จะถึงประตูบานนั้นแล้ว

“ด..เดี่ยว”

มินจับแขนโอบอล

“เราควรจะชะงักก่อนหรือเปล่า”

เป็นครั้งแรกที่เจตสังเกตว่ามินดูกลัวจริง ๆ แต่ก็มาไกลเกินกว่าจะถอยแล้ว

“เข้าไปสิรออะไร”

เสียงใครก็ไม่รู้กล่าว

“กรีดดด- อ้อ”

เสียงปริศนาดังขึ้นจากด้านหลังทั้งสี่คน เจตรีบหันขวับไปตาม โอบอลเตรียมจะวิ่งพร้อมดึงเพื่อนหนี ส่วนมินกรีดนำไปก่อนแล้ว บุคคลนั้นจึงรีบ ถลามาปิดปากไว้ เจตตกใจขวัญกระเจิงจนพูดไม่ออก บุ่มบุ่มก็ไม่ต่างกัน ไฟฉาย ในมือกำแน่นพร้อมจะทุบ ถ้าไม่รู้อันนั้นคือคน

“ฮู้ววว ใจเย็น ๆ คนจะไม่ใช่ผี”

ทั้งสี่ถอยหลังมาก้าวหนึ่งเพื่อมองผู้หญิงตรงหน้าดี ๆ เป็นเด็กผู้หญิงผมสั้นตัวพอม ๆ กับมิน สวมชุดนอน ดูแล้วไม่ต่างกับคนธรรมดาทั่วไป แต่แปลกที่มาโผล่ในอาคารร้าง และเสียงกรีดของมินดึงความสนใจคนในห้องแสงสลัวให้เปิดประตูออกมา

“พี่บุปผา! พี่มาทำอะไรที่นี่”

มินตกใจจ้องตาแทบถลน เรื่องเก่ายังไม่เคยคลี่คลายเรื่องใหม่ก็มาอีก เมื่อมองลอดผ่านประตูไปก็มีสมาชิกในห้องนั้นอีกสามคน ถ้าเจตน์บไม่ผิด

“พี่เป็นคนส่งจดหมายหาเราเองคะ”

คนที่เสียงเย็นและยิ้ม

“อ้าว แล้วทำไมไม่บอกดี ๆ ไม่เขียนชื่ออีก พี่เล่นอะไรของพี่เนี่ย”

“เข้ามาก่อนสิ เดี่ยวเล่าให้ฟัง”

ทั้งสี่อย่างกรายเข้าไปในห้องลับ ห้องนี้อยู่ได้ด้วยแสงจากเปลวเทียนตาม มุมต่าง ๆ ของห้อง หน้าห้องเป็นพื้นที่โล่ง มีเก้าอี้ตามจำนวนสมาชิกในห้อง ส่วน โต๊ะกับเก้าอี้ที่เหลืออกอยู่ด้านหลัง เจตน์รู้สึกคึดจุกเป็นระยะๆทั้งที่ไม่ได้เป็นภูมิแพ

“นี่ ของที่ถูกครุฑยึดไปใช่ไหม”

ทั้งเตาไฟฟ้า หนังสือการ์ตูน ไฟท่าไรต์ และหนังสือปกรณัมกรีกของเจตน์วาง บนโต๊ะ เจตน์หันมาสบตากับรุ่นพี่ก่อนจะถาม

“อ..เอามาได้ยังไงคะ แล้ว...ทำไมถึงช่วยหนู”

บุปผาหัวเราะเล็กน้อยจึงตอบ

“เฮ้อ ก็มีคนบางคนบ่นเรื่องนี้ทั้งวันเลย พี่ปวดหัวจะแย่ อะไรที่ช่วยได้ ก็อยากช่วยนะ”

“ขอบคุณนะคะ พี่สาวใจดี”

โอปอลยิ้มแบ่นพลาถกอดหนังสือที่รักเอาไว้

“ไม่เป็นไรคะ แต่คราวหลังชอนกันดี ๆ นะ รอบหน้าอาจจะเอาออกมา
ยากกว่าเดิม”

“แล้วตกลงที่นั่นมันอะไรกันแน่คะ”

มินตาม บุปผาจึงนั่งลงและเริ่มอารมภบทเกี่ยวกับที่แห่งนี้ ณ ที่ที่
พวกเธออยู่ยั้งตรงนี้คือ ‘ชมรมพุกกลางคืน’ ชมรมของพวกนักเรียนคิดฟุ้งซ่านนอน
ไม่หลับ จึงรวมตัวกันทุกคืนวันพุธ เพื่อนั่งสูมหัวกันเล่าเรื่องกัน เป็นธรรมเนียมที่ทำ
มาตั้งแต่สมัยที่บุปผาเป็นรุ่นน้อง และอาคารเรียนหลังนี้ก็เหมาะกับการรวมตัว
มากที่สุด บัจจุบันสมาชิกยังคงผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปเรื่อย บ้างก็มาครั้งเดียว
และจากไป บ้างก็ยังคงมาทุกอาทิตย์ สมาชิกที่อยู่ตรงหน้าเจดนี้มีห้าคน ได้แก่
บุปผา คริสตัล เหมย ทั้งสามเป็นรุ่นพี่ม.6 และยังมี**เข็มหมุด**และ**เข็มทิศ** คู่แฝด
รุ่นพี่ม.5ที่หน้าไม่เหมือนกัน

“ถ้าเราเ็นอยู่ตรงนี้ก็แปลว่าเราเป็นสมาชิกชมรมแล้วหรือคะ”

โอปอลถาม คล้ายว่าจะไปกระตุ้นต่อมบางอย่างของรุ่นพี่เข้า

“ที่นี้ไม่ได้เข้ากันง่าย ๆ นะ เขามีกฎอยู่”

เหมยเอ่ยและกระตุกเชือกผ้าใบโปรเจกเตอร์ขึ้น ปรากฏให้เห็นกระดาน
ดำที่มีชอล์กเขียนกำกับข้อความบางอย่างไว้

'กฎของชมรมพุทธกลางคืน (เวอร์ชันล่าสุด)

กฎข้อที่ 1 ห้ามพูดถึงชมรมพุทธกลางคืน

กฎข้อที่ 2 เราจะรวมตัวกันทุกคืนวันพุธหลังห้าทุ่มครึ่ง

กฎข้อที่ 3 คนที่เพิ่งมาครั้งแรกต้องเล่าเรื่อง แต่คนที่เคยมาแล้ว
ไม่จำเป็นต้องเล่าทุกครั้ง

กฎข้อที่ 4 หนึ่งคนเล่าได้คืนละหนึ่งเรื่อง

กฎข้อที่ 5 อย่าถามหาความจริงจากเรื่องเล่า

กฎข้อที่ 6 เมื่อเล่าแล้วต้องเล่าให้จบ

กฎข้อที่ 7 ไม่จำเป็นต้องเล่าเรื่องผี เพราะพวกเขาคงเบื่อกับเรื่อง
เรื่องเกี่ยวกับตัวเอง

กฎข้อที่ 8 อย่าสวดมนต์ไม่ว่าของศาสนาใด

กฎข้อที่ 9 อย่าล้อเล่นกับสิ่งที่มองไม่เห็น

กฎข้อที่ 10 ไม่ว่าจะได้ยินเสียงหรือเห็นอะไร ห้ามวิ่ง

ป.ล. กฎข้อแรกและข้อสุดท้ายสำคัญที่สุด'

“สนใจไหม ถ้าสนใจก็เล่าเรื่องเลย”

บุปผามีน้ำเสียงเชิญชวนที่เจตยากจะปฏิเสธ แต่ไม่รู้ว่าเพื่อนคนอื่นอยากจะช่วยไหม

“เล่าเรื่อง? เรื่องอะไร”

มินยังรู้สึกคับข้องใจ

“เรื่องอะไรก็ได้ที่นาฟัง”

“โอ๊ะ ๆ หนูมีเรื่องเล่า ๆ”

โอปอลเริ่มเล่าเป็นคนแรก

“วันก่อนครับ”

“ทำไมครับ”

เข้มหมุดและเข้มทิศขานตาม

“แถวบ้านหนูมีคนเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ เป็นตึกแถวสามชั้นไม่รวมดาดฟ้า ตึกนั้นคนไม่เช่ามานานแล้วเพราะเคยมีอาถรรพณ์ว่าถ้าใครมาเช่าจะอยู่ไม่นานถึงหนึ่งเดือน พอป่าหนูเห็นคนใหม่ย้ายเข้ามา ป่าหนูก็บอกว่า ‘เอาแล้ว เชื้อเหอะ ไม่ถึงอาทิตย์ก็ย้าย’ ตอนแรกหนูก็ไม่เข้าใจว่าทำไม ป่าก็ไม่กล้าเล่าให้ฟัง หนูเลยไปแกล้ง ๆ ถามบ้านแถวบ้าน เขาบอกว่าตึกนั้นเคยมีข่าวฆาตกรรม เลยไม่มีใครกล้าเข้ามาเช่าอยู่หลายปี หนูก็ไม่ได้สนิทกับคนที่ย้ายมาใหม่เท่าไร แต่รู้ว่าลูกของเขาเรียนห้องเดียวกับหนู พออยู่ไปสักพักไม่ถึงเดือน เขาย้ายออกจริง”

“เฮ้ย ทำไมล่ะ”

เข้มทิศถาม

“หนูก็สงสัยเหมือนพี่เลย คือถึงเขาจะย้ายบ้าน แต่ลูกเขาไม่ย้ายโรงเรียนนะ ด้วยความที่หนูอยากรู้เลยแอบถามลูกเขาว่า ทำไมย้ายออกมา เกิดอะไรขึ้น เขาตัวสั่นตลอดเลย ตาลอกแกกด้วย ตอนแรกเขาทำท่าว่าจะไม่บอก แต่สุดท้ายก็ยอมเล่าให้ฟัง

ตึกหลังนั้น ตอนลูกเขาย้ายเข้าห้องตัวเองเขาก็เจอโต๊ะทำการบ้าน อยู่ในห้อง เป็นโต๊ะที่มีทั้งลิ้นชักแล้วก็เก้าอี้ ผุ่นเกาะเต็มไปหมดเลย ตอนแรกลูกก็แปลกใจว่าทำไมเจ้าของคนเก่าเขาไม่เอาไปด้วย แต่พอเขาบอกว่าดีเลย จะได้ไม่ต้องซื้อใหม่ จากนั้นก็ปิดผุ่นเข็ดทำความสะอาดแล้วทาสีใหม่ โต๊ะนั้นเลยเป็นโต๊ะที่ลูกใช้ทำการบ้านประจำ แต่แล้ววันหนึ่งก็มีเรื่องเกิดขึ้น

วันนั้นเพื่อนอ่านหนังสือจนตึก กว่าจะอาบน้ำอะไรเสร็จก็ไปอาบน้ำที่มุมระหว่างที่ลูกเอนตัวกำลังจะหลับก็ได้ยินเสียงก๊อกแก๊ก ๆ ตอนแรกเขายังไม่แน่ใจว่า มันคือเสียงอะไร พอหันไปตามเสียงก็รู้ว่าเสียงมาจากลิ้นชักใต้โต๊ะ”

เจดได้ยินเสียงสภมาจากใครสักคนในกลุ่ม แต่ไม่รู้ว่าเสียงใคร

“เขาไม่รู้จะทำยังไงดี เพราะมันยิ่งสั่นแรงขึ้นเรื่อย ๆ เขาเลยเอามือดันเข้าไป เพราะกลัวมันจะเปิดออกมา แต่พอดันไปแล้วมันก็ดันกลับอีก หลังจากตึงดันได้สักพัก เขาเลยยอมยกลิ้นใจดึงมันออกมา!”

ทั้งกลุ่มยกเว้นบุปผาสะดุ้ง

“มันคืออะไร ในนั้นมันมีอะไร”

“มือ”

โอบอลตอบ บางคนเริ่มตัดเล็บตัวเอง

“มือของคน สีขาวซีด แต่เกลี้ยงไปหมด ไม่มีนิ้วมีอยู่เลย เขาตกใจจนทำตัวไม่ถูก ไม่ทันไรก็มีมืออีกข้างโผล่มาอีก! นิ้วกุดไม่ต่างจากอีกมือเลย เขารีบถอยออกไปเพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไรโผล่มาอีกไหม สักพักก็มีหัวโผล่ออกมาจากลิ้นชัก... หัวกลม ๆ ไลน์ ๆ ไม่มีผมสักเส้น มันโผล่ออกมาและจ้องหน้าเขา พร้อมพูดว่า”

“ว่า...”

“โนบิตะ! นายมันทำอะไรอยู่ล่ะ เดียวไปโรงเรียนสายนะ! จบ”

ทุกคนวิ่งไปพักหนึ่ง เจดได้ยินเสียงถอนหายใจแรงจากมิน แรงจนผมปลิว

“เอาเวลาที่ฉันเสียไปคืนมา”

เหมยว่า ทุกคนมีสีหน้าผิวดำมืดหวังปนแข็ง ส่วนโอบอลหัวเราะคิกคักด้วยความสะใจ

“เราควรเขียนเรื่องนี้เป็นกฎข้อที่ 11 ด้วยนะว่าอย่าเล่าเรื่องผีโตเร็ม่อน”

คริสตัลกล่าว บุปผาไม่ตอบนอกจากยิ้มบาง ๆ และหัวเราะเล็กน้อย

“เพื่อนคนไหนจะเล่าต่อ”

“ฉันก็ได้”

มินยกมือ

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว น้าน นาน จนจำไม่ได้ จบ”

มีเสียง ‘ฮะ?’ ดังมาจากใครสักคนในกลุ่ม

“อ้าว จบไวจัง”

“ก็ถือว่าเล่าแล้วไง คนอื่นต่อเลย”

เจดกับบูมบูมมองหน้ากัน หากจะให้เจดคิดเรื่องตอนนี้ก็คิดไม่ออก อีกทั้งยังเห็นใจมินที่ง่วงและอยากออกไปเต็มที่ เจดจึงตัดสินใจลุกขึ้นและกล่าว

“ขอโทษนะคะ แต่ไว้คราวหน้าดีกว่า ตอนนี้พวกเราง่วงกันจริง ๆ”

มินยันตัวขึ้นเตรียมจะลุกตาม ท่าที่ตีใจจนเก็บไว้ไม่อยู่

“ไม่เป็นไรค่ะ กลับก่อนเลยก็ได้ อย่าลืมหาของของตัวเองไปด้วยแล้วซ่อนให้ดีนะ”

บุปผากล่าวเตือนด้วยสำเนียงซ้ำเนิบ

“ค่ะ”

เรื่องเล่าได้แสงเทียนจบลงเพียงเท่านั้นสำหรับทั้งสี่ มินสาวทำเดินกลับหอโดยมีอีกสามคนเดินตามหลัง ระหว่างทางโอบอลก็นึกเสียตายที่ไม่ได้ฟังเรื่องของเจดกับบูมบูม เพื่อนตัวโตบอกว่าตัวเองไม่ถนัดเรื่องการเล่าเรื่อง ส่วนเจดคิดอะไรไม่ออก ไม่มีอะไรในหัวสักอย่าง

“ไว้พูดหน้าเรามาอีกดีกว่าเนอะ”

โอบอลว่า

“โอ๊ย! รีบเดินกันหน่อยได้ไหม ง่วงจะตายแล้วเนี่ย”

มินหันกลับมาตำหนิเพื่อน จากนั้นทุกคนจึงรีบเดินตามอย่างรวดเร็ว จนลืมหงุดหงิด ก้าวความมืด ก้าวความวังเวง และขึ้นห้องนอนเตียงใครเตียงมัน ถึงบางคนจะหัวถึงหมอนแล้วหลับเลย แต่เจดยังไม่หลับ เธอต้องใช้เวลาลี้กพักเพื่อคิดทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้น ความคิดสุดท้ายก่อนจะหลับคือ การเจอชมรมมุกกลางคืนนับเป็นเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งได้ไหม

วันธรรมดาวันหนึ่งในอาคาร ๙ คาบบ่าย หลังเลิกเรียนวิชาแรกจะมีเวลาพักให้นักเรียน 10 นาทีเพื่อเริ่มเรียนในวิชาถัดไป เวลานั้นนักเรียนก็จะไปพักผ่อน เข้าห้องน้ำ ดื่มน้ำ บ้างก็หยิบขนมมากินกัน บรรยากาศนี้ต่างจากโรงเรียนมัธยมต้นของเจดที่พอวิชาหนึ่งเลิก ครูอีกวิชาก็มานั่งรอหน้าห้องแล้ว เจดไม่รู้เลยว่าทเรียนแบบนี้ไปได้อย่างไร แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลที่อาม่าจะย้ายโรงเรียนโดยไม่ถามความเห็นเธอ เจดรู้สึกกระหายน้ำจึงจะเดินไปกรอกน้ำที่ตู้กดน้ำที่ตั้งอยู่ระหว่างทางเดิน

“เจด”

เจ้าของชื่อเจยขึ้น นีรันดรมายืนอยู่ตรงหน้าแล้ว เจดรู้ได้เลยว่าไม่มีทางหนี ไม่มีสระน้ำให้เจดหนี จึงทำได้แค่เสียบและรออีกฝ่ายพูด

“ยังอยากอ่านหนังสือเราอยู่หรือเปล่า”

เจดยังมีท่าที่เรียบเฉย นีรันดรนี่ก็ใจเสีย แต่ก็พูดต่อ

“เรารู้กันว่าเจดยังโกรธเรา ไม่อยากเจอหน้าเรา เราพยายามบอกให้ครูเอาหนังสือมาคืนแล้วนะ แต่ครูเขาบอกว่ามันหายไป/แล้ว ไม่รู้ว่าหายไปได้อย่างไรขอโทษจริง ๆ ไว้เราซื้อคืนให้นะ”

‘แล้วเขาตั้งใจใหม่’ คำพูดของมุกวุกเข้ามาในหัวอีกครั้ง นิรันดร์ก็ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว และอาจจะดีเกินไปเสียด้วยซ้ำ ยิ่งไงทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่ว่าความผิดของนิรันดร์ เธอไม่ได้เป็นคนยื่นหนังสือให้ครู แต่ครูหยิบไป และกลายเป็นเจดเองที่รู้สึกผิด เมื่อเห็นดวงตาละห้อยของนิรันดร์อย่างเต็มตา

“ไม่ต้องหรวอก เราเข้าใจ ขอโทษนะที่ก่อนหน้านี้หงุดหงิด แต่ตอนนี้เราโอเคแล้ว”

เจดถือวิสาสะเอี๊ยมไปจับแขนนิรันดร์ซึ่งนิรันดร์ก็ไม่ได้ถอยหนีหรือปกป้อง

“จริงเหวอ”

เมื่อได้ยืนดั่งนั้นจึงกลับมาอีมร้าและกุมมือเจดที่จับแขนตัวเองอยู่

“เดี๋ยวครูเขาก็คงคืนเองแหละ”

เจดยังจำกฎข้อแรกของชมรมได้เป็นอย่างดี จะให้นิรันดร์รู้เรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด

“จะไม่ใช่ไรแน่เหวอ”

นิรันดร์ยังเป็นห่วงอยู่ แต่เจดจับมือให้มันขึ้นเพื่อบอกว่าไม่ต้องกังวล

“คงต้องหาหนังสือเล่มใหม่อ่าน อยากไปร้านหนังสือที่อยู่ห่างนั้นจังเลย คงจะดีถ้ามีคนพาไปเป็นเพื่อน ถ้าเป็นคนที่คุ้นกับหนังสือแนวผจญภัยน่าจะดี คิดว่าจะมีคนแบบนั้นอยู่แถวนี้ไหมนะ”

คำตอบของเจตอยู่ตรงหน้าแล้ว เหลือแต่ว่าอีกฝ่ายจะยอมรับไหม และเมื่อเห็นนริรันดรียิ้มแก้มปริยิ่งกว่าเดิม จึงเป็นคำตอบว่าตกลง เจตรู้สึกหัวใจพองโต เหมือนตอนที่ได้ดื่มโกโก้รสเข้มที่แม่ซังให้ เหมือนตอนได้คะแนนอันดับหนึ่งวิชาประวัติศาสตร์เรื่องอารยธรรมกรีกโบราณ เหมือนตอนพ่อลูบหัวและชมว่าเจตเก่งมาก และเหมือนตอนที่อีรอสผลอทำศรัทธาสะกิดโดนตัวเอง

#9 ที่จริงที่หลอก ที่หยอกที่เล่น

ห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใกล้โรงเรียนที่สุดมีชื่อว่า บีซี (BC) หรือมีอีกชื่อว่า บั๊วหลวงเซนเตอร์ อดีตเคยเป็นตลาดนัดให้พ่อค้าแม่ค้าตั้งแผงขายของจีปาดะ คนพื้นที่มักเรียกว่าตลาดนัดบั๊วหลวง เป็นพื้นที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของ จนกระทั่ง มีนักธุรกิจเข้ามาพร้อมกับเอกสารที่ยืนยันว่าพื้นที่ตรงนี้เป็นของเขาอย่าง ถูกกฎหมาย จากนั้นพื้นที่นี้ก็เปลี่ยนเป็นห้างสรรพสินค้าบีซี อยู่ห่างจากโรงเรียนไป สามป้ายรถเมล์ ไม่ใกล้ไม่ไกล อยู่ในระยะที่ถ้าไม่รีบและไม่ร้อน เดินรับลมไปเรื่อย ๆ ก็เพลินดี บีซีเป็นแหล่งรวมตัวของนักเรียน ไม่ใช่แค่มัชชาวรินทร์ แต่วัยรุ่นแทบทุกคน และสำหรับเด็กที่เบื่อกับการกินนอนอยู่แต่โรงเรียน สถานที่นี้จึงเป็นสถานที่เปิดโลก สำหรับพวกเขา

นัดที่ควรจะมีแค่เจดกับนิรันดร์ในตอนแรก ตอนนั้นก็ยังมีเพื่อนเพิ่มมาด้วย สีคนคือ มุก โอปอล บุ่มบู่และมิน ความคิดบางอย่างในหัวเจดบอกว่ามันจะดู แปลกและหาข้อแก้ตัวยากหากไปกับนิรันดร์สองต่อสอง พ่อแม่ไม่เคยยอมให้เจด ไปไหนกับเพื่อนเพียงสองคน โดยปกติจะสีคนเป็นอย่างน้อย ตอนแรกเจดจึงเป็น ห่วงว่าหากชวนเพื่อนอีกสีคนมาด้วยนิรันดร์จะอึดอัดหรือเปล่า แต่เธอกลับยินดี ทั้งยังบอกอีกว่าคนเยอะขึ้นคงสนุกดี เจดพอเบาใจไปเปลาะหนึ่ง ทุกคนเลือกที่จะ ยืนรอรถเมล์เหมือนกับนักเรียนคนอื่น ๆ เจดไม่เคยไปห้างบีซีมาก่อน แต่หากเป็น นิรันดร์กับมินแล้ว ทั้งสองคุ้นชินเป็นอย่างดี จึงเป็นไกดต์คอยนำทางให้ทุกคนได้ ตั้งแต่ซีทรอเมล์ที่ต้องขึ้น ป้ายรถเมล์ที่ต้องลง

“มาที่บีซีนี่อยากมาดูอะไรนอกจากร้านหนังสือไหม”

มินถาม โอปอลจึงตอบ

“อยากดูทุกร้านทุกชั้นเลยได้ปะ”

“นี่! จะดูยันลานจอดรถเลยหรือไง ห้างใหญ่ขนาดนี้จะดูยังไงให้ทั่ว โรงเรียนเราเคอร์ฟิวตอนหกโมงครึ่งนะ กว่าจะรอรถเมล์มาอีก”

เจดเกือบล้มไปเสียสนิทว่าโรงเรียนนี้มีกฎว่าให้กลับโรงเรียนก่อน 18.30 น. หากกลับโรงเรียนสายก็จะถูกลงโทษไปตามระเบียบ

“ที่นี่มีร้านเสื้อในไหม อยากลองแวะดู”

มุกถามมิน

“มีนะ ลองไปดูไหม เดี่ยวพาไป”

ไม่มีใครในกลุ่มสายหัว มินจึงเดินนำไปยังร้านขายชุดชั้นใน ไม่บ่อยนักที่เจดจะมาที่นี่ แต่ทุกครั้งที่มากับแม่ เจดมักจะหลุบตามองต่ำเวลาเจอนุ่นลองเสื้อตั้งตระหง่านอยู่กลางร้าน เพราะแม่คงไม่ชอบถ้ารู้ว่าเจดมองอะไร เมื่อเดินเข้าใกล้หุ่นเจดจึงหลุบตาต่ำอย่างเคยชิน ต่างจากเพื่อนในกลุ่มที่มองผ่านไปแบบไม่รู้สึกละไร มองมันเป็นแค่หุ่นลองเสื้อตัวหนึ่ง

“นี่จะดูเสื้อในอะไรหะรอ ชอบใส่แบบไหน”

“ก็พวกสปอร์ตบรา เราใส่พวกบราตะขอไม่ได้ มันอึดอัด ไม่รู้ว่าแถวนี่จะมีไหม หรือต้องไปไซนิกีฟ้า”

“ถ้าเป็นพวกเสื้อในไม่มีตะขอก็มีนะ น่าจะแถวนั้น”

เจตเดินตามเพื่อนต้อย ๆ ยืนฟังมินสาธยายเกี่ยวกับเสื้อชั้นในที่ต้อง
วัดขนาดรอบอกและใต้อกของตัวเอง จากนั้นนำมาลบกันเพื่อให้ได้ขนาดที่พอดีตัว
เจตก็เป็นผู้หญิงเหมือนกับมินแต่ไม่ยักรู้รายละเอียดเท่า

“เลือกสีอ่อน ๆ ดีไหม ใส่สีเข้มเดี๋ยวตอนใส่ชุดนักเรียนแล้วเห็น”

นิรันดร์แนะนำ ไม่มีใครในที่นี้รู้ว่ากฎหมายห้ามใส่เสื้อชั้นในสีอื่นนอกจากสีขาว
อยู่ในระเบียบข้อที่เท่าไร แต่ทุกคนรู้กันดีว่าหากเห็นเสื้อชั้นในทะเลชุดนักเรียน
คนจะมองว่าเป็นเด็กหน้าไม่อายุ ทำอะไรประเจิดประเจ้อ ยิ่งครูเห็นยิ่งแล้วใหญ่
บางคนแทบจะลากตัวให้ไปใส่เสื้อทับเลยทีเดียว

“แหม แล้วจะทำชุดนักเรียนให้บางทำไมหนอ ต่อให้ใส่เสื้อทับ
พอเปียกน้ำก็เห็นอยู่ดี”

โอบอลทำหน้ามุ่ม

“ที่นี้เมืองร้อนนี่จะทำชุดนักเรียนบางก็ไม่แปลก”

โซ่วว่าเจตจะเห็นด้วยกับโรงเรียน แต่เธอคิดว่าคงมีเหตุผลมารองรับ ถ้าฟัง
แค่ชุดนักเรียนที่เป็นแขนสั้นยังรู้สึกว่าร้อนแทบตาย แต่กับคนที่ต้องสวมฮิญาบ
แต่งกายมิดชิดหรือโรงเรียนที่เครื่องแบบเป็นเสื้อแขนยาวจะร้อนขนาดไหน

“ก็ในเมืองมันร้อนขนาดนี้ ทำไมถึงยังให้พวกเราใส่เสื้อในตามด้วย
เสื้อทับแล้วใส่ชุดนักเรียนอีกชั้นอีก ไม่แปลกใจหรอกนะถ้าจะมีนักเรียนเป็นลมกัน
รายวัน”

มินยังคงแสดงความเห็นที่ขัดแย้งกับโรงเรียนเสมอ เจดเห็นด้วยอย่างที่มีมินว่า แต่ถึงอย่างไรคนที่เลือกเสื้อชั้นในก็คือมุก ทั้งหกคนเดินสำรวจสินค้าต่าง ๆ ในร้าน จนพนักงานในร้านเริ่มให้ความสนใจ หรืออาจจะระแวงว่าพวกเขาจะขโมยของ หรือเปล่า จึงเข้ามาถามไถ่และช่วยเหลือ แต่เด็ก ๆ ปฏิเสธด้วยความเกรงใจ และให้พนักงานไปดูแลลูกค้าคนอื่นดีกว่าจะมาสนใจเด็กที่ทำเหมือนตัวเองอยู่ในร้านของเล่น

“อย่าดี น่าเกลียด”

มินตีไหล่โพลไปหนึ่งที่โทรทัศน์ที่หยิบเสื้อชั้นในมาคาดตาเป็น หน้ากาก แม้จะใช้ค่านำหน้าว่านางสาวแล้ว แต่บางคนก็ยังมีจิตวิญญาณของเด็กหญิงอยู่

“ไปเข้าห้องน้ำนะ”

เจดไม่อยากอยู่ในนี้นาน เพราะรู้สึกกดดันเหมือนว่าหุ่นลองเสื้อ มันกำลัง จ้องมาที่ตนอยู่ จึงขอปลีกตัวไปเข้าห้องน้ำ โชคดีที่ห้องน้ำอยู่ติดกับร้านชุดชั้นใน มิฉะนั้น เพื่อนคงเตรียมประกาศตามหานักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมวิญรัตน์ รูปร่าง สมส่วน ผิวแทน อายุ 15 ปี ท่าทางเด๋อตา หลงทางอยู่ในห้าง ระหว่างอยู่ในห้องน้ำ เจดก็นั่งคิดว่าทำไมถึงรู้สึกเกร็งเมื่อเห็นหุ่นลองเสื้อ แล้วก็นึกไปถึงเรื่องที่มีคนเคยเล่า ว่าเธอมีเชื้อสายมอญ อาศัยอยู่กับผู้เฒ่าผู้แก่ ก็จะมีข้อห้ามเรื่องเล่นตุ๊กตา ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเล่นตุ๊กตาเลย เพราะยายเชื่อว่าเป็นที่สิงสู่ของวิญญาณ หรือสิ่งไม่ดี จึงทำให้มินไม่ชอบตุ๊กตาหรือหุ่นที่คล้ายกับคน แต่ไม่รู้ว่ากับหุ่น ลองเสื้อนับด้วยไหม เจดยังคงคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยตอนที่ล้างมือ จนไม่ทัน สังเกตว่ามีคนข้าง ๆ จ้องอยู่

“เจต!”

คนคนนั้นเอ่ยทัก เจตสะดุ้งและหันไปตามเสียง เจตใช้เวลากะพริบตา สามทีถึงจะประมวลผลได้ว่าคนตรงหน้าเป็นใคร

“แก้วหรือ”

เพื่อนที่โรงเรียนเก่า เจตแทบจำหน้าไม่ได้เพราะตอนมัธยมต้น แก้วสวมแว่นหนาเตอะ และในห้องมีคนชื่อแก้วมากกว่าหนึ่งคน เพื่อนจึงพากัน เรียกเพื่อนคนนี้ว่าแว่นแก้ว แต่ตอนนี้แก้วไม่ได้ใส่แว่นแล้ว

“เจตจริง ๆ ด้วย เป็นไงบ้าง หายไปเลยนะแก”

แก้วเดินเข้ามาทอดและตบหลังอย่างเคยชิน ส่วนเจตก็อดตอบด้วยความคิดถึง ในความสุขก็มีความเศร้าอยู่ในนั้น เพราะคงจะดีกว่าหากเจตเจอกับ แก้วทุกวัน ไม่ใช่ต้องรอโอกาสหรือรอให้จักรวาลเหวี่ยงพวกเขาเจอกัน

“ก็ยุ่ง ๆ ช่วงนี้เรียนหนัก”

อย่างน้อยข้ออ้างนี้ก็ดีกว่าคำตอบจริงที่ว่าเจตตัดช่องทางการติดต่อกับเพื่อน เพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกเจ็บใจที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน จะได้ไม่เสียความรู้สึกระหว่างกัน

“โรงเรียนเอกชนคงเคี้ยวน้ำตาล”

“แล้วเพื่อน ๆ เป็นไงบ้างสบายดีไหม”

ต่อให้ไม่ถาม เจดก็รู้อยู่แล้วว่าเพื่อนทุกคนมีความสุขดี คงมีแค่ตัวเจดเองที่มีเรื่องทุกข์ใจแต่บอกใครไม่ได้ แก้วเล่าเรื่องเรียงไปที่ละคน ทุกคนยังอยู่โรงเรียนเดียวกันแค่ต่างแผนการเรียน แต่ทุกคนยังสนิทกันเหมือนเดิม ไปเที่ยวด้วยกัน กินข้าวด้วยกัน ได้ใช้เวลาวัยรุ่นด้วยกัน ช่วงเวลาที่ไม่เจดอยู่ในนั้น

“แล้วแจนเป็นไงบ้าง”

เจดเอ่ยชื่อถึงคนที่รู้ตัวเองไม่สมควรถาม เพราะไปสร้างเรื่องให้อีกฝ่ายลำบากใจเอาไว้

“แจนเหรออ ก็ดูสบายดีนะ”

เจดส่งเสียงในลำคอตอบรับ

“นี่แก...ไม่ได้คุยกันเลยเหรออ ตั้งแต่วันนั้น”

แก้วหยุดเดิน เจดจึงหยุดตามทั้งที่ยังมองไปทางอื่น ใคร ๆ ก็รู้ว่าเจดกับแจนสนิทกันแค่ไหน แทบนึกไม่ออกเลยว่าสองคนนี้จะห่างกันได้อย่างไร เพื่อนสาวที่มักไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ตัวติดหนึบจนคนเข้าใจผิดว่าเป็นพี่น้อง ผาแฝดหรือบางคนก็คิดว่าเป็นแฟนกัน เมื่อก่อนก็เคยคิดว่าเป็นเรื่องตลกขำขัน จนมีเรื่องที่ทำให้เขาเจดหัวเราะไม่ออก

“ไม่...ไม่ได้คุย ไม่รู้จะคุยอะไรดี อีกอย่างคงดีกว่าถ้าเราไม่ไปทำให้แจนอึดอัดใจ”

เมื่อนึกถึงสายตาที่แจนมองมาเหมือนเธอเป็นสิ่งมีชีวิตอันโหดร้าย เจดก็ไม่กล้าจะไปให้อีกฝ่ายเห็นหน้าอีก

“เรื่องนั้นแกไม่ผิดนะ ถ้าไฉ่ตันไม่ปากหมาใส่แกก่อน ยังไงก็ความผิดมัน”

ชื่อของคนที่เจตลี้มไปแล้วถูกเอ่ยขึ้น เจตไม่อยากจะจำให้เปลืองความคิด เสียด้วยซ้ำ หากชื่อของมันเป็นเอกสาร เจตคงขยำเอกสารแผ่นนั้นโยนลงถึงชยะ และจุดไฟเผาซ้ำ

“ขอบคุณนะ แต่ฉันไม่ติดใจอะไรกับเรื่องนั้นแล้ว ยังไงก็โดนลงโทษ ทั้งคู่ไปแล้ว”

ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่แม่เจตมาที่ห้องปกครอง และเจตไม่เคยเห็นแม่ หน้าตาตื่นตลกใจขนาดนั้นมาก่อน แน่نونว่าไม่มีแม่คนไหนคิดถึง ลูกสาวที่อยู่ในกรอบมาตลอด ไม่เคยดี้อหรือชนเลย แต่อยู่ ๆ ครูก็โทรศัพท์เชิญผู้ปกครองมา เพราะลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของเธอ กระโจนใส่เด็กชายอายุเท่ากันล้มไม่เป็นท่า จนต่างคนต่างมีรอยฟกช้ำทั้งคู่

“ไปแล้วนะ ไว้เจอกัน มีอะไรก็ทักมาได้ตลอดนะ”

แก้วโบกมือและยิ้มร่า ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน แก้วก็ยังเป็นเพื่อนที่หวังดีกับเจตเสมอ จนเจตไม่ยากพินพลังงานด้านลบใส่หรือเรื่องทุกซอกใจให้เพื่อนรับรู้

“โชคดี ขอให้สนุก”

เจตไม่ยากเอ่ยคำบอกลา หากนี่เป็นประโยคสุดท้ายที่ได้พูดกับแก้ว เจตก็จะพูดประโยคนี้

“ฮะ ฮ่า แก้วก็ยังทำตัวสมกับเป็นเจต”

เจดี้ไม่ตอบอะไรและวาดแขนเข้าไปกอดและตบไหล่เบา ๆ ลาแก้ว ส่วนเธอก็เดินกลับไปหาเพื่อน ประจวบเหมาะ กับมุกที่ชื่อของเสรีจพอดี

“เมื่อก็เจดคุยกับใครหรือ”

นิรันดร์ถาม

“เพื่อนนะ เพื่อนสมัยม.ต้น”

“อ้าว เสียตายจัง มาไม่ทัน น่าจะได้คุยกันหน่อย แล้วเจดไม่ไปกับเพื่อนหรือ”

โอบอลกล่าว ทำให้เจดนึกขึ้นได้ว่าความจริงโอบอลกับแก้วก็มีความคล้ายคลึงกันอยู่

“ไม่ละ เพื่อนมาเที่ยวกับเพื่อนอีกกลุ่มนะ ปล่อยให้ไปตามทางของเพื่อนดีกว่า”

ตอนนี้เจดกับแก้วเดินละเส้นทางกันแล้ว และไม่รู้ว่าเขาตัวเองไปแทรกตรงไหน เพื่อนเจดทุกคนในตอนนั้นก็ไม่ได้แยจจนเจดอยากกลับไปหาเพื่อนกลุ่มเดิม เจดต้องเลือกเส้นทางของตัวเอง แทนที่จะเดินตามทางของคนอื่น

ทุกคนไปยังจุดมุ่งหมายเดิม พวกเขารื่นขื่นกันได้เลื่อนไปร้านหนังสือ เจดไม่รู้ว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การตลาดของห้างหรือเปล่าที่สร้างให้ที่นี่ลึกลับ ซับซ้อนหาทางออกยาก แค่เจดหันหลังกลับไป ก็หาทางที่เคยเดินมาไม่เจอแล้ว

หากคลาดสายตาจากเพื่อนเพียงครู่เดียวคงหลงอยู่ในนี้ตลอดกาล นิรันดร์เดินนำอย่างชำนาญจนมาถึงร้านหนังสือดังว่า เป็นร้านหนังสือที่มีอยู่แทบทุกห้าง แต่เจตก็ยังรู้สึกตื่นเต้นที่มากับเพื่อน เด็กทั้งหกคนค่อย ๆ เดินสำรวจไปที่ละมุมชั้นของหนังสือ และค่อยหยุดอยู่ตรงหมวดหมู่ที่ตัวเองสนใจ สมัยที่เจตเป็นเด็ก แม่มักหย่อนเจตไว้ที่ร้านหนังสือเวลาที่แม่เดินซื้อของในห้าง เพราะรู้ว่าถ้าเจตอยู่ในนั้นแล้วเจตจะไม่เดินไปไหน ร้านหนังสือคือชุมทรัพย์ของเจต เธอจะหยิบหนังสือจากชั้นไหนมานั่งอ่านก็ได้ แต่ปัจจุบันนี้ หนังสือไม่ได้เปิดอ่านได้แบบเมื่อก่อนแล้ว อาจเพราะมีเด็กแบบเจตก็ได้ หนังสือถึงต้องห่อหุ้มด้วยพลาสติกแบบนี้

“เดี๋ยวขอไปดูโซนมังงะนะ”

โปกปลกระซิบเบา ๆ แม้ว่าเสียงเด็กน้อยที่วิ่งในร้านหนังสือจะดังกว่าก็ตาม เจตพยักหน้า ต่อให้ไม่พูดเจตก็เดาได้ว่าเพื่อน ๆ จะไปอยู่หมวดไหนของหนังสือ มุกกับมินเดินดูแถวหมวดนิยายสยองกลัวกับแคว้นเตอร์จ่ายเงิน บุ่มบุ่มเดินปลิกตัวเงียบ ๆ ที่หมวดทำอาหารและตัดเย็บ เจตกับนิรันดร์เดินสวนกันไปมาในหมวดวรรณกรรม คำว่าวรรณกรรมเป็นคำที่กว้าง เจตจะเจอวรรณกรรมที่หลากหลายในหมวดนั้น ทั้งนวนิยาย วรรณคดี นิยายเรื่องสั้น หลากหลายแนว ทั้งรักโรแมนติก แฟนตาซี จีนกำลังภายใน เสียดสีสังคม เจตไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี หนังสือทุกเล่มหากมองจากปกก็ดูน่าอ่านไปหมด แต่เล่มไหนที่อ่านแล้วจะทำให้เจตชอบได้

“ดูอะไรอยู่เธอ”

นิรันดร์กระซิบถาม เจตสะดุ้งและถอยออกอัตโนมัติ

“เออ ไม่รู้สิ ก็ดูไปเรื่อย เห็นแค่ปกก็ไม่รู้ว่าจะสนุกไหม”

“แล้วเจตมึนแน่วที่อยากอ่านใหม่ หรือแน่วที่ไม่ชอบอ่านก็ได้”

“ไม่ชอบอ่านแน่วรักหวานแน่ว รักน้ำเน่า แน่วดราม่า ช่วงนี้เราสนใจแน่ว
ตำนาน เรื่องผี ไม่สดใสมาก แล้วก็ไม่หม่นเกินไป”

“ดูท่าเจตคงไม่ชอบแน่วรักจริง ๆ”

นิรันดร์หัวเราะเบา ๆ เจตยกไหล่แทนคำตอบ เรื่องโรแมนติคที่สุดที่
เจตเคยอ่านคือเรื่องราวความรักระหว่างอีรอสกับไซคี เพราะเป็นไม่กี่เรื่องที่สมหวัง
และที่ชอบไม่แพ้กันคือ ออร์ฟิวสและยูริดีซี หากเขาไม่หันหลังกลับ เรื่องราวนี้จบ
อย่างสมหวัง แต่เจตรับเรื่องราวรักน้ำเน่าได้แค่นี้ มากกว่านี้เจตคงรับไม่ไหวแล้ว
ทุกครั้งทีเพื่อนสนทนากันเรื่องความรัก แฟนหรือผู้ชายที่ชอบ เจตจะเป็นผู้ฟังเสมอ
เพราะเธอไม่เคยรู้สึกชอบผู้ชายคนไหน บางคนก็หล่อดี แต่เจตก็รับรู้แค่ว่าเขาหล่อ
ไม่ได้รู้สึกอะไรไปมากกว่านั้น จนคิดว่าตัวเองเป็นพวกต่อมการรับรู้ด้านโรแมนติคต่ำ

“งั้นลองหยิบสักเล่มใหม่ อาจะเริ่มจากปกสวย แล้วก็อ่านเนื้อเรื่อง
จากปกหลัง แล้วถ้าถูกใจก็ซื้ออ่านเลย”

“แต่ถ้าเราอ่านไปแล้วไม่ชอบละ”

“อย่างน้อยก็จะได้รู้ว่าไม่ชอบนะ อีกอย่างข้อดีของการซื้อหนังสือเป็นเล่มคือ
ถ้าซื้อแล้วเราไม่ชอบเราก็ยังขายต่อได้นะ แต่กับ E-Book ไม่รู้สิ บางเล่มก็อาจจะคืนเงินได้
แต่ส่วนใหญ่คงไม่”

เจตพยักหน้าเห็นด้วย นึกไม่ถึงว่าจะทำแบบนี้ก็ได้ พลังคิดต่อว่าแล้ว
ใครกันจะซื้อหนังสือของคนที่ใช้แล้ว ระหว่างกวาดตามองหาหนังสือสายตาเจตก็
หยุดไปที่กองหนังสือกองหนึ่งที่สุ่มอยู่กลางร้าน มีป้ายลดราคากำกับตั้งดูให้

เจตเดินเข้าไปหา เข้าใจความรู้สึกของแม่ที่ตาลุกวาวยามเห็นป้ายลดราคา บางเล่มถูกกว่าราคาปกครึ่งต่อครึ่ง ส่วนใหญ่เป็นหนังสือเก่าหรือหนังสือที่ค้างอยู่ในคลัง เธอยื่นคูปองหนังสือที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เหมือนตอนที่แม่พิถีพิถันในการเลือกวัตถุดิบมาทำอาหาร จนกระทั่งเจอหนังสือเรื่อง 'บ้านหลอนเด็กประหลาด' แค่อ่านเนื้อเรื่องจากปกหลังก็เจตก็อยากแกะห่อพลาสติกมาอ่านต่อแล้ว เป็นเรื่องตรงตามความต้องการเจตพอดี หากเจตจะซื้อหนังสือในกองนี้แล้วไม่ชอบก็ไม่นึกเสียดายเงินเพราะซื้อตอนลดราคา แต่เจตคิดว่ามันคงคุ้มกว่าราคาที่ซื้อมาแน่นอน

“นี่เธอ”

เสียงทุ้มต่ำเรียกดังกล่าวทำเจตหึ่งจิ้งหันไปตามเสียงนึกว่ามีคนเรียก แต่หาใช่เธอไม่ เสียงนั้นเรียกเด็กผู้หญิงผมหยักศกที่ยืนไม่ใกล้ไม่ไกลจากเธอต่างหาก

“เราขอไอดีได้ไหม”

เด็กผู้ชายคนหนึ่งกล่าวพร้อมยื่นโทรศัพท์ให้ คล้ายมัดมือชกให้นิรันดร์พิมพ์ลงไป

“เอ่อ เอาไปทำอะไรเธอคะ”

“ก็อยากรู้จัก เลยมานขอ”

นิรันดร์เลิกควีนสูง เด็กชายคนนั้นใส่ชุดนักเรียนเสื้อสีขาว กางเกงขาสั้น สีน้ำเงิน ไม่ไกลกันก็มีเด็กชายอีกกลุ่มหนึ่งในชุดเดียวกันแอบมองเด็กชายคนนั้น ผ่านชั้นหนังสือ เจตดูแล้วท่าที่นางสงสัยจึงค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้สองคนนั้นทั้งที่ หนังสือยังอยู่ในมือ กลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีเข้า

“ขอโทษค่ะ เราขอพบผู้หญิง”

รองเท้านักเรียนสีดำมันวาวหยุดชะงัก อีกเพียงไม่กี่ก้าวเจตก็จะถึง ตัวนิรันดร์แล้ว แต่ร่างกายดันสั่งให้หยุดเดิน เด็กชายคนนั้นหน้าเฉือนไม่บ่อย จึงเกาท้ายทอยและยิ้มแก้เก้อแทน

“จั้นเหวอ ฮะ ฮ่า ไม่เป็นไร เราไม่ติด แค่คุยกันเฉย ๆ ก็ได้”

“ก็เจตยิ่งขมวดเป็นปมไปใหญ่ จึงจะรีบเดินไปหานิรันดร์

“อยู่นี่เอง นี่กว่าหายไปในไหนกัน”

ประจวบเหมาะตามที่มินและมุกเดินมา พร้อมกับโอบอลและ บุ่มบ้วยพอดี เมื่อเด็กผู้ชายคนนั้นเห็นคนเริ่มเดินเข้ามาจึงเป็นฝ่ายถอยไปเอง

“เขาพูดไม่ดีกับเธอหรือเปล่าวัน”

เจตถามเมื่อถึงตัวนิรันดร์แล้ว

“เปล่า ๆ เขาก็แค่ขอไอดีเราเฉย ๆ แต่เราปฏิเสธไปแล้ว”

“ขนาดปฏิเสธแล้วยังตี้อีก”

คิวเจดยังขมวดไม่คลายต่างจากนิรันดร์ ที่ทำที่ดูสบายไม่วิตกกังวลอะไร
ทั้งนั้น อาจเป็นเพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่มีเรื่องแบบนี้ คิดแล้วเจดยังเป็นห่วงกว่าเดิมอีก

“เฮาน่า ไม่เป็นไรหรอก พุดแบบนี้ไปเขาคงไม่ยุ่งกับเราแล้ว”

คนเรามักเจอเหตุการณ์ไม่คาดคิด การที่อยู่ ๆ ก็มีใครที่ไหนไม่รู้มาขอไอดี
หรือเบอร์โทรศัพท์ก็เช่นกัน แม่สอนเจดมาตลอดว่าห้ามคุยกับคนแปลกหน้า
เจดก็จำฝังหัวมาตลอดเวลาที่แม่หย่อนไว้ที่ร้านหนังสือ แม่บอกเสมอว่าโลกนี้
โหดร้ายแค่ไหน ทั้งแก๊งลักเด็กและพวกฆาตกร ความอันตรายทั้งปวง เจดคิดว่าเด็ก
ทุกคนถูกสอนมาแบบนี้ ไม่รู้ว่าอะไรดลใจให้เด็กชายคนนั้นเดินมาขอเบอร์
โทรศัพท์คนแปลกหน้าในที่สาธารณะ เพื่อนเจดหลายคนเจอเหตุการณ์แบบนี้
จึงต้องหาข้ออ้างสารพัดเพื่อปฏิเสธโดยอ้อม เพราะไม่มีอะไรรับประกันว่าเมื่อตอบ
ว่าไม่ จะเจอกับอะไร และสิ่งที่นิรันดร์เจดทำให้ย้อนนึกถึงความทรงจำในอดีตที่
เจดมีกับแจน เธอเป็นคนหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม จึงไม่แปลกหากจะไปต้องตาต้องใจ
ใครเข้า ชั้นแรกแจนจะปฏิเสธก่อนว่าไม่สะดวก หากเขายังติดก็ต้องใช้ชั้นต่อมาคือ
บอกว่าแบตเตอรี่โทรศัพท์หมด หากหน้าบางเขาจะหยุดอยู่ที่ชั้นสอง แต่มีครั้งหนึ่ง
ยังมีคนจะถล่มมาอีก แจนจึงตอกหน้าเขาด้วยประโยคที่ว่า

“เราขอผู้หญิงค่ะ”

เมื่อพุดจบเขาก็ถอยกลับไป มีแต่เจดที่ยืนตาค้างกับประโยคที่เพื่อนพุด

“แล้วแกขอผู้หญิงจริงหรือ”

เจดถาม เมื่อได้ยินแจนก็หัวเราะลั่น

“แบบเราน่ะหรือ บ้าหรือเปล่า ฮะ ฮ่า ก็แค่พูดให้ผู้ชายพวกนั้นเลิกถือเราแค่นั้นเอง”

“อ้อหรือ”

เจดรู้สึกไม่ดีอย่างบอกไม่ถูก แต่ไม่ได้บอกออกไป เพราะเธอไม่รู้ว่าจะทำไมถึงรู้สึกแบบนี้

“แต่ถ้าตีไม่เลิกนะ ฉันจะบอกว่าแกเป็นแฟนฉัน พวกนั้นจะได้ไม่มายุ่งดีไหม”

เจดไม่ตอบอะไรนอกจากหัวเราะแห้ง เพราะเจดไม่ได้รู้สึกจริง ๆ จึงกล้าพูดออกมา ไม่รู้ว่าเจดเผลอคิดไปได้ยังไงว่าเจดชอบผู้หญิง นั่นคงเป็นความคิดที่โง่งมมาก โง่งจนเจดหัวเราะเยาะ หากมีเพื่อนผู้หญิงสักคนในกลุ่มบอกว่าชอบผู้หญิง ก็คงเป็นเรื่องให้คนทั้งกลุ่มหัวเราะเยาะ เจดนึกย้อนไปแล้วก็กลับมาคิดว่านิรันดร์จะเป็นแบบนี้หรือเปล่า ทั้งหมดเป็นแค่ข้ออ้างใช่หรือไม่

#10 นกหัดบิน

“เรียนเป็นไงบ้างคะ สุนัขใหม่”

พ่อลอบมองลูกผ่านเลนส์แว่น ถามระหว่างขับรถไปเที่ยวด้วยกัน

“สุนัขดีค่ะ”

เจตตอบว่าสุนัขแม้หน้าจะไม่ได้สนุกตาม พ่อต่างไปจากครั้งล่าสุดที่เจอ เคราพ่อนานขึ้น เห็นแล้วรู้สึกคันยุบยิบที่หน้า ตอนเด็กเจตไม่ยอมให้พ่อหอมแก้ม เพราะเวลาพ่หอม นวดก็จะมีหน้า พ่อจึงแสดงความรักโดยการลูบหัวแทน ผมเป็นส่วนเดียวที่พ่อแตะต้องได้ วันนี้เป็นวันที่เจตมีความสุขที่สุดในรอบหนึ่งเดือน และเป็นวันแรกที่เจตมีความสุขกับการตื่นเช้า เทียวเล่นของพ่อคือการตื่นเข้าไปดูนกตามสวนสาธารณะหรืออุทยาน พอถึงช่วงสายของวันค่อยหาอาหารกลางวัน กินและปิดท้ายด้วยการนั่งตากแอร์ในร้านไอศกรีม

พ่อชอบนกแม้จะไม่ได้เรียนด้านปักษีวิทยา พ่อเป็นแค่พนักงานขาย ธรรมดาที่หลงใหลในสัตว์ปีก มีงานอดิเรกเป็นการดูนก พ่อชอบดูนกตามธรรมชาติ มากกว่านกที่ถูกขังอยู่ในกรงตามสวนสัตว์ นกไม่ได้เกิดมาเพื่อถูกขังอยู่ในกรง แม่บอกให้กำเนิดลูกขึ้นมาเพื่อให้ลูกอยู่ได้เองโดยไม่พึ่งพามนุษย์ จะงอยมีไว้เพื่อให้อาหารเองไม่ใช่เพื่อให้คนคอยป้อน กรงเล็บมีไว้เพื่อยึดเกาะกิ่งไม้ ปีกกางสยาย ขนนกเรียงสวยเพื่อรับแรงลมไม่ใช่เพื่อบินแต่ในซีเหล็กซีไม้ กระจุกเป็นโพรงเพื่อให้ น้ำหนักเบาพอที่จะบินได้ ทุกองค์ประกอบสวยงามและละเอียดลออเกินกว่าจะอยู่แต่ในกรง พ่อบอกว่าตัวเองเป็นแค่มือสมัครเล่น แต่มีหนังสือนกเมืองไทยเป็นคู่มือ

ศึกษานกสายพันธุ์ต่าง ๆ ในเมืองไทยเป็นของคู่กาย มีกล่องส่องนกราคาสูงลิบจนไม่กล้าบอกราคาจริงกับแม่ และไม่ได้มีแค่ตัวเดียว มีกล่องถ่ายรูปเลนส์ซูมไกลจนเห็นแมลงที่นกจาบคาหัวเขียวคาบไว้ อัลบั้มรูปนกของพ่อเล่มหนากว่าอัลบั้มครอบครัว ตอนที่เจตยังเล็ก คุ้มไปไหนมาไหนได้ พ่อก็จะพาแม่และลูกไปดูนกด้วยกันเสมอในช่วงวันหยุด แต่แม่รู้ว่าเจตไม่ใช่เด็กทนแดดทนลม โดนแดดนิดหน่อยก็บ่นร้อน โดนลมนิดหน่อยก็บ่นหนาว เดินนานเข้าก็บ่นเมื่อย ต้องแวะพักเป็นระยะ เจตไม่ได้เกลียดการดูนก แต่จะให้ชอบเหมือนที่พ่อชอบก็คงไม่ไหว ยิ่งโตขึ้นกิจกรรมดูนกจึงเป็นนันทนาการที่ทำนานที่ปีหน เจตภาวนาตลอดทั้งอาทิตย์ว่าขอให้ประจำเดือนไม่มา มิเช่นนั้นเจตคงพลาดโอกาสนี้ไปเลย เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าจะได้เจอพ่ออีกเมื่อไร

“ให้ทายว่านกอะไร”

สองพ่อลูกในเสื้อสีเขียวขี้ม้า ยืนส่องนกตัวหนึ่ง ปีกสีน้ำเงินเข้มสลับ น้ำเงินอ่อนสะดุดตา กลางหัวก็เป็นสีแบบเดียวกัน คอสีน้ำเงินอมม่วง ออกและตัวสีคล้ำ ตอนมันสยายปีกทำให้เจตนึกถึงม่านที่เตียงเจต เป็นเฉดสีจัดจ้านแบบที่ไม่คิดว่าจะเจอนกชนิดนี้ได้ในใจกลางเมืองกรุงเทพมหานคร

“ชื่อคล้ายกับ—”

“ห้ามไปคะ! หนูรู้ ๆ”

เธอรีบปรามพ่อก่อนที่จะเฉลย พ่อรู้อยู่แล้วว่าลูกชอบนกตัวนี้เพียงแต่อยากแกล้งหยอกลูก

“นกตะขาบทุ่ง”

“บึงป่อง ถูกต้อง! เก่งมาก”

“ของกลัวๆ”

พ่อลูบหัวเป็นรางวัล เจดยิ้มดีใจ เจดไม่ได้ต้องการเป็นคนที่ยิ่งที่สุดในโลก ขอแค่เป็นเก่งในสายตาพ่อก็พอแล้ว หลังจากนกตะขาบพุ่งบินจากไปแล้ว สองพ่อลูกจึงเดินไปจุดอื่น เดินไปจนกว่าจะเห็นหรือได้ยินเสียงนก พ่อชำนาญและหูตาไวกว่าเจด จึงเจอนกไวกว่า พ่อพ่อชี้ไปทางไหน เจดก็ยกกล้องส่องตาม ได้ยินเสียงแว่วกาเหว่าแต่หาตัวไม่เจอ เห็นนกขมิ้นทำยหอยดำเกาะบนกิ่งไม้ นกพิราบ นกกระจอกมีให้เห็นอยู่ทั่วไป บินกันพลัดวัน ขอแค่ไม่ปล่อยของเสียโดนตัวก็พอ พ่อพูดติดตลกว่าถ้านกชี้ใส่จะโชคดี แต่เจดไม่เสี่ยงเป็นไข้หวัดนกเพื่อแลกกับความโชคดีอันน้อยนิดหรอก อีกาเจอบ่อยครั้ง แต่ก็ยังรู้สึกว่าเป็นนกที่น่าเกรงขาม ทุกครั้งที่เจอ พ่อลูกยังคงเดินตามทางมาเรื่อย ๆ เมื่อมาถึงลานน้ำพุก็เจอกับนกยางพอดี รูปร่างสูงโปร่ง คอยาวก้มตัวจิบน้ำ ปากสีดำแหลม ขนสีขาวยมดจด ทั้งตัว ขายาวสีดำ เท้าสีเหลือง

“พ่อคะ นี้นกยางพันธุ์ไหนหรอ”

เจดถามขณะที่พ่อกำลังรูดกล้องถ่ายรูป พ่อใช้เวลาคิดครู่หนึ่ง เพราะนกยางมีหลายสายพันธุ์ที่มีลักษณะคล้ายกัน เจดแยกไม่เคยออก พวกมันตัวสีขาวเหมือนกันหมด บางตัวอาจจะมีส่วนแซมบ้าง บางพันธุ์ในช่วงฤดูผสมพันธุ์ก็จะผลัดขนเป็นอีกสีหนึ่ง

“ถ้าจำไม่ผิดคงเป็นนกยางเป็ยคะ”

ต่อให้พ่อโกหก เจดก็เชื่อ กิจกรรมวันนี้อาจดูเป็นกิจกรรมที่ไม่มีอะไรเลย นอกจากเดินดูนกและถ่ายรูป แต่ก็เป็นเวลาเดียวที่พ่อลูกได้มีกิจกรรมร่วมกัน ตอนพ่อรู้ว่าตัวเองจะมีลูกสาว พ่อทำตัวไม่ถูก เพราะในหัวเขานึกภาพว่าตัวเองจะได้เล่นฟุตบอล เล่นเครื่องเกมและดูนกกับลูกชาย แต่พ่อเป็นลูกสาว หัวเขากลับโง่งไปหมด พ่อพยายามชวนทำกิจกรรมหลายอย่างที่คิดว่าถ้าใส่หัวลูกตั้งแต่เด็ก ลูกคงจะชอบเองเช่น ชวนเล่นฟุตบอล เจดก็ไม่สนใจทั้งยังถามพ่ออีกว่า 'ทำไมเราต้องวิ่งเพื่อแย่งลูกบอลลูกเดียวด้วยคะ' ชวนเล่นเกม เจดก็ไม่ชอบอีก เพราะเกมที่พ่อเล่นมีแต่เกมยิงปืน ทั้งเสียงดังและน่ากลัว แม้จึงสั่งพ่ห้ามเล่นเกมเหล่านั้นต่อหน้าลูกอีก มีแค่การดูนกอย่างเดียวที่เจดชอบ แม้จะมีอิติดอดบ้างพอเจอแดดนาน ๆ เข้า แต่ลูกสาวก็ตาเป็นประกายทุกครั้งทีเห็นนกสายพันธุ์ต่าง ๆ พ่อลูกแตกเนื้อสาวก็จะคุยกับแม่มากกว่า เพราะร่างกายลูกไม่เหมือนเดิม มีเรื่องที่ต้องระวังและต้องให้แม่เป็นคนคอยสอน อีกทั้งลูกสาวเป็นเด็กเก็บอารมณ์กว่าจะรู้ว่าลูกมีปัญหาเรื่องถึงห้องปกครองแล้ว กลายเป็นว่าเกิดช่องว่างความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก จะว่าห่างเหินก็ไม่ใช่ แต่เป็นส่วนที่อยู่ลึกเข้าไปในจิตใจเจดที่พ่อไม่อาจรับรู้ได้

มัชชารวินท์สอนเจดให้ฟังตัวเอง เธอจึงรู้สึกที่ตัวเองโตขึ้นพอจะช่วยพ่อแบกกล่องได้แล้ว จากแต่ก่อนที่ให้พ่อเป็นคนแบกฝ่ายเดียว กล้องดูนกที่เคยคิดว่าหนักมาก พอมาตอนนี้ก็ไม่เหลือปากว่าแรง พ่อชวนคุยเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องการหย่าของพ่อแม่ พ่อไม่พูดและเจดก็ไม่ถามเพราะไม่อยากจะเสียบรรยากาศ ยิ่งงการเดินดูนกไปเรื่อยเปื่อยก็สนุกกว่าการนั่งเรียนหนังสือ พอเช้าช่วงสายของวัน แดดเริ่มแรง นกไม่ต่างจากคน ที่พอเจอแดดรู้สึกร้อนก็กลับรังเพื่อพักผ่อนหลบแดด และจะออกจากรังอีกครั้งยามบ่าย แต่สองพ่อลูกไม่รอนกถึงบ่าย ทั้งคู่ตัดสินใจเดินกลับขึ้นรถ พ่อบอกว่าจะพาไปเที่ยวห้าง เพราะรู้ว่าลูกสาวไม่ใช่คนทนแดดทนลม เจดและพ่อกินมื้อกลางวันร้านแห่งหนึ่งในห้าง

เป็นร้านก๋วยเตี๋ยวเรือที่รสชาติธรรมดาทั่วไป แต่ส่วนที่อร่อยอยู่ที่ขนมถ้วย
แม่พยายามสอนให้เจดเป็นเด็กกินง่าย เผื่อไปอยู่ที่อื่นจะได้อยู่รอด เจดจึงไม่
เข้าใจว่า ถ้าก๋วยเตี๋ยวอร่อยอยู่แล้วทำไมถึงต้องปรุง พอตักน้ำตาลและพริกป่นใส่
ถ้วยโดยไม่ทันได้ชิมก่อนเลยวก๋วยเตี๋ยวที่รสชาติเป็นอย่างไร

“เวลาคนเขาปรุงก๋วยเตี๋ยว เขาปรุงกันยังไงคะ”

“ก็ปรุงตามที่ตัวเองชอบ”

“หนูปรุงไม่เป็น”

ลูกสาวตอบกลับมาด้วยตาใสซื่อ พ่อยิ้มขำปนเอ็นดู จนอดเอื้อมมือไป
ลูบหัวลูกไม่ได้

“ก็ถ้าชอบรสนั้นอยู่แล้วก็ไม่ต้องปรุงคะ กินแบบนั้นแหละดีแล้ว ปรุงเยอะไป
ก็ไม่ดีต่อสุขภาพ”

เจดพยักหน้าและก้มหน้าสูดเส้นก๋วยเตี๋ยวต่อ พอกินหมดแล้วก็หยิบ
ขนมถ้วยมากิน พอเริ่มเคี้ยวก็หยิบโกโก้รสเข้มมาจิบ เจดเกือบจะหยิบถ้วยที่ห้า
มากินต่อ แต่เพราะความคิดบางอย่างหยุดเจดเอาไว้ก่อน

“อืมแล้วหรือคะ”

พ่อเลิกคิ้วแปลกใจ

“ไม่อยากกินเยอะคะ กลัวอ้วน”

เจดว่าติดตลก แต่พ่อไม่รู้สึกละกตด้วย

“หือ กลัวทำไมลูก”

คิ้วพ่อเลิกสูงกว่าเดิม เพราะไม่เคยได้ยีนคำพูดแบบนี้ออกมาจากปากลูก

“ก็เดี๋ยวไม่สวย หนูเป็นนักกีฬาว่ายน้ำนี่คะ”

ลูกสาวพยายามยิ้มต่อ

“ใครว่าอะไรหนูหรือเปล่า”

จากเลิกคิ้วเป็นขมวดคิ้ว

“เปล่าค่ะ ๆ ก็แค่หนู...อยากสวยเหมือนพวกรุ่นพี่ค่ะ”

รุ่นพี่ที่ชมรมว่ายน้ำไม่ว่าใครก็มีรูปร่างดีทั้งนั้น แม้เจตไม่ได้ตั้งใจมอง พวกเธอเป็นผู้ใหญ่ น่านับถือ น่าชื่นชม งดงามและเก่ง มีเสน่ห์ดึงดูดใจแม้กระทั่งกับเด็กผู้หญิงด้วยกัน เจตไม่อาจเอาตัวเองไปเทียบรัศมีได้ เพราะพวกเธอเจิดจรัสเกินไป กับพี่ที่ดูเข้าถึงง่ายเพราะสนิทกับนิรันดร์ แต่พอลงน้ำก็ไม่ต่างอะไรกับวาฬเพศเมียที่ทั้งสวยงามและน่าเกรงขาม เห็นแล้วก็อยากเป็นแบบรุ่นพี่บ้าง ในด้านความสวยงามและความสามารถ

“ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ เจตสวยอยู่แล้ว หนูเราจะเป็นยังไงก็ช่าง จะอ้วนจะผอม ขอแค่ตอนนี้เจตรักษาร่างกายตัวเองให้แข็งแรงทุกวันก็พอแล้ว ภายในสำคัญกว่าภายนอกนะ”

“คะ”

เจตพยักหน้ารับ และหยิบถ้วยที่หามากินต่อ พอดอนหายใจโล่งอก ผลอนึกกังวลไปว่าใครจะมารังแกลูกสาวเขาหรือเปล่า หลังจากกินของควแล้ว สองพ่อลูกก็ลุกขึ้นเพื่อเดินย่อยแล้วค่อยตบด้วยของหวาน เมื่อก่อนตอนที่เจตยังเล็ก พ่อไม่ชอบเดินห้าง เพราะแม่มักเลือกของนานา จึงปล่อยให้แม่ลูกเดินห้างกันสองคน จนพ่อเลื่อนตำแหน่งถึงเดินห้างบ่อยขึ้น บ้างก็ไปร้านตัดผม ซื้อมือผ้าให้ดูมีภูมิฐาน ซื้อมันน้ำหอม เวลาเดินห้างพ่อแวะแทบทุกร้านที่เดินผ่าน ยกเว้นร้านเครื่องสำอางและร้านชุดชั้นใน พ่อยืนดูของที่หน้าร้านขายอุปกรณ์เดินป่า แต่ก็ไม่ได้ซื้อ พ่อเคยบ่นหลายครั้งว่าอยากพาครอบครัวไปดูนกในป่าด้วยกัน แต่แม่เข้าใจไม่ถึงสิ่งนี้ แม่ไม่เข้าใจว่าทำไมคนเราต้องลำบากลำบากไปเพื่อดูนกกระพือปีก ทั้งที่ดูได้ในสารคดี หนึ่งคือบรรดาแมลงและสัตว์ป่า แม่คิดว่าพวกมันคงไม่ชอบให้ใครไปยุ่งในพื้นที่ของมัน

เมื่อเดินผ่านร้านอุปกรณ์ไอที เจตก็อดไม่ได้ที่จะมองบรรดาแล็ปท็อปวางเรียงรายอยู่ในร้าน รูปร่างสีเหลี่ยมของมันไม่น่าดึงดูดเท่าการทำงาน เจตนึกภาพตัวเองรั้ววนบนแป้นพิมพ์เรื่องแสงอย่างบ้าคลั่ง เขียนนิยายยาวเป็นพืด ถ้าเจตมีสิ่งนี้ก็เขียนนิยายต่อได้ และคงได้กลับมาเขียนนิยายทุกวัน และวาดฝันไปถึงวันที่นิยายตัวเองได้ดีพิมพ์ กลายเป็นนักเขียนชื่อดัง ชื่อเสียงกระฉ่อนกว้างไกล หนังสือได้รับการแปลไปมากกว่า 10 ภาษาทั่วโลก แต่ฝันนั้นก็สลายในพริบตาเมื่อดูราคาที่เป็นอะลูมิเนียม ๗ หากแม่มาด้วยคงส่งเสียงกระแอมห้ามเจตตั้งแต่มองไม่เห็นราคา สิ่งเดียวที่เจตอยากได้ตอนเด็กคือชุดตัวต่อแบบเดียวกับที่ลูกพี่ลูกน้องของเจตมี เจตร้องขอทุกครั้งเวลาเดินห้างกับแม่ แต่แม่ไม่อนุญาต เจตก็ร้องให้งอแงตามประสาเด็กเพราะอยากมีแบบที่เด็กคนอื่นมีบ้าง แม่เริ่มรู้สึกอายนที่มีคนมองจึงดึงแขนลูกสาวอย่างแรง เจตยิ่งร้องหนักกว่าเดิม ด้วยความเหนื่อยล้าเพราะ

มืออีกข้างของแม่ก็ถือถุงช้อปปิ้งไว้ด้วย จึงใช้มาตรวจรขันเด็ดขาดว่า ‘ถ้าไม่หยุดร้อง จะทิ้งไว้ที่นี่ละ’ แม่จะพูดทุกครั้งที่เจตเริ่มร้องไห้ จนเจตรู้โดยอัตโนมัติว่าถ้าผ่านร้านของเล่นจะทำได้แค่เดินมอง ห้ามร้องขอ

“เจตอยากได้ไหมคะ”

พ่อยอตัวถาม ส่วนลูกก็มีสีหน้ากุ่มใจ

“มันแพงค่ะ”

“พ่อถามว่าอยากได้หรือเปล่า”

พ่อเอ่ยเสียงนุ่มนวล

เจตยืนคิดอยู่นาน เพราะการร้องขอดูเหมือนเป็นความเอาแต่ใจสำหรับเจตไปแล้ว แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าพ่อคงแค่ถาม ไม่ได้บอกว่าจะซื้อให้เธอเสียหน่อย ใจก็อยากได้แต่ปากก็ไม่กล้าบอก พ่อเองก็พอรู้ว่าลูกสาวขี้เกรงใจ

“ถ้าอยากได้ เดี่ยวพ่อซื้อให้ เจตจะได้ใช้ทำการบ้านด้วย”

เจตหันขวับไปหาพ่อด้วยตาลูกกวาวเหมือนนกฮูก

“จริงหรือคะ”

“จริงสิคะ พ่อจะโกหกทำไม”

พ่อจับหัวลูกโยกไปมาเบา ๆ

“ซื้อให้เลยเหอะคะ ต้องเอาอะไรมาแลกหรือเปล่า”

ลูกสาวหรีตามองอย่างไม่ไว้วางใจ เพราะแม่ไม่เคยให้ของฟรี ถ้าไม่มีอะไรตอบแทน หนังสือบางเล่มเจตต้องเรียนให้ได้เกรดสี่ก่อนแม่ถึงจะยอมซื้อให้ แม่ไม่ยอมทำให้เจตเป็นเด็กเอาแต่จนใจกลายเป็นเด็กไม่กล้าขออะไร ซ้ำเกรงใจเสียทุกที

“ไม่มีค่ะ พ่อบอกว่าจะซื้อให้ก็คือจะซื้อให้”

เจตคิดว่าตัวเองควรเก็บอาการไม่ให้ดีใจมากเกินไป แต่เธอก็อดยิ้มไม่ได้ แม่สอนเจตอย่านึกโลภอยากได้อะไรก็มี แต่แม่ก็เคยสอนว่าอย่าปฏิเสธน้ำใจผู้ใหญ่

“ไว้คราวหน้าแล้วกันคะ เจตยังไม่ต้องใช้ตอนนี้”

แค่นี้ภาพว่าพ่อแม่ต้องใช้เงินเท่าไรเพื่อจ่ายค่าเทอม ให้ค่าขนมเจต และค่าใช้จ่ายส่วนตัวอื่น ๆ ของพ่อแม่อีก แค่นี้เจตก็ไม่กล้าเอ่ยปากขอแล้ว หากผิดไปเป็นวันอื่นคงเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า บ่งบอกว่าต้องการ แต่ก็ไม่ได้ต้องการเดี๋ยวนี้

“ตามใจ”

พ่อลูบหัวนึกเอ็นดูลูกสาว เจตไม่เคยเป็นเด็กเอาแต่ใจในสายตาพ่อ กลับกันเจตเป็นเด็กที่ตามใจคนอื่นเสียมากกว่า เด็กที่ไม่ชอบสีชมพู แต่ใส่เสื้อสีชมพูเพราะพ่อแม่ให้ใส่ เด็กที่ไม่ชอบกินผัดคะน้า แต่ก็กินเพราะแม่เป็นคนผัด เด็กที่มาดูนกกับพ่อ ทั้งที่ไม่ชอบแต่รื้อน เด็กที่รู้ว่าอาม่ารักเธอน้อยกว่าหลานคนอื่น แต่ก็ยอมไปหาอาม่าทุกครั้งเพราะแม่ให้ไป

“ที่นี่มีร้านหนังสือไหมคะ”

เจตตามพ่อ ส่วนพ่อตอบกลับทันที

“มีค่ะ อยากไปใช่ไหม”

“ค่ะ”

“ร้านหนังสืออยู่อีกฝั่งหนึ่ง ฝั่งนั้นมีร้านไอศกรีมพอดิ์ ังั้นไปเลยก็ได้คะ ตามพ่อมา”

อีกฟากหนึ่งของห้าง ก็เป็นห้างในเครือเดียวกันโดยมีทางเชื่อมอยู่เหนือถนน คนเดินขึ้นไป ทางเชื่อมนี้เป็นลานกว้างจึงไม่แปลกหากจะเป็นจุดนัดพบของวัยรุ่น มีทั้งคนยืนรอเพื่อน คนยืนถ่ายรูป คนนั่งเล่นโทรศัพท์และกลุ่มคนชุมนุมกัน

“เรามาทวงสิทธิ์ของเรา ไม่ใช่ขอสิทธิ์!”

เสียงตะโกนผ่านโทรโข่งดึงความสนใจเจต ตอนแรกคิดว่ามีการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นหรือเปล่าแต่ก็ไม่ พวกเขาเป็นแค่กลุ่มคนที่มาทำจากกระดาดแข็ง ธงสีรุ้งสะบัดพลิว โทรโข่ง ไมโครโฟนและลำโพง ไม่มีอะไรที่เป็นอาวุธได้เลย นอกจากว่าเอาสิ่งนั้นไปปาดคนอื่น แต่ถึงแบบนั้นเหตุการณ์ก็ดูไม่สงบเท่าไร เมื่อมีกลุ่มคนเครื่องแบบเดินเข้ามาคล้ายว่าจะควบคุม

“สมรสเท่าเทียมไม่ใช่จุดสิ้นสุด พวกเราายังต้องต่อสู้กันต่อไปในเส้นทางนี้ ยังมีพวกเราอีกหลายคนที่ถูกกีดกันโดยรัฐ กฎหมายรับรองยังไม่ Intersex หรือ Non-Binary ด้วยซ้ำ พวกเขาขัดพวกเราใส่กล่องที่ชื่อว่า ‘ชาย’ กับ ‘หญิง’ ให้พวกเราเป็นได้แค่นั้น เป็นได้แค่อ่างงโดยอ่างงหนึ่ง การที่เราไม่ได้อยู่ในกล่องชายกับหญิงแปลว่าเราไม่ได้รับสิทธิ์เหมือนคนอื่นเขาเหอ! ทั้งที่ก็เป็นคนเหมือนกันและเสียภาษีเหมือนคนอื่น”

แม้ถ้อยคำที่ส่งผ่านลำโพงจะทำให้น้ำเสียงผู้พูดดูเกรี้ยวกราดจนเจต
สะตั่งโหยง แต่สารที่ผู้พูดต้องการจะสื่อก็ทำให้ผู้คนโดยรอบปรับมือกันเกรี้ยวกราด
เสียงจากลำโพงและโทรโข่งยังดังอย่างต่อเนื่อง แม้บางคำจะซับซ้อนและยากเกิน
กว่าที่เจตเข้าใจ โลกนี้มีอะไรอีกมากมายที่เจตยังไม่รู้แต่ก็ยังอยากฟัง ในบาง
จังหวะเจตยื่นนิ้วเพื่อรอว่าใครจะพูดอะไรอีก

“ความรักนั้นสวยงามเสมอ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับเพศไหน และการไม่รักใครก็
ไม่ใช่เรื่องผิด ขอแค่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นและเคารพกันและกันก็พอ
พวกเราไม่ใช่คนบาป”

ใจดวงน้อยเต้นโครมครามและรู้สึกอบอุ่นหัวใจเหมือนได้รับการโอบกอด
เหมือนว่าที่นี่เป็นคนเลิรตที่เจตไม่รู้ชื่อเพลง ไม่รู้ชื่อวงดนตรีที่แสดง แต่เสียงที่ตั้ง
ออกมานั้นส่งมาถึงใจเจต แต่เจตก็ไม่กล้ากระโดดเข้าไปร่วมวงด้วย เพราะไม่รู้ว่
เจตจะเหมาะสมหรือเปล่า เจตไม่รู้อะไรเลยแม้กระทั่งตัวเจตเอง

“วุ่นวาย”

เสียงของพ่อทำลายความคิดเจตแตกกระเจิง เขาเป่าปากและดึงมือเจต
ให้เดินออกไปห่าง ๆ เสียงจากผู้ชุมนุมค่อย ๆ แผ่วลงและแผ่วลง จนไม่ได้ยิน
แต่หัวใจเจตยังคงเต้นแรงอยู่ โลกนั้นกว้างใหญ่แต่จิตใจคนคับแคบ กันคนต่างจาก
ตัวเองออกไปให้ไกล บางคนก็ไม่รู้ว่าตัวเองแปลกแยก จนกระทั่งคนอื่นมองด้วย
สายตาที่แปลกไป

#11 นกตกรัง

พอมาถึงร้านหนังสือ พอจะรู้ทันทีว่านี่เป็นเวลาส่วนตัวของลูก พ่อจึงเดินแยกไปคนละทางกับเจด ส่วนเจดก็ยังเดินวนอยู่ที่เว็จวรรณกรรม ร้านหนังสือสาขานี้ใหญ่กว่าที่บีซี และมีหลายภาษา แต่ถึงอย่างไรเจดก็รู้แค่ภาษาไทยกับอังกฤษ พ่อนึกถึงนิรันดร์ที่เรียนภาษาฝรั่งเศส โอปอลที่เรียนภาษาญี่ปุ่น มินที่เรียนภาษาเกาหลี เจดก็นึกอยากเรียนภาษาที่สามเหมือนเพื่อนบ้าง เจดยังจำตอนที่พวกเขาไปร้านหนังสือกันได้ บ๊วยบ๊วยเจอหนังสือสอนทำอาหารฝรั่งเศสเล่มหนึ่ง แต่เล่มนั้นเขียนเป็นภาษาญี่ปุ่น โอปอลกับนิรันดร์จึงพยายามช่วยกันแปล มีที่เข้าใจบ้างและไม่เข้าใจบ้าง เจดนึกแล้วก็ตลกปนเอ็นดู

ปลายนิ้วกรีดไปตามสันหนังสือหาเล่มที่เตะตาถูกใจ เจดไม่ได้วางแผนไว้ว่าจะซื้อเล่มไหน เพราะบ้านหลอน เด็กประหลาดที่ซื้อไปยังไม่จบ ที่มาร้านหนังสือแค่มองเป็นอาหารตาและสำรวจว่าเดี๋ยวนี้คนชอบอ่านอะไร แล้วหนังสือแบบไหนที่ผู้ชายดี หนังสือบางเล่มมีคำว่าซีไรต์คาดอยู่ เจดเดาว่าคงเป็นหนังสือรางวัล แต่พออ่านปกหน้าแล้วก็ดูหนักหน่วงเกินกว่าเด็กแบบเธอจะเข้าใจ คงมีไว้ให้ผู้ใหญ่อ่าน หนังสืออีกประเภทหนึ่งที่ชายดีคืองานประเภทวาย เจดเห็นโอปอลอ่านประจำ นิยายที่บรรยายถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างผู้ชายสองคนหรือบางเรื่องก็มากกว่านั้น ไม่ว่าจะร้านหนังสือที่ไหนก็จะมีงานประเภทนี้วางขายกันเกร่อ จนเจดนึกสงสัยว่าจะมีหนังสือที่พูดถึงความสัมพันธ์ของผู้หญิงสองคนบ้างหรือไม่ สายตาเจดหยุดอยู่ที่หนังสือเล่มหนึ่ง หน้าปกเป็นภาพของผู้หญิงสองคนที่เป็นตัวเอกของเรื่อง นิ้วเกี่ยวหนังสือออกจากชั้นมาจะอ่านคำโปรย

“ดูอะไรอยู่คะ”

หัวใจแทบตึงลงเหว เจตริบเก็บหนังสือเข้าชั้นและหันไปตามเสียงเรียก พ่อเสียงคอเรียกเธอจากทางเดินที่ระยะห่างพอจะมองไม่เห็นว่ หนังสือที่เจตถืออยู่ ก่อนหน้าเป็นหนังสือประเภทไหน

“ก็...ดูไปเรื่อยคะ ไม่ได้คิดจะซื้อ”

เจตหายใจไม่ทั่วท้อง ทั้งที่อากาศถ่ายเทสะดวก มือก็ขึ้นไปด้วยเหงื่อ ทั้งที่มีแอร์เป่าอยู่เหนือหัว

“อยากได้เล่มไหนหรือเปล่าคะ เตียวพ่อซื้อให้”

เท้าพ่อกำลังจะก้าวเข้ามา แต่เจตรีบห้ามไว้ก่อน

“ไม่ค่ะ! ไปร้านไอศกรีมเลยไหมคะ หนูอยากกินแล้วค่ะ ไปกันค่ะ”

ลูกสาวเดินไปหาพ่อและดึงแขนพ่อออกไปจากร้านหนังสือ ไม่อยากนึกเลยว่าหากพ่อรู้ว่าเจตกำลังอ่านอะไรอยู่ เขายังจะมองเจตด้วยสายตาอบอุ่นเหมือนเดิมหรือไม่ แล้วยังลูบหัวเจตด้วยความรักเหมือนเดิมหรือเปล่า หรือเจตจะกลายเป็นอื่นในสายตาพ่อ โอบออลเองก็กลัวว่าป้าจะรู้ที่เธอชอบอ่านเรื่องแนวนั้น แต่เจตรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองกับของเพื่อนดูต่างกันเหลือเกิน เป็นครั้งแรกที่เจตรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองกำลังใกล้ชิดกับความตาย

เมื่อมาถึงร้านไอศกรีม เจดเลือกกินรสช็อกโกแลต ส่วนพ่อกินรสกาแฟ เจดรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง ตอนที่ตัวเล็กกว่านี้ แม่ไม่ชอบให้เจดกินของหวาน เป็นความกังวลตามประสาแม่ว่าลูกจะฟันผุ บางครั้งพอกีฬาเจดมากินร้านไอศกรีมโดยที่ไม่บอกแม่ แต่แม่ก็จับได้ทุกครั้งเพราะคราบไอศกรีมที่ปากทั้งพ่อและลูก เป็นเรื่องที่เล่าที่รอบกัหัวเราะทุกรอบ เพราะพ่อเป็นคนโกหกไม่เก่งเอาเสียเลย ยิ่งกับแม่ที่จดจำรายละเอียดได้ดี ไม่แปลกที่จะถูกจับได้นอกจากความสวยของแม่แล้ว ความฉลาดของแม่ก็เป็นสิ่งที่เจดเขียนทุกครั้งในเรื่องความวันแม่ แม่เป็นคนฉลาดหลักแหลม มีหัวในด้านกรคำนวณต่างจากคนทั่วไป พ่อเล่าว่าแม่คิดเลขได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องคิดเลข เวลาแม่เดินห้างหรือไปจ่ายตลาด จะคำนวณตลอดว่าซื้อของร้านไหน ยี่ห้อไหน ปริมาณเท่าไรถึงจะคุ้มที่สุด เจดอยากฉลาดเหมือนแม่บ้าง แต่กาลเวลาได้พิสูจน์แล้วว่าเจดไม่มีหัวทางด้านคณิตศาสตร์เลย เจดทุกซ์ระทมกับการเรียนวิชาคณิต การเขียนบัญชี รายรับรายจ่าย การคำนวณภาษี และวิชาเศรษฐศาสตร์

“สู้ใหม่ พ่อไม่อยากให้เจดอยู่โรงเรียนนั้นเลย โรงเรียนหญิงล้วนแบบนั้น”

จู่ ๆ พ่อก็พูดออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เจดไม่ถามอะไรและนั่งก้มหน้า ตักไอศกรีมกินต่อ

“ก็รู้แหละว่าเป็นโรงเรียนของคนมีเงิน แต่เขาให้อิสระเด็กกินไป ให้ทำผมทรงอะไรก็ทำ แต่งตัวแบบไหนก็แต่ง บางคนพ่อนี้กว่าเด็กผู้ชาย”

มือที่ซ่อนไอศกรีมอยู่หยุดก็ เหมือนพ่อกำลังพูดถึงมุก เพื่อนของเจดอยู่ อย่างงอย่างงั้น แคนี่เจดก็ไม่อยากฟังต่อแล้วว่าพ่อจะพูดอะไรอีก หากขอให้ พนักงนเปิดเพลงให้ดังขึ้นอีกคงเป็นคำขอที่มากเกินไป เจดยังต้องกัฒพันทนฟัง พ่อพูดต่อ

“พ่อไม่เข้าใจเลยนะว่าทำไมเป็นแบบนี้ เด็กไปดื้ออะไรมา เลียนแบบตามกัน ในไซเซียล ทำอะไรตามกระแสไม่คิดหน้าคิดหลัง”

เจดพยายามแกล้งทำเป็นหูทวนลมแล้ว ถ้าอยู่ที่สระน้ำเจดคงทำให้ ตัวเองหุ้อ จะได้ไม่ต้องฟังที่พ่อพูด ยิ่งพูดเจดยิ่งรู้สึกแยะ เหมือนเป็นกลุ่มคนที่พ่อ กำลังต่อว่าด่าทออยู่ อึดอัดจนตัวแทบระเบิด

“แล้วพวกที่ประท้วงที่ทางเชื่อมอีก จะมาเรียกร้องอะไรกัน แทนที่จะมา เรียกร้องให้ยุ่งยาก ทำไมไม่ทำตามแบบที่ควรจะเป็น ทำตัวแบบเดิมตามธรรมชาติ”

พอมองคนที่ต่างไปจากตัวเองเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตกลายเป็น าสเหตุการสูญพันธุ์ของมนุษย์ กังวลว่าจะมีเด็กที่ต้องโตมาด้วยความสับสนและ ความไม่แน่นอนของเพศ กลัวการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต พ่อเชื่อ ในวิถีดั้งเดิมที่ว้าธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์ ผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิง เช่นเดียวกับ สัตว์ที่ตัวผู้ต้องคู่กับตัวเมีย เพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป พ่อสอนเจดผ่านนิทานที่ใคร ๆ เคยผ่านหูผ่านตา ไม่ว่าจะจุดเริ่มต้นจะเป็นอย่างไร บทสรุปของเรื่องคือเจ้าชายกับ เจ้าหญิงจูมพิตกัน และทั้งสองก็ครองกันอย่างมีความสุขชั่ววันจันทร์ แม้พ่อแม่ จะไม่พูดโดยตรง แต่สิ่งที่พวกเขากลัวรองลงมาจากเจดตายก่อนพวกเขาคือ กลัวว่า เจดจะเป็นอื่น กลัวเจดต่างไปจากเดิม บางครั้งเจดชวนเพื่อนมาเล่นหรือตีวงหนังสือ ที่บ้าน ก็จะกอดหรือหยอกเล่นตามประสาเพื่อนที่สนิทกัน หรือบางครั้งเพื่อนก็

นิกพิเรนทร์หอมแก้มเจดแบบไม่ทันตั้งตัว แม่เห็นก่อนที่เจดจะเอามือผลักออก ตอนแรกคล้ายว่าจะไม่มีอะไร แต่หลังจากเพื่อนกลับไปแล้วแม่อีกเตือนว่าเล่นอะไรให้ระวัง เพราะพ่อไม่ชอบ เจดได้ยินแล้วก็นึกขมวดคิ้ว แต่ก็ไม่อยากมีปัญหากับคนในครอบครัวจึงยอมตลอดมา นับวันเจดยิ่งรู้สึกหนักเข้าเหมือนเป็นเจดเองที่เป็นสิ่งแปลกปลอมของพวกเขา จนมาถึงตอนนี้เจดคิดว่าตัวเองทนฟังต่อไม่ได้แล้ว แต่ก็ไม่กล้าพอจะลุกออกไป จึงพยายามหาเรื่องสักเรื่องมาพูดเพื่อเบี่ยงประเด็นของพ่อ

“นิกแล้วก็ส่งสารพ่อแม่คนพวกนั้น—”

“ทำไมพอกับแม่ถึงต้องหย่ากันด้วยคะ”

เจดพูดแทรกขึ้นมา ไม่รู้ว่าทำไมถึงพูดเรื่องนี้ แต่เจดไม่อยากได้ยินพ่อพูดถึงพวกเขาแบบนี้อีกแล้ว เรื่องเดียวที่เจดนึกออกคือเรื่องนี้ มือเอื้อมไปเช็ดกางเกง เพราะเริ่มรู้สึกชื้นอีกแล้ว

“ก็ไม่มีอะไรหรอกคะ มันเป็นปัญหาของผู้ใหญ่ บางครั้งเราก็มีเรื่องที่ไม่ลงรอยกัน พอกับแม่เลิกกัน แต่ก็ไม่ได้เลิกเป็นพ่อแม่ของเจดนี่คะ”

ความรู้สึกตอนที่พ่อลูบหัวเธอบ้างครั้งนี่ต่างออกไป เจดไม่รู้สึกลงถึงความอบอุ่นผ่านฝ่ามือมันเลย อยากเบี่ยงหัวหลบเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องทำตัวเหมือนปกติ

“แล้วตอนนี้พอกับแม่หย่ากันจริง ๆ แล้วเธอคะ...แบบจดทะเบียนหย่า”

พอเริ่มมีสีหน้ากังวลขึ้นมา เจดไม่รู้ว่ากระบวนการหย่าร้างจะยุ่งยากแค่ไหน แต่จากความรู้อาสาสมัครที่เจดเรียนมา การหย่าร้างโดยทั่วไปง่ายกว่าการฟ้องหย่า ยิ่งในกรณีที่มีลูก ทั้งสามีและภรรยาก็ต้องตกลงค่าเลี้ยงดูลูกด้วยกัน และเลือกว่า

ลูกจะอยู่กับใคร ซึ่งดูจากนามสกุลแล้วเจตคงได้อยู่กับแม่อย่างไม่มีทางเลือก เป็นการอยู่ตามกฎหมายหาให้อยู่ด้วยกันในชีวิตจริง

“เรื่องนั้นเจตไม่ต้องกังวลหรอก เตียวพ่อแม่เคลียร์กันเองคะ”

พ่อพูดแบบนี้ทั้งที่ควมขมวดเป็นปม การสร้างยืมไม่ได้ช่วยอะไรสำหรับคนที่โกหกไม่เก่ง แค่พ่อตันแวนก็รู้แล้วว่า พ่อแค่พูดเพื่อไม่ให้เจตกังวล

“หนูแค่อยากรู้คะ เพราะว่า...จะได้กรอกข้อมูลส่วนตัวถูกคะ”

เจตคิดว่าตัวเองโกหกเก่งกว่า และแกล้งทำเหมือนว่าไม่ได้กังวลหรือสงสัยใคร่รู้อะไรได้ดีกว่าพ่อ

“ลองถามแม่เขาดูแล้วกัน ถ้าแม่ตอบว่าไงก็ว่าตามแม่เลย”

หัวข้อการสนทนาจบลงแต่เพียงแค่นั้น พ่อไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีก เวลาผ่านไปเร็ว หันมองนาฬิกาอีกทีก็ถึงเวลานกบินกลับรังแล้ว เจตต้องรีบกลับ ก่อนที่ประตูโรงเรียนจะปิด หลังจากกินของหวานไปก็รู้สึกอึด และกิจกรรมตลอดทั้งวันทำเจตอ่อนล้านั่งตาปิดหลับไปบนรถตอนไหนก็ไม่รู้ กว่าจะตื่นอีกทีรถพ่อก็จอดที่หน้าโรงเรียนแล้ว เจตปลดเข็มขัดและเอี้ยวตัวไปกอดพ่อ

“หนูไปแล้วนะคะ”

เจตยังไม่ขอการบอกลาเช่นเคย

“คะ ไว้เจอกันคะ”

จากนั้นเจดค่อยลงจากรถยนต์และเดินเข้าโรงเรียน หยิบบัตรนักเรียนมา
สแกนที่ประตูทางเข้าและเดินขึ้นหอโถงจ่าที่ที่เป็นโรงพักอาศัยของเจด

เสาร์-อาทิตย์นี้ โอปอลและบูมบูยกกลับบ้าน สมาชิกห้องห้อง 404 จึงเหลือ
แค่เจดกับมิน พอกลับมาถึงห้อง ก็เห็นว่ามินกำลังเปิดไฟดูดวงให้ใครบางคนอยู่
เจดจึงไม่ไปรบกวนและเดินไปที่เตียงตัวเอง พักหลังมานี้มินเริ่มล้าพองใจที่ครู
จับไม่ได้ จึงรับจ้างดูดวงเสียเลย ค่าเปิดไฟดูดวงตามกำลังศรัทธา คนที่มาดูมัก
บอกว่ามินดูแม่น เปิดไฟแล้วตรง แต่มินก็ถ่อมตัวบอกไปว่าเธอแค่อ่านตามที่
ไฟบอก คนที่หยิบไฟคือลูกดวงเองต่างหาก

“ลูกค้าก็คนละวันนี้ แม่หอมมิน”

เจดเอ๋อแซว

“ก็ไม่เท่าไร สามคนเอง”

มินเก็บไฟและผ้าปูโต๊ะ

“แบบนี้ก็ถือว่าเยอะนะ”

“ไม่คิดมากเรื่องนั้นอยู่แล้ว”

มินดูดวงเอาสนุก เงินจากลูกดวงนับว่าเป็นผลพลอยได้ เพราะเธอไม่ได้
ตั้งราคาเอาไว้ บางคนจ่ายแค่บาทเดียวมินก็เอา ถือว่าเป็นค่าลูกอมแก้เจ็บคอ
เจดเปลี่ยนมาใส่กางเกงขาสั้น และโยนกางเกงตัวเก่าใส่ตะกร้าจากนั้นล้มตัวนอน
บนเตียง ตอนมาอยู่หอช่วงแรก เจดรู้สึกเงินอายุที่จะถอดเสื้อหรือเผยเนื้อตัวจน
เห็นชุดชั้นใน แต่ต่อมาพอลูกอยู่กับโอปอลที่จะถอดกระโปรงนักเรียนหรือกางเกงพละ

เมื่อไรก็ถอด เพื่อเปลี่ยนมาใส่กางเกงขาสั้น มินที่นุ่งผ้าเช็ดตัวเดินวนไปวนมา
ในห้อง และชมรมว่ายนํ้า สังคมหล่อหลอมสอนให้เจดเลิกอายุไปเอง

“เฮ้อ พอโอบอดไม่อยู่แล้วห้องเจียบขึ้นเยอะเลย”

เจดเปรยขึ้นมา

“คิดถึงมันล่ะสิ”

“คงนั่นแหละ ฮะ ฮ่า”

เจดตอบอย่างไม่นึกคิดพิศวาสอะไร

“เออ รันมาหาด้วยนะ”

“รันเหวอ! เมื่อไร! แล้วมาทำไมเหวอ”

พอชื่อนิรันดร์ลอยเข้ามา เจดรีบยันตัวขึ้นจากเตียง มินหมუნแก้อี้มาทาง
เตียงเจดพอดีถึงกับสะดุ้ง

“ม..ไม่รู้เหมือนกัน รันไม่ได้บอกไว้”

ยิ่งได้ยินแบบนั้น เจดยิ่งร้อนใจลุกออกจากเตียงและเดินเท้าเปล่าออก
จากห้องตัวเองไปที่ห้อง 410 เจดสูดลมหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่
เจดมายืนอยู่หน้าห้องนิรันดร์ ก่อนจะยกกำปั้นขึ้นมาเคาะประตูเบา ๆ

ก๊อก ๆ

“วัน เราเจตเองนะ ขอเข้าไปได้ไหม”

ใช้เวลาไม่นานนิรันดร์ก็เปิดประตูมาต้อนรับ

“กลับมาแล้วหรือ”

เจตพยักหน้าตอบ นิรันดร์พาเดินมายังโต๊ะริมหน้าต่าง ซึ่งดูจากหนังสือ
เจ้าชายน้อยที่วางไว้แล้ว เจตจึงอนุมานว่าเป็นโต๊ะของเจ้าตัว

“มินบอกว่าเธอมาหาเรา มีอะไรหรือ”

เจตเหลียวซ้ายแลขวาดู ว่าเสียงตนจะไม่ดังเกินจนรบกวนสมาชิก
คนอื่นในห้อง แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีคนอยู่เลย เตียงเป็นระเบียบพับผ้าห่มเก็บ
เรียบร้อยทุกเตียง

“อ้อ จะเอากระบองเพชรมาอวด มาดูสิ มันออกดอกด้วย”

ปลายนิ้วชี้ที่มุมโต๊ะด้วยท่าที่ตื่นเต้น ต้นกระบองเพชรทรงกลมขนาดเท่า
ฝ่ามือวางใกล้กับปฏิทินแบบตั้งได้ บนยอดต้น มีดอกไม้ขนาดเล็กสีชมพูอยู่สองดอก
เจตมองเดิน ๆ แล้วนึกถึงสัตว์บางชนิดที่มีสองหูแล้วสมมาตรกันอย่างเช่น หนู

“เหมือนมันมีหูเลยนะอะ”

“ใช่ไหมล่ะ! น่ารักมากเลย”

ต้นกระบองเพชรที่เคยมียุคที่เพื่อนในห้องนิยมเลี้ยง บางคนพามา
โรงเรียนทุกวันเหมือนเป็นสัตว์เลี้ยง บ้างก็ซื้อขายแลกเปลี่ยนกันในโรงเรียน
อยู่ช่วงหนึ่ง แต่กระแสก็หายไปตามเวลาเมื่อมีสิ่งใหม่มาแทน ทุกครั้งที่เห็น

กระบองเพชรเจดจะนึกภาพว่าถ้าตัวเองเอานิ้วจิ้มไปที่หนามจะเจ็บหรือไม่ หรือเจดจะกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราไปเลยหรือเปล่า เจดได้เคยคิดแต่ไม่กล้าทำ

“แล้วรูมเมตเธอกลับบ้านกันหมดเลยเธอ”

“ใช่ มันก็เหงา ๆ เลยไปหาเจด แต่มีนบอกว่าเจดไม่อยู่”

นิรันดร์เอาหัวฟิงกำแพงทำหน้าหงอย เจดหัวเราะเอ็นดู อย่างไรก็ตามเจด ก็มายืนอยู่ตรงนี่แล้ว

“แล้ววันชอบกระบองเพชรเธอ”

เจ้าของห้องลากเก้าอี้มานั่ง เจดจึงลากเก้าอี้อีกตัวมานั่งตาม

“จริง ๆ ก็ไม่ได้ชอบแค่นั่นกระบองเพชรหรอก แค่ว่าชอบที่มันใช้พื้นที่น้อยดี”

นิรันดร์ลูบที่หนามแบบไม่กล้าว่ามันจะตำนิ้วหรือไม่ เจดเห็นแล้ว นึกหวาดเสียวแทน

“แล้วมีต้นไม้ที่ชอบที่สุดไหม”

“ถามทำไมเธอ”

อีกฝ่ายเท้าคางมองและยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ก็เปล่า แค่อยากรู้เฉย ๆ”

เจดหลบตา เพราะกลัวว่านิรันดร์จะอ่านใจเธอจากสายตา

“ถ้าแค่อยากรู้เฉย ๆ จั๊นไม่บอกดีกว่า แบร์”

ไม่พูดเปล่า อีกฝ่ายยังแลบลิ้นทำหน้าที่ทำตาล้อหลอก เจดจึงนึกห่มั่นได้ จะแก๊งนิรันดร์ด้วยการจับตัวผู้ต้องหาเข้ามาเค้นความจริง แต่นิรันดร์ลูกหนี กลายเป็นเล่นเกมโปลิศจับขโมยในห้องเช่าแถวดินตาย ที่สุดท้ายนิรันดร์ก็จมนมูม เพียงแค่เจดเอามือพาดเอาไว้ก็ดิ้นไม่หลุด

“จะจริงจั่งอะไรขนาดนั้นเล่า”

นิรันดร์พูดติดตลกและตีแขนเจด

“นั่นสินะ ฮะ ฮ่า”

เจดว่าและปล่อยมือ ทั้งสองเลื่อนเก้าอี้มาใกล้กับหน้าต่างเพื่อดูวิวและ รับลมที่แรงพอจะให้หน้าม้าและปอยผมข้าง ๆ ปลิวไม่เป็นระเบียบ

“หน้าม้าเริ่มยาวแล้ว”

นิรันดร์ว่าและใช้นิ้วเก็ดยผมเจดมาทัดหู จังหวะที่มีมือสัมผัสกับแก้มเจด ผลอดตัวเคลิบเคลิ้ม ทั้งรู้สึกจุกจิกและอ่อนโยน แม้เป็นเพียงชั่วครู่ แต่เจดรู้สึกว่่า โลกหมุนช้าลง เจดปล่อยความรู้สึกนี้ไปกับสายลม และมาคิดได้ทีหลังว่าเธอผลอ ทำอะไรลงไปเมื่อหลุดจากภวังค์ เจดลุกพรวดพรวดจนตัวเซและกล่าว

“เราลืมไปว่ามีการบ้านต้องทำ ไปก่อนนะ!”

“ด..ได้ แล้วเจอกันนะ”

นิรันดร์โบกมือลา เจดปิดประตูและยื่นพิงประตูครู่หนึ่ง เจดไม่รู้ว่่าเธอทำ แบบนั้นไปทำไม ทำความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ทั้งการวิ่งหนี เจดไม่เข้าใจว่่าตัวเองเป็น อะไรกันแน่ รู้แต่ว่่าเธออยู่ไม่สุข ทำไม่ถึงสงบจิตสงบใจตอนที่นิรันดร์ทำแบบนั้น

กับเธอไม่ได้ เจตรู้สึกหน้าร้อนจูบจนต้องเข้าห้องน้ำว่าก้นน้ำล้างหน้าตัวเองสองที จากนั้นค่อยเช็ดหน้าและจัดผม พอสัมผัสที่ปลายผมก็นึกถึงเรื่องเดิมอีก เมื่อมองกระจกจึงรู้ว่าเธอยิ้มไม่หุบเลย

“มิน ขอยิ้มกรรไกรตัดผมหน่อยได้ไหม”

ประโยคแรกที่เจตพูดเมื่อเปิดประตูเข้ามา

“อยู่ในลินชัก หยิบเอาเลย จะเอาไปทำอะไรเธอ”

มินตะโกนมาจากหอคอยชั้นสอง

“หน้าม้าเริ่มยาวแล้วเลยว่าจะเล็ม”

“ให้ฉันเล็มให้ไหม”

“ไม่เป็นไร ขอบใจ”

เจตดึงลินชักหยิบกรรไกรของมิน และเดินกลับไปข้างล่างมือ ผมปล่อยสยายทิ้งลงตามแรงโน้มถ่วง ปลายผมสุดท้ายที่กลางหลังเหนือขอบเสื้อในเล็กน้อย

ปกติแม่จะเป็นคนคอยตัดให้ แต่เจตคิดว่าเรื่องง่ายแค่นี้เจตทำเองคนเดียวได้ ไม่ต้องให้ใครช่วย เจตยืนเล็งยืนส่องอยู่พักหนึ่ง ลูบผมแล้วลูบผมอีก จนเจตมั่นใจแล้วว่าจะเริ่มตัดจากตรงไหน จึงหยิบกรรไกรมาวางนอนให้ขนานกับคิ้วค่อย ๆ เล็มทีละหย่อม พยายามให้มีชิ้นน้อยที่สุด แต่เพราะไม่เคยทำจึงเกร็งกำกรรไกรแน่นแล้วขยับนิ้วไม่ได้ และเริ่มมีอาการเจ็บ ยังไม่ถึงครึ่งทางเจตก็ต้องวางลง

“โอ๊ย มันเป็นอะไรเนี่ย”

เจดารู้อยู่แล้วว่าเพราะตัวเองเกร็งมากไป แต่ร่างกายไม่เป็นดังใจจึงชอบบ่นไว้ก่อน ระหว่างรอให้นิ้วหายเจ็บเจดก็ยื่นจัดผมลูบผมผมครั้งแล้วครั้งเล่า พลังคิดว่าถ้าลองทำผมทรงอื่นดูบ้างจะเป็นอย่างไร อาจจะตัดหน้าม้าแต่แบบมิน ผมสั้นบ๊อบแบบโอปอล ตัดผมให้หยักศกแบบนิรันดร์ หรือไม่ก็ตัดผมให้สั้นแบบมุกเลยแบบนั้นคงโล่งและสบายหัวดี เจดพยายามรวบผมและตัดให้ปลายผมมาอยู่ที่หน้าผาก จินตนาการว่าถ้าผมสั้นแบบมุกจะเข้ากับหน้าเธอหรือเปล่า แต่พ่อแม่คงไม่ชอบเท่าไร พวกเขาคงชอบที่เจดเป็นเด็กผู้หญิงผมยาวแบบนี้ เธอคิดพลังลูบผมตัวเอง หากเธอเป็นอื่น ต่างไปจากเดิม ไม่ใช่แบบที่พ่อแม่มองว่าเป็น พวกเขาจะยังรักเจดอยู่ไหม เจดยังมีค่าอยู่หรือเปล่า มือหยิบกรรไกรขึ้นมาอีกครั้งและเล็มหน้าม้ามาเรื่อย ๆ ยิ่งคิดเรื่องราวต่าง ๆ นานาจิตใจเริ่มไม่มั่นคงและสับสน ทั้งกับพ่อแม่และนิรันดร์ ความรู้สึกดีที่กันวันวายเป็นหมด เจดมีความสุขที่ได้เจอพ่อแต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ไว้ใจเหมือนเดิม ความรู้สึกที่มีต่อนิรันดร์ก็พิเศษกว่าคนอื่น เจดไม่รู้ว่ามีมันเรียกว่าอะไร ยังคงกลัวที่จะหาคำตอบ ไบมีดเริ่มตัดเลยไปยันข้อผม รู้ตัวอีกทีเจดก็กำผมไว้ในมือแล้วตัดจบโดยไม่ทันยังคิด

#12 เรื่องเล่าเรื่องแรก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ดินแดนอันห่างไกล มีชายพเนจรผู้หนึ่ง ร้อนเร่ไปมาอย่างไร้จุดหมาย เขาเจอหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ดูเผิน ๆ ก็ไม่ได้ต่างจากหมู่บ้านทั่วไปที่เขาเคยผ่านมา แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ชายหนุ่มพเนจรรยากลงหลักปักฐานคือสาวงามประจำหมู่บ้าน หล่อนเป็นลูกเศรษฐี ใคร ๆ ก็ล้วนหมายปอง พรหมลิขิตบันดาลซักพาให้ชายหนุ่มและหญิงสาวได้เจอกัน และทั้งสองก็ตกหลุมรักกันตั้งแต่แรกเจอ และรักมากเสียจนคิดตกลงปลงใจแต่งงานกัน แต่ความต่างของฐานะทำให้ครอบครัวของหญิงสาวไม่ยอมรับในตัวหนุ่มพเนจร ถึงกระนั้นทั้งคู่ก็ไม่เลิกรักกัน ยังคงพบเจอและไปมาหาสู่กันอย่างเปิดเผย แต่แล้ววันหนึ่งบิดาของหญิงสาวเสียชีวิตกะทันหัน ชายหนุ่มพเนจรจึงถือโอกาสจัดพิธีแต่งงานกับหญิงสาว ครั้งนี้ครอบครัวของหญิงสาวยอมให้ทั้งคู่ครองรักกัน แต่มีข้อแม้ว่าต้องจัดพิธีแต่งงานตามธรรมเนียมของตระกูลฝ่ายหญิง ชายหนุ่มไม่ขัดพิธีแต่งงานจัดขึ้นเวลาเที่ยงคืนในคืนจันทร์เต็มดวงในฤกษ์ดีตระกูลหญิงสาว หลังจากกล่าวคำสาบาน ผู้ทำพิธีนำผ้าสีขาวมาผูกมือของชายหนุ่มและหญิงสาวไว้ด้วยกัน จากนั้นยื่นดาบให้มือที่ยังว่างอยู่ของชายหนุ่ม ส่วนมืออีกข้างของหญิงสาวถือตะเกียงเอาไว้ ธรรมเนียมประจำตระกูลที่ว่าคือ ให้คู่บ่าวสาวเดินเข้าป่าไปด้วยกัน ดาบใช้เป็นอาวุธป้องกันตัวและตะเกียงใช้เป็นแสงสว่างนำทางทั้งคู่ต้องเดินไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเดินทะลุป่ามาจนถึงทางเข้าหมู่บ้านไม่ว่าอย่างไรก็ตามห้ามให้ผ้าที่ผูกไว้ขาดออกจากกัน เพื่อทดสอบความไว้วางใจ

ชายหนุ่มคิดว่าไม่สมเหตุผลผลที่ต้องทำแบบนี้ แต่เพราะรักเขาจึงยอม แม้กระทั่งเข้าเดินผ่านป่าที่เงียบและวังเวง อาจมีหมาป่าหรือสัตว์ร้ายพร้อมฝูงกระโจนเข้ามาได้ทุกเมื่อ แสงจากตะเกียงก็ยิ่งแผ่วลงเรื่อย ๆ ทำให้เขาต้องรีบเร่งฝีเท้า แต่หญิงสาวเริ่มเดินช้าลงเพราะความเหนื่อยล้า หญิงสาวขอให้ชายหนุ่มพักประเดี๋ยวหนึ่ง ทั้งคู่จึงนั่งพักที่โขดหิน หญิงสาวถามว่าชายหนุ่มรักหล่อนหรือไม่ ชายหนุ่มตอบว่ารัก และหญิงสาวก็ถามต่อว่าแม้หล่อนจะไม่ใช้หญิงสาวหน้าตางดงามดังเดิมหรือ ชายหนุ่มก็ยืนยันคำเดิม จนกระทั่งถึงคำถามสุดท้าย หญิงสาวถามว่าหากเกิดเรื่องถึงคราวชะตาขาด ชายหนุ่มจะยอมเป็นผู้เสียสละให้หล่อนรอดหรือไม่ ชายหนุ่มก็ตอบว่าเขาจะเป็นผู้เสียสละเพื่อหล่อนรอดเอง หญิงสาวก็หัวเราะดั่งลั่นป่าเป็นเวลานาน จนเขากำดาบแน่นขึ้นและทันใดนั้นคนที่เคยสวยงามหุ่นมีน้ำมีนวล ร่างกายหล่อนกลับผอมซูบจนเห็นซี่โครง เล็บยาวจนถึงพื้นและคมจนผ่าขาดวิน เส้นผมร่วงจนโล้นเกลี้ยง ดวงตาเป็นสีดำสนิท ไม่เหลือตาขาว ฟันทุกซี่แหลมพร้อมจะขย้ำใครสักคน ชายหนุ่มมองภาพตรงหน้าด้วยความสั่นกลัว และเขาก็ได้รู้ว่า...นี่สินะที่เรียกว่าชะตาขาด

ณ ทางเข้าหมู่บ้าน ชาวบ้านและครอบครัวของฝ่ายหญิงที่มาถึงก่อนแล้วต่างมารอต้อนรับคู่บ่าวสาว และดื่มฉลองในพิธี แต่พวกเขาเียนรอแล้วรอเล่าก็หาไม่รู้ว่าแววของแสงตะเกียงหรือสุนัขเลี้ยงใดให้รับรู้ว่าคุณก็ใกล้เข้ามาแล้ว จนชาวบ้านคนที่ตาดีเห็นร่างทะมึนของใครสักคน เดินกะโผลกกะเผลกใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เมื่อนำตะเกียงขึ้นมาฉายก็เห็นเป็นชายหนุ่มพเนจรเดินมาเพียงคนเดียว เนื้อตัวเต็มไปด้วยคราบเลือด หายใจไม่เป็นจังหวะ ทำที่ขวัญหนีดีฝ่อ ชาวบ้านที่มารอรับตกใจเป็นอย่างมาก ไม่มีใครรู้ว่าชายหนุ่มเจออะไรมา และต่อให้ชายหนุ่มพูดอะไรออกไป ชาวบ้านก็เชื่อไปแล้วว่าเขาเป็นฆาตกรสังหารหญิงสาวอย่างโหดเหี้ยม แม้จะไม่เคยพบศพหญิงสาวเลยก็ตาม เขาไม่มีทางเลือกจึงต้อง

กลับกลายเป็นคนพเนจรอีกครั้ง แต่ทุกครั้งที่เขาเดินทางเขามักรู้สึกเหมือนมีตาคู่หนึ่งจับจ้องเขาตลอดเวลา เขาไม่อาจข่มตาหลับได้เวลาที่อยู่ในป่าตอนกลางคืน เขาเลือกจะพักแรมที่บ้านใครสักคนหรือในโบสถ์เท่านั้น เรื่องนี้คงฝังอยู่ในใจของหนุ่มพเนจรไปอีกนาน และเขาจะไม่มีวันปริปากออกมาอีกว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้น

แปะ แปะ แปะ แปะ

เมื่อเรื่องเล่าจบลง สมาชิกในชมรมพุทกลางคืนก็พากันปรบมือพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย เจดกลายเป็นสมาชิกของชมรมอย่างเป็นทางการแล้ว หลังจากเล่าเรื่องแรก เป็นเรื่องที่เจดใช้เวลาคิดเพียงชั่ววูบ แต่เขียนร้อยเนื้อเรื่องเกือบสองหน้ากระดาษ มือที่จับกระดาษยังสั่นอยู่เพราะกลัวว่าพวกรุ่นพี่จะไม่ชอบเรื่องที่เธอเล่า

“ดีใจจังที่คืนนี้ไม่ใช่ผีโตนดเลย”

คริสตัลว่า พอเจดได้ยินแบบนี้ก็โล่งอก สมาชิกคืนนี้ยังเหมือนครั้งที่แล้ว มีแค่มินกับนุมนุ้ยไม่มาด้วย เพราะมินบอกว่าไม่อยากรอนตึก เดี่ยวชอบตาดำ ส่วนนุมนุ้ยไม่ยอมให้มินอยู่คนเดียวจึงอยู่เป็นเพื่อนมิน

“โอ้ พี่คริสตัลคะ ไหนกฎบอกว่าเล่าเรื่องอะไรก็ได้ง”

โอปอลกล่าวหน้าทำหน้าอยู่ ช่วงแรกพวกเธอยังเกร็งที่นั่งคุยกับรุ่นพี่ แต่พอคุยละลายพฤติกรรมกันก็เริ่มหายเกร็ง พวกรุ่นพี่ก็อายุห่างกับพวกเธอแค่มไม่กี่ปี บางมุมอาจจะดูเหมือนผู้ใหญ่ แต่เด็กนักเรียนก็คือเด็กนักเรียน ยังมีมุมที่ซุกซนบ้าง พิเรนทร์บ้าง ดื้อดั่งบ้าง ไม่ได้เป็นรุ่นพี่ที่สุขุมตลอดเวลา เช่นบุปผาที่พอรู้จักแล้วก็มึ่มตลก ชอบหยอกที่เล่นที่จริง คริสตัลที่เจดเห็นครั้งแรกก็รู้สึกว่

เธอเป็นลูกคุณหนู ดูเรียบร้อยเหมือนทรงผมหน้าม้าตรงเรียบของเธอ แต่ความจริงมีมุมปากร้าย จิกกัดแล้วคอยกอดแขนหรือตักแตะตัวเหมยตลอดเวลา เจตคิดว่าสองคนนี่คงเป็นเพื่อนสนิทกัน

“อย่าแซวน้องเลย เอาไว้แก้ตัวใหม่ะน้องโอบอล”

เหมยแตะมือคริสตัลเบา ๆ ภายนอกเหมยดูเป็นรุ่นพี่ที่เท่และเฝงผาง ไร่ผมรองทรงต่ำที่เริ่มยาวขึ้นมาบ้างแล้ว เจดเคยเห็นเหมยเล่นกับบาสเกตบอลที่สนามอยู่ และเคยได้ยินเพื่อนในห้องพูดถึงกิตติศัพท์เกี่ยวกับหน้าตาของเหมยว่า ดูดั่งเทพสร้าง หน้าคม ตาเฉี่ยว จมูกเป็นสัน ริมฝีปากชมพู ผิวขาว รวมกันเป็นใบหน้าที่งดงามมีทั้งความเป็นหญิงและชาย ภาพลักษณ์เป็นมิตร เข้าถึงง่าย ทั้งยังเป็นนักกีฬาอีก เรียกว่าเป็นคนดังของโรงเรียนเลยทีเดียว เจดรู้สึกว่ามันกับพี่เขาต่างกันอย่างสิ้นเชิง ดูเป็นคนพี่เจดไม่น่าจะรู้จักกันได้ในช่วงเวลานอกชมรม แต่เหมยก็เป็นกันเองและไม่ถือตัวเลย

“เรื่องที่เจดเล่าสนุกดีนะ อยากรู้เลยว่าวันพุธหน้าจะเล่าเรื่องอะไรให้ฟังอีก”

บุปผากล่าวและยิ้มน้อย ๆ แค่นี้เจดก็ดีใจจนหุบยิ้มไม่อยู่แล้ว จึงโค้งหัวขอบคุณเล็กน้อย ในหัวเจดเริ่มคิดเรื่องต่อไปแล้วว่าจะเป็นเรื่องแบบไหนดีที่จะทำให้นุปผาชมเธอแบบนี้อีก เหมือนมีประกายไฟท่ามกลางความมืดมืดให้พอเห็นแสงสว่าง แม้จะเล็กน้อยแต่ก็เป็นการจุดประกายครั้งใหม่

“ไม่นึกเลยว่าเราจะชอบเรื่องนี้”

เข็มหมุดกล่าวด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

“อันนี้พี่ชมอยู่ใช่ไหม”

โอบอลถามแทนเจด เข็มหมุดพยักหน้าเป็นคำตอบ เจดสับสนเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มรับไว้

“มีใครพร้อมจะฟังอีกเรื่องหรือยัง”

เซ็มทิสเกริน

“เอาเลยสิ”

คริสตัลเอย์ เรื่องนี้ทั้งเซ็มหมุดและเซ็มทิสช่วยกันเล่าด้วยกัน แม้ทั้งสองจะเป็นฝาแฝดกันแต่ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย ทั้งหน้าตา นิสัย รวมถึงการแต่งตัว ดูจากภาพรวมเซ็มทิสจะตัวเล็กกว่าเซ็มหมุด ช่างพูดและแสดงออกทางอารมณ์มากกว่า แต่งตัวเหมือนเพิ่งออกมาจากดินแดนขนมหวาน ส่วนเซ็มหมุดเป็นคนตกลงหน้าตาย พูดเสียงเนือย ใส่อุดสีหม่น เหมือนเป็นแค้เด็กที่เกิดมาจากท้องเดียวกันเฉย ๆ และเมื่อคนที่ต่างกันสุดขีดต้องมาเล่าเรื่องด้วยกัน จึงเกิดเป็นผลงานที่หลุดโลก เริ่มตั้งแต่สองตายายเห็นแดงโมลอยมาตามแม่น้ำ จึงเก็บกลับบ้านและเมื่อผ่าออกมา กลับเจอเด็กผู้หญิงที่ร่างฝืดแข็ง ตายายไม่รู้จะทำอย่างไรดีจึงเดินทางไปหาฤๅษีให้ท่านช่วยประกอบร่างให้ดังเดิม ตายายจึงรับเลี้ยงเป็นลูกแล้วตั้งชื่อน้องโมโม ต่อมาตายายก็นำเมล็ดแดงโมไปปลูก เมื่อเริ่มออกผลปรากฏว่ามีเด็กที่หน้าเหมือนน้องโมโมเต็มไปหมด ตายายเลี้ยงเด็กทั้งหมดไม่ไหว จึงจะนำไปขาย พระราชาเมื่อได้ยินดังนั้นจึงนึกสนใจและรับเด็กไปเลี้ยงหนึ่งคน เพราะไม่มีทายาทให้สืบสกุล จากนั้นก็มีมนุษย์ต่างดาวโผล่มาทำลายโลก ตายายจึงหว่านนำเมล็ดแดงโมปลูกเพิ่มเพื่อนำเด็กที่เกิดจากแดงโมเป็นกำลังพลในการรบ หลังจากนั้นเจดก็จำไม่ได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตลอดทั้งเรื่องไม่มีใครเดาได้เลยว่าเรื่องจะเป็นอย่างไร แต่ทุกคนปรบมืออย่างพร้อมเพรียงกันเมื่อเรื่องจบแล้ว

#13 มันมากับฝน

วันธรรมดาวันหนึ่งที่ฝนตกแต่เจดไม่ได้พกร่ม พอลถามมุกก็ไม่มีร่มเช่นกัน สองเพื่อนซี้ที่นั่งกักพ่ายังอยู่ใต้โดมสระว้ายน้ำ คนอื่นพากันกลับหมดแล้วเพราะเป็นช่วงสอบกลางภาค โค้ชจึงเลิกซ้อมเร็วเพื่อที่จะให้นักเรียนไปอ่านหนังสือ จะมีแค่เด็กแบบมุกและเจดที่ยังว้ายน้ำเล่นจนตกเย็น แต่พอจะกลับฝนเจ้ากรรมก็ตกพอดี ทำให้ต้องมานั่งแข็งอยู่ริมสระ มองฝนที่ค่อย ๆ ตกแรงขึ้น ไม่มีท่าทีว่าจะซาลงเลย

“เอาไงดี ฝ่าฝนไปเลยไหม”

มุกเปรย

“ไม่เอา เดี่ยวเปียก”

เจดแย้ง

“ที่ว้ายน้ำไม่เห็นกลัวเปียก”

“นี่! ตอนว้ายน้ำฉันไม่ได้เอาโทรศัพท์ลงไปว้ายด้วยเสียหน่อย ไหนจะหนังสืออีก”

“เออ ก็จริง”

มุกทำที่อ่อนลง เมื่อฟังเหตุผลเพื่อน เจดไม่ได้กลัวฝนหรือกลัวฟ้าผ่า เจดฝ่าฝนไปเลยก็ได้ถ้าไม่ต้องสะพายกระเป๋าไปด้วย

“แต่ฉันหิวข้าวนี้”

พอเห็นเพื่อนทำหน้าหงอยเจตก็รู้สึกผิด ที่แผลงใส่อารมณ์เกินไป เพราะปกติทั้งสองก็ชอบกระแนะกระเหน่มีเรื่องให้ต้องขัดแย้งกันประจำ จนบางครั้งเพื่อนในห้องเข้าใจว่าพวกเธอทะเลาะกันจริง เจตจึงหยิบขนมปังที่พกไว้ในกระเป๋าโยนให้มุก

“เอาไปกินรองท้องก่อน”

“แกไม่กินหรือ”

มุกถามเบาๆ แต่แววตาแอบดีใจ

“กินไปเถอะ ฉันไม่หิว”

ได้ยืนดั่งนั้นมุกจึงรับห่อขนมมาและฉีกซอง แล้วกินในทันที เสียงฝนยังคงดังซู่ซ่าอยู่ต่อเนื่องและแรงพอที่จะได้กลืนชั้นของดินและใบไม้ที่กระทบกับน้ำฝนลอยเข้ามา หากจะภาวนาให้เด็กชมรมเกษตรสักคนเดินผ่านมาแล้วขอติดร่มไปด้วยก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะนิรันดร์กลับไปแล้ว

“ประจำเดือนฉันใกล้มาแล้วแน่เลย”

มุกพูดทั้งที่ยังเคี้ยวตุ้ย ๆ จนแก้มป่องเหมือนลิง

“หรือ”

“ใช่ จับหน้าอกแล้วมันเจ็บ เมื่อกกลางวันที่ปวดหัว เพลีย ๆ มีน ๆ รู้สึกร้อน อึดอัดตัวไปหมด มาตอนกลางเดือนเหมือนเดือนที่แล้วเลย”

พอฟังเหตุผลแล้วก็เข้าใจ ว่าทำไมมุกอยากกลับหอพักหน้า แม้ฟ้าฝนก็ยอม วันนี้คงเป็นวันที่อ่อนเพลียมากสำหรับมุก แต่ก็ยังอยู่เล่นน้ำกับเจดจนเย็น และจนกระทั่งฝนตกก็ยังอยู่ตรงนี้กับเจด

“จันอีกไม่กี่อาทิตย์ของฉันทก็คงมา”

เจดว่า ครั้งก่อนประจำเดือนมุกก็มาก่อนเธอ แต่ของแบบนี้บางครั้งก็มาแบบไม่ทันตั้งตัว มุกไม่อายุที่จะบอกหรือขอผ้าอนามัยเพื่อน และเพื่อนหลายคนก็ยินดีจะให้โดยไม่ขอแลกคืน เจดคิดว่าเป็นเรื่องน่าแปลกใจดี เพราะสมัยที่เจดเรียนมัธยมต้น เพื่อนมักจะทำที่เขินอายเวลาพูดเรื่องนี้ แม้กระทั่งจะไปเปลี่ยนผ้าอนามัยก็ต้องซ่อนเอาไว้ไม่ให้ใครเห็น และถ้ามีเด็กผู้ชายบางคนทีนินส์ไม่ดีหน่อยบังเจดเห็นเข้าก็จะล้อ ทำให้เพื่อนที่มีประจำเดือนอายกัน แต่กับที่นี้ไม่มีใครอาย ถ้าจะมีใครสักคนตะโกนถามว่า ‘ใครมีผ้าอนามัยบ้าง’ ถือว่าเป็นเรื่องปกติ ห้องน้ำที่มัธยมวีนที่มีถังขยะสำหรับทิ้งผ้าอนามัยโดยเฉพาะอีกด้วย เป็นข้อดีไม่กี่ข้อของโรงเรียนที่เจดนี่ออก

“ว่าแต่แกมีถุงหรืออะไรไหม”

“เหมือนจะมีอยู่มั้ง แต่มันเล็กมากนะ”

“เออ เอามาดูก่อน”

มุกคู้ยของในกระเป๋าเป้ มีทั้งหนังสือเรียน สมุด กลองดินสอด พัด หวี กิ๊บหนีบผม ที่คาดผม ขวดน้ำ ลูกอมและหวีอีกเล่ม พอเปิดกระเป๋าเป้อีกช่องก็มีถุงพลาสติกขนาดเล็ก ไม่พอจะสวมบนหัวใครสักคน ซ้ำยังขาดอีก และอีกสิ่งที่ยกหยิบออกมาด้วยคือ ‘ชุดกันฝน’

“เดี๋ยวนะ แกมีชุดกันฝนนี่”

“ใช่”

มุกตอบด้วยหน้าซีดตาใส

“แล้วทำไมไม่บอก”

“...ก็แกถามหาร่ม”

“ใส่่มุก...”

เจตถอนหายใจพลางกุมขมับ พยายามข่มใจไว้ไม่ให้เปลือยว่าเพื่อนเสียก่อน ถึงอย่างไรก็มีอยู่ชุดเดียว และบางพอ ๆ กับถุงพลาสติก เจตพอเข้าใจว่า มุกคงจะไม่ยอมให้เจตเปียกฝน เช่นเดียวกับที่เจตจะไม่ใส่ชุดนั้น ถ้ามุกต้องเปียกฝน หากจะเปียกก็คงยอมเปียกด้วยกันดีกว่า เจตพยายามขังน้ำหน้ากว่าใครจำเป็นจะต้องใส่มากกว่ากัน จนสุดท้ายสรุปได้ว่า

“เอาเถอะ ช่างมัน จะเปียกก็เปียก แต่กระเป๋าทิ้งห้ามเปียก”

ชุดกันฝนนำมาห่อกระเป๋าทิ้งของทั้งคู่เอาไว้ โทรศัพท์ นูฟิ่งและถุงเท้าก็เก็บไว้ในกระเป๋าทิ้งของใครของมันเช่นกัน ภารกิจนี้คือตัวเปียกได้ แต่กระเป๋าทิ้งห้ามเปียก พอห่อเสร็จก็ช่วยกันถือคนละไม้คนละมือ จากนั้นก็รีบวิ่งออกจากโคมไปยังอาคารที่อยู่ใกล้ที่สุดก่อน ทุกฝีก้าวมีน้ำกระเซ็นซึ่มเข้าไปในรองเท้า แต่ชั่ววูบหนึ่งเจตก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังวิ่งบนผิวน้ำอยู่ ประหนึ่งเป็นบุตริเทพไฟไซดอน แต่มองอีกทีก็เหมือนเด็กสองคนกระทั้งช่วยกันทำเวรความสะอาดหิ้วขยะไปทิ้งท่ามกลางฝนกระหน่ำ เมื่อถึงอาคารที่อยู่ใกล้ที่สุดทั้งสองก็หยุดพักสัลดน้ำออกจากตัวครู่หนึ่ง

“สภาพนี้ก็จะรอให้ซากคงอีกนาน ไม่ก็ถึงเช้าเลยกว่าจะซา”

มุกเอ่ย เจดเห็นด้วย

“นั่นสิ”

คงถูกต้องแล้วที่ยอมฝ่าฝนออกมา ทั้งสองยืนหาเส้นทางไปต่อแบบที่ตัวเอง เบียดน้อยที่สุด แต่แล้วมุกก็เห็นสิ่งหนึ่งเข้า

“นั่นมันก้อนอะไรไหลตามน้ำนะ”

มุกพยายามหรีตามองเท่าที่คนที่มีค่าสายตาสั้น -2.00 แต่ไม่ยอมใส่แว่น จะมองเห็นได้ ภาพที่มุกเห็นเป็นก้อนสีดำไหลตามน้ำ เธอคิดว่าอาจเป็น ถูงปลาสดิกสีดำหรือลูกบอล แต่สิ่งที่เจดเห็นคือสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กขนสีดำกำลัง ตะกุกตะกายให้ตัวเองอยู่เหนือน้ำเท่าที่จะทำได้ แต่กระแสน้ำไหลแรงกว่า จึงพัดเจ้าตัวน้อยมาเรื่อย ๆ และปลายทางคือท่อระบายน้ำ เจดจึงไม่รอช้ารีบวิ่งออกไป

“เจด! เจด! รอดด้วย!”

“ไม่ต้อง! รอดอยู่นี่!”

เจดปรามมุกและวิ่งย่ำน้ำตามสิ่งนั้น พอมองใกล้ ๆ ยิ่งเห็นชัดว่าเป็น ลูกแมวดำ สัตว์นักล่าตามธรรมชาติพบได้แถวบ้าน พ่อเจดเคยบอกว่ามันนิสัยดุร้าย ไม่เป็นมิตร หยิ่งผยองพองขน มันล่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่อ่อนแอกว่ามัน เช่น หนู นก กระรอก จิ้งจกหรือแมลงอื่น ๆ พ่อคิดว่าหากมันตัวใหญ่กว่ามนุษย์ ก็ไม่ต่างจาก เสือดี ๆ นี่เอง และหากมนุษย์ตัวเล็กกว่ามันก็ไม่ต่างจากหนู อันเป็นอาหารโอชะ ของมัน แต่ภาพที่เจดเห็นตรงหน้าคือสิ่งมีชีวิตตัวกระจ้อยร่อย ไร้พิษภัย ไร้ทางสู้

และนำสงสารเกินกว่าจะเมินเฉยได้ เจดรีบวิ่งนำลูกแมวและกัมตัวรอให้มันไหลมาก่อนจะใช้มือตะครุบมันขึ้นมา จากนั้นก็อุ้มไว้ให้เสมอกองตัวบังฝนสาดและรีบวิ่งกลับเข้าอาคาร

“นั่นลูกแมวเธอ!”

มุกจากที่หรีตตาอยู่เหมือนเห็นว่าเจดอุ้มอะไรมากก็ถึงกับตาโตเป็นไข่ห่าน

“ใช่ ดินะที่คว่ำกัน ไม่มันคงไหลลงท่อไปแล้ว”

ลูกแมวยังคงร้องเรียกหาแม่เสียงแหลมและตัวสั่นด้วยความหนาว เจดจึงใช้มือทั้งสองข้างประคบประคบให้ความอบอุ่นมัน

“แล้วเราจะทำยังไงดีเนี่ย”

มุกทำเอวมองสายฝนที่ยังตกกระหน่ำ ขณะที่เจดกำลังมองความน่ารัก มองลึกเข้าไปในดวงตาสีเทาอมฟ้า มันซ่อนหางไว้ใต้ท้องของตัวเอง มือเจดจึงลูบตามขนเปียกชุ่มของมันเพื่อปลอบประโลมให้มันหายสั่นกลัว คุ้งเท้าสีเดียวกับสีขนกรงเล็บความแหลมคมเทียบเท่าไม้จิ้มฟัน ต่อให้มันพยายามจะลงฝนเล็บหรือฝ่าเท้าที่มือ เจดก็ไม่รู้สึกเจ็บแม้แต่น้อย เมื่อวางลงที่พื้นมันก็ยังส่งเสียงแหลมร้องเรียกหาแม่มันอยู่ เจดไม่รู้ว่าตัวเองใช้เวลาานแค่ไหนในการพิจารณาสิ่งมีชีวิตชนิดนี้จนลืมเสียงฝนไปชั่วขณะหนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เธอจับแมวของจริง ต่างจากแมวจรจัดแถวบ้านเจดที่แอบมาคุ้ยขยะหาของกินมากโข จากนั้นกล้าตามธรรมชาติกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารักขนาดนี้ได้อย่างไร เจดนั่งคิดก่อนจะเอ่ย

“เอามันกลับหอดด้วย”

“อะไรนะ”

เจดไม่ต้องรอคำตอบจากมุกว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ เธอตัดสินใจสอดลูกแมวซ่อนไว้ใต้เสื้อเพื่อบังฝนและรีบวิ่งกลับหอดพักกับมุก เมื่อถึงหอดพักโกนจาก็เข้าทางประตูหลังที่เชื่อมกับห้องตากผ้า ทั้งสองตัวเปียกมะล่อมะแล่ก สิ่งแรกที่ทำคือเอาแมวออกมาจากเสื้อเพื่อดูว่ามันยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เจดไม่รู้ว่าน้ำฝนจะทำให้แมวตายหรือไม่หากโดนมากเกินไป จากนั้นทั้งคู่ก็ถอดรองเท้าของตัวเองออก ส่วนลูกแมวก็นพยายามสลัดตัวไล่น้ำ แต่ไม่ได้ช่วยให้ตัวหายเปียกเลย แม้มุกจะอยู่คนละหอกัน แต่ก็ยินดีช่วยเจดด้วยการยัดลูกแมวใส่ในกระเป๋าตัวเองและพากันวิ่งขึ้นไปในห้อง 404

#14 ด้วยรักและนมแพะ

“อ้าว หายไปไหนมาตั้งนาน”

มินท์ก็ขึ้นเป็นคนแรก สมาชิกทุกคนมองมาที่เจตคล้ายว่ารอคอยการกลับมาของเธออยู่ มุกเมื่อเห็นว่ามินท์ถามจึงตอบแทนเจต

“ก็ติดฝนนะสิ ตอนแรกว่าจะรอให้ชาก่อน แต่รอไม่ไหวเลยฝ่าฝนกันมาเลย”

“มา ๆ เข้ามาก่อน ตัวเปียกหมดเลย”

มินท์หันหลังทั้งคู่ให้เดินเข้ามา เจตทิ้งกระเป๋าเป้ลงพื้น ในขณะที่มุกค่อย ๆ วางลงอย่างระมัดระวัง มุกส่งสายตาบอกเจต เรื่องสิ่งมีชีวิตที่กำลังดิ้นอยู่ในกระเป๋าเป้ แต่ไม่ทันที่จะอ้าปากพูดมันก็ส่งเสียงร้องออกมาจนมุกมึนงงจับสังเกตได้

เมี้ยว เมี้ยว

“เสียงอะไรนะ”

มุกมึนงงว่าและมองหาต้นเสียง มุกจึงเปรยขึ้น

“นั่นแหละที่กำลังจะบอก”

“ทุกคน คือ...มีเรื่องให้ช่วย”

เจดส่งสายตาขอรับรองอันวอนทุกคน ไม่ให้วิ่งไปฟ้องครูหรือ
กระโดดกระตาคจนถูกจับได้ สมาชิกทั้งสามหันมองกันอย่างฉงน เมื่อมุกрудชิปเปิด
กระเป๋าเป็จ้จเฉลยทุกคำถามที่สงสัย

“น้องแมว!”

โอบอลรีบพุ่งตัวมาหาเป็นคนแรก ขณะที่อีกสองคนยังอึ้งไม่พูดอะไร
ออกมา แต่ไม่นานนักบู้มบู้ยก็ลุกจากเตียงและมานั่งพื้น ข้างกันกับโอบอลที่ส่งเสียง
เมี้ยว เมี้ยวไม่หยุดคล้ายกับว่าพูดภาษาคนไม่ได้อีกต่อไปแล้ว บู้มบู้ยนั่งอมยิ้มมอง
ลูกแมวแต่ก็ไม่กล้าแตะต้อง เพราะกลัวมันบอบช้ำ

“เดี๋ยวนะ ยังไงก่อน”

มินที่เริ่มตั้งสติได้ ยกนิ้วชี้ขึ้นเพื่อขอคำอธิบายจากเจดและมุก เจดจึงเล่า
เรื่องทั้งหมดให้สมาชิกในห้องฟัง ทุกคนเข้าใจเหตุผลของเจดดี และรู้ว่าหากครู
มาตรวจหอลแล้วเจอเข้าคงเป็นเรื่องใหญ่ไม่ใช่บ่อย ระหว่างนี้จึงพยายามคิด
หาที่ซ่อน และหาวิธีที่จะให้เจ้าก่อนชนสีดำตัวนี้เงียบลง

“มาสร้างบ้านให้ห้องกัน เฉากลองลงลงชนมที่ป่าฉันให้มาสร้างบ้านให้ห้อง”

ไม่พูดพรั้าทำเพลง โอบอลหยิบกล่องกระดาษลังที่แบนไปแล้วจาก
ใต้เตียงเจดมาวางตรงกลางห้อง และพยายามประกอบชิ้นใหม่ ครอบคร้วของ
โอบอลเป็นเจ้าของร้านชำ บางครั้งก็นำขนมขบเคี้ยวใส่ลังกระดาษมาให้เป็น
ของฝากพวกเธอ พอกินหมดก็ไม่รู้จะเอาไปทำอะไรต่อดี ทิ้งไปก็เสียดายจึงเก็บไว้
ใต้เตียง เจดไม่นึกว่าจะนำมาใช้ในโอกาสนี้ โอบอลพับกล่องเสร็จสรรพก็พับให้ฝาก
กล่องตั้งฉากกับพื้น

“เช็ดตัวให้มันก่อน มันตัวเปียกมากเลย”

บู่มบู้ยว่า และหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กจากลิ้นชักตู้เสื้อผ้ามาเช็ดลูกแมว จากนั้นหยิบผ้าอีกหลายผืนมาปูในกล่องลัง เพื่อเป็นที่นอนให้มัน คล้ายว่ามันเริ่มจะชินกับคนแปลกหน้าแล้ว จึงเข้ามาคลอเคลียอ่อนคนนั้นคนนี้ใหญ่ จนทุกคนใจละลายกันเป็นแถบ

“สู้ไซ้ใหม่ เราเลี้ยงมันที่นี่ไม่ได้”

มินว่า ในขณะที่ทุกคนกำลังพากันเห่อแมวดำ

“แต่ก็ปล่อยมันไว้แบบนั้นไม่ได้นี่”

โอบอลแย้ง มินถอนหายใจและอธิบาย

“ก็รู้ แต่ต่อจากนี้ล่ะ หลังจากฝนหยุดตก เราจะทำยังไง”

“เอาน้ำเธอ ไว้ค่อยคิดทีหลังก็ได้ ตอนนี้เป็นที่พักรักษาให้น้องก่อน”

มุกกล่าวและเดินมาแตะไหล่มิน เจตเข้าใจเพื่อนดีที่กังวลว่าเจ้าแมวจะเป็นปัญหาให้พวกเธอในภายหลัง แต่ในเวลานี้เจตอยากช่วยเหลือสิ่งมีชีวิตตัวน้อยตัวนี้เท่าที่ตัวเองพอจะทำได้ก่อน

“เฮ้อ เรื่องพุงนี้ก็ไว้คิดพุงนี้ แต่ตอนนี้แก็ไปอาบน้ำแล้วเปลี่ยนชุดเถอะเจต เดียวจะไม่สบายเอา”

มินก็เชื่อว่าจะเป็นคนใจไม่ใส่ระกำเสียที่ไหน กลับกันเธอเป็นคนที่ห่วงเพื่อนไม่แพ้ใคร มินหยิบผ้าเช็ดตัวให้เจ้าของ เจดพยักหน้าขอบคุณและรับมา จากนั้นมินค่อยหันไปหามุก

“ส่วนมุก แกริบกลับหอไปได้แล้ว เอร่อมไปด้วย”

มินยื่นร่มของตัวเองให้มุก

“ทำไมรีบไล่จัง ไม่อยากให้เราอยู่ด้วยเหรอ”

มุกเดินห่างออกมาเขย่าแขนอีกคน มินหันหน้าหนีเพราะรู้ว่าท่าที่ออกอ้อนหยอกเอน เป็นเพียงการแสร้งทำให้ชินก็เท่านั้น ซึ่งใช้ไม่ได้ผลกับมินเลยแม้แต่น้อย

“เอร่อมไป”

“โอ๊ย ไม่ต้องแล้วมั้ง เบื่อกขนาดนี้แล้ว”

“ตามใจ”

มินยกไหล่และหันหลังกลับ

“จะว่าไปตอนอยู่หอกับตอนอยู่ข้างนอกนี่ คนละแบบเลยนะเธอ”

พอมุกเห็นว่ามินทำที่เมนเฉย จึงเปลี่ยนวิธีเป็นการยั่วโมโหแทน

“ทำไม! ออกข้างนอกก็ต้องแต่งหน้าบ้างอะไรบ้าง มีปัญหาหรือไง”

“เปล่า จะบอกว่าตอนไม่แต่งหน้าน่ารักกว่า”

มุกยิ้มกว้างเมื่อแผนของตนเองสำเร็จ มินหน้านิ่งไม่ไหวติงต่อคำหวานของอีกคน ทั้งยังขมวดคิ้วยิ่งกว่าเดิม

“จะไปได้หรือยัง”

มินไม่นึกหลงตาม ทั้งยังง้างมือขู่จนมุกต้องรีบยกมือป้องกันตัวเอง

“อะ ๗ ไปก็ได้ ๗ ไว้เจอกันนะ”

มุกว่าและเดินออกจากห้องมาพร้อมกับเจด แต่ก็ไม่วายหัวเราะทิ้งท้าย
ที่ได้แกล้งอีกฝ่าย

“เมื่อไหร่จะไร”

เจดถามเสียงเรียบ เพราะไม่รู้ว่าสองคนนี้ไม่สนิทกันถึงขั้นนี้ตอนไหน
เจดก็คิดว่าตัวเองสนิทกับมินพอควรเพราะอยู่ห้องเดียวกัน แต่ไม่คิดจะพูดแบบนี้
กับมินเป็นแน่

“เปล่านี้ ก็แค่หยอกมินเล่น ๗”

“อ้อเหวอ”

เจดไม่ถามต่อ จากนั้นต่างคนก็ต่างเดินแยกกัน ช่วงเวลาอาบน้ำจะเป็น
ช่วงเวลาให้เจดทบทวนชีวิตตัวเองที่ผ่านมา อย่างล่าสุดนี้ที่ไม่รู้ว่านี่กับบ๊านอะไรถึง
อุ้มลูกแมวมารดด้วย พักหลังมานี้เธอทำอะไรโดยไม่ยังคิดหลายครั้ง ตั้งแต่ตัดผม
ตัวเองจนแห้ว เจดพยายามแก้แล้วแต่ก็แห้วเหมือนเดิม แม้มองเฝิน ๗ อาจจะ
ดูเท่ากัน แต่หากปล่อยผมและสังเกตดี ๆ จะเห็นได้ชัดว่าผมแห้ว หรือลู ๗ ก็ลูบ
หัวหรือจับผมนิรันดร์ แต่อีกฝ่ายไม่ว่าอะไร ปล่อยให้เจดเล่นผมอยู่แบบนั้น
ปลายนิ้วม้วนตามเกลียวผมหยักศก นิรันดร์เคยบอกว่าบางครั้งสภาพผมเธอก็
ขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ เธอชอบผมตัวเองตอนหน้าหนาว เพราะผมจะไม่ฟูเหมือน

ตอนหน้าฝน แต่ตอนหน้าร้อนผมจะพุงจนทำยทอยร้อนไปหมด แต่ไม่ว่าผมนิรันดร์ จะพุงหรือเป็นลอน เจดก็รู้สึกนุ่มทุกครั้งที่จับ เมื่ออาบน้ำเสร็จเจดก็มาคิดต่อว่า จะทำอย่างไรกับแมวดี้ หากจะขอความช่วยเหลือจากใครสักคน ซือนิรันดร์ก็ลอบเข้ามาในหัวเป็นชื่อแรก จึงเดินมายังหน้าห้อง 410 และเคาะประตู

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“หือ มาหาใคร”

เจดถอยหลังเล็กน้อยเมื่อคนที่เปิดประตูมาไม่ใช่นิรันดร์

“รันอยู่หรือเปล่าคะ”

คนที่เปิดประตูหันไปเรียกรัน เจ้าตัวนอนอยู่บนเตียงด้านในชั้นบน เมื่อนิรันดร์เห็นว่าใครมาหาจึงรีบปีนบันไดลงมา

“เอ่อ ว่างใหม่”

เจดไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องตื่นตื่นตอนที่พูด เป็นเพราะสายตาที่มองมาหรือรอยยิ้มที่นิรันดร์ส่งให้ จนเผลอคิดไปว่าไม่แปลกใจ หากจะมีเด็กชายคนหนึ่งเดินมาหาช่องทางติดต่อเพื่อสานสัมพันธ์

“ว่างนะ เจดมีอะไรหรือ”

“มานี่หน่อย เรามีอะไรให้ดู”

ปลายเท้าเบนไปอีกทางและเดินโดยไม่รอฟังคำถามของอีกฝ่าย ถึงกระนั้นนิรันดร์ก็เดินตามมา จนถึงหน้าห้องของเจด เมื่อเปิดประตูเข้าไป

ภาพที่เจตเห็นคือ เด็กผู้หญิงสองคนนั่งขนานข้างกล่องกระดาษลัง โอบอวลถือไม้
ขนไก่ล่อให้ลูกแมวดตะปบเล่น ส่วนมินกำลังถือโทรศัพท์บันทึกเหตุการณ์อยู่

“อ้าว รันจัง!”

เจตไม่รู้ว่าเพราะอะไรโอบอวลถึงเรียกรันแบบนั้น พอเริ่มรู้จักกันก็มีคำว่า
‘จัง’ ห้อยท้ายชื่อนิรันดร์ไปแล้ว แต่เจตก็คิดว่าน่ารักเหมาะกับนิรันดร์ดี

“นั่นลูกแมวเหรอ”

นิรันดร์ก็ใจอ่อนระทวยไม่ต่างกันเมื่อเจอลูกแมว เธอเดินเข้าไปใกล้ ๆ
ทำคางมองด้วยตาเป็นประกายจนเจตเห็นแล้วผลอยยิ้มตาม

“น่ารักจัง! ไปเก็บมาจากไหน เจตจะเลี้ยงไว้ที่นี้เหรอ”

นิรันดร์หันมาถาม

“เปล่า แค่ให้พักชั่วคราวเฉย ๆ”

มินที่ตกหลุมรักแมวดำไปอีกคนหันมาตอบ

“เราช่วยน้องไว้ไม่ให้ตกท่อ แต่เราไม่รู้ว่าหลังจากนี้ต้องทำยังไงต่อ
ถ้าปล่อยไว้ในโรงเรียนเหมือนเดิม เดียวมันก็ไหลลงท่ออีก”

เจตนั่งลงข้าง ๆ นิรันดร์ ก่อนจะสังเกตเห็นว่าสมาชิกในห้องหายไปหนึ่งคน

“ว่าแต่บูมบูมหายไปไหน”

“ไปซื้อนมแพะ”

มินตอบ

“หา? ซื้อให้ใคร แล้วตอนนี้เลยอะนะ”

“แม่วง”

เจดทำหน้าที่จน ก่อนที่นิรันดร์จะอธิบายให้ฟังว่า แมวไม่เหมาะกับการดื่มนมวัว เพราะจะทำให้มีปัญหาต่อระบบย่อยอาหารและท้องเสีย นมแพะจึงเหมาะกับลูกแมวมากกว่าในกรณีที่ไม่มีแม่แมว และมินอธิบายต่อว่านั้มนั้ยเป็นคนอาสาเดินออกไปซื้อนมแพะที่ร้านสะดวกซื้อเอง แม้เธอจะห้ามแล้วเพราะเป็นห่วงกลัวไม่สบายแต่อีกฝ่ายว่าไม่เป็นไร

“เดี๋ยวนะ เหมือนว่าแถวนี้จะมีศูนย์ช่วยน้องแมวอยู่”

นิรันดร์ว่าและหยิบโทรศัพท์มาค้นหาข้อมูล เธอกด ๆ ลาก ๆ บนหน้าจอโทรศัพท์อยู่ที่พักหนึ่งจนเจอ ‘เรื่อนมัชชาระ’ สถานพักพิงแมวจรจัดที่อยู่ใกล้โรงเรียนที่สุด เดินเข้าซอยไปไม่นานก็ถึง สำหรับคนที่ผ่านการเข้าค่ายค่ายแรมลูกเสือและเนตรนารี ต้องเดินทางไกลหลายสิบกิโลเมตรมาแล้ว ระยะเวลาแค่นี้นับว่าไม่ไกล นิรันดร์จึงติดต่อขอความช่วยเหลือ ทางสถานพักพิงยินดีรับลูกแมวดำช่วยเหลือและให้นำมาส่งได้ทุกเมื่อ ทุกคนจึงนัดแนะกันว่าจะนำลูกแมวไปส่งให้เรื่อนมัชชาระในวันพรุ่งนี้ เวลาผ่านไปไม่นานนั้มนั้ยก็กลับมาพร้อมกับนมแพะสองแพ็ก เจ้าตัวเตรียมผ้าขนหนูและเตาไฟฟ้าสำหรับอุ่นนมให้แมว เพราะอุณหภูมิมีผลต่อระบบย่อยอาหาร ต้องไม่ร้อนหรือเย็นเกินไป ก่อนป้อนนั้มนั้ยก็หยิบกระบอกลดนมมาดูนม และหยอดที่แขนตัวเองเพื่อให้แน่ใจว่านมไม่ร้อนจนแสบผิว จากนั้นก็

ซ็อนลูกแมวนอนคว่ำและบ๊อนนมผ่านกระบอกลีดดา ดูท่าทางเชี่ยวชาญและคล่องแคล่วในการเลี้ยงลูกแมวมานัก ลูกแมวเมื่อมีนมบ๊อนถึงปากก็รีบดูดใหญ่จนเสียงดังจ๊วบ ๆ พอนมหมดหลอดก็ร้องจะกินอีก คนบ๊อนก็บ๊อนแทบไม่ทัน เมื่อกินจนอิ่มแล้วก็เดินสำรวจทั่วห้องไม่เว้นแม้กระทั่งใต้เตียง เด็ก ๆ ก็กังวลว่ามันจะไม่ออกมาจนต้องกวักมือร้องเรียกกันใหญ่ บุ่มบู่ยใช้ก้อนใหม่พรมเป็นของเล่นล่อให้มันออกมา โชคดีที่มีประกาศจากเสียงตามสายว่าจะไม่มีการตรวจหออในวันนี้เนื่องจากฝนตกหนัก ทุกคนจึงพากันร้องเฮ เพราะจะได้มีเวลาเล่นกับลูกแมวทั้งคืน มินคอยเตือนไม่ให้เพื่อน ๆ จับแมวมากเกินไป กลัวว่ามันจะเฉามือตาย แต่กลายเป็นแมวดำตัวนี้เองที่เดินหาความอบอุ่นจากมนุษย์

“ตั้งชื่อน้องว่าอะไรดี—”

โอปอลว่า แต่ถูกมินขัดไว้เสียก่อน

“เราจะไม่ตั้งชื่อมันเด็ดขาด ไม่งั้น...เราจะผูกพัน”

มินเอ่ยเสียงอ่อน ทุกคนพากันทำหน้าซีมตาม เจดไม่คิดเลยว่าตัวเองเป็นคนรักแมว ไม่เคยคิดเลยว่าแมวจะน่ารักน่าเอ็นดู พอบอกว่ามันเป็นสัตว์น่ารักที่อำมหิตและหยิ่งยโส แต่วันนี้เจดเปลี่ยนความคิดทุกอย่างที่เคยมีต่อแมวกลายเป็นว่าเธอไม่ยากให้วันพรุ่งนี้มาถึงเลย

#15 ผูกพันแลต้องลา

เวลาเก้าโมงครึ่งของเช้าอีกวัน เจด โอบอล มิน บุ่มบู่ย นิรันดรและมุกนัดหมายกันเสร็จสรรพ เริ่มตั้งแต่วิธีการขนย้ายแมวออกจากหอพักโดยไม่ให้มีคนจับได้ เริ่มจากเอาลูกแมวใส่ไว้ในกระเป๋าเป้ก่อนและเมื่อพ้นประตูโรงเรียนค่อยย้ายมาใส่ในตะกร้ามีฝาปิดของบุ่มบู่ย จากนั้นนิรันดรก็เป็นคนนำทุกคนไปยังเรือนมัทซาระะ เจดเศร้าไม่ต่างจากคนอื่นที่ต้องลาแมวตัวน้อย เสียหายที่เธอแอบตั้งชื่อมันไปแล้วว่า 'เจ้าถ่าน' แต่หากลูกแมวเจอเจ้าของที่พร้อมเลี้ยงมันและดูแลเอาใจใส่มันอย่างเต็มที่ก็เป็นเรื่องที่ดีกว่า ทั้งหกเดินเข้ามาในที่ที่ไม่คุ้นเคย จึงตื่นตาดันใจกับการสำรวจพื้นที่ใหม่ ทั้งตึกแถว ร้านรวง เลหลังและจุดชมวิวดิ่งดูดูสายตาดูใจไม่ได้ที่จะหยุดแหวะดู บางครั้งมินก็แหวะถ่ายรูป เจดเชื่อว่ารูปที่มินถ่ายวันนี้เกิน 30 รูป มีเยอะกว่ารูปถ่ายตัวเองทั้งชีวิตที่มีอยู่ในโทรศัพท์เจดตั้งแต่วันที่พ่อแม่ซื้อโทรศัพท์ให้ นอกจากรูปเดี่ยวแล้วยังมีรูปหมู่ ทุกครั้งที่เดินผ่านร้านใดที่มีกระจกมินก็จะให้เพื่อนทุกคนหยุดเพื่อถ่ายรูปพวกเขาที่สะท้อนผ่านกระจก จนเจดผลอนึกไปว่าตัวเองกำลังมาเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนอยู่ ทั้งที่บุ่มบู่ยหัวตะกร้าที่มีเจ้าถ่านขนสีดำไปมา จากที่ใช้เวลาเดินทางไม่นานก็ลวงเลยไปเกือบชั่วโมงกว่าจะมาถึงจุดหมาย

ภาพของเรือนมัทซาระะในหัวเจด เป็นภาพของบ้านทรงไทยทำจากไม้ตัวบ้านยกสูง มีม่านนั่งเรียงรายอยู่ตามใต้ถุนและบันได ส่วนผู้ดูแลเป็นหญิงแก่ผมหงอกทั้งหัว สวมเสื้อคอกระเช้าไม้เท้าคู่ใจ แต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจดตอนนี้เป็นที่ตึกแถวสามชั้นไม่รวมคาดฟ้า ตึกทาดด้วยสีส้มสดใส หน้าร้านประดับด้วยต้นไม้เงินอยู่หลายกระถาง มีชามน้ำและอาหารวางอยู่ นิรันดรเปิดประตูเข้าไปคนแรก

ทักทายเจ้าหน้าที่ตรงเคาน์เตอร์ ก่อนที่เขาจะเดินไปยังหลังร้านและเดินกลับมาที่
เจ้าหน้าที่อีกคน บุ่มบุ่มยกตะกร้าให้เจ้าหน้าที่ดู พวกเขาหนีไปที่หลังร้านอีกครั้ง
พร้อมลูกแมวดำ ทั้งให้เด็กหกคนยืนรออยู่หน้าเคาน์เตอร์อย่างไร้จุดหมาย ไม่รู้ว่า
หมดหน้าที่พวกเธอแล้วหรือต้องทำอะไรต่อ เจดจึงกวาดตาสำรวจโดยรอบ
มีทั้งชั้นวางอาหารแมว อุปกรณ์การเลี้ยงแมว ทั้งที่นอน ของเล่น เตียงที่ทำจากลัง
กระดาษไว้ให้แมวฝนเล็บ ทราายกลบอุจจาระ กระบะทราย ที่ตักทรายและอื่น ๆ
อีกมากมาย ราคาของแต่ละชิ้นก็เกินกว่าที่เด็กไม่มีเงินเดือนแบบเจดจะซื้อไหว
จะเลี้ยงแมวสักตัวใช้เงินไม่น้อย นอกจากข้าวของจำเป็นในการเลี้ยงแมวแล้วก็มี
ป้ายขอบคุณผู้บริจาคหรือผู้ช่วยเหลือสถานพักพิงแห่งนี้ เจดคงจะไม่ได้สนใจมาก
หากไม่ได้คุ้นชื่อของใครคนหนึ่งเข้า

‘ขอขอบคุณผู้อุปถัมภ์ คุณหญิงรัชวินท์ สิริรัตนกุล’

“ชื่อคุณจิง”

โอปอลทักเหมือนอ่านใจเจดออก

“ก็คนก่อตั้งโรงเรียนเราไงยัยบ๊อง”

มินกล่าวเสียงเรียบ ไม่ได้นึกตำหนิ ทั้งเจดและโอปอลต่างก็เลิกคิด
เจดจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าผู้อำนวยการหรือผู้ก่อตั้งโรงเรียนชื่ออะไร วิสัยทัศน์ไม่เคยจำ
ทั้งที่ต้องท่องทุกเช้า ได้แต่ฟังผ่านหูและพูดตามนักเรียนที่นำท่อง เจดไม่รู้ว่าเรื่อง
เหล่านี้มีประโยชน์ให้จำอย่างไร เธอไม่รู้ว่ามันไปรู้เรื่องพวกนี้มาจากไหน

“นี่ไม่ได้ดูคลิปที่เขาเปิดให้ดูตอนปฐมนิเทศหรอก”

โอบอลยกไหล่และยิ้มแหย ๆ

“คุณหญิงท่าทางจะรักแมวน่าดู มีรูปที่เขาถ่ายมีแมวนั่งอยู่บนตักด้วย”

นิรันดร์ไม่พูดเปล่า หยิบโทรศัพท์ให้ดูรูปในโทรศัพท์ที่เพิ่งค้นหาค้นหน้า เป็นภาพถ่ายสีที่ซีดพอควรของหญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง รูปร่างผอม ผมสั้น ใบหน้าตบ แต่งหน้าเข้ม แต่งตัวเหมือนนางแบบยุคก่อนพ่อแม่เจตเกิด บนตักมี แมวดำจ้องมาที่กล้องด้วยตาสีเขียวโพลน

“ทำไมแมวดาสีเขียวแบบนั้น”

มินถาม

“เราน่าจะเป็นเพราะแสงแฟลช”

บูมบูยตอบ

“แล้วตอนนั้นเขายังมีชีวิตอยู่ไหม”

สิ้นคำถามของเจตทั้งกลุ่มก็เงียบไปขณะหนึ่ง เจตมองด้วยสายตาล้อกแล่กพลางสงสัยว่าเธอถามอะไรที่ดูโง่หรือเปล่า แต่ไม่นานมินก็พูดออกมา

“ถ้าถามว่ามีชีวิตอยู่ไหมก็น่าจะอนุมานได้ว่าไม่มีแล้ว แต่ถ้าถามว่าเสียชีวิตตอนไหนไม่มีใครรู้หรอก”

“ทำไม เป็นความลับทางราชการหรือ”

โอบอลถามแทนเจต

“ก็อยู่ ๆ คุณหญิงก็หายตัวไปนะสิ”

“หา”

มีเพียงของเสียงโพลคนเดียวท่ามกลางความเงียบวังงัน คล้ายว่าคนที่เหลือจะรู้อยู่แล้ว จึงมีเพียงเจดและโพลที่เบิกตากว้างมองป้ายผู้อุปถัมภ์กับมินสลับกััน

“ผ่านมาตั้ง 20 กว่าปีแล้วทุกวันนี้ยังหาไม่เจอเลย ถ้าเทียบอายุตอนนี้ก็ 70 กว่าปีแล้ว คิดว่าก็คงจะ...”

“น้องใช้นมแพะยี่ห้อไหนบ๊องลูกแมวคะ”

ระหว่างที่มินกำลังจะอธิบาย เจ้าหน้าที่คนเดิมก็เดินกลับมาพร้อมคุณแม่เจ้าถ่านไว้แนบอก บุ่มบู่ยจึงหยิบนมแพะที่ตัวเองพกมาให้ดู เจดไม่นึกว่าบุ่มบู่ยจะพกมาด้วย แต่ก็ไม่แปลกใจกับบุ่มบู่ย คนที่มีทั้งเตาไฟฟ้า มีดโกน ไม้ขีดไฟหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ที่เหมาะกับการเดินป่ามากกว่าอยู่ในห้องพักของเด็กนักเรียน เป็นคนที่พกอะไรที่ ‘เผื่อว่าจำเป็น’ หรือ ‘ต้องใช้’ เสมอ

“เอาไปเลยก็ได้ค่ะ”

บุ่มบู่ยว่าและยื่นกล่องนมแพะที่มีทั้งหมดให้เจ้าหน้าที่

“ได้เลยเหรอกคะ ขอขอบคุณค่ะ”

“สู้ใหม่คะว่าช่วยเขาไว้แล้วเขาจะนำโชคมาให้ค่ะ”

เจ้าหน้าที่ยิ้ม เจตคิดว่าเป็นโชคของมันมากกว่าที่มีคนมาช่วยไว้ พวกเธอมีเวลาคู่หนึ่งในการรำล่าเจ้าถ่าน ก่อนที่มันจะต้องพักผ่อนเพราะร่างกายอ่อนเพลียและขาดสารอาหาร ไม่รู้ว่าก่อนที่จะเจอเจตมีอาหารอะไรตกถึงท้องมันบ้าง เจ้าหน้าที่อีกคนเชิญชวนให้หึ่งหกขึ้นไปข้างบน เพราะชั้นสองจะเป็นพื้นที่ให้บุคคลภายนอกเข้ามาเล่นและให้อาหารแมวได้ ทุกคนไม่รอช้าจึงเดินขึ้นไปยังชั้นสอง เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ถึงกับสับสนกับบรรยากาศความน่ารักของบรรดาแมวที่อยู่ในห้องนี้ เจตกล้าพูดได้เลยว่าตัวเองกลายเป็นทาสแมวโดยสมบูรณ์ แมวส่วนใหญ่ในนี้เป็นแมวที่เริ่มโตแล้ว ไม่ใช่ลูกแมวแบบเจ้าถ่าน เจ้าหน้าที่บอกว่าแมวที่อยู่พื้นที่นี้จะเป็นแมวที่สุขภาพแข็งแรง เป็นมิตรและเชื่องกับคน ทุกคนสามารถจับลูบหรือเล่นกับมันโดยไม่ต้องกังวลว่ามันจะกัด แม้เจ้าหน้าที่จะพูดแบบนั้นแต่ทุกคนก็ไม่กล้าเดินไปจับมันเลย ได้แต่รอให้มันเดินมาหรือใช้ของเล่นล่อให้มันเล่นด้วย

แมวอาจไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่หยิ่งโหดเสียทีเดียว เจตมองอีกแง่ว่าพวกมันเป็นสัตว์ที่ระมัดระวังตัวต่างหาก เพราะมันไม่รู้ว่าคนจะมาทำร้ายมันหรือไม่ ทำให้เจตนี้ยกย่องไปถึงตอนอยู่ที่บ้าน พ่อเกลียดแมวยิ่งกว่าอะไรดี แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเกลียด สวนหลังบ้านจะมีไม้ด้ามยาววางไว้เสมอเพื่อคอยไล่แมวที่เล็ดลอดเข้ามาในสวน พ่อไม่ชอบที่มันมาถ่ายสร้างอาณาเขตหรือมาล่านกที่ทำรัง สวนหลังบ้านเป็นที่โปรดของพ่อ เพื่อจะชมนกชมไม้และคอยเฝ้าระวัง สิ่งที่พ่อเคยบอกเจตอาจไม่ใช่เรื่องจริงทั้งหมด อย่างน้อยครั้งนี้เจตก็รู้ว่าแมวไม่ได้หยิ่งเสมอไป เพราะแมวในสถานพักพิงพวกกันเอาสีข้างมาถูกับตัวเจต เมื่อลูบไปตามขนอ่อนนุ่มไล่ตั้งแต่หัวจนไปถึงหาง บางตัวหางยาว บางตัวหางกุด บางตัวหางหักที่ปลาย บางตัวหางโค้งหักศอก มันคลอเคลียร้องอ้อนให้เจตเกาตามไม่ห่าง ส่งเสียงครางในลำคอเหมือนหมอน้ำเดือดปุด ๆ เพื่อน ๆ ต่างเรียกเจตว่าตัวดูดแมว เพราะแมวดู

จะชอบเล่นกับเจด มีแมวตัวหนึ่งขึ้นมาบนตักและหลับไปเลย จนเจดไม่กล้า
ขยับตัวไปไหน เธอสะกิดนรินทร์เพื่อขอความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่ายกลับขำด้วย
ความเอ็นดูแทน

“เขาชอบเจดนะ”

นรินทร์ว่าและยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่าย

“ขอถ่ายรูปหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ”

นรินทร์ขยับเข้ามาใกล้จนไหล่ชนกัน เจดไม่ได้สนใจเลยว่ารูปที่นรินทร์
ถ่ายออกมาแมวจะน่ารักแค่ไหนหรือหน้าเธอจะหลุดหรือไม่ สนใจแต่ว่าอะไรที่
ทำให้นรินทร์มีกลิ่นหอมสดชื่นเหมือนดอกไม้ ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นของน้ำยาปรับผ้านุ่ม
กลิ่นแชมพู กลิ่นสบู่ กลิ่นน้ำหอมหรือเป็นกลิ่นเฉพาะตัวของนรินทร์

“รินอยากเลี้ยงแมวไหม”

เจดชวนคุยเพราะยังไม่อยากให้นรินทร์เขยิบออกไปไหน อีกฝ่ายพอฟัง
คำถามก็ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบ

“ก็อยากเลี้ยงนะ แต่ว่าเจ้าพวกนี้มีมันอายุสั้นกว่าเรามาก เราไม่รู้ว่าจะ
ทำใจได้ไหม ถ้ามันตายก่อนเรา”

นรินทร์เล่าว่าก่อนเธอจะเกิด พ่อกับแม่เคยเลี้ยงสุนัขพุดเดิลสีขาวเพศเมีย
ตัวหนึ่ง ทั้งคู่รักมันมากเหมือนว่ามันเป็นลูกของพวกเขา แต่เพราะอายุขัยและ

โรคประจำตัวมัน ซีวิตจึงลุ่ม ๆ ดอน ๆ ต้องเข้าโรงพยาบาล คอยรักษามันอยู่บ่อยครั้งและรักษาเป็นระยะเวลาานาน เมื่อสุดท้ายที่จะยื้อชีวิตได้แล้วมันก็จากไป พ่อแม่ของเธอยากจะทำใจได้ และไม่คิดจะเลี้ยงสัตว์อีกเลย เพราะไม่อยากให้สัตว์ตัวอื่นมาแทนที่มัน ต่อมาพ่อแม่ก็มีเธอ และคิดว่าเธอเป็นสุนัขกลับมาเกิด เพราะมีปานดำที่ฝ่าเท้าของซ้ายเหมือนกับสุนัขตัวนั้นที่อุ้งเท้าสีชมพูของมันมีรอยดำที่เท้าซ้ายด้านหลัง พวกเขาจึงตั้งชื่อเธอว่านิรันดรเพื่อที่ว่าจะไม่ได้จากไปก่อน พวกเขาเหมือนกับสุนัขตัวนั้น

“พ่อกับแม่เลยชอบแมวตลอดเลย ว่าเราเป็นหมาเขากลับมาเกิด”

เธอเอื่อยและหัวเราะเล็กน้อย เจตเห็นแล้วก็ยิ้มตาม เมื่อถึงเวลาเที่ยงวัน ก็เริ่มหิว ทุกคนจึงต้องพากันกลับอย่างนึกเสียดาย ละแวกนี้มีร้านอาหารอยู่มากมายจนเลือกไม่ถูกว่าจะไปหยุดที่ร้านไหน เพราะแต่ละคนก็ชอบกินไม่เหมือนกัน ทางที่ลงตัวที่สุดเห็นจะเป็นร้านอาหารตามสั่ง เจตสั่งอาหารที่หากินง่าย เช่น ข้าวผัด แม่เคยบอกว่าร้านไหนทำข้าวผัดไม่อร่อยอย่าไปกินร้านนั้น เพราะข้าวผัดเป็นอาหารมาตรฐาน ที่ทำง่ายที่สุดในร้านตามสั่ง ‘ถ้าของง่าย ๆ แค่นี้ ยังทำไม่อร่อยก็ไม่ต้องทำอะไรกันแล้ว’ แต่ข้าวผัดไม่ใช่อาหารที่เจตโปรดปรานที่สุด อาหารที่เจตโปรดปรานอย่างตั้มยำไข่ว่าจะทำอร่อยทุกร้าน บางร้านขาดเปรี้ยว บางร้านทำหวานเกิน เธอชอบตั้มยำที่เป็นแกง มากกว่าก๋วยเตี๋ยวตั้มยำ แกงร้อนกินกับข้าวสวยอร่อยที่สุด ถึงจะเป็นอาหารโปรดปราน แต่กินคนเดียวไม่เคยหมด เพราะเป็นอาหารที่มักกินกับครอบครัว กินคนเดียวแล้วเหลือก็เสียดายที่จะทิ้ง นึกแล้วก็อยากกลับบ้านไปกินตั้มยำร้านประจำ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะตัวเองพร้อมจะกลับเมื่อไร หรือพ่อกับแม่พร้อมจะมารับเธอตอนไหน

ทั้งหกใช้เวลาเกือบชั่วโมง จนข้าวเม็ดสุดท้ายหมดจาน น้ำหยดสุดท้ายหมดแก้ว เพื่อนคนหนึ่งก็เรียกพนักงานให้คิดเงินและแยกกันจ่ายเสร็จสรรพ จากนั้นทุกคนก็ลุกขึ้นเดินย่อยขมนั่นขมนี่ บางชอยเดินเข้าไปก็รู้สึกเหมือนตัวเองหลงยุคไปสมัยพ่อแม่วัยรุ่น บ้ายร้านเป็นตัวบ่งบอกว่าร้านนี้อยู่มานานแค่ไหน ในยุคที่ไม่ว่าใครก็มีกล้องจากโทรศัพท์ ร้านถ่ายรูปพยายามสร้างจุดขายให้ตัวเอง ด้วยการมีบริการเช่าชุดตามแบบละครย้อนยุค รับล้างฟิล์ม มีกล้องฟิล์มให้เช่าและขายฟิล์มถ่ายรูป และอีกร้านประเภทหนึ่งที่เจตแทบไม่เห็นละแวกบ้านแล้วคือ ‘ร้านเช่ามังงะ’ โอบอลหยุดยืนอยู่ที่ร้านนั้น พยายามมองเข้าไปในกระจกว่ามีคนอยู่หรือเปล่า แต่นอกจากพนักงานบนเคาน์เตอร์แล้วก็ไม่เห็นใครเลย เธอจึงชวนเพื่อนทุกคนเข้าไปในนั้น เจตไม่ค่อยได้อ่านหนังสือการ์ตูนเท่าไร เคยแต่ยืมเพื่อนอ่าน เพราะแม่มองว่าหนังสือการ์ตูนพวกนี้ไร้สาระ เจตจึงไม่ยกนิกภาพเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอแอบซื้อขึ้นมา

“สวัสดิ์คะ”

โอบอลเอ่ยทัก พนักงานตรงเคาน์เตอร์เป็นเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งเหมือนถูกใช้ให้มานั่งเฝ้าร้าน เพราะเจ้าตัวไม่ได้สนใจพวกเธอขนาดนั้น นอกจากเงยหน้าขึ้นมามองและก้มหน้าอ่านการ์ตูนต่อ โอบอลไล่หามังงะตามชั้นหนังสือไปเรื่อย เจตที่ไม่คร่ำหวอดเรื่องนี้นัก ก็เดินตามเพื่อนเหมือนตัวเองเป็นนักท่องเที่ยว ส่วนโอบอลเป็นไกด์ บางเล่มก็เก่าจนกระดาษเหลือง กระดาษเปื้อย สีปกลอก บางเล่มตีพิมพ์ตั้งแต่ตอนที่เจตยังไม่เกิด โอบอลนอกจากจะเป็นไกด์แล้ว เธอยังเป็นนักการขายอีกด้วย คอยถามเพื่อนว่าสนใจเรื่องแนวไหนเจ้าตัวก็จะแนะนำให้

“นี่เป็นมังงะวายยุคหลุมดำหรือเปล่าเนี่ย”

โอบอลหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมา และพลิกดูปีที่พิมพ์ก็ถึงกับถลึงตา ก่อนจะอธิบายให้เพื่อนฟังเกี่ยวกับยุคหลุมดำของมังงะยาโอโย ในช่วงเวลาหนึ่ง สื่อชายรักชายเป็นสิ่งต้องห้ามประหนึ่งยาเสพติด ไม่ว่าจะผลิต ชายหรือเสฟ ก็ล้วนเป็นที่เฟื่องเงิงของคนในสังคม บางคนถูกประณามต่อว่า การซื้อชายเป็นเรื่องยากลำบาก ร้านหนังสือที่มีหนังสือประเภทนี้บางร้านถูกกวาดล้าง บางสำนักพิมพ์ประกาศว่าจะไม่รับตีพิมพ์หนังสือประเภทนี้เด็ดขาด งานขายหนังสือบางงานแสดงออกอย่างชัดเจนว่าต่อต้าน และเมื่อกาลเวลาผันเปลี่ยนไป กลายเป็นว่าสื่อชายรักชายมีเกลื่อนกลาดทุกร้านหนังสือ และตกมาอยู่ในมือของโอบอล

“เราควรถามเขาใหม่ว่าถ้าจะเช่าต้องทำยังไง”

มินเหลียวไปมองเด็กที่นั่งตรงเคาน์เตอร์ ทุกคนจึงเดินกลับไปถาม ซึ่งการเช่าหนังสือต้องสมัยเป็นสมาชิกก่อนถึงจะเช่าได้ นอกจากนี้ยังมีบริการ เครื่องดื่มเพื่อนั่งอ่านในร้านได้อีกด้วย โอบอลกับมุกจึงสมัครเป็นสมาชิก ร้านหนังสือ ระหว่างรอเพื่อน คนที่เหลือก็เดินผ่านประตูหลังเข้าไปอีกห้อง เพื่อหาที่นั่งและสั่งเครื่องดื่ม ดูแล้วคล้ายกับว่าเป็นคาเฟ่ที่มีหนังสือให้อ่านมากกว่าจะเป็นร้านเช่าหนังสือการ์ตูนทั่วไป

“เพิ่งมาครั้งแรกเหอะคะ”

พนักงานถาม ระหว่างชงเครื่องดื่มไปด้วย

“คะ เห็นว่ามีร้านเช่าหนังสือการ์ตูนเลยแวะมาดูคะ”

มินตอบแทน พอพนักงานฟังคำตอบก็ยิ้มแก้มปริ พร้อมอธิบายว่าเขาเป็นหลานเจ้าของร้านเช่ามังงะแห่งนี้ เมื่อลุงของเขาซึ่งเป็นเจ้าของร้านเสียชีวิตก็ไม่มีใครรับช่วงต่อ เขาจึงมาสานต่อธุรกิจนี้แทนเพราะเสียตายน่าจะต้องขายร้านนี้ แต่ธุรกิจเช่าหนังสือในยุคนี้เป็นเรื่องยาก บางร้านก็เริ่มล้มหายตายจากไม่ต่างกับธุรกิจเช่าแผ่นภาพยนตร์ จึงพยายามปรับรูปแบบเป็นคาเฟ่ ให้บริการทั้งหนังสือ เครื่องดื่ม และพื้นที่ให้คนมานั่งทำงานหรืออ่านหนังสือ

“แล้วอายุเท่าไรกันเธอคะ”

“16 คะ อยู่ม.4”

นรินทร์ตอบ

“หืม โรงเรียนอะไรคะ ม.ช.ร. หรือเปล่า”

“คะ”

เจดไม่รู้จะพูดอะไร เพราะมินพูดแทนแล้วก็พยักหน้าแทน เจ้าของร้านยิ้มกริ่มดีใจ เพราะนึกไว้ไม่ผิดที่เป็นเด็กโรงเรียนนี้ เขาตั้งใจว่ากลุ่มเป้าหมายจะเป็นเด็กแบบพวกเธอและผู้ใหญ่ที่ยังสนใจมังงะเก่าอยู่ แต่พวกผู้ใหญ่ไม่ค่อยแวะเวียนมาบ่อยนัก ส่วนใหญ่มักมาช่วงวันหยุดและจะแค่ตอนเย็นและตอนคืน หากดึงดูดกลุ่มเป้าหมายเช่นเด็กอาจจะหวังผลได้มากกว่า เพราะเด็กมีสิ่งี่เรียกว่ากระแสในโลกออนไลน์ ชวนเพื่อนฝูงหรือคนรู้จักมาที่นี้ได้ เขาว่าตอนนี้อยู่ในช่วงปรับปรุงร้าน ลองทำนั่นทำนี่ไปเรื่อย พอเจ้าของร้านทำเครื่องดื่มจบครบทั้งสี่คนก็กลับมานั่งที่โต๊ะ

“เหมือนร้านก็พยายามปรับตัวอยู่นะ”

มินพูดเบา ๆ

“ใช่ ถ้าจะให้เปิดเป็นร้านเช่าอย่างเดียวน่าจะไปได้ต่อยาก เลยต้องเปลี่ยนรูปแบบให้เข้ากับยุคสมัยด้วย เดี่ยวนี้มีคู่แข่งเยอะ ทั้งร้านหนังสือในห้างร้านออนไลน์ไหนจะพวก E-Book อีก”

เจดกระซิบ แต่นึกแล้วก็ขมลูกเกรียวเมื่อนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่ตัวเองพูดมาอยู่ในเนื้อหาวิชาเศรษฐศาสตร์ที่ตนเกลียดนักเกลียดหนา แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเจดต้องใช้มันในอนาคต เวลามันผ่านไปพักหนึ่งโพลและมุกก็กลับมาพร้อมหนังสือคนละเล่มสองเล่ม และนั่งอ่านตอนนั้นเลยจึงเป็นช่วงเวลาต่างคนต่างอยู่ มินนั่งแต่งรูปในโทรศัพท์ บุ่มบู่แวะไปนั่งคุยกับเจ้าของร้าน นรินทร์เดินไปหยิบหนังสือจากชั้นมาอ่าน เจดไม่รู้จะทำอะไรจึงหยิบสมุดเขียนเล่นที่พกมาออกจากกระเป๋า และเขียนเล่าถึงแมวดำในจินตนาการของตนเอง

หากเจดจะเลี้ยงแมวส์กตัว แน่ใจว่าต้องเป็นแมวสีดำ และจะตั้งชื่อมันว่าถ่าน อายุขัยของแมวในโลกความจริงนั้นแสนสั้น แต่หากมันที่ไว้ในความคิดมันจะคงอยู่ตลอดไป เจดจะให้เจ้าถ่านเป็นแมวมอมตะ แต่การเป็นอมตะก็ทรมาน หากมันต้องเห็นเจ้าของตายก่อน จึงคิดว่าถ้าเป็นวงจรชีวิตเหมือนก้อนถ่านที่เกิดมาขานสีดำ แต่เมื่อแก่ตัวเข้า ขนเริ่มเป็นสีแดงเหมือนถ่านที่เผาไหม้ และเมื่อมันสิ้นชีวิตขนก็จะแปรเปลี่ยนเป็นสีขาว ก่อนที่มันจะสลายกลายเป็นผุยผง และกำเนิดขึ้นใหม่เป็นแมวดำเหมือนเดิม คล้ายนกฟีนิกซ์ คิดแบบนี้แล้วเจดก็น่าสนุกดี ขณะที่เจดกำลังเขียนขยุกขยิกอยู่นั้นนรินทร์ก็ละลายตาจากหนังสือมามองเจดที่นั่งตรงข้ามตน

“เขียนอะไรอยู่หรือเจต”

“หืม”

เจตขานรับแต่ก็ยังไม่วางมือจากสมุด

“การบ้านหรือ”

“เปล่า แค่เขียนเล่น ๆ นะ”

“งั้นเราขออ่านได้ไหม”

นิรันดร์พยายามชะงักมองแต่เจตรีบปิดสมุดเสียก่อนด้วยความเขินอาย และกลัวว่าเรื่องที่เขาเขียนจะดูน่าขัน เมื่อนิรันดร์เห็นปฏิกริยาตอบกลับเช่นนั้น ก็เผลอทำหน้าหงอยขึ้นมาเหมือนสุนัขหูลู่หางตก เจตเห็นแล้วใจอ่อนจึงตอบเสียงอ้อมอ้อม

“ไว้...เขียนเสร็จแล้วเราเอามาให้อ่านแล้วกัน”

พอนิรันดร์ได้ยินดังนั้นจึงกลับมายิ้มร่าดังเดิม

“ได้เลย ไว้เราจะรออ่านนะ”

เมื่อตะวันเลยคล้อย เมฆฝนเริ่มลอยมา มินสัมผัสได้ว่าฝนจะตกในไม่ช้า เตือนเพื่อนที่เหลือให้พากันกลับโรงเรียนได้แล้ว ทุกคนจึงพากันลุกออกจากร้าน เข้ามั่งงะ เดินย้อนไปตามเดิมที่เคยเดินผ่านมา แต่แล้วฝนเจ้ากรรมก็ตกมาระหว่างทาง เด็กทั้งหกจึงต้องรีบวิ่งหาที่ร่มไปยืนอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง แต่ยังคงเปาะเปาะไม่แรงมาก ทุกคนจึงหิบริมของตัวเองขึ้นมาทาง... ยกเว้นเจต เธอเปิดกระเป๋า สะพายตัวเองดูก่อนจะยกหน้าขึ้นมาเหลียวซ้ายแลขวาและมาหยุดตรงที่นิรันดร์

“มีอะไรหรือเจด”

นิรันดร์ที่สับเข้ากับแววตาตื่นตระหนกของเจดพอดีตาม อีกฝ่ายกลืนน้ำลายอีกหนึ่งและเอ่ย

“เรา... ลืมเอาร่มมา”

เพื่อนทุกคนหันมามองเจด เพราะไม่คิดว่าหน้าฝนแบบนี้จะยังมีคนลืมพกร่ม

“จนได้นะแกเนี่ย”

มุกเด้ดเบา ๆ

“เดี่ยวเจดใช้ร่มคันเดียวกับเราก็ได้ ฝนน่าจะไม่ได้ตกแรงมาก”

นิรันดร์เสนอและดึงแขนเสื้อเจดให้มาอยู่ใกล้กัน

“เฮ้ย อย่าพูดดิ”

มินรีบหันขวับไปหาคนพูด เพราะกลัวว่าจะเป็นลางไม่ดีทำให้ฝนตกแรงขึ้น นิรันดร์หัวเราะเล็กน้อย เมื่อทุกคนพร้อมแล้วจึงพากันก้าวรุ่มเดินออกจากร้าน เจดขอเป็นคนถือร่มให้นิรันดร์เองเพราะเธอตัวสูงกว่า ไม่อยากให้อีกฝ่ายลำบากถือให้เธอ แม้ระหว่างทาง ใหญ่เจดจะเปียกเล็กน้อย แต่นิรันดร์ก็คอยกอดแขนเธอไว้ไม่ยอมให้เปียก ทั้งคู่มั้มและหัวเราะด้วยกัน จากฝนที่ดูน่าหงุดหงิดก็ทำเจดมีความสุขได้ ครั้งนี้เจดจึงยอมให้อภัยฝนหนึ่งวัน เด็ก ๆ รีบย่ำน้ำแข่งกับสายฝน จนกระทั่งกลับถึงโรงเรียนโดยสวัสดิภาพ

แน่นอนว่าทุกคนยังคิดถึงเจ้าถ่าน โอบอลนั่งวาดรูปเจ้าถ่าน มินยังดูรูป และวิดีโอที่ตัวเองถ่ายมัน บุ่มบึ้ยหีบใหม่พรมสีดามาถักเป็นอะไรบางอย่างที่ใครก็เดาได้ว่าเป็นเจ้าเหมียวสีด้า ส่วนเจตหีบขนเจ้าถ่านที่เก็บได้ตามผ้าเช็ดตัวมาแปะบนสมุดด้วยเทปใส ได้เวลาที่เจตจะกลับมาสู่โลกความจริง กลับมายังจุดเดิม เจตยังต้องดำเนินชีวิตต่อไป เพราะชีวิตมีเรื่องให้เศร้า อลमानและปั้นปูนยิ่งกว่าแมวไม่อยู่แล้ว เจตเปิดกระเป๋าสะพายใบเดิมเพื่อเก็บสมุด มงรุ่มที่นอนอยู่ในนั้นไม่เคยไปไหนก่อนจะรูดซิปปิด เธอรู้มาตลอดว่ามันอยู่ในนั้น... มีแต่เพื่อนที่ไม่รู้ เจตกลับเข้ามาในถ้ำพลางคิดกับตัวเองว่าทำแบบนี้ไปทำไม เจตทำผิดพลาดอย่างใจรู้ทั้งรู้ว่าตัวเองพกร่มมาในกระเป๋าสะพาย แต่กลับโกหก เกิดจากห่วงหนึ่งในความคิดว่า หากเธอขอยุ่ได้ร่วมเดียวกับนิรันดร์จะเป็นอย่างไร เหมือนกับการทดลองวิทยาศาสตร์ เจตคิดว่ามันเป็นเพียงแค่การลองใจ แต่เจตก็ไม่รู้ว่าที่ทำอยู่นี้คือลองใจนิรันดร์... หรือลองใจตัวเอง และสุดท้ายผลลัพธ์มันคืออะไร เธอคิดไม่ออกจนไม่อยากคิดแล้ว นึกแล้วเจตก็คิดว่าตัวเองโง่เขลาเหลือเกิน ที่ทำอะไรแบบนี้ หวังว่ามันจะเป็นเพียงแค่ห่วงหนึ่งของความคิดและก็หายไปอย่าได้เกิดขึ้นอีก

ในคืนหนึ่งทีคล้ายว่าจะปกติ หากไม่ติดตรงที่ว่าเจตรู้สึกอึดอัดไม่สบายตัว เหมือนกำลังถูกเบียดถูกบีบรัดจนต้องลืมหายใจขึ้นมาดูโดยรอบ แต่ท่ามกลางความมืดรอบเตียงนี้กลับมีเพียงใบหน้าของคนคนหนึ่งที่เจตเห็นชัดเจนว่ากำลังนอนเบียดอยู่ข้างกัน คือใบหน้าของนิรันดร์

“จ..รัน เข้ามาทำอะไร”

เจดเอ่ยเสียงตะกุกตะกัก แต่นิรันดร์กลับหัวเราะคิกคักและเบียดเข้ามาใกล้กว่าเดิม เธอต้องถอยจนหลังชนกับผนังห้อง

“ด..เดี่ยว เธอจะทำอะไร”

นิรันดร์ยิ้มอย่างมีเลศนัย เธอหยอกเย้ายิ่งกว่าเดิมด้วยการยกขาขึ้นมา ก่ายบริเวณเอวและเขยิบเข้ามาจนกายแนบชิดกัน

“พ..พอ หยุด! พอแล้ว!”

เจดเอ่ยห้ามแต่ก็ไม่ผลักออก เจดทำอะไรไม่ได้นอกจากหลับตาน้อมรับ เหงื่อซึมไหลผ่านทุกอณูรูขุมขน กล้ามเนื้อเกร็งไปหมดทุกส่วน นิรันดร์ใช้มือทั้งสอง ประคองหน้าเธอและดึงเข้าไปใกล้ เจดแอบลืมตาดูว่าอีกฝ่ายจะทำอะไร เมื่อใบหน้าของทั้งคู่อยู่ห่างกันไม่ถึงคืบเจดก็คิดว่าจะจมดิ่งลงไป ก่อนจะสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะเสียงฟ้าผ่า หัวใจเต้นระรัวคล้ายว่าจะหลุดออกมา แขนกวาดไปรอบเตียงเพื่อหาว่ามีใครอยู่หรือเปล่า สุดท้ายทั้งนิรันดร์ เสียงหัวเราะและรอยยิ้มทุกอย่างก็เป็นแค่ฝัน แต่สิ่งที่ยังอยู่กับเจดตอนนี้คือความรู้สึกแปลกประหลาด มันเป็นความรู้สึกหวู่วที่ท้องน้อย ไม่ใช่ความรู้สึกแบบท้องร้องเวลาหิว ปวดท้องประจำเดือนหรือปวดท้องอยากเข้าห้องน้ำ และต่อให้เจดไม่เคยเป็นโรคกระเพาะก็มั่นใจว่า มันไม่ใช่ความรู้สึกแบบนี้แน่ มันไม่ได้เจ็บปวดแสบปวดร้อน แต่เป็นความรู้สึกปั่นป่วนแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

#16 วันนั้นของเด็กอน

หลายต่อหลายคืนที่เจดฝันถึงนิรันดร แม้จะเป็นแค่ความฝันแต่มันทำให้จิตใจเจดไม่สงบสุขเลย คืนก่อนเธอสะดุ้งตื่นกลางดึก กว่าที่จะขมตานอนต่อได้นกก็ร้องออกหากินแล้ว เธอไม่รู้จะเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาคนอื่นอย่างไรดี ใครได้ยื่นคงหาว่าแปลก ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ เจดพยายามนึกถึงฝันที่นั่นกลัวที่สุดเท่าที่จะนึกออก อย่างเช่นแมลง หนอน สิ่งมีชีวิตน่าขยะแขยง ก็พอจะช่วยให้เลิกฝันถึงนิรันดรได้บ้าง แต่สุดท้ายก็ตื่นมาโดยที่เหงื่อท่วมตัวอยู่ดี หนักไปกว่านั้นคือผ้าปูที่นอนมีรอยเปื้อนเป็นจุดเล็ก ๆ รวมถึงกางเกง เจดค่อย ๆ ย่องลงจากเตียงและค้นลิ้นชักตัวเองหาผ้าอนามัย แต่มันหมดไปตั้งแต่เดือนที่แล้วและเจดลืมชื่อ

“ใครมีผ้าอนามัยบ้าง”

เจดหันไปถามและกลับมา นั่งบนเตียง สมาชิกในห้องตอนนี้มีแค่บูมบู๊ยกับมิน ส่วนโอบอลกลับบ้าน เดว่าเธอคงกลับมาพร้อมกับถังขยะอีก

“บู๊ย มีผ้าอนามัยไหม”

มินก้มลงมาถามจากชั้นสอง บู๊มบู๊ยก้อย ๆ หมุนเก้าอี้กลับมาซ้ำ ๆ มองเจดค้างและมองนาน คล้ายว่าใช้เวลาครุ่นคิดก่อนจะตอบเสียงเอื่อย

“เรา...ไม่มี”

ไม่เชื่อหูตัวเองว่าคนที่มิของพร้อมเดินป่าเช่นนุ้มบุญจะไม่มีผ้าอนามัย แต่ก็ เป็นเหตุสุดวิสัยที่เกิดขึ้นได้ เจดไม่อยากผัดหวังกับเพื่อนที่ทำอะไรไม่ได้ดังใจตัวเอง จึงหันไปหาความช่วยเหลือจากมินแทน

“ฉันมีเป็นแบบเย็น”

“ผ้าอนามัยแบบเย็นเนี่ยนะ”

ตอนนี้เจดมีสีหน้าผัดหวังเต็มประดา

“ไม่ชอบเหรออ”

เจดส่ายหัวทำหน้าที่เหยเก ร่างกายเธออ่อนไหวเกินกว่าจะรับความเย็นไหว

“เดี๋ยวเราไปซื้อให้ก็ได้”

นุ้มบุญเสนอ เจดรู้สึกเหมือนเห็นแม่พระมาโปรดจึงไหว้วานเพื่อนซื้อผ้าอนามัยยี่ห้อที่ตัวเองใช้ประจำ นุ้มบุญไปร้านสะดวกซื้อเป็นประจำอยู่แล้ว เจดคิดว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่เรื่องยาก จึงนั่งรอระหว่างที่เพื่อนไปซื้อของ เมื่อเหลียวไปมองรอยเบื่อนก็รู้สึกผิด ที่สะเพร่าจนไม่รู้วันที่ประจำเดือนตัวเองจะมา ซ้ำยังทำเลอะอีก พลังคิดว่าทำไมการเติบโตของเธอถึงต้องแลกมากับอะไรแบบนี้ เธอยอมเป็นเด็กตลอดไปเสียยังดีกว่า ที่จะมีของเหลวสีแดงไหลออกทุกเดือน ทำให้ไม่อยากออกไปไหน ไม่อยากให้ใครเข้าใจ เธอรู้สึกเหมือนตัวเหม็นตลอดเวลา ร่างกายไม่ยุติธรรม เธอไม่เข้าใจว่าแค่ร่างกายยังไม่ปฏิสนธิทำไมถึงต้องแลกมาด้วยสิ่งนี้ ร่างกายผู้ชายไม่เห็นจะมีอะไรให้ลำบากรุงรัง นอกจากหนวดเครา เธอเกลียดตัวเองที่เป็นผู้หญิงทุกครั้งที่มีประจำเดือน บางครั้งก็จะมี

มนุษย์ไม่มีหัวใจคิดว่า ถ้าไม่อยากมีประจำเดือนก็ต้องตั้งท้องเก้าเดือน เจดนี่ก แล้วขยะแยง อยากกัถลันตัวเองตายให้รู้แล้วรู้รอด

บ๊มบ๊วยรีบเดินก้าวขายาว ๆ ไปยังร้านสะดวกซื้อนอกโรงเรียน และหาชั้นที่ขายผ้าอนามัย หากของที่เจดนี่ให้ชื่อเป็นวัตถุดิบ เครื่องปรุงหรืออะไรที่เกี่ยวกับอาหาร เธอคงเดินฉิวว่านี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่บ๊มบ๊วยไม่เคยบอกเพื่อนให้รู้คือ เธอไม่เคยมีประจำเดือนเลย การเลือกผ้าอนามัยจึงเป็นสิ่งใหม่สำหรับเธอ ตั้งแต่เกิดมาบนโลกนี้จนกระทั่งอายุ 16 ปี เพิ่งเข้าใจปีสองปีนี้เองว่าตัวเองต่างจากเด็กคนอื่นตามหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ที่บ๊มบ๊วยหรือใครหลายคนเรียนมา โครโมโซมเพศจะแบ่งสองประเภทคือ XX ซึ่งเป็นโครโมโซมเพศหญิง และ XY เป็นโครโมโซมเพศชาย แต่จะมีครูสักกี่คนรู้และบอกว่า โครโมโซมเป็น XY เมื่อคลอดออกมาก็มีโอกาสที่แพทย์ระบุว่า เป็นเพศหญิง หรือโครโมโซมกับเพศที่แพทย์กำหนดไม่เหมือนกัน บ๊มบ๊วยใช้ชีวิตโดยเชื่อว่าตัวเองเป็นเด็กผู้หญิงมาตลอด ตั้งแต่จำความได้ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า พ่อแม่บุญธรรมต้องการรับเลี้ยงเธอเพราะเป็นเด็กผู้หญิง แต่เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นบ๊มบ๊วยเริ่มสังเกตว่า เธอมีสิ่งที่ต่างจากเด็กผู้หญิงในวัยใกล้เคียงกัน เพื่อนหลายคนเริ่มมีประจำเดือน แตกเนื้อสาว มีเพียงบ๊มบ๊วยที่ไม่เหมือนคนอื่นเขา เธอรูปร่างสูงใหญ่ หน้าอกแบนราบ ทั้งยังมีหนวดเคราขึ้นหรือมหรือมต้องคอยโกนตลอด ตอนแรกพ่อแม่ไม่กังวล เพราะไม่คิดว่าจะร้ายแรงจนแพทย์ที่คอยมาตรวจสุขภาพนักเรียนประจำปี เกิดเอะใจจึงติดต่อผู้ปกครองของเธอเพื่อตรวจร่างกายอย่างละเอียด และพบว่าเธอมีโครโมโซม XY เป็นเหตุให้เธอไม่มีประจำเดือนเหมือนเด็กผู้หญิงคนอื่น ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเรียกว่าเพศกำกวมหรืออินเตอร์เซ็กซ์ (Intersex) แม้ไทยยังไม่มีการสำรวจจำนวนประชากรที่เป็น

อินเตอร์เซกซ์เป็นกิจจะลักษณะ แต่ก็มีโอกาสพบได้แม้จะน้อย โชคดีที่เครื่องเพศของเธอไม่ได้เป็นปัญหากับระบบขับถ่าย จึงไม่จำเป็นต้องรับการผ่าตัด แต่หลังจากนั้นชีวิตของบ็ัมบ็ุยก็ไม่เหมือนเดิม เธอต้องไปโรงพยาบาลทุกเดือนเพื่อตรวจร่างกาย เธอใช้ชีวิตอยู่กับการตั้งคำถามตัวเองตลอดเวลาว่าเธอยังเรียกตัวเองว่าผู้หญิงได้หรือเปล่า เป็นผู้หญิงมากพอหรือยัง เพราะสูติบัตรมีให้เธอเลือกเพียงสองเพศ ไม่ใช่ยี่ห่วยึง แต่บ็ัมบ็ุยไม่ยอมเปลี่ยนเป็นผู้ชาย แพทย์ประจำตัวที่เธอนับถือเหมือนเป็นคนในครอบครัว เขาคอยย้ำเตือนตลอดว่าสิ่งที่เธอเป็นไม่ได้ผิดปกติ เขาบำรุงมากกว่ารักษา เธอต้องการใครสักคนที่พูดคุยได้ ส่วนพ่อแม่ปล่อยให้บ็ัมบ็ุยตัดสินใจเองว่าจะไปเป็นเพศอะไร ไม่บอกว่าบ็ัมบ็ุยควรจะเป็นอะไรหรือห้ามบ็ัมบ็ุย แต่อีกใครหนึ่งก็รู้สึกเหมือนปล่อยลอยแพท่ามกลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ไม่รู้ว่าจุดหมายอยู่ไหน และต้องไปไหนต่อ เรื่องเดียวที่พวกเขาห้ามคือ ห้ามเธอบอกเรื่องนี้กับใคร ด้วยความเป็นห่วง เพราะไม่ใช่ทุกคนจะเข้าใจลูก แต่บ็ัมบ็ุยคิดว่าหากไม่พูดออกมาให้คนรู้ พวกเขาจะเข้าใจได้อย่างไร ถึงกระนั้นบ็ัมบ็ุยก็ยังกลัวที่จะบอกคนอื่นว่าเธอเป็นอะไรอยู่ดี แม้ไม่เคยมีใครล้อเลียนที่เธอไม่เหมือนคนอื่น แต่ก็อึดอัดที่ต้องคอยโกหก เวลาคนรอบข้างถามว่าทำไมบ็ัมบ็ุยถึงยังไม่มีประจำเดือน

ระหว่างกวาดตามองหาผ้าอนามัยแบบที่เจดใส่ประจำ ก็นึกฉงนที่ผ้าอนามัยมีหลายยี่ห้อ หลายรุ่นเหลือเกิน ทั้งยังมีหลายแบบอีก นอกจากแบบกลางวันและกลางคืนที่บ็ัมบ็ุยรู้มา ยังมีแบบมีปีกและไม่มีปีก ทั้งแบบธรรมดาและแบบเย็น บางยี่ห้อมีกลิ่นต่างกว่า บางยี่ห้อมีถ่านผสมอยู่ และมีแบบเป็นกางเกงเหมือนผ้าอ้อมสำเร็จรูป สินค้าบางชิ้นน่าสนใจก็หยิบมาอ่าน เธอเดินดูเพลินจนลืมไปว่าเพื่อนเดือดร้อนอยู่จึงรีบหยิบยี่ห้อที่เพื่อนต้องการไปจ่ายเงินและวิ่งกลับมายังเจอเจดนั่งอยู่ที่ขอบเตียงเหมือนเดิม เพียงแต่มีผ้าขนหนูวางพาดกางเกงอยู่

“ขอโทษนะเจดที่มาช้า เราไม่แน่ใจว่าซื้อถูกไหม”

บุ้มบุ้มยื่นให้ด้วยสีหน้ากังวล

“ถูกแล้ว ขอขอบคุณนะ ถ้าไม่มีบุ้มนี่แย่แน่เลย”

เจดยิ้มและมองเพื่อนอย่างปลื้มปริ่มในน้ำใจ ก่อนจะหยิบกางเกงสำรองเดินเข้าไปในห้องน้ำไป บุ้มบุ้มสังเกตเห็นว่าเจดที่มีรอยเปื้อน จึงพยายามดึงผ้าปูออกมา

“บุ้มจะทำอะไรเหรอ”

เจดที่เดินกลับมาพอดีถาม เมื่อเห็นว่าเพื่อนโยนผ้าปูลงตะกร้า

“เดี๋ยวเราเอาไปซักให้”

บุ้มบุ้มตอบหน้าตาเฉย เจดถึงกับตาโตและลากตะกร้ามาทางตัวเอง

“ไม่ได้สิ มันสกปรก ใครเขาซักให้กัน”

เจดตกใจเพราะมันน่าจะอายุเกินไป หากจะให้คนอื่นมาเห็นอะไรแบบนี้ ลำพังแค่ตัวเธอก็อายพอแล้วที่ทำเลอะ เหมือนเป็นเด็กฉีรดที่นอน ยิ่งบุ้มบุ้มมาพูดแบบนี้เจดยิ่งอายไปใหญ่ แต่สำหรับบุ้มบุ้ม เธอไม่ได้รู้สึกขะแยงหรือมองว่าประจำเดือนเป็นสิ่งสกปรก เพราะมันเป็นเพียงเยื่อบุโพรงมดลูกที่หลุดออกมา เนื่องจากไม่มีการปฏิสนธิเกิดขึ้น มองว่าเป็นการช่วยเหลือทั่วไป

“นี่สาว ก่อนจะโยนเข้าเครื่องซักก็ไปซักประจำเดือนออกก่อน เอาทิชชูกับผ้าไป ใช้ทิชชูรองไว้ใต้ผ้าให้ตรงกับรอยเลอะ แล้วเอาผ้าสีซุบน้ำวางไว้เหนือรอยเลอะ แล้วมันจะซึมลงมาเอง”

มินซึ่งเห็นคนสองคนกำลังจะยื้อแย่งตะกร้ากัน ปีนบันไดลงมารักษา
ความสงบ จากนั้นก็หยิบพิชชูและสำลียื่นให้เจด เธอเข้าใจว่าบุ่มบู้ยหวังดี
แต่ก็แปลกใจที่เพื่อนพูดแบบนี้ เจดรับมาและหายไปจากห้อง เหลือแต่มินกับ
บุ่มบู้ยที่ล่อกล่อกไม่กล้าสบตาเพื่อน

“เธอเป็นเพื่อนที่ดีจริง ๆ นะบุ่มบู้ย บางคนขนาดขนาดของตัวเองยังรังเกียจเลย”

มินยิ้มและตอบไหล่เบา ๆ บุ่มบู้ยไม่รู้จะเอาความกล้าที่ไหนไปบอกเพื่อน
เพราะแค่มินจ้องมองมา เธอก็เกร็งจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว หากเพื่อนรู้ว่าเธอไม่
เหมือนผู้หญิงคนอื่น จะยังมองเธอเหมือนเดิมหรือไม่ จะลดทอนคุณค่าทั้งหมดที่มี
มาหรือเปล่า เป็นเรื่องที่บุ่มบู้ยยังกลัวอยู่ เธอแค่อยากเป็นเพื่อนที่ดีของทุกคน

ในวันที่ประจำเดือนมุกมา มุกก็คอยนั่งเฝ้าเจดตลอดจนเลิก พอมาถึงคิว
เจดบ้าง เธอนั่งเฝ้าเพื่อนเล่นน้ำจนกว่าจะพอใจในยามเย็น ส่วนเจดนั่งเตะขาอยู่
ขอบสระ ระวังเพื่อนดำผุดดำว่าย เธอยังนึกกังวลใจถึงเรื่องความฝัน เธอกังวล
เสียยิ่งกว่าการสอบที่กำลังจะเกิดขึ้นอาทิตย์หน้า จึงเปรยถามเพื่อน

“มุก แกว่ามันแปลกไหม ถ้าสมมติ...ฝันถึงใครสักคนหนึ่ง แบบฝันว่าคน
นั้นมานอนด้วยกัน”

“ยังไงนะ”

มุกที่เพิ่งขึ้นพื้นเหนือน้ำถาม และมานั่งบนขอบสระข้างกัน

“นอนแบบนอนเฉย ๆ มานอนเบียดนะ นอนในฝัน”

เจดไม่สบตาพยายามอธิบายไม่ให้อึดใจว่ามันแปลก และตนเองไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น เพราะไม่ใช่ทุกคนจะควบคุมความฝันตัวเองได้

“ฝันมันก็ขึ้นอยู่กับจิตใต้สำนึกเรานั้นแหละ แก่คิดยังงัยกับคนนั้นหรือ”

มุกมองเพื่อนที่ก้มตำองขาตัวเองตืออยู่ใต้น้ำ พยายามตกตะกอนความคิดตัวเอง ส่วนลึกในจิตใจที่ลึกยิ่งกว่ามหาสมุทร ใครจะรู้แล้วว่าที่สุดของมหาสมุทรมีสิ่งใด จะมีอะไรอยู่ในนั้นไม่มีใครกล้าพิสูจน์ เพราะทั้งน้ำกลวและอันตราย จิตใจของเจดก็ไม่ต่างกัน เธอยังไม่กล้าพอจะดำดิ่งลึกลงไปกว่านี้

“ก็...ไม่รู้สิ เขาเป็นผู้หญิง”

“ไม่เห็นจะเป็นไรเลย”

จังหวะเดียวกับที่ทั้งคู่สบตากัน แม้เจดจะไม่ตอบ แต่สายตาที่มองมาก็บ่งบอกว่าเป็นปัญหา มุกรอว่าเจดจะพูดอะไรออกมาสักคำ แต่ก็ไม่ได้ เจดเพียงแค่ออนหายใจและมองไปที่สระน้ำอย่างไร้จุดหมาย

“ไอ้เจด”

มุกลุกขึ้นจากขอบสระ ยืนเหนือหัวเจด มองเพื่อนด้วยใบหน้าเหลืออดเหลือทน ก่อนจะเปล่งเสียงดังก้องใต้โดมสระน้ำที่มีกันอยู่สองคน

“แกอยู่โรงเรียนหญิงล้วน!!!”

เจดผงะงายหน้ามองเพื่อนกะพริบตาถี่ เสียงยังคงสะท้อนเป็นระยะๆ ก่อนจะค่อยเบาลง

“ผู้หญิงคบกัน จับมือกัน กอดกันทั่วโรงเรียน ฉันก็ชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ใครจะชอบเพศไหนไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกเลย”

เจดนิ่งเงียบ เธอเข้าใจที่มุกพูดทุกอย่าง แต่สิ่งที่กำลังตีกันอยู่ในหัวก็ยากเกินกว่าจะอธิบาย เธอไม่เคยรังเกียจคนที่คบเพศเดียวกันแบบที่พ่อรู้สึก แต่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเจดยังเป็นเรื่องยากที่จะหาคำตอบ เพราะใครต่อใครก็คบเพศเดียวกันไปหมด เจดจึงไม่แน่ใจว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตอนนี้มาจากใจจริงของเธอหรือเพียงอ่อนไหวไปตามสังคมรอบข้าง แล้วถ้าคนอื่นรู้จะยอมรับตัวเธอไหม นีรันดร์จะรังเกียจเธอหรือเปล่า

“ฉันเข้าใจ แต่ว่า—”

“เจด มุก ยังไม่กลับกันอีกหรือ”

โจทย์ของเรื่องเดินออกมาจากฝั่งชมรมเกษตร สะพายกระเป๋าเป้และถือร่มพร้อมเดินกลับหอพักแล้ว

“ยังเลย ว่าจะว่าย้อกรอบเดี๋ยวก็กลับแล้ว ไปก่อนนะ”

ตุ้ม!

ไม่พูดเปล่า มุกกระโดดลงน้ำจนกระเซ็นโดนทั้งคู่ นีรันดร์หัวเราะคิกคัก ส่วนเจดหน้าบอญญไม่รับเพราะรู้ว่าเพื่อนงใจแกล้ง

“ฝนใกล้จะตกแล้วนะ เจตพรจะมาหรือเปล่า”

นิรันดร์ย่อตัวถามด้วยความเป็นห่วง แต่เมื่อได้ยินเสียงของอีกฝ่าย กลับยิ่งตอกย้ำเจตถึงเรื่องล่องใจโง่ ๆ ที่ตัวเองทำลงไป จนไม่อาจสบตาและกล่าวพูดคุยดังเคย ได้แต่ตอบเสียงห้วนตัดบทสนทนา

“เอามา”

“งั้นเราขอเป็นเพื่อนนะ จะได้เดินกลับด้วยกัน”

“ไม่ต้องหรอก กว่ามุกจะเลิกเล่น กว่ามันจะอาบน้ำเสร็จอีก กลับไปได้เลย เธอบอกเองนี่ว่าฝนจะตกแล้ว”

เจตรีบปฏิเสธเสียงแข็ง ความรู้สึกของเธอ นิรันดร์ไม่ได้มารับรู้อะไรด้วย และความฝันนั้น มันทำเธอละลายจนไม่กล้าคุยกับนิรันดร์อีก หากนิรันดร์รู้เรื่อง ความฝันและรู้ความรู้สึกเบื้องต้นลึกของเธอ ก็คงมองมาด้วยสายตารังเกียจ เช่นพ่อเธอที่มองคนกลุ่มนั้น

“ก็ได้ ไว้เจอกันนะ”

นิรันดร์เอ่ยเสียงอ่อน เจตไม่หันมองเพียงแค่ออบในลำคอ เธอลุกขึ้นและเดินออกไป ส่วนเจตได้แต่มองแผ่นหลังของนิรันดร์เดินไกลออกไป

“แล้วนี่อะไร ทะเลาะอะไรกันอีก”

มุกเท้าคางกับขอบสระหรีตามอง

“เปล่านี่”

“มาเปล่าอะไร แก่ไม่คุยกับวันอีกแล้ว ตอนเรียนวิชาพละก็ไม่เล่นกัน ทะเลาะอะไรกัน”

เจตคงสบประมาทมุกมากเกินไป คิดว่ามุกจะไม่จับสังเกตที่เธอแยกอยู่ คนละทีมกับนิรันดร์ตอนเล่นวอลเลย์บอล ไม่ลงเล่นพร้อมกับนิรันดร์จนกว่าอีกฝ่าย จะออก เธอถึงจะลงสนาม เวลาพักก็ชวนมุกซ้อมตบลูกเพื่อไม่ให้นิรันดร์เข้ามาคุย เจอกันระหว่างเดินเรียนเจตก็พยายามเดินเลี่ยง เธอคิดว่าตัวเองแสดงออกอย่าง แนบเนียนแล้ว แต่มุกดันสังเกตได้

“ก็บอกว่าเปล่าไง ขึ้นเสียทีเถอะ จะเล่นน้ำให้ตัวเปียๆเลยหรือไง”

เจตลุกขึ้นจากขอบและเตะน้ำเข้าหาเพื่อน เพื่อแก้แค้นก่อนหน้านี้ แน่แน่นอนว่าเจตรู้สึกผิดและไม่ได้อยากทำแบบนี้กับนิรันดร์ แต่ใครจะไปรู้ว่านิรันดร์ อาจจะรังเกียจเจตก็ได้ ถ้ารู้ว่าเจตฝันถึงเธอมาตลอดทั้งอาทิตย์ ฝันว่านิรันดร์โน้ม ตัวลงมาจูบ และเจตก็ปล่อยให้นิรันดร์ในฝันทำ

#17 รวมนญาติ

คืนวันศุกร์ แม่โทรศัพท์มาหาเจตว่าพรุ่งนี้จะมารับเธอไปบ้านใหญ่ ซึ่งเป็นศูนย์กลางที่ทุกคนในตระกูลจะไปรวมตัวกันที่นั่นในวันรวมนญาติ เพราะเป็นบ้านที่อาม่าอยู่ เจตเกลียดทุกครั้งที่ต้องไปบ้านหลังนั้น แม่เธอจะมีเชื้อสายจีนแต่ใจแต่เจตพูดไม่ได้สักคำ ไม่เคยเรียกแม่ตัวเองว่าอาม่าหรือหม่าม๊าเช่นที่อาม่าบังคับให้เธอเรียก ไม่รู้วิธีลำดับญาติแต่เรียกตามที่แม่ให้เรียกและลืมทุกครั้งที่มา พอเรียกผิดก็จะถูกอาม่าเอ็ดหรือตี บางครั้งก็ตีแรงจนเจตกลับบ้านมาฟ้องพ่อ พอพ่อรู้เข้าก็โมโหยกใหญ่จะเอาเรื่องอาม่าให้ได้ ลับหลังพ่อแล้ว แม่จึงมาตำหนิไม่ให้เจตฟ้อง ถ้าไม่เอียงเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน เธอจึงไม่ฟ้องพ่ออีกเลย ต้องยอมถูกอาม่าดุตลอด เจตจึงเข้าใจว่าทำไมพ่อถึงไม่ชอบอาม่า เธอก็เกลียดไม่ต่างกันที่ต้องไป แต่ก็ตัดขาดไม่ได้เพราะแม่เกิดที่นั่น

“ใส่ชุดนี้ไปเหวอ”

เจตไม่ได้สนใจที่แม่พูด เอาแต่มองทรงผมแม่ ที่ต่างไปจากครั้งสุดท้ายที่เจตแม่ไว้ผมยาวมาตลอดตั้งแต่เจตจำความได้ พอเปลี่ยนมาเป็นผมสั้นประป่าจึงดูแปลกตาไปจากเดิม

“ก็ชุดหนูมีแค่นี้”

เสียงถอนหายใจแสดงออกว่าแม่ไม่สabarมณณ์ เธอก็ไม่เข้าใจว่าแค่จะไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ต้องให้เจตแต่งตัวดีสักแค่ไหนกันเชียวน เธอไม่ใส่ชุดนักเรียนก็ดีแค่นั้นแล้ว แม่กวักมือเรียกชั้นรถยนต์ที่ไม่คุ้นเคย เป็นรถเก่า ๆ สีกรมท่า ไฟหน้า

สีข้าวและสีส้ม สีข้างรถมีรอยถลอกสีสนิมเล็กน้อย มองเห็น ๆ ก็คล้ายรถที่คนจอดทิ้งไว้แล้วไม่มาเอาคืนสักสิบปีได้ ภาพเจ้าของรถในหัวเจดนี่ก็ภาพเป็นชายแก่อดีตข้าราชการที่เกษียณอายุแล้ว มีงานอดิเรกคือล้างรถ อ่านหนังสือพิมพ์ ตีหมาแพกับปาท่องเที่ยวเป็นมือเช้า มากกว่าจะเป็นแม่เธอ

“นี่รถใครคะ”

เจดเหลียวมองเข็มขัดที่นั่งข้างคนขับก็เห็นว่ายังมีอยู่จึงโล่งใจเปลาะหนึ่ง เพราะเธอไม่คิดว่ารถสภาพนี้จะยังขับได้

“รถกุ๊พจน์ เขาให้แม่ยืมใช้ขับไปทำงานก่อน ระหว่างรอกอยรถใหม่”

เจดยังเข้าใจว่าพ่อแม่จะยังใช้รถคันเดียวกันเหมือนเดิม รถคันนั้นที่เคยรับส่งเจดไปโรงเรียน ขับพาสามคนครอบครัวไปเที่ยวด้วยกันตอนนี้เป็นรถของพ่อคนเดียวแล้ว พ่อได้ยินคำตอบก็ไม่แปลกใจที่ทำไมแม่ถึงขับเศษเหล็กคันนี้มาหาเธอ แม่เจดเป็นลูกสาวคนเล็กในบรรดาพี่ชายสามคน อาม่าเรียกแม่ว่าเป็นลูกหลงคือไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดมา เจดเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ จึงไม่เข้าใจการลำเอียงของพ่อแม่ที่รักลูกคนใดคนหนึ่งมากกว่า ดังเช่นที่พวกเขาทำกับแม่ของเธอ อะไรที่ญาติผู้ใหญ่ให้ก็ไม่ใช่ของขวัญเสมอไป บางครั้งก็เป็นของเก่า ของที่พวกเขาไม่ใช่แล้วก็ตามาโยนให้แม่ ทั้งบ้านที่เจดอยู่มาตั้งแต่เกิด ก็เป็นบ้านของใครสักคนในตระกูลเจริญรุ่งเรืองกิจการที่ซื้อไว้แล้ว ไม่ได้อยู่ก็ยกให้ครอบครัวเธอ ทั้งข้าวของเครื่องใช้ เสื้อผ้า ตุ๊กตาและของเล่น แต่แม่ก็ยังรับเพราะเห็นว่าเป็นญาติ ของที่ผู้ใหญ่ให้จึงเป็นของขวัญ

แม่ซัดกลับมายังบ้านของพวกเขา ก่อน เพราะเจดใส่ยัดคอกลมสี่เปื้อนฝุ่น ทั้บด้วยเสื้อลายทางแขนยาวพับแขนเสื้อกับกางเกงขาวาวสามส่วน แม่เห็นแล้ว บอกว่ารับไม่ได้ เจดไม่ได้เข้ามาที่บ้านในรอบเดือน เธอคงมีเวลาสูดกลิ่นอายในบ้านมากกว่านี้ หากแม่ไม่เร่งรีบจัดแจงเข้าห้องลูกสาว เปิดตู้เสื้อผ้าและหยิบชุดใหม่ให้ลูกสาวใส่ เป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงสีน้ำตาล ซึ่งเจดใส่ชุดนั้นครั้ง สุดท้ายคือตอนไปงานบวชของใครสักคนในตระกูล ถ้าให้ใส่ชุดนั้นเจดยอมกินข้าว ผัดคะน้าที่แม่ทำยังดีกว่า เจดจึงสบโอกาสที่แม่เดินออกจากห้องไปค้นชุดใหม่ในตู้เสื้อผ้าและเปลี่ยนไปใส่ชุดนั้นแทน

“ทำไมไม่ใส่ตัวที่แม่ให้ใส่”

แม่ถามเมื่อเจดเดินออกมาด้วยชุดเสื้อคอจีนสีเขียวไข่กักับกางเกงยีน ขาวาวทรงลึบ

“ตัวนั้นมันคับคะ หนูใส่ไม่ได้แล้ว”

เสียงถอนหายใจแม่คล้ายจะเอือมระอาเหลือทน แต่ก็เสียเวลามากกว่านี้ ไม่ได้แล้วจึงพากันออกจากบ้าน เจดคิดว่าต้องเป็นเธอเสียมากกว่าที่ต้อง ถอนหายใจ เธอไม่ได้ขอให้แม่มาล่ำบากล่ำบน พาเธอไปหาญาติเสียหน่อย แม่อยากทำของแม่เองทั้งนั้น และเธอก็เป็นลูกสาวที่ไม่ได้ตั้งใจแม่ไปเสียทุกที อย่างน้อยตอนอยู่กับพ่อ พ่อก็ไม่เคยมาบังคับว่าเจดจะต้องแต่งตัวแบบไหนหรือ ต้องทำอะไรตามใจพ่อ แต่ปัญหาใหญ่ปัญหาเดียวคือพ่อเกลียดคนกลุ่มนั้น คนที่มีทั้งเพื่อน คนรู้จักของเจดหรือมนุษย์อีกหลายคนเป็นแบบนั้น เจดอยากจะ หยิบเรื่องบ้านหลอน *เด็กประหลาด* ของ แรนซัม ริกส์มาอ่าน เพราะยังอ่านต่อ ไม่จบ เจดชอบที่เด็กแต่ละในนั้นมีพลังพิเศษเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และภาพประกอบที่น่าสนใจ เพราะลึวนแล้วแต่เป็นภาพจริง และแน่นอนว่าแม่จะ

ห้ามไม่ให้เจดอ่าน เพราะมันทำให้เจดเวียนหัว แม้จะไม่ได้มารถ ช่วงเวลาที่อยู่ในรถคันเดียวกับแม่แค่สองคนจึงเงียบเชียบและอึดอัด ไม่เหมือนกับตอนอยู่กับพ่อ แม่เป็นคนที่ไม่ชอบให้ใครกวตตอนขับรถ เพราะเธอต้องใช้สมาธิ และเจดก็ไม่มีอะไรจะคุยกับแม่ด้วย เจดจึงจ้องผมแม่ตลอดทาง ไม่รู้ว่าอะไรดลใจให้แม่ตัดผม มีเหตุผลอะไรให้ผู้หญิงที่ไว้ผมยาวมาสืบปีตัดผม และตัดหลังจากหย่ากับพ่อ หรือแม่จะนึกเหม่อลอยแล้วเผลอตัดผมตัวเองเหมือนเธอ

“ช่วงนี้ใกล้สอบกลางภาคนี้ อ่านหนังสือบ้างแล้วหรือยัง”

ไม่รู้ว่าแม่ถามเพราะนึกสนใจเรื่องของเธอขึ้นมา หรือถามเพราะจะจับผิดว่าลูกสาวคนนี้ตั้งใจเรียนหรือเปล่า

“ค่ะ ช่วงนี้ครูเลิกเรียนเร็วขึ้น แล้วก็ไม่มีกิจกรรมชมรม เพราะช่วงสอบ ก็อยากให้นักเรียนมีเวลาอ่านหนังสือสอบเต็มที่ ไม่ให้เสียเวลาหรือไขว่เขวกับเรื่องอื่น”

หากพูดได้เจดก็อยากพูดว่า เธอยอมนั่งอ่านหนังสือเรียนทั้งวันตลอดทั้งสัปดาห์ยังดีเสียกว่าอยู่กับอาม่าแคว้นเดียว อย่างน้อยหนังสือก็ตำหนิเธอไม่ได้

“พอกับแม่จดทะเบียนหย่ากันจริง ๆ แล้วใช้ไหมคะ”

เจดรู้ว่าหลังจากก้าวเข้าบ้านหลังนั้นจะไม่มีโอกาสได้ถามอีก จึงถามเสียตั้งแต่ตอนนี้

“ถามทำไม”

แม่โยนคำถามกลับอย่างรวดเร็วด้วยเสียงเข้ม จนเจดตั้งตัวไม่ทัน

“ป..เปล่าค่ะ หนูจะได้กรอกข้อมูลถูกค่ะ หนูต้องเอาไปส่งครู”

เจดเตรียมใจแล้วว่าอาจจะถูกแม่ดูที่ถามอะไรไม่เข้าใจ แต่ไม่เป็นดังคิด เจดชำเลืองมองแม่ที่ดูเรียบเฉย คล้ายว่าทำใจได้แล้วก่อนจะตอบ

“ก็เขียนไปเลยว่าย่ากันแล้ว ตอนนี่เจดอยู่กับแม่”

“ค่ะ”

เจดขานรับและพยักหน้า

“พวกครูจะอยากรู้เรื่องนี้ไปทำไม”

แม่บ่นเบา ๆ แต่กระนั้นเจดก็ได้ยินอยู่ดี จึงผลลตอบไป เธอไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงมาบ่นอะไรเรื่องนี้ หากจะโทษก็ให้ไปโทษอาม่าแทนดีกว่า คนที่ส่งเธอไปอยู่ที่นั่น

“ไม่รู้ครูเขาค่ะ คงเป็นนโยบายของโรงเรียนมังคะ”

จากนั้นต่างคนต่างไม่พูดอะไร จนกระทั่งถึงบ้านใหญ่ บ้านที่อาม่าและอาทู่ พี่ชายของแม่รวมถึงครอบครัวของเขาอาศัยอยู่บ้านหลังนี้ บ้านหลังใหญ่กว่าบ้านเจดสามเท่า คล้ายกับเป็นวังเสียมากกว่า แคะห้องโถงก็ขนาดพอกับห้องเรียน ทั้งยังมีสระน้ำ บ่อปลา สวนหลังบ้าน บังบอกทรัพย์สินและบารมีที่เจริญรุ่งเรืองกิจสังสมมาอย่างยาวนาน ถึงกระนั้นก็อดนึกเหน็บแนมไม่ได้ที่บ้านหลังตั้งใหญ่ แต่มีคนใจร้ายและเห็นแก่ตัวเต็มไปหมด ใครอยากจะทำอะไรก็อยู่ไปเถิด เจดยอมอยู่หอหนึ่งห้องสี่คนแคบ ๆ ยังดีกว่า ดังคำเขาว่า คับที่อยู่ได้คับใจอยู่ยาก

“สวัสดิ์ค๊ะ อาม่า”

“สวัสดิ์ค๊ะ อาม่า”

เจดก้าพูดได้เลยว่าตอนไหว้พระยังไม่เกร็งเท่าไหว้หญิงแก่ตรงหน้า หากวันไหนแกอารมณ์ไม่ดีและไหว้ไม่สวยถูกใจแก อาม่าก็จะบอกให้เจดไหว้ใหม่ อีกครั้ง เป็นผู้หญิงที่มีอำนาจเหนือทุกคน แม้แต่แม่ก็ปกป้องเธอไม่ได้ แต่ครั้งนี้ อาม่าดูจะรีบร้อน ชะเง้อมองรอคอยใครอยู่จึงไม่ได้มองที่เจดไหว้และบ๊ต ๆ มือให้ทั้งคู่รีบเข้าบ้าน

“เออ เข้ามา ๆ อย่าลืมหิ้วอากงด้วย”

แม่เจดยืนอยู่ที่หน้ารูปอากงและญาติผู้ใหญ่อีกหลายคนที่เสียชีวิตไปแล้ว ไม่มีพิธีรีตองอะไรมากมาย นอกจากไหว้และบอกว่าเธอมาแล้ว ความผูกพันของเจดที่มีต่ออากงนั้นน้อยนิด แม่ค้าร้านประจำในโรงอาหารยังคุยกับเจดบ่อยกว่า อากงเสียไปตั้งแต่เจดอายุเจ็ดขวบ ภาพอากงในหัวเธอคือชายแก่ผมเส้นตรงกลางหัว นอนติดเตียงด้วยโรคชรา ทั้งยังเป็นอัลไซเมอร์ ความจำเลอะเลือน แม่ต้องคอยทวนชื่อเจดทุกครั้งที่แวะมาเยี่ยม บางครั้งก็จำแม่ไม่ได้ บางครั้งก็ทำตัวเป็นเด็กเอาแต่ใจ ไม่ยอมกินข้าว เรียกร้องหาคนนั้นคนนี่ให้ช่วย วันไหนหนักหน่อยก็ถึงขั้นทำลายข้าวของ ทำร้ายคนอื่น

“เฮียพลกับเฮียพจน์มาหรือยังคะ”

แม่ถามถึงพี่ชายทั้งสองของเธอกับอาม่า

“ยัง วันนี้อาเพชรก็มีประชุม แต่เดี๋ยวก็คงมาพอดีตอนกับข้าวเสร็จ เธอไม่ต้องเป็นห่วงมันหรอก ไปดูสิว่าในครัวมันทำกันถึงไหนแล้ว”

อาม่ากล่าว เหล่าคนงานจะเรียกอาม่าว่าเถ้าแก่เนี่ย กับใครสนิทหน่อยก็
จะเรียก**แจ็กิม** เป็นหญิงสูงอายุ แต่ร่างกายยังแข็งแรง หลังตั้งตรง แม้จะพกไม้เท้า
แต่ยังเดินคล่องปรือ หน้าอ่อนวัยกว่าหญิงชรารุ่นเดียวกัน ผมสั้นสีขาวล้วนไม่มีดำ
แซมสักเส้น ตาโต สวมแว่น หัวคิ้วกด ดูจากใบหน้าเคร่งขรึม เห็นได้ชัดว่าหน้า
แม่เจตถอดมาจากใคร มักสวมเสื้อผ้าแพรไม่ว่าจะสถานการณ์ไหน ปัจจุบันยัง
ทำงานอยู่ในตำแหน่งประธานอาวุโสของบริษัท มีงานอดิเรกคือโยคะและ
ออกกำลังกาย ในขณะที่คนวัยเดียวกันเลือกที่จะเกษียณและเลี้ยงหลาน แต่อาม่า
มีสิ่งที่อาม่ารักยิ่งกว่าลูกหลานคือ นกปรอดหัวโขนในกรง อาม่าพูดกับนกด้วย
ช่องเสียงที่เจตไม่เคยได้ยินอาม่าพูดกับมนุษย์คนไหนมาก่อน หนึ่งคือ เจตไม่เข้าใจ
ว่าจะเลี้ยงนกไปทำไม ถ้าสุดท้ายแล้วทั้งชีวิตมันต้องอยู่ในกรง คงเป็นอีกสาเหตุที่
พอไม่ชอบอาม่า อาม่ากับเจตต่างกันราวฟ้ากับเหว อย่างกับว่าทั้งสองไม่มี
ความผูกกันมันมาก่อน อาม่าเป็นถึงเจ้าของบริษัทผลิตเทียน เทียนหอมและน้ำมัน
หอมระเหยอันดับต้น ๆ ของประเทศ และบริษัทแยกย่อยอื่น ๆ ที่รายได้หมุนเวียน
แต่ละวันไม่ต่ำกว่าหลักแสน มีบ้านหลังโตเหมือนคฤหาสน์ ไปเที่ยวดูงานที่
ต่างประเทศทุกเดือน ไซปลาคาเวียร์เป็นอาหารที่หากินง่ายเพียงแค่นี้
ในขณะที่เจตอยู่บ้านหลังที่เล็กกว่า ไปเหยียบต่างประเทศครั้งล่าสุดคือตอนหกขวบ
ตอนนั้นเจตไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นกับพ่อแม่ อยู่กับแม่ที่มัธยมศึกราวกับว่ามีรายได้
วันละ 300 บาท และเจตไม่รู้จักระบายช้ำว่าปลาคาเวียร์หน้าตาเป็นอย่างไร ออกไข่
เป็นทองคำหรือถึงแพงขนาดนั้น และไม่รู้ว่าที่เรียกกันว่าปลาคาเวียร์ความจริงคือ
ปลาสเตอร์เจียน

แม่หายเข้าไปในครัวไปช่วยแม่บ้านในนั้น ส่วนเจตเดินสำรวจห้องรับแขก ดูแล้วไม่ได้ต่างจากครั้งสุดท้ายที่มาเท่าไร ทั้งแจกันกระเบื้อง จานลายมังกร ภาพเขียนพู่กันจีน และอักษรจีนบนผืนผ้าที่เจตอ่านไม่ออก รูปถ่ายครอบครัวที่ถ่ายเมื่อปีที่แล้ว เจตกับแม่อยู่ริมสุดจึงหาได้ไม่ยาก แม่จะพยายามยิ้มแล้ว สุดท้ายภาพที่ออกมาหน้าปกบุญไม่รับอยู่ดี ระหว่างกำลังสอดส่องสำรวจก็มีแม่บ้านนำจานผลไม้มาให้กิน เจตจึงรับมาอย่างนอบน้อมและเอ่ยขอบคุณ จากนั้นวางไว้บนโต๊ะหน้าโซฟา แอปเปิลเปลือกสีแดงแซมเหลืองหั่นวางเรียงเป็นระเบียบสวยงาม เห็นที่ต้องรีบกินก่อนเนื้อสีนวลจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล เจตนั่งลงบนพื้นหลังพิงกับโซฟา หยิบแอปเปิลมากินหนึ่งคำ ลิ้มรสความฉ่ำหวานและความกรอบของเนื้อผลไม้ไม่ร่วนเหมือนทราย ต่อให้เกลียดบ้านหลังนี้แค่ไหน แต่เจตก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอาหารที่นี่มีแต่ของดีทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็ดย่าง หมูหัน ต้มยำน้ำข้นกับกุ้งตัวโต ขนมะขี้ติ่มซ่า ซาลาเปา และอื่น ๆ อีกมากมาย นึกแล้วก็น้ำลายสอ มืออีกข้างที่ยังว่าง หยิบหนังสือมาและชันเข้าขึ้น จากนั้นวางหนังสือไว้บนตัก กินไปด้วยอ่านไปด้วย

“โซฟาดี ๆ ก็มีให้นั่งมานั่งพื้นทำไม”

เสียงทู่ของเด็กผู้ชายในวัยไล่เลี่ยกับเธอดังขึ้น เจตจึงหันไปหาต้นตอเสียงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก เพราะรู้ว่าคนพูดเป็นใคร นายคนนั้นยังจืดจอกับจอโทรศัพท์ขณะที่เอนตัวนอนบนโซฟาโดยไม่มีกล่าวสวัสดิ์หรือคำทักทายใด ๆ ที่เจ้าบ้านควรจะพูดกับเจตในฐานะแขกคนหนึ่ง เขาคือเต่า ลูกพี่ลูกน้องของเจต เป็นลูกของกุ๊เพเซอร์ ลูกชายคนโตของอามา เต่ากับเจตอายุเท่ากัน เรียนโรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่ประถมยันมัธยมต้น แต่ก็เชื่อว่าจะสนิทกัน

“ทำไมแม่บ้านไม่ปอกเปลือก”

เต่าเปรยคล้ายว่าจะบ่น เจตฟังแล้วนึกขัดหูจึงแย้งกลับ

“มันต้องปกด้วยหรือไง”

“ต้องปกสิ บ้านเธอไม่ปกหรือไง”

เด็กชายวัยแตกหน่อม้วนตัวขึ้นจากโซฟาเพื่อเถียง เธอสิต้องแปลกใจเสียมากกว่าว่าทำไมต้องปกเปลือกแอปเปิล สารอาหารทั้งนั้น แม้ก็หั่นแอปเปิลแบบไม่ปกเปลือกให้เจตกินตลอด

“ไม่ปก ปอกทำไม”

“ไม่ปกแล้วจะกินได้ไง”

แต่้าขึ้นเสียงกลับ

“ก็กินอยู่ไม่เห็นหรอ”

ไม่ว่าเปล่า เจตหยิบแอปเปิลมากัดให้ดู เด็กชายกัดฟันกรอดเหมือนเต้าหู้ขาวอยู่ในซุ๊ปแกงจืดหม้อเดือด แม้ไม่มีเสียงแตกรู้ร้อ้ง แต่มองเพียงแววดาก็บ่งบอกว่าสงครามได้เริ่มขึ้นแล้ว ทั้งคู่เตรียมคิดคำประชันฝีปากพร้อมฟาดฟันอีกฝ่ายโดยไม่มีรางวัลให้ผู้ชนะหรือบทลงโทษกับผู้แพ้ เป็นเพียงความรู้สึกที่ยอมไม่ได้ของคนสองคน คนหนึ่งเป็นลูกชายของลูกชายคนโต ส่วนอีกคนเป็นลูกสาวของลูกสาวคนเล็ก ลำดับญาติและสถานะค้ำคอ จนแม้แต่เจตเองก็ผลอถูกระบบซิงดีซิงเตนของตระกูลกลืนเข้าไปโดยไม่รู้ตัว แต่ก่อนจะเถียงอะไรกันไ่มากกว่านี้บรรดาญาติผู้ใหญ่ก็เดินเข้ามาให้ห้องรับแขก สงครามจึงเริ่มและจบลงภายในไม่ถึงนาที

นายเม้งและนางกิม เจริญรุ่งเรืองกิจการด้วยกันสี่คน ได้แก่ เพชร พล พจน์ และพิณ สามคนแรกเป็นชายล้วน ส่วนคนสุดท้ายเป็นผู้หญิง นายเพชร เปรียบเสมือนหัวหน้าครอบครัว ผู้นำตระกูลเจริญรุ่งเรืองกิจการ รับสืบทอดมรดกต่อจากนายเม้งและนางกิม ส่วนลูกชายคนที่สองนายพล แม้จะไม่ได้สืบทอดธุรกิจของครอบครัว แต่ก็ทำพ่อแม่ภูมิใจไม่แพ้ลูกคนอื่น เขาเป็นตำรวจ จะยศตำแหน่งอะไรนั้น ไม่สำคัญ รู้แค่ว่าเป็นข้าราชการก็พอใจแล้ว และลูกชายรองลงมา นายพจน์ชีวิตเคยระหกระเห่ร่อน หนีออกจากบ้านเพราะรับความกดดันไม่ไหว เคยหลงผิดไปยุ่งกับสิ่งอบายมุข เคยมีความฝันแต่ก็ฟุ้งเพื่อจนหมดตัวล้มละลาย เคยมีภรรยา และลูกที่รักแต่ก็บ้านแตกสาแหรกขาด ก่อนจะกลับมาขอพ่อแม่ตอนที่ไม่มีใครรับสมัครงานแล้ว เพราะอายุเกินเกณฑ์ คล้ายว่าจะมีแต่ข้อเสียไปหมด แต่ข้อดีของเขาคือวาทีศิลป์ในการพูด พูดเรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก พูดเรื่องคอขาดบาดตายให้ผ่อนคลายเป็นอาว้าและบรรดาพี่น้องก็เผลอหลงกลกับคำหวานล่อมของเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า

และคนสุดท้าย พิณ ลูกสาวที่หวังที่สุด หวังเหมือนต้นไม้ที่คนปลูกไม่ยอมให้เจอแสงแดด เพราะกลัวว่ามันจะออกงามเกินไปจนมีแมลงมาดอมดม เป็นลูกที่ไม่ได้ตั้งใจพ่อแม่ในทุกกระเบียดนิ้ว ตั้งแต่เป็นลูกสาว เพื่อฝันอะไรในสิ่งที่ผู้หญิงไม่ทำกัน ตอนแรกอยากเป็นนักบินอวกาศ สักพักอยากเป็นแพทย์ ต่อมาก็อยากเป็นวิศวกร สุดท้ายจบที่พนักงานธนาคาร และยังมีเรื่องที่จะยื่นคະຍອຂອพ่อแม่ไปเรียนปริญญาโทต่อที่ต่างประเทศอีก ทั้งที่พ่อแม่ไม่ได้คาดหวังจะให้ลูกเรียนสูงเลย เพราะสุดท้ายลูกก็จะกลายเป็นภรรยาของใครสักคนอยู่ดี ลูกเคยก็ใช้ว่าจะถูกใจพ่อแม่มายาย แต่ลูกสาวให้เพียงสองตัวเลือกคือ หนึ่ง ไปเรียนต่อและไม่ได้แต่งงานกับลูกเขยที่ข้างหน้า กับ สอง ไม่ได้เรียนต่อ แต่แต่งงานกับลูกเขยที่ข้างหน้า คนเป็นพ่อแม่ไม่ยอมให้ลูกสาวไปไกลหูไกลตาที่ยอมจําจนวนเลือกข้อสอง

และลูกสาวที่ไม่ได้ตั้งใจแม่ก็ให้กำเนิดหลานสาวที่ไม่ได้ตั้งใจเช่นเจตขึ้นมาอีกคน ตามความเชื่ออันมีมาแต่โบราณ ลูกสาวเมื่อเกิดเป็นสมบัติของพ่อแม่ เมื่อแต่งงาน ก็เป็นสมบัติของสามี และเมื่อสามีตายก็จะเป็นสมบัติของลูกชาย พิณที่หย่ากับสามีไปแล้ว และมีแต่ลูกสาว นางกิมจึงสรุปเอาเองว่าลูกสาวจะต้องกลับคืน เป็นของเธอ รวมถึงหลานสาวด้วย

การรับประทานอาหารของตระกูลเจริญรุ่งเรืองเรื่องกิจจะเป็นโต๊ะกลมหมุนได้ แม้ไม่มีหัวโต๊ะแต่ทุกคนจะรู้กันดีว่าศูนย์กลางของตระกูลคือใคร ทุกคนจะรู้ ตำแหน่งที่นั่งของตนเอง โดยถัดจากอาม่าจะเป็นลูกชายคนโตอย่างกู่เพชรก่อน จากนั้นก็เป็นภรรยาและลูกชายของเธอ ต่อมาเป็นกู่พลและภรรยาคนที่เท่าไรแล้ว เจดก็ไม่อาจทราบได้ เขามีลูกสามคน สองคนแรกเป็นเด็กผู้ชายวัยประถมและ คนสุดท้ายเป็นเด็กผู้หญิงวัยอนุบาลนั่งบนเก้าอี้พิเศษ ทั้งสามร่างกายสมบูรณ์ อ้วนพี จนมีชื่อเล่นว่าแก๊งลูกหมูสามตัว และกู่พจันที่เป็นชายโสดเพียงคนเดียว สุดท้ายก็เป็นเจดกับแม่บรรจบครบพอดี หากแม่ไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้กับเจด เธอก็คงไม่เชื่อว่าตัวเองเป็นลูกหลานตระกูลนี้ เธอตลิ่งกับอาหารละลานตาหมุนโคจรบน โต๊ะกลม อยากเขมือบอาหารกวาดจานให้เรียบจนไม่เหลือคราบสักหยด แต่เด็กที่อยู่กับแม่ที่มัธยสถ์เช่นเจดคงไม่ทำดั่งคิด ไม่ใช่เพราะกลัวอ้วนอย่างที่เคยบอกพ่อ แต่กลัวว่ามันจะหมดจนไม่มีให้คนอื่นกินและถูกครหาว่าเป็นเด็กตะกละตะกลาม กับอาหารจานโปรดอย่างเบ็ดอย่างที่ใคร ๆ ก็รุมคืบกิน พอเหลือชิ้นสุดท้ายเจดจะไม่กล้าคืบมัน แม่เจดจะยังไม่ได้กินเลยสักชิ้นเดียว ยังไม่นับอาหารทะเลเช่นปูหรือกุ้ง ที่มักหมดก่อนใครเพื่อน

“ทำไมถึงไม่ให้ลูกเรียนภาษาจีน”

อาม่าถามพิณ ทำให้ถึงความสนใจเจดไปจากเบ็ดอย่าง

“เจดก็เรียนภาษาอังกฤษอยู่แล้วคะ”

แม่ตอบอย่างฉับไวราวกับคิดมาก่อนล่วงหน้าแล้วว่าอาม่าจะถาม

“นั่นเป็นภาษาที่สอง ใครก็พูดได้กันหมดแล้ว ควรเรียนภาษาที่สามเพิ่มด้วย ภาษาจีนมันใช้ประโยชน์ได้ตั้งเยอะ หางานก็ง่ายกว่า พนักงานที่พูดได้แค่สองภาษาคือภาษาแม่กับภาษาอังกฤษใครจะรับ เรียนสายวิทย์-คณิตฯแล้วค่อยเรียนพวกภาษาเพิ่มเอาที่หลังยังดีกว่า”

“หนูอยากเรียนสายนี้เองคะ”

เจดไม่ได้ต้องการเถียงและไม่ต้องการให้อาม่ามาตำหนิแม่เธอ แต่ต้องการอธิบายให้อาม่าฟัง อย่างน้อยแผนการเรียนก็เป็นสิ่งที่เจดตัดสินใจเอง แม้ไม่ได้เป็นคนตัดสินใจแทนเธอดังที่อาม่าคิด แต่พฤติกรรมเธอดูเหมือนเป็นเด็กพูดแทรกสอดเข้ามาในเรื่องของผู้ใหญ่เสียมากกว่า

“ฉันคุยกับแม่เธออยู่”

นางกิมจ็องเหม็ง เพียงเท่านั้นเจดก็ไม่กล้าอ้าปากพูดอะไรอีก แต่ไม่มีใครสนใจหรือกว่าเจดจะเงิบปากหรือพูดมาก เพราะแค่พูดว่าเต๋าเรียนโรงเรียนมัธยมปลายที่ไหน แผนการเรียนอะไร ทุกคนก็พุ่งเป้าสนใจเขากันหมด เต๋าเรียนที่โรงเรียนเอกชนชายล้วนแห่งหนึ่ง อยู่ไม่ไกลจากมัสซาราวินท์ เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ห้องโปรแกรมพิเศษภาษาอังกฤษ ทั้งยังเรียนพิเศษภาษาจีนเพิ่มอีกสมดังใจอาม่า เจดไม่คิดว่านายคนนั้นจะดีไปกว่าคนอื่นตรงไหน แค่เป็นสเปิร์มที่โชคดีถูกเลือกมาเกิด พ่อแม่ตามใจทุกอย่าง ชีวิตไม่เคยลำบากลำบากอะไรเลย เพราะพ่อแม่ประเคนให้หมด เรื่องยากเรื่องเดียวที่เขาเผชิญคือตอนเกิด ภูเขรมีลูกยาก จึงพึ่งพาวิทยาการทางการแพทย์ และเกิดเป็นเด็กชายที่มีความมั่นใจสูง ลูกแห่ เอาแต่ใจ ซังก ซ่างพ็อง ชอบเอาชนะ เจดคิดข้อเสียของเขาได้เป็นพันข้อ แม้จะมาจากอคติไปมากกว่าครึ่ง

“เจด”

“ค..คะ อาม่า”

เจดสะดุ้งโหยงเมื่ออาม่าเดินเข้ามาถามระหว่างเจดมาดักไอศกรีมกินในครัว หลังจากกินอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว

“คิดไว้หรือยังว่าจะทำงานอะไร”

แค่คำถามแรกก็ทำเอาเจดสอ่ล้นน้ำลาย ลืมวิธีกลืนน้ำลาย หายใจไม่ถูก หากเป็นเพื่อนเจดก็พูดอย่างเพื่อฝันได้ว่าอยากเป็นนักเขียน แต่กับผู้หญิงตรงหน้าคนที่พร้อมจะทิ่มแทงเธอได้ทุกเมื่อที่มีโอกาส จึงไม่แน่ใจที่จะตอบออกไป

“ยัง...คะ”

“ทำไมยังอีก ควรคิดได้แล้วไม่ใช่เหรอ อยู่ม.ป.ปลายแล้วนะ เดี่ยวก็จะขึ้นมหา'ลัยแล้ว”

ต่อให้เจดตอบเอาใจอาม่าว่าอยากเป็นหมอ วิศวกร หรืออาชีพที่เด็ก ๆ ชอบตอบกันดูยังไงก็โกหก ยิ่งกับคนที่ชอบจับผิดเธอเช่นอาม่า เธอไม่มีเรื่องอะไรให้อาม่าภูมิใจเหมือนลูกหลานคนอื่นเขา

“หนู...ก็ยังดู ๆ อยู่คะ หนูยังไม่แน่ใจ”

“แม่เธอทำงานหนักเพื่อส่งเสียเธอนะ ยิ่งตอนนี้เลี้ยงเธอคนเดียวแล้วด้วย คิด ๆ ไว้บ้าง อะไรที่จะช่วยให้เลี้ยงเธอกับแม่ได้ในอนาคต”

เจดไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้อะไรกับเด็กอายุ 15 ย่าง 16 ที่เลือกแผนการเรียนจากสิ่งที่ตัวเองเกลียดที่สุด อนาคตฟุ้งงี้ยังไม่วุ่นเลยว่าจะกินอะไรจะใส่ชุดตัวไหนกลับหรือจะแก้ทรงผมตัวเองที่ยังแหงงอยู่ยังงี้ ปู่กับย่าไม่เคยคาดหวังอะไรกับเจด แต่อำมาคาดหวังกับเธอเสียทุกอย่าง ต่อให้โกรธมากแค่ไหนก็ตอบกลับอะไรไม่ได้นอกจากปล่อยให้อำมาเดินผ่านไป ส่วนเธอก็ตักไอศกรีมกินตัวร้อนแทน

หลังจากกินของตบด้วยของหวานเสร็จแล้วก็ถึงเวลาพักผ่อนนอนเล่น กลุ่มผู้ใหญ่แยกตัวไปอยู่ชั้นสอง เว้นแต่ภรรยาของปู่ ที่แม่เตือนว่าต้องเรียกก็มีไม่ใช่อ้อม พากันไปจัดการหลังครัวต่อ เด็ก ๆ จึงจับกลุ่มเล่นวิดีโอเกมอยู่ห้องรับแขก เต้าชวณเด็กชายอ้วนพี่สองคนมาเล่นเกมด้วยกัน ส่วนหนูน้อยอนุบาลมีของเล่นมาเองเป็นของเล่นชุดเข้าครัวทำอาหารอลังการกว่าของเล่นเจดในวัยอนุบาลมากโข ของเล่นของเจดในวัยเดียวกันเท่าที่เจดจำความได้เป็นเพียงเศษดิน เศษใบไม้ ก้อนหิน ทราช กล่องสังและของเหลือใช้แค่นั้นเอง เมื่อก่อนปู่ของเจดชอบประดิษฐ์ของเล่นจากพวกนี้ให้ พาไปเล่นคลุกดินคลุกทรายหน้าบ้านปู่จากตัวมอมแมมพอเจอเต้าที่มีเครื่องเกมก็อยากเล่นบ้าง แต่เด็กชายไม่เคยให้เจดเล่น ทั้งยังบอกอีกว่านั่นไม่ใช่ของเล่นเด็กผู้หญิง เป็นอีกเหตุผลที่เจดเกลียดนายคนนั้นมาจนถึงวันนี้ ใบหน้าจิ้มลิ้มหัวเราะอีกอ้าก เล่นบทบาทสมมติเข้าครัวทำกับข้าวกับพี่เลี้ยงที่มาด้วยกัน เห็นแล้วก็อดคิดถึงปู่ไม่ได้ เจดที่นั่งอยู่คนเดียวจึงหยิบหนังสือมาอ่านแทน แม้กลุ่มเด็กผู้ชายจะเสียงดังโวยวายตลอดเวลาก็ตาม สักพักเต้าก็เริ่มเบื่อที่มีเด็กคอยวอแวจึงปล่อยให้เด็กสองคนนั้นเล่นเครื่องเกมกันไป ส่วนเขาก็หยิบอีกเครื่องมาเล่นส่วนตัว และเจดก็ไม่ได้สนใจอีกเลยจนกระทั่งเขามานั่งข้างกันและเปรยขึ้น

“เฮ้อ คุณเจ้าพวกนี้สิ่งที่ทำให้เงินในซองแดงเราน้อยลง”

เจดไม่รู้ว่านายคนนี้พูดเพื่ออะไร และมีความหมายอย่างไร เธอไม่ได้เป็นเด็กเห็นแก่เงิน แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมทุกครั้งที่ได้รับซองแดงเงินของเธอถึงน้อยกว่าเขา ทำไมถึงกล้าใช้คำว่า 'เรา' ทั้งที่ตัวเองได้เยอะกว่า เจดได้ยินแล้วก็รู้สึกขุ่นหู่ จะมากังวลอะไรกับซองแดงที่มูลค่ายังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเครื่องเกมของตัวเองด้วยซ้ำ

“ฉันคิดว่าต่อให้เงินในซองแดงน้อยลง ก็ไม่ได้ทำให้แแก่จนหรอกนะ”

“หมายความว่าไง”

“ก็หมายความว่า”

เจดยกย້อน

“นี่พูดด้วยดี ๆ นะ”

“จะบอกว่าที่ผ่านมาตัวเองพูดไม่ดีเหรอ”

เขาอึ้งไปพักหนึ่งเมื่อโดนสวนคืน ก่อนจะเชิดหน้าขึ้นและกล่าว

“เออ ยอมรับ”

เจดมองอย่างนี้ประหลาดใจที่สงครามรอบนี้จบอย่างรวดเร็วด้วยบทสนทนาไม่กี่ประโยค เธอกำลังนึกประโยคสวนกลับอีกสักประโยค แต่ก็คงไม่ได้ใช้แล้ว กลายเป็นเจดเองที่ทำตัวไม่ถูกจึงถอยไปอยู่ห่าง ๆ เตา เพราะรู้ไม่ไม่ว่างใจขึ้นมา ไม่รู้ว่าบุคคลดังกล่าวจะมาไม่ไหน

“นี่ ถ้ามอะไรหน่อย”

เขาเขยิบเข้ามาใกล้กระซิบบ้าง ๆ เจดก็เขยิบหนีไปอีก

“อะไร”

เธอเริ่มขึ้นเสียงและขมวดคิ้ว แต่เขายังพยายามถามดูท่าที่เจต

“ถามตรง ๆ เลยนะ”

“แล้วจะถามอะไร”

หนังสือเล่มหน้าปิดลงและจ้องหน้าอีกฝ่ายตรง ๆ บ่งบอกว่าเธอเริ่ม
รำคาญแล้ว

“ถ้าถามแล้วอย่าโกรธนะ”

แต่มีท่าที่ห้วนเกรง และจ้องที่หนังสือเธอเพราะกลัวว่าถ้าเขาพูดอะไร
ไม่เข้าใจขึ้นมาเจตจะเอาหนังสือเล่มหน้าฟาดเขาเป็นแน่ เจตจึงวางหนังสือลงและบอก

“เฮอ พุดมา”

“พุดมีเมียหรือ”

ยังไม่ทันที่จะจับใจความคำถามให้เข้าใจ มือเจตก็เอบมไปกระชากคอเสื้อ
ไปโผล่เขาและดึงเข้ามาหาตัว ดวงตาจ้องเขม็งแทงทะลุไปถึงแกนสมอง มือกำ
ปกเสื้อแน่นราวกับจะบีบคอเต่าให้รู้แล้วรู้รอด เขาเตรียมใจไว้แล้วว่าตนกำลังพูด
เรื่องไม่เข้าท่า และเด็กผู้หญิงตรงหน้า คงหยิบหนังสือมาฟาดเขาไปแล้ว
หากมันไม่จริง แต่เธอกลับกำไว้ได้อย่างงั้น มือสั่นระริก แกวตพยายามปฏิเสธ
คำพูดของเต่า แต่เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นทำให้เจตขาดความเชื่อมั่นไปแล้ว
ในเมื่อไม่มีใครกล้าบอกความจริงกับเธอเลย

#18 ความลับไม่มีในโลก

ณ ชั้นสองของบ้านใหญ่ ในห้องปิดมิดชิด บรรดาผู้ใหญ่ก็มีเกมที่เล่นกัน เฉพาะกลุ่มที่เด็กเล่นไม่ได้ และเล่นให้คนอื่นเห็นไม่ได้ เพราะคนนอกจะมองว่า ผิดกฎหมายเว้นเสียแต่ว่าจะเล่นในที่ปิด พวกเขาถือว่าหากเล่นในที่ปิด ไม่มีใครรู้ เล่นกันเองในเครือญาติไม่ถือว่าเป็นการพนัน เสียกับญาติพี่น้องตัวเองยังดีเสียกว่า เสียกับคนอื่นเพราะเงินก็ยังคงไหลเวียนอยู่กับคนในสายเลือด ไม่ได้ไหลออกไปไหน ถือว่าเป็นการละเล่นกระชั้นมิตรคนในครอบครัว นานทีมีหน แน่นนอนว่าไม่ใช่เงินมูลค่าสูงหลักล้าน เป็นเพียงการเล่นกินเงินแค่หลักหน่วยหลักสิบ แต่ขึ้นชื่อว่าเป็น การเดิมพัน เมื่อผีพนันเข้าสิงจากที่เป็นคนอะไรก็ยอมก็กลายเป็นยอมไม่ได้ ยิ่งได้ยิ่งเล่น เพราะโลกอยากได้อีก แต่ยิ่งเสียก็ยิ่งอยากเล่นกว่าเดิม เพราะไม่ยอม เป็นคนที่เสียเงินและเสียหน้าไปพร้อม ๆ กัน กติกาพิเศษของวงนี้คือ ทุกคนมี เงินเดิมพันเท่ากัน และจะเลิกเล่นก็ต่อเมื่อใครคนใดคนหนึ่งจะหมดตัว

“กิน”

พิณเอ่ยเสียงเรียบ เพราะรู้อยู่แล้วว่าไฟตัวเองเหนือทุกคนในวง สมาชิกรอบวงพากันทิ้งไฟในมืออย่างเสียตาย เป็นอีกครั้งที่พวกเขาเสียเงินให้พิณ

“ให้พิณ โกงเสียหรือเปล่าเนี่ย”

ตัวตั้งตัวตีให้ตั้งวงอย่างพจนัยยกน่อง พิณถอนหายใจและส่ายหน้า เพราะรู้ว่าพี่ชายเริ่มเมาแล้วจึงพูดอะไรเรื่อยเปื่อย

“คราวนี้ฉันสับเอง ใ้พจน์มันทำไฟไม่ตีเลย”

พลรวบไฟมากองเป็นส้ารับและเริ่มสับใหม่อีกครั้ง

“อ้าว ๆ มาโทษฉันได้ไงคุณสาววิตรรรร”

พจน์เอนตัวเอาแขนมาเกยไหล่พี่ชาย

“เฮ้ย นี่ไม่ใช่เวลางาน อย่าเรียกสาววิตร”

พลหันมองตาเขี้ยว เพราะใจหนึ่งก็นึกกระดากอายที่ตัวเองเป็นผู้รักษา
กฎหมายแต่ดันทำเรื่องผิดกฎหมายเสียเอง

“ในเวลางานก็ห้ามเรียกว่าเฮียให้เรียกสาววิตร พอนอกเวลางานก็ให้
เรียกเฮีย ห้ามเรียกสาววิตร จะเอาอย่างไรกันแน่เนี่ย”

บางที่พจน์ก็นึกเกรงใจที่จะขอเงินตัวเฮียอย่างเพชรจึงเปลี่ยน
เป้าหมายเป็นพลแทน และการเดินมาขอยืมเงินถึงสถานีตำรวจก็ยากเกินกว่า
จะปฏิเสธได้ เพราะทุกครั้งจะมาด้วยสภาพมอซอเดิน นายตำรวจท่านอื่นก็คิด
ว่าเป็นยาจกคนไร้บ้าน พลจึงต้องยอมให้เงินเพื่อที่เขาจะได้ไปให้พ้น ๆ และไม่
อยากอับอายไปมากกว่านี้ เขาคงไม่เที่ยวไปบอกใครว่านี่เป็นพี่น้องร่วม
สายเลือด แต่พลไม่ต่อล้อต่อเถียงเพราะรู้ว่าน้องเมาก็งูตามทีคิด หากไป
เถียงก็ต่อความยาวสาวความยืดอีก

“พอ ๆ แจกไฟได้แล้ว เดี่ยวขาดตอน”

ผู้เป็นแม่กล่าว พลจึงเริ่มแจกไฟใหม่อีกครั้ง เพียงพินแฉังไฟดูก็รู้แล้วว่าตัวเองมีโอกาสชนะเท่าไร การพนันไม่ใช่แค่เรื่องของดวง แต่เป็นเรื่องการคำนวณคณิตศาสตร์ไม่ใช่เรื่องไกลตัว แม้คนอื่นจะบอกว่าไร้ประโยชน์ แต่หลักการความน่าจะเป็นรู้ไว้ก็ไม่เสียหายหากมาอยู่ในวงไฟ เธอไม่จำเป็นต้องเป็นกินรวบวงขอแค่เป็นคนที่ขาดทุนน้อยที่สุดก็พอ และสุดท้ายเมื่อเงินทุนของพลหมดตัวจึงเป็นอันจบเกม ทุกคนในวงก็พากันนับเงินว่าตัวเองขาดทุนได้ทุนกันไปเท่าไร แม่กับพี่ชายอีกสองคนขาดทุนกันระนาว พินยังมีกริมที่อย่างน้อยเรื่องนี้เธอก็เป็นผู้ชนะ

เจดนั่งอยู่ตรงชานพักบันไดรอให้แม่ลงมา เมื่อแม่บ้านถามว่ามาทำอะไรตรงนี้ เธอก็ตอบไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรให้แม่เข้าใจ รู้แค่เธอทนอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ไหวแล้ว อยากกลับบ้านให้รู้แล้วรู้รอด รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างจุกที่อก หากแต่แค่แกล้งเล่น เขาคงเฉลยไปนานแล้ว แต่เมื่อเค้นเขากลับบอกว่าให้ไปถามแม่เธอเอง แม้เจดรู้ว่าเธอจะเอาหนังสือฟาด เขาก็ยังบอกคำเดิม เจดอยากไปให้พ้นจากตรงนี้ ทำให้ต้องมานั่งสั่นขาอยู่แบบนี้ ไม่รู้ว่่านานแค่ไหนแล้ว แต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะละออยมาจึงรู้ว่าพวกเขา กำลังลงมาแล้ว แม่ยังคงยืนหัวเราะกับอาม่าและบรรดาญาติอย่างไม่ทุกข์ร้อนอะไร ขณะที่เจดร้อนรนจะเป็นจะตาย

“นี่ ๆ จะเอาเงินไปฟ้องหย่าสามีตัวเองหรือไง หีม”

กู่เพชรพูดติดตลก แม้พิณจะตลกไม่ออกแต่ก็ไม่ได้แสดงสีหน้าไม่พอใจ ส่วนเจดฟังแล้วสับสน

“หย่ากันแล้วคะ แล้วก็ไม่ได้ฟ้องอะไรด้วย”

แม่ธิบาย ฟังแล้วเจดยังไม่เข้าใจใหญ่ว่าเหตุอะไรถึงขั้นต้องฟ้องหย่า

“ทำไมไม่ฟ้องไปเสียให้จบเรื่อง แบบนั้นก็ไม่ต้องอะไรกับเสียตัวให้เขาฟรี”

อามากล่าว แต่คราวนี้แม่เจดนิ่งเงียบไม่ตอบอะไร

“ไม่เป็นไร ๆ ไม่ต้องไปเสียดายนั่นหรอก เดี่ยวเสียหาแฟนใหม่ให้ เอาใหม่”

แม่ยิ้มช้าและส่ายหัวกับบวจาไหลไปเรื่อยเหมือนน้ำรั่วของกู่พจน์พอดีกับที่เห็นว่าลูกสาวนั่งอยู่บนชานบันได เธอนึกแปลกใจจึงเดินไปหา โดยไม่รู้ว่าจะได้ยินที่พวกเขาพูดทุกคำ

“เจด มานั่งทำไมตรง—”

“แม่...เราจะกลับกันหรือยังคะ”

เธอพยายามคั้นน้ำเสียงออกมาให้ดูปกติมากที่สุด แม้ใจจะเริ่มไม่สู้ดีแล้วยังได้ยินที่พวกเขาพูดถึงพ่อแล้วยิ่งสติแตกกระเจิงไปใหญ่และโกรธที่ญาติผู้ใหญ่ถึงยอมให้พ่อแม่หย่ากัน เธอรู้ว่าญาติคงไม่ได้ชอบพ่อขนาดนั้น แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรยินดีที่พวกเขาหย่ากันขนาดนี้ ตามหลักแล้วควรจะพูดให้พวกเขาปรับ

ความเข้าใจกันเสียหน่อย บางทีที่พ่อแม่หย่ากันอาจเป็นเพราะพวกเขาจี้เง่ากัน
ไปเองก็ได้ เหมือนคู่รักหลาย ๆ คู่ หรือพวกเขาแค่ประชิดกันอยู่ แล้วจะกลับมา
คืนดีทีหลัง แต่ทำไมทุกคนถึงอยากให้พ่อเธอออกไปจากชีวิตแม่ขนาดนี้

“เออนี้เจด ม้าหนูนี่กินเรียบเลยนะ ฎูเกือบหมดตัวแหละ”

คำพูดของฎูพจนนี้ไม่ได้อยู่ในหัวเจดเลย เธอได้แต่แสร้งยิ้มรับไป แต่ในใจ
อยากจะให้แม่พาเธอกลับบ้านเดี๋ยวนี ไม่มีเหตุผลอะไรให้อยู่ที่นี่แล้ว หากพวกเขา
รังเกียจพ่อเธอขนาดนี้ก็ไม่ว่าจะรังเกียจเจดไปด้วยหรือเปล่า ที่มีสายเลือดเดียวกับพ่อ

เจดยั้งต้องนั่งรถเศษเหล็กกลับบ้าน บรรยากาศในรถอิมครีมเหมือน
ห้องฟ้าข้างนอก แม่จึงต้องรีบเหยียบคันเร่งก่อนที่ฝนจะตก มีเรื่องมากมายที่
เจดอยากพูด อยากถามแม่ แต่ความรู้สึกของก๊อนที่ยังจุกค้างอยู่ที่คอทำให้ยากจะ
เค้นเสียงออกมาได้ ปลายเล็บเจดขีดกับสายเข็มขัดนิรภัยพลางคิดไปด้วยว่าหากจะ
พูดต้องเริ่มจากอะไรก่อน เจดไม่เคยขาดความมั่นใจในตัวแม่จนต้องทวงถาม
ไม่ว่าแม่จะพูดอะไรเจดก็เชื่อแม่ทุกอย่าง แต่ครั้งนี้มันหายไปหมดแล้ว ไม่รู้ว่า
เสาหลักที่เอาไว้ให้เธอยึดมั่นอยู่ตรงไหน

“เจด ทำอะไร”

แม่รู้ว่าลูกกำลังเอาเล็บขีดอะไรบางอย่างส่งเสียงน่ารำคาญ แต่ไม่รู้ว่า
ทำเพราะอะไร

“เปล่าค่ะ”

เจตหยุดชุดและเปลี่ยนมาแกะเล็บตัวเองแทน แกะหนังส่วนที่บางที่สุดคือ ส่วนรอบโคนเล็บ ค่อย ๆ ฉีกมันออกจากและสะบัดมันทิ้งไป ผลอีกทีก็แกะจน หนึ่งฉีกมีเลือดซึม ถึงรู้ตัวว่าการแสร้งทำว่าใจเย็นไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น เจตไม่รู้ว่ ตัวเองต้องนั่งเจ็บพยับหน้าเซื่อฟังแม่ไปถึงเมื่อไร ในเมื่อแม่ไม่เคยไว้ใจเธอเลย แม้แต่เรื่องสำคัญเช่นพ่อแม่หย่ากัน ยังมาบอกเอาตอนที่เธอต้องเข้าเรียน ถ้ามันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่แล้วทำไมเด็กที่อายุเท่าเธออย่างเต๋ได้ถึงรู้ได้

“ม...แม่คะ”

เจตเอ่ยเสียงสั้น แม่ขานรับในลำคอ

“ทำไม...พอกับแม่ถึงหย่ากันคะ”

เจตกลืนใจถามได้ในที่สุดหลังจากอึดอันมานาน แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ ยกภูเขาออกจากอก

“พอก็เคยตอบไปแล้วไม่ใช่เหรอ”

ภูเขาในอกเธอเริ่มจะระเบิดเต็มทีถ้าแม่ไม่พูดออกมาเดี๋ยวนี้ เจตไม่ได้ อยากทำตัวเป็นตำรวจสอบสวนผู้ต้องสงสัย และเหนือยจะเค้นคำถามแล้ว เธอพยายามไม่ถามเพื่อรักษาใจพวกเขามาตลอด แต่พวกเขาไม่จริงใจกับเธอเลย ใจร้อนรุ่มจนรู้สึกถึงเหงื่อที่ไหลผ่านอกและหลังหู

“หนูแค่อายกรู้มากกว่านี้”

“เจด ออย่าเพิ่งถาม แม่ขับรถอยู่”

แม่เลิกเข็ดแค้นที่จะตอบคำถาม หากเป็นเวลาปกติเจดก็จะเชื่อฟังและไม่กวนสมาธิแม่ แต่ครั้งนี้เธออดทนไม่ได้อีกต่อไป พวกเขามีโอกาสมากมายที่จะพูดความจริง ตั้งแต่ก่อนที่พ่อจะทยอยย้ายของออกจากบ้าน ก่อนเจดจะเปลี่ยนนามสกุล ระยะเวลาหลายเดือนที่ปกปิดเธอ หากไม่ใช่เรื่องใหญ่ทำไมถึงบอกความจริงไม่ได้

“ทำไมล่ะคะ แม่จะไม่บอกความจริงหนูใช่ไหม”

“แม่บอกว่าอย่าทวนใจ!! ทำอย่างกับว่าบอกความจริงแล้วจะรับได้!”

สิ้นเสียงตวาด เจดน้ำตาคลอเบ้า จ้องแม่ตาไม่กะพริบ ไม่เช่นนั้นน้ำตามันจะไหลลงมา

“ก็บอกหนูมาสิ! ตอนนี้ทุกคนรู้หมดแล้วยกเว้นหนู! แม้แต่ไอ้เต่ามันยังรู้...ทำไมหนูถึงรู้ไม่ได้”

เจดอยากทรุดลงกับพื้นเดี๋ยวนั้น แต่เจดอยู่บนเบาะรถยวบ ๆ จึงทำได้เพียงนั่งตัวอ้อมไม่สบตาผู้เป็นแม่ ท้องฟ้าเริ่มมืดขึ้นทุกที อีกไม่ช้าฝนก็จะตกลงมา แม่ยิ่งลูกลี้ลุกลนไปใหญ่เพราะกลัวทั้งฝนตกและกลัวที่จะพูดความจริงออกมา

“ทำไม เต่าบอกหนูว่าอะไร”

“มันบอกว่า...พ..พ่อ..นอกใจแม่...จริงหรือเปล่าคะ”

เจตเวทย์หน้าสบตาแม่พร้อมกับน้ำตาหยดแรกไหลออกมา สำหรับเจต
คำว่าเมียน้อยเป็นคำที่รุนแรง แม่เบิกตากว้างคล้ายว่าถูกจับได้ ความจริงทุกอย่าง
ได้เฉลยหมดแล้ว เหลือเพียงแม่กล้าพอจะตอบออกมาว่าใช่หรือเปล่า

“มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่”

แม่มยังคงป้ายเปี๊ยะ

“แม่อีกแค่ตอบหนูมาว่าใช่หรือเปล่า!”

คราวนี้ น้ำตาไหลพรากจากดวงตาทั้งสองฝั่ง เจตต้องแค่ความจริง
เป็นเรื่องที่ให้ง่ายที่สุด ยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทองหรือพรวิเศษใด ๆ แต่เจตกลับได้มา
อย่างยากเย็นเหลือเกิน จนเจตต้องทบทวนบาปกรรมความอึดอั้นของตัวเอง

“ก็ใช่ไง! พ่อใจหรือยัง! ถ้าพ่อใจแล้วก็เลิกร้องไห้ได้แล้ว!”

แม่ตวาดเสียงดัง เรื่องทุกอย่างมันเกินความควบคุม ลูกเธอไม่ใช่เด็กเล็ก
ที่จะใส่ชื่อหรืออ่อนต่อโลก เหมือนเมื่อก่อนที่แค่เอาเรื่องผีมาหลอกก็เชื่อและไม่ทำ
ตามที่ห้ามไว้ เจตเสียงดังใส่แม่เพราะอดกลั้นจนทนไม่ไหวล่าสุดตอนที่ปวดท้อง
ประจำเดือนครั้งแรกแล้วไปต้องโรงเรียน แม่ไม่คิดว่าลูกปวดมากจึงให้ลูกทนไปก่อน
แต่นานเข้ายิ่งปวดหนักขึ้นจนเจตทนไม่ไหวเรียนไม่ได้ต้องโทรศัพท์หาแม่
เป็นครั้งแรกที่เจตตวาดใส่แม่ เพราะเจตโกรธที่แม่ให้เธออดทน แทนที่จะให้นอน
พักผ่อนอยู่บ้าน แม่จึงบึ่งรถมารับลูกกลับบ้าน แต่ความเจ็บปวดของเจตครั้งนี้
มันเจ็บกว่าการปวดท้องประจำเดือน เพราะปวดท้องยังมียาแก้ แต่ปวดใจเจตไม่รู้
จะทำยังไงให้หาย เจตยังคงร้องไห้อย่างต่อเนื่องตลอดทาง แม่พยายามจะกลั้นแล้ว

เพราะรู้ว่าแม่ไม่ชอบให้เธอร้องไห้ เจตอยากแข็งแรงแรงให้ได้แบบแม่บ้าง แต่ไม่ว่าอย่างไรเจตก็เป็นลูกสาวที่ไม่ได้ตั้งใจแม่วันยังค่ำ แม่มีท่าทีหัวเสีย อาจจะทำคำขวัญฝนที่ตกลงมาและเจตไปพร้อม ๆ กัน หากเป็นไปได้ เจตก็อยากให้โลกแตกสิ้นสลายไปเลยในเวลานี้

เมื่อกลับถึงบ้านเจตก็รีบขึ้นห้องตัวเอง ขณะที่ฝนกำลังตกกระหน่ำ เจตอยากยื่นตากฝนไปเลยถ้าไม่กลัวว่าแม่จะซ้ำเติมความเจ็บช้ำจากที่ไม่ได้ปลดปล่อยเธออยู่แล้ว กระจ่างสายตาวางทิ้งไว้ที่พื้น โทรศัพทวางทิ้งไว้บนเตียง ร่างโซซัดโซเซเดินเข้าห้องน้ำ ปลดเปลื้องทุกอย่างและนอนลงในอ่าง แม่จะแสบจากแผลนิ้วฉีกโดนน้ำ แต่ก็ไม่เท่าความแสบในทรวงที่เหมือนถูกบีบรัดซ้ำ ๆ คล้ายว่าจะแตกให้ได้ เธอเปิดฝักบัวปล่อยให้สายน้ำชะล้างหยดเลือด หยาดเหงื่อ และคราบน้ำตา ครั้งนี้เจตปล่อยตัวเองร้องไห้โดยไม่ต้องกลั้นไว้หรือกลัวว่าใครจะได้ยินและเห็นความอ่อนแอของเจต เธอร้องไห้จนน้ำตาท่วมพื้นล้นอ่าง ความจริงคือสิ่งที่เจตต้องการมาตลอด แต่ก็หนักหนาเกินกว่าจะยอมรับได้ จนคิดเข้าข้างตัวเองว่า แม่อาจแค่รำคาญแล้วพูดเพื่อให้เจตหยุดพูดก็ได้ เจตอยากฟังความจริงจากพ่อ มีเหตุผลอะไรให้พ่อทำแบบนี้กับแม่และเจต ครอบครัวเธอไม่มีอะไรบกพร่องเลย พวกเขารักกันและกันก็รักเจต แม่แม้จะไม่ค่อยพูดว่ารัก แต่การทำอาหารให้กิน ให้เงินค่าขนม มารับกลับบ้านเจตก็รับรู้ได้ว่ารัก แต่ตอนนี้เจตเริ่มไม่แน่ใจว่าแล้วที่ผ่านมาก็คือความจริงหรือไม่ หรือพวกเขาเพียงแค่หลอกว่าเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ เธอค่อย ๆ ตะเกียกตะกายออกจากอ่าง หยิบผ้าเช็ดตัวมาห่ม ร่างกายเธอปกเปียกไม่ต่างจากกระดาดชำระ เธอไม่กล้ามองสภาพตัวเองผ่านกระจกด้วยซ้ำ เจตเดินตรงมายังเตียง และหยิบโทรศัพท์หาพ่อ ใช้เวลาไม่นานปลายสายก็กดรับ

[ฮัลโหลเจด ว่าไงลูก]

แค่ได้ยินเสียงพ่อ จากน้ำตาที่กลั้นเอาไว้ ก็ปล่อยไหลออกมา เธอสูดลมหายใจเข้า และพยายามเค้นเสียงให้ออกมาปกติมากที่สุดเพื่อถามเขา

“พ..พ่อทำอะไรอยู่คะ ว่างคุยกับหนูหรือเปล่า”

[ว่างคะ มีอะไรคะ]

น้ำมูกเธอย้อยลงมาจึงต้องสูดกลับเข้าไปอีกครั้งก่อนถาม

“พ่อช่วยบอกได้ไหม...ว่าทำไมถึงหย่ากับแม่”

ปลายสายเงิบพักหนึ่ง คล้ายว่าเขารับรู้ได้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร เจดยังคงให้โอกาสพ่อพูดความจริงกับเธอ

[เจดไปรู้อะไรมาหรือเปล่าคะ]

ลูกสาวน้ำตาเอ่อล้น จึงพูดด้วยเสียงสั่นเครือโดยไม่สนอะไรแล้ว

“พ่อตอบมาเถอะ...ตอบความจริงหนูมา”

[หนูรู้แล้วใช่ไหมคะ]

“พ่อทำแบบนี้ทำไม! ถ้าพ่อผิดพ่อก็ขอโทษแม่สิ ทำไม..ทำไมถึงต้องหย่ากับแม่ด้วย หนูไม่อยากให้พ่อไป หนูไม่อยากอยู่ที่โรงเรียนนั้น ทำไมพ่อก็ห้ามแม่ทำไม...พ่อก็ทำอะไรเลย”

ร่างเจตทรุดลงกับพื้นแข็ง ๆ เธอเหนื่อยมากพอแล้ว การร้องไห้เป็นการระบายแต่พลังงานเธอก็หายไปกับมันด้วย เธอนึกโทษทุกอย่างและโกรธโชคชะตา ทำไมชีวิตเธอถึงเป็นแบบนี้ เธอแค่อยากมีความสุขแบบที่คนทั่วไปพึงมี

[เจต...พอทำแบบนั้นไม่ได้...พอทำอะไรไม่ได้แล้ว]

พอเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระอักกระอ่วนและท้อแท้ ไม่สมกับเป็นคนที่ยอดให้เธอรู้จักความกล้าหาญเลย

“ทำไมคะ”

เจตถามเสียงสะอื้นกลืนน้ำลายอีกใหญ่

[พอกลับไปอยู่บ้านไม่ได้แล้ว พอต้องรับผิดชอบในสิ่งที่พอทำมัน...ซั๊บซ้ออน]

“พูดความจริงมาสักทีได้ไหม หนู...”

มืออีกข้างกำหนังสือกระดาษตัวเองแน่น ถ้ามันหลุดได้เจตคงดิ่งมันหลุดไปแล้ว เจตอยากให้มันจบสักที

[ก็อย่างที่หนูรู้นั่นแหละ พอไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น ตอนนี้อย่างไรก็ต้องรับผิดชอบเขา เพราะว่าเขาท้อง พอพยายามคุยกับแม่แล้ว แต่แม่อยากหย่าไม๊นั่นแม่จะฟ้องหย่าแทน พอเลยต้องยอม]

เจดไม่ได้เตรียมใจรับเรื่องใหม่ที่เพิ่งรู้ มีหนึ่งชีวิตที่กำลังเกิดจากพ่อ กับใครสักคน แต่นี่ก็มีเหตุผลมากพอที่แม่จะตัดขาดจากพ่อแล้ว ผู้ชายคนแรก ที่เจดรู้จัก คนที่เจดคิดว่าอ่อนโยน แสนดี มีเหตุผล ตอนนีเขากลายเป็น 'อะไรไม่รู้' ในสายตาเจดไปแล้ว เขาไม่ใช่พ่อคนเดิมที่เจดรู้จัก

[แต่พ่อไม่ได้ทิ้งเจดไปไหน เจดยังโทรหาพ่อได้ตลอดเวลา พ่อดูแลได้ทั้งเขา และเจดไปพร้อม ๆ กันได้]

ไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ จากลูกสาวจนพอกังวลว่าเจดจะเป็นอะไรไป เพราะแค่ฟังเสียงก็รู้ว่าเธอเสียศูนย์ขนาดไหน

[เจดฟังพ่ออยู่หรือเปล่า—]

ปลายนิ้วกดตัดสายไปก่อนที่พ่อจะพูดจบ เธอรับรู้แต่ก็ไม่เข้าใจ ทำไมพ่อ ถึงไปหาคนอื่น แม่เป็นผู้หญิงที่เก่งและสวยที่สุดในโลกที่เจดรู้จัก แม้จะไม่ได้ใจดี ที่สุดแต่ก็ไม่ใช่คนที่ใจร้ายที่สุด แม่มีอะไรไม่ตรงไหนที่พ่อจะทรมานแม่ได้ สามคน ครอบครัวยุติมีความสุข ไม่มีปัญหาอะไร แล้วเรื่องผิดพลาดมันเกิดขึ้น ตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่ตอนที่เจดมีประจำเดือนแล้วรู้สึกไม่สนิทใจกับพ่อเหมือนเดิม หรือตอนที่พ่อเลื่อนตำแหน่งแล้วทำงานหนักขึ้น กลับบ้านดึกบ่อย หรือตอนที่แม่ กินข้าวคนเดียวโดยไม่รอกินพร้อมพ่อเหมือนเมื่อก่อน หรือจะเป็นที่เจดไม่ดีพอ เธอสร้างปัญหาให้พวกเขาหนักใจจนต้องให้ไปอยู่ที่อื่น เจดพยายามเป็นเด็กดี เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ออกนอกกลุ่มออกทาง กับบางเรื่องเจดไม่ต้องพยายามเลย แต่เธอไม่ คิดจะทำเพราะมันไม่ดี พฤติกรรมห่างไกลจากคำว่าเกรง ชีวิตราบเรียบไม่มี ปัญหาอะไร

เว้นแต่ว่าครั้งหนึ่งเธอเคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับคนอื่นจนครูต้องโทรศัพท์ตามพ่อแม่มารับทราบเรื่อง ตอนนั้นพ่อเป็นคนมารับเธอที่ห้องปกครอง เขาตื่นตกใจไม่น้อย เพราะลูกสาวอ่อนโยนและเปราะบางเกินกว่าจะไปกระชากคอเสื้อเด็กผู้ชายที่สูงใหญ่กว่าและเหวี่ยงจนกระแทกกับโต๊ะ อีกฝั่งเลือดตกยางออก ส่วนลูกสาวเขามีรอยขีดที่มือ รุนแรงจนแทบไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือลูกสาวเธอ แต่เมื่อไต่ถามจากครูก็ทราบว่าเป็นการพูดไม่เข้าใจกันแล้วต่างฝ่ายต่างใช้กำลังทั้งคู่ เจดไม่พร้อมแล้วให้พ่อฟัง เขาก็ไม่คาดคั้นเพราะถือว่าถูกรับผิดไปแล้ว กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ แต่ก็แปลกใจอยู่ที่ลูกสาวมีมุมเกรี้ยวกราดด้วย แต่หากมองในมุมของเจด ความรุนแรงนั้นยังไม่เทียบเท่าที่อีกฝั่ง

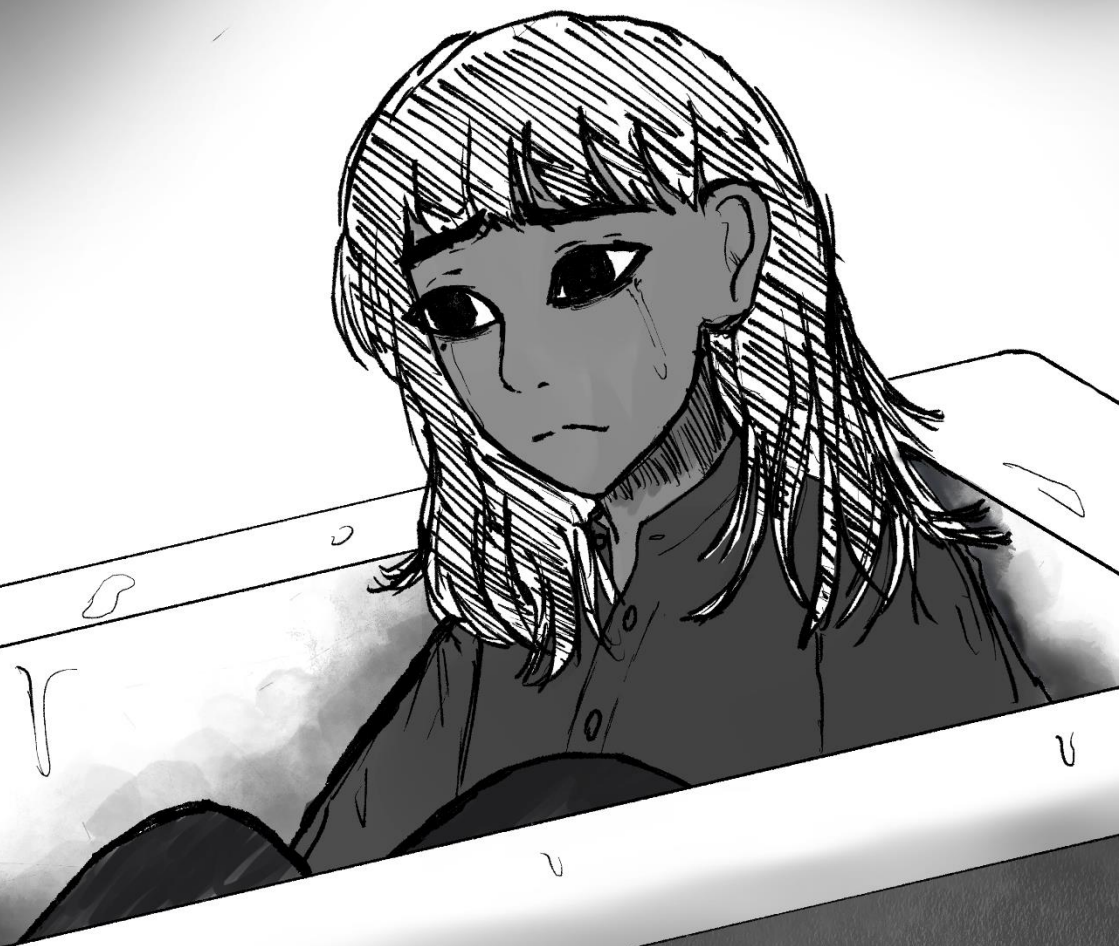
เจดรู้ว่าเมื่อเพื่อนเธออย่างแจนมีแฟน เธอก็ต้องเว้นระยะห่างให้คนทั้งคู่ เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาอะไร แต่ปัญหาคือเธอไม่รู้เลยว่าเบื้องลึกเบื้องหลังของคนที่เป็นแฟนเพื่อนเป็นคนยังไง รู้แต่ว่าชื่อต้น อยู่ต่างห้องและเป็นคนที่แจนรัก วันเกิดเหตุเจดกับแก้วแอบหลบอยู่หลังห้องเรียนตอนพักกลางวัน สักพักก็มีเสียงเด็กผู้ชายเดินเข้ามาและจับกลุ่มคุยกัน หากไม่มีชื่อแจนและต้นอยู่ในบทสนทนาเหล่านั้นด้วย คนชื่อเดียวกับทั้งคู่มีเป็นถมเถ เจดก็คงไม่สนใจเท่าไรถ้าพวกเขาไม่พูดเรื่องรายละเอียดของสรีระที่เจาะจงถึงเพื่อนเธอมากเกินไป ผนวกกับคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นต้นนั่งอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย เจดจึงต้องลุกขึ้นเตือนพวกเขาให้ระวังปาก พวกเขาอ้างว่าแค่แซวเล่น ทั้งเจดกับแก้วจึงยิ่งโกรธไปใหญ่ ตอนนั้นเจดอาจจะต่อว่าด้วยถ้อยคำที่รุนแรงเกินไป เพราะเมื่อพวกเขาได้ยิน หนึ่งในคนในนั้นก็แทบจะลุกพรวดมาหา จนเพื่อนคนอื่นต้องรั้งเอาไว้ เจดเดินเข้าไปเผชิญหน้ากับต้นและบอกให้เขาเอ่ยขอโทษแจนออกมา แต่กับเด็กผู้ชายที่อยู่เป็นกลุ่มยังถือดีเสียหน้าไม่ได้ เจดจึงใช้ไม้แข็งหลอกว่า บันทึกลงเสียงที่พวกเขาคุยกันไว้ในโทรศัพท์ และจะนำไปให้ส่งให้ครูปกครอง จึงเกิดการยื้อแย่งโทรศัพท์ขึ้น

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วจนเพียงพริบตาเดียวโทรศัพท์เจดก็ตกพื้นหน้าจอร้าว และเจดยังคงไม่ขุนขาด ถ้าไม่มีใครคนหนึ่งในกลุ่มนั้นเรียกเจดว่า 'เลสเบี้ยน' ด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม เจดไม่เข้าใจว่ามันหมายความว่าอะไร แต่พอเขาพูดว่า เจดต้องการแย่งแฉะไปจากต้น เพราะอิจฉาที่แฉะเป็นของต้น นั่นจึงเป็นพางเส้นสุดท้ายทำให้เกิดเหตุจุดประกายดังกล่าว ไม่มีใครสนใจเหตุผลของเรื่องนี้ ในเมื่อผลที่ตามมาคือต่างคนต่างเจ็บตัวทั้งคู่ โชคดีที่แก้วเป็นพยานให้เจด ทำให้เธอพ้นจากทัณฑ์บน แต่ก็หักคะแนนประพฤติ ซึ่งไม่ทำให้เจดกลายเป็นเด็กมีปัญหา เพราะที่ผ่านมาเด็กคนนี้ไม่เคยออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่เคยมาโรงเรียนสายสักครั้ง ต่อมาก็พูดคุยตกลงกันว่าจะชดใช้อย่างไร เพราะฝั่งเจดก็ทรัพย์สินเสียหาย พ่อและครูประจำชั้นช่วยเจรจาให้จนจบเรื่อง พ่อไม่เคยคาดคั้นเธอเลย ถ้าไม่อยากพูด ภายใต้อัจฉริยะใจดี ไม่คิดมาก เจดไม่รู้ว่าพ่อซ่อนอะไรหรือเปล่า จะผิดหวังในตัวเธอไหม ที่ลูกสาวเขาไม่ได้เป็นเด็กดีอย่างที่คิด ทั้งยังสร้างปัญหาอีก พ่อเคยบอกว่า บางครั้งธรรมชาติก็โหดร้าย นกบางชนิดดำรู้ว่าลูกของมันอ่อนแอ มันก็จะโยนลูกมันทิ้งออกจากรัง เพื่อความอยู่รอดของลูกตัวอื่น บางทีเจดอาจเป็นลูกนกที่ถูกทิ้งตัวนั้น ถ้าไม่มีเธอแล้ว พ่อแม่อาจจะไม่ต้องทุกข์มากก็ได้ เจดยังคงร้องไห้อย่างต่อเนื่อง ร้องให้เป็นเวลานาน ลูกขึ้นมาแล้วก็ยังร้อง อาบน้ำก็ยังร้อง จนจะนอนก็ยังร้อง สุดท้ายก็ร้องให้จนหลับไปในที่สุด

พินได้ยินเสียงร้องไห้ของลูกสาว ต่อให้ไม่เงี่ยหูฟังก็ยังได้ยิน แน่นนอนว่ามันเป็นเสียงที่บีบหัวใจเธออย่างถึงที่สุด แต่ความจริงเป็น สิ่งไม่ตาย แม้พยายามปกปิดเอาไว้ แต่สุดท้ายความจริงก็ปรากฏอยู่ดี หากเจดเหมือนแบกภูเขารับน้ำหนัก

แม่ก็เหมือนแอดลาสที่แบกโลกไว้บนบ่า เหนื่อยเหลือเกินที่ต้องแบกรับภาระอันหนักอึ้งไว้ ทั้งที่คนเริ่มเรื่องไม่ใช่เธอแต่กลายเป็นแม่เอง ที่ต้องเก็บกวาดทุกอย่าง แม้แต่ความผิดพลาดของลูกก็ต้องเป็นคนแบกรับเอาไว้ พิณเคยคิดว่าเจดยังเด็กเกินกว่าจะรู้เรื่องของผู้ใหญ่ อย่างน้อยครั้งนี่เธอก็ได้เรียนรู้ว่าการบอกความจริงอาจจะเจ็บปวดน้อยกว่า เจดมีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ได้พูดอะไรแล้วก็เชื่อเหมือนตอนเด็ก การนอกใจไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะรับได้ เธอก็เช่นกัน เพียงแต่จะพูดอย่างไรไม่ให้เด็กแบบเจดเกลียดพ่อตัวเอง แต่เมื่อคิดอีกที พิณมั่นใจว่าเจดต้องโทรหาเขา ให้เอกได้ทำหน้าที่พ่อบ้างก็คงจะดี รับรู้ความซอกซำ้ของลูกสำนักต่อสิ่งที่กระทำลงไป เธอทำหน้าที่แม่อย่างดีที่สุดแล้ว และต่อให้เสิร์ฟทูนทูนรายร้องไห้หนักขนาดไหน พรุ้งนี่ก็ต้องตื่นมาใช้ชีวิต ทำอาหารให้ลูกกิน ซักเสื้อผ้าให้ลูกใส่ และส่งลูกไปโรงเรียน

#19 เยียวยารักษาแผลใจ

เช้าวันใหม่ยังคงคล้ำเมฆครึ้มเจือกลิ่นฝนจาง ๆ อากาศเย็นสบายกำลังดี เจดสะลึมสะลือตื่นมาในช่วงสายของวัน เดินเข้าห้องน้ำเพื่อชักน้ำในอ่างล้างหน้า เมื่อตาเริ่มปรับแสงให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ภาพแรกที่เจดเห็นตอนส่องกระจกคือ ตาแดงชอกช้ำ ใต้ตาบวมตุ่ย ใบหน้าหมองคล้ำ ผมเผ้ายุ่งเหยิง ดูแล้วก็เวทนาตัวเอง เจดไม่มีธุระอะไรต้องอยู่ที่นี้แล้ว จึงเก็บของใส่กระเป๋าตัวเองให้เรียบร้อยและเดินลงไปหาหมอเข้ากิน ยังไม่ทันจะเหยียบถึงพื้นชั้นล่าง กลิ่นน้ำมันผัดหอมฉุยและกลิ่นไหม้กระทะอ่อน ๆ ลอยมา แม้ทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีคำทักทายอรุณสวัสดิ์จากคนทั้งสอง แต่แค่มองตาเจดก็รู้ว่าเธอต้องนั่งรออาหารที่โต๊ะ แม่ยืนทำข้าวผัดธรรมดาที่ใส่ผักแช่แข็งอย่างถั่วลันเตา แคร้รอตสับ และข้าวโพดลงไป ใส่เนื้อสัตว์อย่างไส้กรอกนำมาผัดให้เข้ากัน เจดลุกไปหยิบน้ำในเหยือกมาเทใส่แก้วดื่ม ประจวบเหมาะกับที่แม่ผัดข้าวเสร็จแล้วจัดใส่จานพอดี

“เป่าด้วย มั่นร้อน”

แม่เตือนและเดินไปหยิบแอปเปิลมาหั่น เจดเป่าตามแม่ว่าและตักคำแรกเข้าปาก จากนั้นก็ตักคำต่อมาเธอเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย สำหรับคนที่อาหารไม่ได้ตกถึงท้องตั้งแต่เย็นจนถึงเช้าวันของอีกวันหนึ่ง ระหว่างกำลังกินข้าวอยู่ หางตาก็เห็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ไม่ไกลไม่ไกล เจดรีบหันขวับไป มั่นก็เดินผ่านประตูไปแล้วเห็นแต่ปลายหางมน ๆ อยู่ว่าง ๆ เธอจึงรีบบอกแม่

“แม่! แมวเข้าบ้าน มันจะไปกินนก”

“ก็ปล่อยมันไปสิ”

แม่ที่ถือมีดอยู่ในมือสบตาลูกด้วยแววตาเรียบเฉยและหันผลไม้ต่อเจดขมวดคิ้วข้องใจ ทำไมแม่ถึงปล่อยให้แมวเข้ามาทั้งที่รู้ว่ามันจะทำร้ายนกไม่ช้าก็เร็วมันทำแน่ เจดทั้งจางนข้าวและลุกขึ้นเดินไปเลื่อนประตูกระจก จังหวะเดียวกับที่มันเหลียวหลังมามองหน้าเจดพอดี แมวสามสี ขาว ส้ม ดำ รูปร่างเพรียว อายุโตเต็มวัย สภาพมอมแมม เจดเห็นมันแวะเวียนมาที่บ้าน อยู่บ่อยครั้ง ทั้งสองจ้องหน้ากันตัวแข็งทื่อ ปกติหน้าที่นี้ต้องเป็นของพ่อ ไม่ต้องถึงมือเจด ทว่าตอนนี้มันกลายเป็นหน้าที่เธอเสียแล้ว เจดงยหน้ามองไปยังรั้วนกก็ เห็นว่ายังอยู่ดี ไม่ได้ล้มยวาววางอยู่ใกล้มือ แต่เจดไม่อยากใช้ สิ่งมีชีวิตตัวนี้ กระจัดย่อยและเปราะบางเกินกว่าจะใช้กำลัง อีกทั้ง ดวงตากลมสีเขี้ยวอมเหลือง ยังคงจ้องมองมาอย่างเฝ้าระวัง แค่นี้เจดก็ทำอะไรไม่ลงแล้ว

“จิว ๆ ไป ๆ ที่นี้ไม่มีอะไรให้กิน”

เจดบัดมือไล่พุดเสียงเบา ๆ แต่มันดูจะไม่เข้าใจภาษามนุษย์ มันยังมองเจดอยู่อย่างงัน เห็นแล้วเจดอยากจะลองเดินไปลูบหัวมันดู เผื่อว่ามันจะเชื่อเหมือนแมวในเรือนมัชชาระ ทว่าเดินเข้าไปเพียงสองก้าวมันก็วิ่งหนีป็นรั้วออกไปเสียแล้ว เจดจึงปิดประตูเดินกลับไปยังโต๊ะ กินข้าวต่อจนหมดจานและ ตีมน้ำตาม แม่บอกว่าจะพากลับโรงเรียนตอนบ่าย ให้เธออาบน้ำแต่งตัว จัดกระเป๋าให้เรียบร้อย ต่อให้ไม่บอกเจดก็ทำตามดั่งว่า ระหว่างอาบน้ำก็มีวายุ ลูบผมวัดความยาวดู แต่ก็ไม่ได้ยาวขึ้นจากเดิมเท่าไรและยังแห้งอยู่ เจดกลัวแม่ จับได้ว่าแอบตัดผมเองจึงทำผมทรงเกล้าหรือมวยตลอด เพราะถ้าปล่อยผม แม่อาจจะรู้ว่าผมไม่เท่ากัน แต่ตลอดทั้งวันแม่อีกยังไม่สังเกตเห็น เจดตรวจดู ความเรียบร้อยของสัมภาระอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจว่าจะไม่เผลอลืมอะไรไป

เจตหิบบหนังสือกลับไปอีกสองเล่มเกี่ยวกับนิทานกริมม์ และสัตว์ประหลาดในเทพนิยาย ชุดและอุปกรณ์ว่ายน้ำ ก่อนออกจากห้องสายตาดูอยู่ตรงหมอนข้างที่กอดซับน้ำตาตลอดทั้งคืน รอยน้ำตาและน้ำมูกยังเห็นเป็นดวง คล้ายว่ามันกำลังร้องให้อยู่ที่เจตหิบบใจ

“เอาหมอนข้างไปทำไม เกะกะ”

แม่ถามเมื่อเห็นลูกสาวหิ้วหมอนข้างมาด้วย

“หนูจะเอาไปด้วย”

แม่เจตจะหลับได้โดยไม่มีหมอนข้างแล้ว แต่ก็ยังต้องการมันอยู่ หากมันเป็นคน มันก็เป็นเพื่อนที่เจตสนิทที่สุดแล้ว เพราะอยู่ในทุกช่วงเวลาของเจตและทุกช่วงอารมณ์ ยามสุขเจตก็จะอู๋มมันกระโดดโลดเต้นในห้องและบนเตียง ยามเศร้ามันก็คอยซับน้ำตาซับรังเสียดใจให้ของเจต ยามเบื่อ它也คอยนอนเฝ้ามองเพดานด้วยกัน ยามโกรธเจตก็ชกและกรีดใส่มันเพื่อระบายอารมณ์ นอกจากนี้ยังเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดแล้ว ยังเป็นเพื่อนที่รับฟังและอดทนที่สุดอีกด้วย ระหว่างแม่ขับรถก็เคลื่อนผ่านศูนย์ฝึกว่ายน้ำที่เจตเป็นสมาชิกอยู่นึกแล้วก็อยากกลับโรงเรียนไปว่ายน้ำ แต่ตอนนี้นักเรียนกำลังมุ่งมันกับการอ่านหนังสือสอบ สระน้ำจึงค่อนข้างเงียบเหงา คงถึงเวลาที่เจตจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบบ้างแล้ว แต่ดวงตายังรู้สึกอ่อนล้าอยู่เพราะร้องไห้เป็นเวลานาน ใต้ตาก็ไม่มีทำที่จะบวมน้อยลง แม่คงคิดว่าสภาพเจตดูไม่ได้ ถึงไม่พูดเรื่องเมื่อวานออกมาเลยแม้แต่คำเดียวเมื่อดวงตาที่อ่อนล้า และร่างกายที่อ่อนแรงเจอกับลมเย็น ๆ จากเครื่องปรับอากาศเจตก็ผล็อยหลับไป กว่าจะตื่นอีกทีก็เป็นตอนที่เศษเหล็กคันนี้จอดตรงหน้าโรงเรียนแล้ว เธอขยี้ตาเบา ๆ และเอี้ยวตัวไปปลดเข็มขัด จู่ ๆ แม่ก็เอ๋อขึ้น

“จริง ๆ เจดก็โตแล้ว วันไหนอยากกลับบ้านก็นั่งรถไฟแล้วนั่งรถเมล์
ต่อเองเลยก็ได้ ไม่ต้องรอให้แม่มารับ อยากกลับเมื่อไรก็กลับ แม่ก็ยังอยู่ที่บ้าน
ไม่ได้ไปไหน”

แม่พูดคล้ายบอกเล่า แต่ก็แฝงด้วยน้ำเสียงห่วงหา เหมือนกระท่อมอัน
อบอุ่น ท่ามกลางหิมะอันหนาวเหน็บ ที่ปิดประตูมาตลอดได้เปิดต้อนรับแล้ว
เจดไม่ได้คาดหวังเลยว่าคำพูดนี้จะออกมาจากปากแม่ คำที่บอกว่าเธอโตแล้ว

“คะ”

ลูกสาวด้วยหัวใจพองโต แต่เพียงครู่เดียวหลังจากแม่ขับรถออกไป
ก็ตีบวบ ความโดดเดี่ยวเข้ากลืนกินจิตใจ แม่แม่จะไว้ใจปล่อยให้เจดมาคนเดียว
แต่เจดคงจะอุ่นใจกว่า หากมีแม่เดินทางไปด้วยกัน ก่อนหน้านี้เธอยังเป็นเด็กน้อย
ของแม่อยู่เลย แต่ตอนนี้แม่จะให้เธอโตเสียแล้ว แม่จะให้เธอละทิ้งความเป็นเด็กที่
โอบกอดมาตลอด 15 ปีภายในไม่กี่วันหรือ เจดถอนหายใจเหม่อมองบนฟ้า
ตะวันทอแสงแหวกเมฆครีมี เป็นสัญญาณว่าฟ้าหลังฝนย่อมมีความสดใส
แต่ชีวิตของเจดเล่าจะกลับมาสดใสอีกครั้งหรือไม่ เจดอยากจะยืนให้นานกว่านี้
หากไม่ติดที่สัมภาระและหมอนข้างที่เหน็บแขนอยู่

เมื่อกลับถึงห้อง 404 ก็ทักทายมินจากเตียงชั้นบนและโยนหมอนข้าง
บนเตียงตัวเอง เปลี่ยนกางเกงเป็นขาสั้น จากนั้นก็ดูสมุดจดว่า มีการบ้านที่ต้อง
ส่งหรือไม่ ปรากฏว่ามีใจทวิชาฟิสิกส์ที่เธอเกลียดนักเกลียดหนา รอคอยให้แก้
ขึ้นชื่อว่าเรียนศิลป์-คำนวณต้องเจอวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานแล้ว ยังต้องเรียน
คณิตศาสตร์เพิ่มเติมอีก ไม่พอยังเจอวิชาฟิสิกส์ แคว้นคณิตศาสตร์พื้นฐานกับ
เพิ่มเติมเจดก็ปวดหัวจะแยะอยู่แล้ว ยังจะมีวิชาคำนวณแบบฟิสิกส์ คำนวณ
การเคลื่อนที่มาเพิ่มอีก ครูบอกว่าคำตอบของทุกโจทย์เป็นเลขจำนวนเต็ม ไม่มี

จุดทัศนียม แต่พอเจดแก่ใจทยัแล้วกลับมีเลขทัศนียม เธอจึงไม่เข้าใจว่าตัวเอง
ทำผิดตรงไหน ผิดที่เธอใช้สูตรผิดหรือผิดที่เธอคำนวณไม่ดีเอง จนต้องมานั่งขี้หัว
ตัวเองจนผมเผ้าที่จัดทรงมายุ่งเหยิงไปหมด

“โธ้ย ใจทยัยากขนาดนี้ให้ใครแก้ก่อน”

เธอนึกละเหียใจที่ไม่มีหัวด้านคณิตศาสตร์เลย ถ้าเป็นแม่เห็นเพียง
ปราดเดียวก็คงแก้ใจทยัได้แล้ว เจดคิดว่าคงเป็นโชคร้ายของแม่ที่มีลูกสาวแบบเธอ
ก่อนจะพยายามสงบสติอารมณ์ และปล่อยผมให้สยายตามแรงโน้มถ่วง
ไม่ให้ยุ่งเหยิง

“การบ้านวิชาอะไรสาว”

มินป็นลงมาจากเตียง เพื่อดูว่าอะไรที่ทำให้เจดนั่งหัวปวดหัวเหวียงขนาดนี้

“ฟิสิกส์”

เจดตอบและพ่นลมออกจากปาก มินจึงเดินไปเปิดลิ้นชักหีบสมุดตัวเอง
และยื่นให้เพื่อน

“เสร็จแล้วนะ ลอกใหม่”

“จริงเหรอ”

เจดเหมือนเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ นี่อาจเป็นฟ้าหลังฝนของเจด

“เอาไปสิ ฉันก็ลอกจากคนอื่นมาอีกที”

เธอรับหนังสือจากเพื่อนและเปิดหาใจพท์เดียวกัน ระหว่างที่เจดกำลัง
ลอกการบ้านอยู่นั้น มินก็สังเกตเห็นผมของเพื่อนและถามสิ่งที่คาใจมานาน
แต่ไม่มีโอกาสได้ถามเสียที เพราะกลัวว่าถามไฉ่ ๆ ต่อหน้าคนเยอะ ๆ เพื่อนจะ
เสียความมั่นใจ

“ผมนี่ตั้งใจตัดให้เป็นแบบนี้แหละ”

มือของมินวางบนหัวเจด

“ก็...ไม่เชิง พยายามตัดเองแล้ว แต่มันแหง”

เจดที่ตัวแข็งที่ค่อย ๆ หันหัวมาหาเพื่อนด้วยสายตาล่อกล่อก

“ตัดเองมันก็ต้องแหงสิ ให้ช่วยแก้ใหม่”

มินฉีกยิ้มกว้าง ตอนแรกเจดลังเล เพราะนอกจากแม่ก็ไม่เคยให้คนอื่น
ตัดผมให้มาก่อน แต่มินก็ดูไว้วางใจได้เพราะเจ้าตัวเป็นคนชอบแต่งหน้า แต่งตัว
ทำผม เสริมความงามอยู่แล้ว พอเพื่อนอาสาจะช่วยจึงไม่กล้าขัด เจดจึงพยักหน้า
ซ้ำ ๆ เป็นอันตกลง

“งั้นลอกการบ้านเสร็จแล้วก็ไปสระผมเลย เดี่ยวตัดแก้ให้”

มินตาเป็นประกายเหมือนเด็กได้ของเล่นชิ้นใหม่ เจ้าตัวเปิดตู้เสื้อผ้า
เตรียมกรรไกร หวี เครื่องเป่าผมและที่หนีบผมวางบนโต๊ะ แล้วค่อยลากเก้าอี้มา
นั่งรอเจดทำการบ้าน ใช้เวลาไม่นานก็ทำเสร็จ จากนั้นเจดก็หยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้า
ห้องน้ำสระผมด้วยแชมพูและครีมนวดผมตามปกติ พอกลับมาที่ห้อง มินก็เตรียม
เก้าอี้ให้หนึ่ง และหยิบกระจกแขวนที่เจ้าตัวใช้ประจำมาตั้งบนโต๊ะให้ความรู้สึก
เหมือนร้านซาลอนแถวบ้าน

“เชิญคะคุณลูกค้า”

มินผู้สวมบทเป็นช่างทำผมโค้งให้ เมื่อเจตเดินเข้าไปนั่ง มินก็บริการอย่างดี นำผ้ามาคลุมไหล่และจัดทรงผมให้เรียบร้อยก่อน

“โห”

มินอุทานเมื่อเห็นสภาพผมตอนเปียก ทำให้เห็นชัดว่ามันแห้งแค่นั้น

“แก้เท่าที่แก้ได้แล้วกัน”

เจดยิ้มแห้ง มินพยักหน้าและหวีผม หยิบกรรไกรมาทาบวัดว่าจะเริ่มตัดที่ตรงไหนก่อนดี มินบอกว่าเจตเป็นคนผมหนาผมดก ต่อให้เป็นผมสั้นหรือยาวก็เข้ากับเจตทั้งนั้น แต่เจตยังไม่มีทรงผมที่คิดไว้ในหัว เพราะเคยชินกับการมัดหางม้าไม่เคยตัดลอนหรือทำสีผมเลย เพราะกลัวว่าทำแล้วจะไม่สวยและแม่ตำหนิ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากลองทำทรงผมใหม่ ๆ ดูบ้าง เพียงแต่เจตยังไม่เจอทรงผมที่เข้ากับเธอ

“ทำไมแกถึงไม่เคยกลับบ้านเลย”

เจตถาม ระหว่างที่มินกำลังเล็มผมอยู่ เธอสังเกตเห็นมาหลายครั้งแล้วไม่ว่าเพื่อนคนไหนจะกลับบ้าน มินก็จะอยู่ที่ห้อง 404 เสมอ

“อยากฟังเธอ”

“ก็ฟังได้นะถ้าอยากเล่า”

“เฮ้อ จะว่ายังไงดีละ ฉันเกิดที่ลำปาง แม่เสียตั้งแต่ฉันยังเด็กมาก ๆ ส่วนพ่อไม่รู้ว่าจะหายไปไหน ก็คงเป็นรักฉาบฉวยฉบับวัยรุ่นน แต่ก็ได้รู้สึกของตัวเอง

ขาดความอบอุ่นอะไรนะ ฉันอยู่กับพ่อฮุ้ยแม่ฮุ้ยแล้วก็ญาติคนอื่น ๆ เยอะแยะ
เต็มบ้านมาตั้งแต่จำความได้ ชีวิตก็ดูราบเรียบดีไม่มีอะไร พอขึ้นม.ปลายก็ว่าจะต่อ
ที่โรงเรียนเดิม”

เจดนั่งฟังนิ่ง ๆ อย่างสงบเสียม เจดเคยได้ยินมินคุยโทรศัพท์กับญาติ
เป็นภาษาเหนือบ่อยครั้ง ก็พอรู้ค่าง่าย ๆ อย่าง พ่อฮุ้ยแม่ฮุ้ยที่หมายถึงตาและยาย
ของมิน สุมาเตื่อะที่หมายถึงขอโทษ เป็นแปลว่าฉัน ตัวแปลว่าเธอ และคำวาก็คิดถึง
แปลว่าคิดถึง เจดได้ยินมินพูดคำนี้บ่อยครั้ง แล้วที่ใครต่อใครบอกว่าคนเหนือ
พูดซ้ำเนิบตะตอนยอน แต่มินกลับพูดเร็วและเร็ว เจ้าตัวบอกว่ามันขึ้นอยู่กับภูมิภาค
ที่อาศัยอยู่

“อูยดี ๆ ก็มีผู้ชายคนหนึ่งมาที่บ้านฉัน แล้วก็บอกว่าเป็นพ่อฉัน บอกว่าจะ
พาไปเรียนต่อม.ปลายที่กรุงเทพฯ ส่งเสียฉันจนจบมหา’ลัย อยู่ ๆ ก็อยากรับผิดชอบ
ฉันขึ้นมา ทั้งที่ทั้งฉันมาตลอด 15 ปี”

ต่อให้ไม่มองหน้ามินผ่านกระจก ฟังแต่เสียงก็รู้ว่าไม่พอใจแค่ไหน
แต่อะไรที่ทำให้มินมาเรียนที่นี่ได้

“ดูท่าไม่ถูกใจอย่างแรง แล้วอะไรที่ทำให้แกมาเรียนกรุงเทพฯ”

“อยากเรียนภาษาเกาหลี จะได้เอาไว้คุยกับอปป้า”

มินพูดติดตลก เจดหัวเราะด้วยความเอ็นดู

“อันนั้นก็ส่วนหนึ่ง จริง ๆ เพราะแม่ฮุ้ยพ่อฮุ้ยเขาขอด้วย เพราะเขารู้ว่าฉัน
อยากเรียนภาษาเกาหลี แล้วโรงเรียนเก่าฉันที่ลำบากไม่มีสอน แกเลยอยากให้มา
ลองเรียนที่กรุงเทพฯ พ่อฉันเขามีภรรยาและลูกอยู่แล้วที่นี้ ฉันเลยแลกเปลี่ยนกับ

เขาว่าจะยอมไป ถ้าเป็นโรงเรียนประจำ ถ้าฉันไปอยู่บ้านเดียวกับเขาก็เหมือนตัวเองเป็นส่วนเกิน แยกเข้าใจฉันซะใหม่...แบบว่า ก็ในเมื่อตัวเองมีครอบครัวที่สมบูรณ์อยู่แล้ว จะมาสนใจไยดีฉันทำไม”

ทุกครั้งที่มินพูดถึงพ่ออู๊ยมแม่อู๊ยม สายตาของมินจะสะท้อนความอ่อนโยน ห่วงหาและคิดถึง มินและครอบครัวอยู่ห่างกันข้ามจังหวัดยังติดต่อโทรศัพท์หากันได้ประจำ แต่กับพ่อแม่เจตที่อยู่กรุงเทพมหานคร ทำไม่ถึงทำแบบนั้นบ้างไม่ได้ ในเวลานี้ต่อไปให้ใครจะโทรศัพท์มาเจตก็คงไม่ยอมรับแล้ว เสี่ยงกรรไกรตัดผมตั้งฉับลอยมาเป็นระยะ เส้นผมก็ร่วงลงพื้นที่ละน้อย ทำให้เจตนึกถึงเมื่อก่อนที่แม่มักจะเป็นคนตัดผมให้เสมอ

“เสร็จแล้ว สั้นประมาณนี้พ่อไหม”

เจตจากที่เหม่ออยู่สะดุ้งตัวและหมุนเก้าอี้ส่องกระจก ผมจากที่เคยยาวเกือบกลางหลัง กลายเป็นผมสั้นประป่า หากเจตกล่าวว่าสั้นไปก็คงโทษใครไม่ได้ นอกจากตัวเอง เพื่อนทำดีที่สุดแล้ว เจตจึงพอแค่นี้ และมินก็เป่าผมให้อีกเหมือนเป็นทั้งพ่อและแม่เธอที่แม่จะเป็นคนตัด ส่วนพ่อจะเป็นคนเป่าผม พอเป่านาน ๆ ก็มีเคลิ้มเผลอหลับบ้าง แต่ก็ทรงตัวกลับมาได้ เมื่อผมแห้งสนิท มินก็หิวผมจัดทรงให้เรียบร้อย ปรากฏว่าผมตอนที่แห้งแล้วสั้นกว่าตอนที่เปียก เจตเริ่มคิดแล้วว่าผมจะยังมัดรวบได้เหมือนเดิมหรือเปล่า จึงลองรวบผมดู

“จากหางม้า เป็นหางหมา”

คำสั้น ๆ ง่าย ๆ ได้ใจความ หากเจตยังตลกและเล่นมุกได้แปลว่าผลที่ออกมาไม่ได้เลวร้ายเท่าไร

#20 กลัวไม่กลัว

ช่วงเวลาใกล้สอบกลางภาค ใครหลายคนก็เริ่มอ่านหนังสือ จดบันทึกสรุปเนื้อหาลงในสมุดเพื่ออ่านทบทวน วิชาพื้นฐานอย่าง ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ นักเรียนทุกคนจะสอบพร้อมเพรียงกัน ตามตารางสอน แต่วิชาย่อยตามแผนการเรียนประจำวิชาต้องกำหนดวันสอบเอง โดยที่ไม่ให้ไปทับซ้อนกับวิชาพื้นฐาน ครูประจำวิชาบางคนจึงเลือกสอบก่อนวิชาพื้นฐาน เจตพยายามตั้งใจอ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียนแล้ว แต่มีสมาธิอยู่ได้ไม่นาน ผ่านไปสักพักก็จะเหม่อลอย ใจลอยไปคิดเรื่องอื่น คิดเรื่องที่จะไปเล่าในคืนวันพุธ คิดว่าพ่อแม่อ่ากำลังทำอะไรอยู่ จนบางครั้งก็เก็บเอาไปฝันว่าพ่อกำลังสุขสมกับผู้หญิงอีกคน และแม่ก็พุ่งเข้ามาทำร้ายทั้งคู่ เลือดสาดกระเซ็นกลายเป็นโศกนาฏกรรม จากที่คิดว่ามีหมอนข้างแล้วจะหลับง่ายขึ้น กลายเป็นเธอเริ่มนอนไม่หลับอีกแล้ว และสำหรับคนที่นอนไม่หลับเพราะสมองเอาแต่คิด จิตฟุ้งซ่าน บางครั้งก็เอาเรื่องจริงมาปนกับเรื่องแต่ง ผสมปนกันไปจนเจตคิดว่าเรื่องแบบนี้คงจะเก็บไว้แต่ในฝันไม่ได้

เจตหยิบสมุดโน้ตคู่ใจที่บนปกเขียนว่า ‘สะ-ไม้ด-หนูต’ มาเขียนโครงเรื่องเอาไว้ บางครั้งก็เริ่มต้นจากตัวละครที่เจตอยากสร้างสรรชีวิตขึ้นมา เด็กหญิงผู้โศกา น้ำตาไหลเป็นโลหิต เดินร่อนเร่หาอ้อมกอดอันอบอุ่นจากใครสักคน แต่ไม่มีผู้ใดอยากเข้าใกล้ บ้างก็ว่าเด็กคนนี้จะนำพาโชคร้ายและโรคภัยมาให้ เพราะครอบครัวของเด็กคนนี้ ทุกคนล้วนตายจากโรคหรืออุบัติเหตุบางอย่าง ไม่มีใครตายอย่างสงบ ทำให้เธอกลายเป็นเด็กกำพร้า แต่เธอกลับมีเสียงที่ไพเราะ แม้ยามคร่ำครวญก็เหมือนกำลังขับร้อง จนคนอื่นฟังแล้วแยกไม่ออกว่าเธอกำลังสุขหรือเศร้าจนกว่าจะเห็นหยาดโลหิตไหลมาจากตา เจตจะทำอย่างไรให้เด็กคนนี้มีความสุขดี

เธอชอบสร้างตัวละคร แต่พอจะผูกเรื่องเป็นจริงเป็นจัง กลับยากเย็น บางครั้งสิ่งรอบตัวก็จู่ๆก็ประกายให้เจตสร้างสรรค์เรื่องราว เพื่อนในห้องประจำชั้นเล่าว่าพักหลังมานี้รู้สึกเหมือนมีคนจ้องมองตลอดทั้งที่อยู่คนเดียว เพื่อนกลัวจนนอนคนเดียวไม่ได้ ต้องไปนอนห้องเพื่อนอีกคน เจตคิดไปว่าหากมีบางสิ่งจ้องมองจริง สิ่งนั้นอาจจะล่องหนหรือตัวเล็กมากจนมากไม่เห็น ทุกครั้งที่หันไปมองจึงไม่เจอ หรืออาจจะเคลื่อนที่ไวมาก เจตนึกถึงไปไม่เมื่อต้องลม วัตถุที่น้ำหนักเบามากมาเจอกับลมแรง หันไปอีกที่วัตถุนั้นก็หายไปแล้ว สิ่งดังกล่าวอาจแอบไปซ่อนใต้เตียงตอนที่เพื่อนไปมา นึกแล้วเจตก็ขมลูกไม่ใช่น้อย แต่ก็ชอบมันจนต้องเขียนลงสมุด

ดวงตาสุกสกาจ้องมองผู้คนในความมืด เมื่อคนรู้สึกตัวว่าถูกจ้องและหันกลับมา มันก็จะหลับตาลง จนกว่าคนจะหันกลับไปมันจึงลืมตา และจ้องอยู่อย่างนั้น มันไม่ทำอันตรายผู้คน หากไม่มีใครไปทำร้ายมัน และไม่มีใครเห็นตัวมัน นอกจากดวงตาที่ส่องแสงสว่างคล้ายดวงดารา นำแปลกที่เมื่อถึงยามวิกาลร่างกายของเจตก็กระดือหรือร่อนอยากเขียนหนังสือ สมองแล่นก็เล่นมีความคิดมากมายพุ่งเข้ามา จนเขียนสะ-ไม้ด-หนุดไปได้ครึ่งเล่มแล้ว บางครั้งก็เล่าเรื่องที่เขียนให้โอบอลฟัง เพราะโอบอลคงเป็นคนเดียวที่ยอมรับความฟุ้งซ่านและเพื่อเจ้าของเจตได้ ไม่รู้ว่าหากนำเรื่องเล่านี้ไปเล่าให้คนอื่นฟังเขาจะว่าเธอเพี้ยนไหม โอบอลชอบทุกเรื่องที่เจตเล่า ถึงขั้นวาดภาพประกอบให้ และวาดลงในสะ-ไม้ด-หนุดเดี๋ยวนั้นเลย

“นักเขียนดั่ง ๆ เขาก็ต้องมีนักวาดคู่บุญทั้งนั้นแหละ”

โอบอลกล่าว ลูอิส แครร์วอลมีจอห์น เทนเนย์ล เอ. เอ. มิลน์มีอี. เอช. เซฟเพิร์ต โรอัลด์ ดาห์ลมีควอนติน เบลก ใครจะไปรู้ว่าอนาคตอาจจะมีเจตและ

โอบอลเป็นนักเขียนและนักวาดคู่บุญของกันและกัน พอโอบอลวาดให้เห็นภาพมากขึ้น เจดก็ยิ่งนึกสนุกอยากเขียนเรื่องอีกเรื่อย ๆ บางครั้งก็ถลันกรอกรมาเป็นบทพูด บางครั้งก็เรื่องย่อ มีหลายเรื่องที่ยังเขียนไม่จบสมบูรณ์ แต่เจดก็สนุกที่ได้เขียนและโอบอลก็สนุกที่ได้วาด สองสาวสูมหัวแบ่งปันไอเดียในการเขียนเรื่องด้วยกัน ตั้งใจเสียยิ่งกว่าตีวงหนังสือหรือทำการบ้าน เจดพกสะ-ไม้ด-หนุตไปด้วยตลอดเวลา เพื่อว่าสมองว่างแล้วนี่ก็อะไรดี ๆ ออกเจดก็จะรีบหยิบขึ้นมาจด บางครั้งเจดก็หยิบเข้าห้องน้ำด้วย นั่งเขียนเพลิน จนบางครั้งทำเปียกน้ำ กระดาษเยินหลุดลุ่ย สภาพสมบุกสมบันพอควร กระดาษบางแผ่นเริ่มหลุดจากตัวเล่มแล้ว จากต้องใช้คิลิปหนีบกระดาษ แต่เจดรู้สึกว่ามันทำให้สมุดเธอมีความขลังยิ่งขึ้น เหมือนสมุดวาดรูปของโอบอลที่หน้าปกขีดเขียนลวดลายอะไรไม่รู้มั่วไปหมด แต่ก็ดูมีเสน่ห์ดี

โอบอลเล่าว่าคนในครอบครัวไม่เคยเข้าใจสิ่งที่เธอวาด หลายครั้งก็บอกรูปที่เธอดูนั้นไม่สวย ทั้งยังน่ากลัว การวาดรูปเหมาะเป็นงานอดิเรกมากกว่าจะเป็นอาชีพได้ แต่โอบอลก็เถียงมาตลอด และจะพิสูจน์ให้เห็นครอบครัวเห็นว่าเธอทำได้ เจดอยากให้ตัวเองมีความทะเยอทะยานเหมือนโอบอลบ้าง เจดยังคงรักในการเขียนให้เรื่องราวโลดแล่นผ่านกระดาษ และชอบเวลาที่คนชื่นชมเรื่องราวที่เธอเขียน จึงตั้งใจว่าจะทำคะแนนให้ดีในช่วงสอบกลางภาค เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนขอเงินพ่อซื้อแล็ปท็อป และเป็นการเอาคืนเขาที่เห็นแก่ตัว จนทำให้เธอมาอยู่ที่นี่ หากไม่หย่ากับแม่มีหรือ ที่เขาจะยอมให้เธอเรียนโรงเรียนประจำ ทุกอย่างเป็นเพราะพ่อคนเดียว แม้เธอจะเริ่มติดใจการเขียนบนกระดาษ แต่หากมีไว้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใช้ทำงานก็ไม่เสียหาย

จนกระทั่งวันนี้เจดยังไม่กล้าคุยกับพ่อและแม่ ทุกครั้งที่พวกเขาโทรศัพท์หรือส่งข้อความมา ใจเธอจะสั่นอย่างไม่มีสาเหตุ การกลั่นใจเอื้อมมือไปหยิบเป็นเรื่องยากเหลือเกิน เจดทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าต้องพูดอะไรกับพวกเขา จะให้ทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างไร พ่อแม่ดูใจเย็นกันเกินไปหรือไม่ก็ผ่านจุดเดียวจนปะทุทั้งคู่มากแล้ว เรื่องใหญ่ขนาดนี้แต่เจดไม่เคยได้ยินเสียงพวกเขาทะเลาะกันเลย มีเพียงบรรยากาศระอึกระอ่วน ที่เจดเคยคิดว่าพวกเขาแค่เหนื่อยจากการทำงานถึงไม่พูดคุยกัน

สัปดาห์ก่อนเข้าสู่ช่วงสอบกลางภาค เจดเก็บอุปกรณ์การเรียนเข้ากระเป๋าเป้ตามปกติ ครูขอความร่วมมือให้นักเรียนทุกคน ช่วยกันเก็บขยะใต้โต๊ะทำความสะอาดห้องเรียนและจัดโต๊ะสอบ แม้โรงเรียนจะมีตู้ลิ้นชักเกอร์ให้นักเรียนเก็บหนังสือ แต่ก็ยังมีคนเก็บหนังสือไว้ใต้โต๊ะห้องประจำชั้นอยู่ดี นักเรียนจึงชอบหนังสือเรียนที่หมักไว้ มาเก็บในตู้ลิ้นชักเกอร์ เจดก็เป็นหนึ่งในนั้น เพราะซี้เกียจไซรหส์เปิดตู้ เจดเดินกลับไปยังห้องประจำชั้น หยิบหนังสือเรียนสี่เล่มและสมุดอีกห้าออกจากใต้โต๊ะ มุกไม่มีหนังสืออยู่ใต้โต๊ะอยู่แล้ว เจดจึงเดินมาคนเดียว แบนน้ำหนักและความอัดแน่นเต็มกระเป๋าจนต้องหยิบกระเป๋าเดินสอ ขวดน้ำและสะ-ไม้ด-หนุดออกมาถือไว้ในมือแทน เจดแบกความหนักอึ้งไว้ที่บนบ่ากดพื้นเดินมาจนถึงตู้ลิ้นชักเกอร์ของตัวเอง จากนั้นก็วางกระเป๋าเป้ทิ้งลงพื้นอย่างมีโยติและรีบหมุนรหส์ไซกุญแจ เจดไม่ได้ไชนานจนลิ้มรหส์ แต่โชคดีที่เคยจดไว้บนหน้าสุดท้ายของสะ-ไม้ด-หนุด นอกจากหนังสือเรียนและสมุดตามรายวิชาก็มีแผ่นพับแนะนำชมรมหรือใบปลิวโฆษณาที่เจดจำไม่ได้ว่าเก็บไว้ตอนไหน เมื่อจัดพื้นที่ให้วางพอจะใส่หนังสือเพิ่มแล้ว ก็หยิบหนังสือและสมุดทั้งหลายใน

กระเป่าเบ้าใส่ตุ้เหล็กสี่เหลี่ยม แต่ไม่ทันจะปิดตู้ หนังสือก็เอนล้มตกลงพื้นทั้งยวง จนคนอื่นพากันมอง เจตจึงรีบก้มลงไปเก็บด้วยความเขินอาย ทั้งสมุดและเศษกระดาษที่ทะลักมาจากสมุดคู่มือใจของตนเอง ระหว่างเก็บของที่กองอยู่บนพื้น ก็มีเท้าคูหนึ่งเดินเข้ามาย่อตัวลงและหยิบสะ-ไม้ด-หนุติให้เจต เพียงได้กลิ่นหอมเฉพาะตัวลอยมา เจตก็รู้แล้วว่าใคร

“เจต มาเก็บของเหมือนกันหรือ”

นิรันดร์ คนที่เจตเห็นหน้ามาพักหนึ่งถาม ต่อให้ปิดกันขนาดไหน แต่ความต้องการส่วนลึกก็ยังเรียกหานิรันดร์อยู่ดี อย่างที่เจตกำลังมองใบหน้าอันเหนื่อยล้า แววตาหย่อนคล้อยของนิรันดร์ที่ก็ยังยิ้มให้กัน แคนี่เจตก็คิดวิตกไปต่าง ๆ นานาแล้วว่าอะไรที่ทำให้ใบหน้าอันสดใสของเธอหม่นหมอง

“รัน... อ้อ ใช่ ว่างัง เรียบเสร็จแล้วหรือ”

เจตรับสมุดของตัวเองคืนมาและยืนขึ้น นิรันดร์ก็ยืนตามและเอาหลังพิงกับตู้ลิ้นชักเกอร์ของใครสักคนข้าง ๆ

“ยังเลย เดี่ยวเราายังต้องสอบฝรั่งเศสต่ออีก สอบนอกตารางนะ”

นิรันดร์กล่าวและถอนหายใจ ทั้งน้ำหนักลงที่แผ่นเหล็กเย็นเฉียบ

“งั้นหรือ คงเหนื่อยน่าดู”

เจตไม่รู้ว่าตัวเองมีสิทธิ์สบตา ยิ้มให้ จับมือ หรือพูดคุยกับนิรันดร์แบบนี้ได้อยู่ไหม มันทำให้เจตทรมานเหลือเกิน

“ไม่ใช่แค่เหนื่อยธรรมดาเนะ เหนื่อยมากกกกก”

นิรันดร์ลากเสียงยาว และยื่นฟิงส์ล็อกเกอร์อยู่แบบนั้นประหนึ่งว่าเป็นแหล่งฟิงส์สุดท้ายของเจ้าตัว ทั้งการยื่นไหล่ตัก ดวงตาหรือลง หนังสือในมือพร้อมจะร่วงลงได้ทุกเวลา และมวยผมแทนที่จะปล่อยเหมือนทุกที แม้ไม่บอกเจดก็รู้ว่านิรันดร์เหนื่อยล้าอย่างมาก แต่เจดมีสิทธิ์เป็นห่วงได้มากแค่ไหนกัน นิรันดร์ยังคงยื่นเหม่อลอยขณะที่เจดเรียงหนังสือใส่ล็อกเกอร์อย่างระมัดระวัง เธอคงจะรอให้เจดจัดการธุระเสร็จถึงค่อยเดินออกไป แต่เจดไม่อยากจะให้นิรันดร์ทำเช่นนั้น เธอควรจะไปอ่านหนังสือหรือเตรียมตัวสอบ ทำอะไรที่มีประโยชน์มากกว่าเสียเวลา ยืนรอเจด เมื่อเก็บหนังสือเข้าตู้จนแน่ใจแล้วว่าของข้างในจะไม่ลั่นออกมา ก็หันมาหานิรันดร์

“สู้ๆ แล้วกัน...นะ เราไปก่อนแล้ว”

เจดจะเอือมมือไปแตะไหล่นิรันดร์ แต่เธอดึงมือกลับมาก่อนและรีบปิดตู้ล็อกเกอร์และวิ่งไปโดยไม่เหลียวมองนิรันดร์เลย กำลังใจจากคนอื่นนั้นดีเกินกว่าคนที่แตกสลายไม่มีอะไรเลยแบบเจดอยู่แล้ว เธอไม่คิดว่าตัวเองจะมีหน้าไปปลอบประโลมใครได้หรอก ในเมื่อตัวเจดเองยังอ่อนแออยู่แบบนี้ ทั้งยังไม่กล้าพอที่จะเผชิญหน้ากับนิรันดร์ ก้าวทำหน้าทำตาเดียวแบบไม่ลืมหูลืมตา และไม่ทันมองว่ามีคนเดินสวนมาในทางเดียวกัน

ผลัก!

ดังรถชนประสานกัน เจดทำเรื่องน่าอายซ้ำสอง สมุดเล่มเดิมตกลงพื้นอีกครั้งและกระดาซ ซึ่งเป็นใส่ในกระจัดกระจาย บางแผ่นปลิวไปตามลมวิ่งตามเก็บจำละหวั่นและไม่ลืมที่จะขอโทษคนที่ชน หากแทรกแผ่นดินหนี

ความอับอายได้เธอคงจะทำ แต่เจตทำได้แค่เก็บเศษกระดาษที่บันทึกเรื่องเพื่อใจ
ของตัวเองให้เสร็จแล้วก็รีบเดินกลับห้องประจำชั้น โดยหารู้ไม่ว่ายังมีกระดาษ
บางแผ่นตกอยู่ที่พื้นแล้วปลิวไปตามที่สายลมซัดทิศทางมา

ต่อให้จะอยู่ในช่วงสอบ แต่เจตกับโอบอลก็ยังแอบย่อออกจากหอพักยาม
วิกาลเพื่อมาชมรม แต่คืนนี้แปลกไปจากหลายคืนที่ผ่านมา เป็นคืนจันทร์เต็มดวง
คืนไร้ดาว ไม่มีเค้าลางว่าฝนจะตกเลยแต่ลมกลับพัดแรงจนใบไม้แห้งปลิวว่อน
เมื่อเหยียบเข้ามาในอาคารร้างยังห้องประจำที่มา กลับพบแต่ความเงียบเฉียบ
ไร้แสงสว่างจากเปลวเทียน นอกจากสองคนนี่แล้วก็ไม่มีใครอยู่เลย ตอนแรกเจต
คิดว่าพวกเธอคงจะมาเร็วเกินไป ทุกคนถึงยังไม่มากัน จึงจุดเทียนรอตามกลาง
ความวังเวง มีแต่เสียงพัดลมเพดานหมุนซ่า ๆ แล้วเกิดเสียงสนิมเหล็กเสียดสีกัน
ฟังแล้วบาดหู จนกระทั่งไฟจากเปลวเทียนดับเอง เจตกับโอบอลหันหน้ามองกัน
โดยไม่ได้นัดหมาย ต่างคนต่างสื่อสารทางสายตาว่าควรกลับไปดีกว่า ทั้งคู่ไม่ปรีปาก
อะไรเลยจนเดินพ้นจากอาคารร้างแล้ว โอบอลถึงพูดออกมา

“เราควรจับมือกันไหม”

อีกฝ่ายยื่นมือมาหา เจตมองมือและหน้าเพื่อนสลัดกันด้วยความขឹងใจ
แต่มือเพื่อนที่กำลังสั่นและสีหน้าของโอบอลก็บ่งบอกได้ว่าสถานการณ์ไม่สู้ดีนัก

“ไม่รู้สิ วันนี้ฉันรู้สึกแปลก ๆ รู้สึกว่าวันนี้มันเงียบผิดปกติ—”

“ไม่ต้องพูด”

เจดเอี่ยมมือไปจับ มือเธอทั้งคู่เป็ยกขึ้นด้วยเหงื่อ จากนั้นเดินแกว่งแขน
ไปด้วยกัน เจดมองพระจันทร์เต็มดวงพลางคิดว่า ความรู้สึกนี้มันไม่เหมือนกับ
ตอนที่เจดจับมือกับนิรันดร์ ทั้งที่โอบอลและนิรันดร์ก็เป็นเพื่อนของเจด และทั้งคู่ก็
เป็นผู้หญิงเหมือนกัน แต่กับนิรันดร์ เจดรู้สึกมากกว่านั้น แม้นิยามวิกาลเธอก็
ยังคิดถึงนิรันดร์ หากจะให้โทษใครสักคนก็คงโทษพระจันทร์ที่ทำให้เธอเป็นคนบ้า
เสียงเหยียบใบไม้แห่งเสียงดังกร๊อบแกร็บของเท้าทั้งสองคู่เกิดเป็นเสียงทับซ้อนกัน
เป็นเรื่องปกติ แต่ในบางจังหวัดที่ทั้งคู่หยุดเดินก็ยังคงมีเสียงใบไม้แห่งอยู่
จนโอบอลไม่แน่ใจว่าเสียงผีเท่านั้นมีคนอื่นนอกจากพวกเขาด้วยหรือเปล่า...แต่ก็
ไม่กล้าพอจะเหลียวหลังไปมอง เป็นครั้งแรกที่โอบอลรู้สึกขนลุกชู โดยไม่ได้อุปทาน
ไปเอง เมื่อเหลือบตามองแขนเพื่อนที่สะท้อนผ่านแสงจันทร์ก็เห็นว่าขนตั้งชันไม่
ต่างกัน เจดสื่อสารมาทางสายตาว่าห้ามพูดอะไรจนกว่าจะถึงหอพัก แต่หากยัง
เจียบต่อไปก็ยังคงได้ยินเสียงใบไม้แห่งอยู่แบบนั้น โอบอลหวาดระแวงจนอยากหา
อะไรมาทำให้ไม่ได้ยินเสียงนั้น จึงตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

“สิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ อะ สิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ”

เจดหันมองเพื่อนที่เหงื่อแตกพลั่ก แต่ก็ยังมีอารมณ์มาร้องเพลงตลกคาเฟ่
ทั้งร้องเพลงไปด้วยและเดินไปด้วย

“ผมมีบัตรเงิน ผมมีบัตรทอง ผมมีบัตรรับรอง ผมมีบัตรสามสิบ
อะ สิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ อะ สิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ”

#21 ความภาคภูมิใจ

วันแรกของการสอบกลางภาคมาถึง ดังเช่นสาวน้อยคนนี่ที่ไม่ต่างจากเด็กคนอื่น เธอตื่นขึ้นเพราะเสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งเวลาเข้ามิดไว้ สิ่งแรกที่เราทำก่อนอาบน้ำคือ ลุกจากเตียงมานั่งที่โต๊ะ จากนั้นหยิบหนังสือวิชาที่ต้องใช้สอบวันนี้มาอ่านทบทวน แต่คล้ายว่าร่างกายจะไม่เป็นใจ ไม่ว่าจะอ่านเท่าไรก็ไม่เข้าหัวเสียที่ทั้งที่ปากกาที่ใช้จดสรุปก็มีอยู่หลากหลายสีเพื่อจดจำเนื้อหาได้ง่ายขึ้น ก่อนนอนก็อ่านทบทวน แต่พอตื่นมากลับลืมสิ่งที่อ่านไปหมด ด้วยความอ่อนเพลียเพราะนอนไม่เต็มอิ่ม สาวน้อยจึงพบบลงกับโต๊ะกว่าจะตื่นอีกที รুমเมตต้องเดินเข้ามาปลุกทำให้ต้องรีบหยิบผ้าเช็ดตัวมายืนต่อแถวอาบน้ำ

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า ดูเพลีย ๆ นะ อ่านหนังสือหนักหรือ”

รูมเมตถาม

“ก็ด้วย แต่ที่หนักน่าจะเป็นเพราะฝันร้ายนะ จริง ๆ ก็ฝันมาหลายคืนแล้ว ก่อนสอบอีก บางคืนก็นอนไม่หลับเลย”

ลำพังอ่านหนังสือจนตึกตื่นก็หนักพอแล้ว แต่หลังจากนอนหลับพักผ่อนก็ยังมาฝันร้ายอีก มันน่าสะพรึงเสีย จนบางครั้งก็ไม่แน่ใจว่าเธอกำลังหลับฝันหรือตื่นอยู่

“ฝันว่าอะไรหรือ”

“ก็มีอยู่คืนหนึ่ง เรากำลังสะสมสะสม ไม่แน่ใจว่ากำลังหลับหรือตื่นอยู่ แต่มันมีเสียงแว่ว เสียงแว่วมาตามลม เหมือนพูดอะไรเกี่ยวกับเหรียญสิบหรือเงินอะไรสักอย่าง เหมือนคนกำลังนับเลขหลักสิบไปเรื่อย ๆ เราก็ไม่แน่ใจเลย แต่เสียงน่ากลัวมาก เหมือนเสียงหลาย ๆ เสียงซ้อนกัน”

“ถ้าได้ยินตอนกลางคืน มันก็ดูน่ากลัวจังนะ”

ธุมเมตว่าแล้วก็รีบเสียวัวตาม

“ตั้งแต่นั้นมาเราก็ฝันว่ามีคนแก่คนหนึ่งมาขอเงินเราตลอดเลย บางครั้งก็มาแบบยืหนึ่ง ๆ จ้องเราตอนนอน บางครั้งก็วิ่งพุ่งเข้ามาใส่จนสะดุ้งตื่น”

“เดี๋ยวนะ คนแก่คนนั้นเป็นใครนะ”

เพื่อนเบิกตากว้างและคิดตาม

“คือ...จะว่ายังไงดี ก่อนหน้านี้เราไปที่ปืซี แล้วระหว่างเดินบนทางเท้า เราก็เจอคนแก่คนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นขอทาน น่าสงสารมากเลย”

“แกก็เลยให้เงินเขาหรือ”

“เปล่า เราเดินผ่านไปเฉย ๆ ไม่รู้ต้องทำยังไง เราทำตัวไม่ถูก แล้วคนแก่คนนี้ก็หันหน้าเหมือนคนในฝันเราด้วย”

สาวน้อยตอบแหกคั้งจากที่เพื่อนคิดไว้ แต่ก็ยังคงสีหน้ากังวลใจเหมือนเดิม

“หรือจะเป็น ผอ อี—”

“ไม่เอา ๆ อย่าพูดแบบนั้นสิ ห้าม ๆ”

“งั้นเอาไปตีหอยไหม”

“ฮะ ฮะ ฮ่า อาจจะใช้ก็ได้มั้ง มีพูดถึงเลขสิบ แล้วฝันตอนคืนวันพุธ...แต่ก็น่าจะข้ามคืนเป็นวันพฤหัสบดี แล้วต้องตีเป็นเลขอะไรดีล่ะ”

ระหว่างที่สาวน้อยและเพื่อนกำลังหัวเราะคิกคักกันอยู่ก็มีเพื่อนอีกคนเดินเข้ามาและเอ่ยทัก

“เธอก็ได้ยินเสียงนั้นเหมือนกันหรือ”

ทั้งสองเอียงคอด้วยความงง ก่อนที่คนมาใหม่จะอธิบาย

“เสียงคนร้องเพลง ท่องคาถาหรือพูดอะไรสักอย่างเมื่อคืนก่อนหน้านี้น่าจะคืนเดียวกัน แต่เราได้ยินเป็นเสียงผู้หญิง ไม่ใช่เสียงเด็ก”

เมื่อได้ยินแบบนี้สาวน้อยก็ขมลุกชู แต่ฝ่ายเพื่อนแซว

“โห นอกจากมีผีคนแก่แล้วยังมีผีผู้หญิงกับผีเด็กด้วยหรือ ครบเลย”

“บอกแล้วไงว่าห้ามพูดว่าผี!”

สาวน้อยรีบหันขวับไปเถิดเพื่อน

“แกก็พูดนี่!”

ฝ่ายเพื่อนแย้งกลับ ก่อนจะตั้งสมมติฐานมากมายเกี่ยวกับเสียงปริศนាយามวิกาลและความฝัน บ้างก็คิดว่าเป็นผีมาขอส่วนบุญ บ้างก็ว่าเป็นเจ้าที่เจ้าทาง บ้างก็ว่าเป็นชาวบ้านที่เคยเป็นเจ้าของที่ดินนี้ ลามไปยันการหายตัวไปของผู้ก่อตั้ง เจดกับโอบอลที่ยืนต่อแถวอาบน้ำและแอบฟังอยู่มองหน้ากัน และเลิกคิ้วสูงโดยไม่ได้ตั้งใจ เหมือนมีเครื่องหมายปริศนาลอยอยู่เหนือหัวทั้งคู่ ก่อนจะหันหน้าเข้ากำแพงเพื่อกลิ่นข้างนอกลิ้นหน้าแดง อย่างน้อยก็ไม่ได้มีแค่เธอสองคนที่เป็นคนเพ้อเจ้อ หลังอาบน้ำเสร็จกลับมาที่ห้องก็ไม่วายมาเล่าให้เพื่อนคนอื่นฟังต่อ มินกับบูมบูยซำกันจนท้องแข็ง ทั้งเรื่องที่พวกเธอร้องระหว่างกลับหอ และเรื่องสมมติฐานของเด็กกลุ่มนั้น ช่วยคลายเครียดก่อนสอบไปชั่วขณะ

วิธีทดสอบของเจดไม่ใช่การนั่งอ่านหนังสือยันดึกตื่น หรือนั่งจดเอาเป็นเอาตาย เจดคิดว่าวิธีนั้นมันเสียเวลา เธอมีวิธีเฉพาะตัว เริ่มจากการอ่านเนื้อหาที่ต้องใช้สอบ และตัดส่วนที่ไม่จำเป็นต้องอ่านออกไป ต่อมาก็เข้าสู่ช่วงสรุปเนื้อหาโดยย่อลงสมุด เพราะเจดคงไม่แบกหนังสือเรียนเล่มใหญ่มาอ่านระหว่างพักกลางให้หนักกระเป๋าเบ้ เจดเพียงย่อเนื้อหาในสมุดเล่มเล็ก เพื่อสะดวกเมื่อหยิบขึ้นมาอ่านทบทวน เนื้อหาไหนที่ไม่แน่ใจ ค่อยยืมหนังสือเรียนเพื่อนที่พกมาแทน และเวลาจดสรุปก็จะฟังเพลงไปด้วย เพลงโปรดจะทำให้เธอจำเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น เพราะแค่มั้เพลงก็จะนึกถึงเนื้อหาที่จดไว้ได้ แต่ก็เชื่อว่าจะได้ผลทุกอย่าง การสอบด้วยเวลาที่จำกัดและตัวเลือกที่มีความใกล้เคียงกันจนไม่แน่ใจว่าข้อไหนคือคำตอบ ก็สร้างความกดดันให้เจดนึกเนื้อหาไม่ออก ไม่ต่างจากเด็กคนอื่นตอนสอบ

เจดไม่ใช่เด็กเรียน ไม่ใช่เด็กเรียนเก่งติดอันดับสูง ๆ แต่ก็ไม่ได้ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เจदनยามตัวเองว่า เป็นเด็กความรู้ระดับปานกลาง เธอไม่มีหน้าไปบอกใครว่า เรียนเก่งตราบไต่ที่อยู่แต่กับกลุ่มนักเรียนหัวกะทิ ที่ได้คะแนนสูง ๆ เกรดดี ๆ ตลอด เด็กพวกนั้นความรู้ความสามารถทะลุกราฟไปแล้ว และแม่ก็ไม่เคยชมว่าเจดเก่ง ในขณะที่พ่อก็ชมมากเกินไป คล้ายจะทดแทนที่แม่ไม่ค่อยชม พ่อมักชมพว้าเพรื่อ ไม่มีเหตุผล กับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นล้างจาน ซักผ้า ตากผ้า พอทำเสร็จเขาก็ชม ทั้งที่เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องที่เจดทำได้ดีเลย มันเป็นเพียงเรื่องธรรมดา บางครั้งพ่อก็เหมือนชมไปงั้น ไม่ได้ชมมาจากใจจริง จนเจดไม่มั่นใจว่าตัวเองเก่งจริงหรือ พ่ออวยจนเกินเหตุ เธอจะรู้สึกตัวเองเก่งก็ต่อเมื่อได้อยู่เหนือทุกคน เช่นวิชา ประวัติศาสตร์ เรื่องอารยธรรมกรีก เจดได้คะแนนสูงสุดในห้อง ตอนนั้นเป็นครั้งที่ เจดรู้สึกเก่งและน้อมรับคำชมของพ่ออย่างจริงจัง ส่วนแม่มีคำชมให้เจดแค่ 'ก็ดีแล้ว' แม้ชมเจดได้แค่นี้เหมือนที่อากงอาม่าชมแม่ ชีวิตแม่ไม่เคยได้รับคำชมจาก อากงอาม่ามากไปกว่านี้ แม่คิดว่าคำชมแค่นี้ก็สมควรแล้ว เพราะแม่ไม่ใช่ลูกคน เก่งของพ่อแม่เหมือนเหล่าพี่ชาย เจดเชื่อว่าสอบครั้งนี้ ต่อให้บอกแม่ไปว่าเธอ สอบผ่านทุกวิชาแม่ก็จะพูดเหมือนเดิมตราบไต่ที่เจดไม่ได้สอบตก ต่อให้พยายาม แค้นไหนก็ไม่เคยจะดีที่สุดในสายตาแม่มีแต่ดีแล้วแค่นั้น เจดจึงไม่ได้เป็นคนทะเลาะทะเลาะที่จะเป็นที่หนึ่ง เธอเป็นพวกสอบผ่านแบบข้ามเส้น ขอแค่ผ่านและ ไม่ถูกแม่บ่นก็พอแล้ว

หลังจากการสอบกลางภาคผ่านไป ชีวิตของเจดก็คล้ายจะกลับมา ปกติอีกครั้ง เว้นแต่เจดไม่ได้คุยกับนิรันดร์เลย เธออาจจะเกลียดเจดไปแล้ว แต่ก็ไม่อยากสำคัญตัวว่านิรันดร์จะสนใจเธอขนาดนั้น นิรันดร์คงมีอะไรให้สนใจ เยอะมากกว่าจะสนใจเจด หากเจดหายไปก็คงไม่เดือดร้อนอะไร จะมีแต่เจดที่ หุรนหุราย คิดเข้าไปเข้ามา ไม่รู้ว่าจะจัดการความรู้สึกตัวเองอย่างไรดี ทั้งกลัว

สับสน โหยหาและอึดอัด เจตเหมือนลูกโป่งบวมเป่งใกล้แตก แต่บอกใครไม่ได้
ทำแค่เพียงนั่งกรีดร้องอยู่ใต้สระน้ำ ปล່อยให้ฟองอากาศลอยเหนือหน้าและถ้อยคำก็
สลายหายไป เจตไม่รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองเป็นคืออะไร แล้วเป็นแบบนั้นจริงหรือเปล่า
หากเป็นแล้วจะน่ากลัวไหม คนอื่นจะรังเกียจหรือเปล่า แม่มุกจะกล้าพูดว่าตัวเอง
ชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แม่เด็กผู้หญิงคนอื่นจะกล้าพูดว่าคบกับเด็กผู้หญิงอีกคน
แต่แล้วยังไง ต่อให้ใครจะคบกันหรือรักกันหรือรักใคร เจตจะแน่ใจได้อย่างไรว่า
เจตเหมือนพวกเขา เจตได้ยินคำว่าเลสเบี้ยนครั้งแรกในฐานะคำด่าทอ
เหยียดหยาม แม้จะเข้าใจความหมายมันแล้ว แต่เธอก็ยังรู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่
หากจะให้เรียกตัวเองแบบนั้น หรือจะให้บอกว่าเจตกำลังชอบนิรันดร์...เจตก็ยัง
ไม่แน่ใจ รู้แค่ว่านิรันดร์ไม่เหมือนเพื่อนคนอื่น ความรู้สึกที่มีเจตให้นิรันดร์
พิเศษกว่าใคร แม้แต่ตัวเธอก็ยังไม่เข้าใจตัวเอง แล้วคนอื่นจะมาเข้าใจเธอ
หรือไม่ คนที่ดูพยายามจะเข้าใจเจตที่สุดในตอนนี้เห็นว่าจะเป็นคนรูนพแก้ว

“เจต หนูส่งเอสเสเกี่ยวกับความภาคภูมิใจ เรื่องในเดือนไพรด์ให้ครู
หรือยังคะ ครูเช็กงานแล้วไม่เจองานหนูเลย”

รูนพแก้วทักขึ้นหลังเลิกคาบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน เจตพยายามนึก
ว่าคาบนั้นเธอเผลอหลับหรือเปล่า ถึงไม่ได้ส่งการบ้านเขียนเรียงความตามหัวข้อ
ที่ให้มา ในวันที่สั่งงาน รูนพแก้วนำบทความต่างประเทศที่เขียนเรื่องเดือนแห่ง
ความภาคภูมิใจ ซึ่งก็คือเดือนมิถุนายนที่ในอดีตกลุ่ม LGBTQIAN+ ในอเมริกา
ต่อสู้เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้ตนเอง และเมื่อเสียงของพวกเขาดังมากพอ
จนเกิดการเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่นั้นมาเดือนนี้จึงเรียกว่าเดือนแห่ง
ความภาคภูมิใจ ครูจึงสั่งการบ้านให้เขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ
ความภาคภูมิใจในตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับวิชาที่เรียนอยู่

“มีปัญหอะไรไหมคะ ยากไปหรือเปล่า”

ความยากในการเขียนภาษาอังกฤษก็เป็นปัญหาหนึ่ง แต่อีกปัญหาคือ เจดไม่มีความภูมิใจอะไรเลย นอกจากเคยได้คะแนนสอบวิชาที่ชอบอันดับสูงสุดในห้อง เจดจะเอาเรื่องนี้มาเขียนเป็นเรียงความที่ต้องมีย่อหน้าคำนำ เนื้อเรื่องและสรุปอย่างไรให้ได้ครบถ้วน ปัญหาอย่างหลังนี้ดูจะใหญ่กว่าปัญหาแรกเสียอีก แต่หากจะบอกว่าเธอมีปัญหา ก็คงดูเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นสำหรับครู มันซับซ้อนเกินไปกว่าจะอธิบายเป็นคำพูดถูก ยอมรับความผิดด้วยเหตุผลธรรมดาสามัญ คงดีเสียกว่า

“ป..เปล่าค่ะ หนู...ลืมค่ะ”

ครูเลิกคิดสูง ตั้งแต่เรียนกับเขามา เจดไม่เคยเห็นครูนพเก้าโกรธเลยสักครั้ง ทั้งยังมีใบหน้าสดใสยิ้มแย้มตลอด แม้แต่ในตอนารู้สึกงัวแกวกับเหตุผลของเจด ก็เพียงยกคิ้วขึ้นแต่มุมปากก็ยังยิ้มอยู่ พร้อมตอบด้วยเสียงสดใส

“นั่นช่วยมานั่งเขียนที่ห้องพักครูให้เสร็จได้ไหมคะ”

แม้การลงท้ายด้วย ‘ได้ไหมคะ’ ดูจะเป็นคำถามขอความสมัครใจ แต่ดวงตาวรีล่งทั้งยังมองเจดไม่วางตา เจดก็รู้สึกว้างว้างคล้าย ๆ แต่คนมีความผิดติดตัวแบบเธอไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธอยู่แล้ว และไม่ยากให้คนที่หน้ายิ้มตลอดเวลาแบบครูนพเก้าเกิดรู้สึกขุ่นเคืองกับเธอด้วย

“ได้ค่ะ”

หลังเลิกเรียนเจดก็ตรงดิ่งมายังห้องพักครูหมวดวิชาภาษาต่างประเทศ อยู่ชั้นสามดังเคยชิน ครูนพเก้าเตรียมเก้าอี้ไว้รอเจดแล้ว เขาให้เจดนั่งโต๊ะว่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ข้างโต๊ะครู เจดหยิบกระดาษรายงาน ดินสอ ยางลบ ปากกา เทปลบคำผิด มาเรียบร้อย แต่ที่ยังไม่ได้เตรียมคือสิ่งที่จะต้องเขียนส่ง หากให้เขียนนิยายส่ง เจดทำได้ แต่ให้เขียนเรื่องจริงที่มีอยู่น้อยนิดเช่นความภาคภูมิใจ เจดนั้นก็จนปัญญา ได้แต่นั่งขีดนั่งลบอยู่หลายครา ครูคอยลอบมองเป็นระยะคล้ายจะรู้ว่า เจดมีปัญหา เพียงแต่รอให้ลูกศิษย์พูดมาเอง ไม่ใช่ว่าเจดไม่ไว้ใจครูประจำชั้น ของตัวเอง ครูนพเก้าเป็นคนที่ดีแสนดี แม้เด็กจะเผลอเดาะลูกบอลไปโดนครู ก็ยังยิ้มและบอกว่าไม่เป็นไร ทั้งยังเชื่อว่านักเรียนเดาะแม่นอีก เพื่อนในห้องหลายคนสนิทกับครูจะเรียกครูว่าแม่เก้า แต่เจดคิดว่าตัวเองไม่อาจเอื้อม ไม่สมควรไปรบกวนครู เจดก็แค่เป็นเด็กนักเรียนธรรมดา ไม่ได้เรียนเก่งหรือโดดเด่นพอ จะให้ครูสนใจ แค่ว่าชื่อเจดได้ก็รู้สึกว่าเป็นพอแล้ว ครูหนึ่งคนสอนนักเรียนตั้งกี่สิบ ก็ร้อยคน แต่จำได้หมดตั้งแต่ชื่อเล่น ยันชื่อจริงและนามสกุล

“เรียบร้อยดีไหมคะ”

ครูนพเก้าถามด้วยเสียงอ่อนโยน

“กำลังคิดอยู่ค่ะ”

เจดคิดทุกเรื่องที่ไม่ใช่เรียงความ ครูพยักหน้าและก้มหน้าตรวจงานนักเรียนต่อ เจดจึงสำนึกได้ว่าเธอกำลังรบกวนเวลาทำงานของเธออยู่ ควรจะรีบทำงานของตัวเองให้เสร็จได้แล้ว บางทีครูนพเก้าก็ใจดีเกินไปจนเจดรู้สึกผิด ครูจะตัดคะแนนเธอเลยก็ยังมีได้ แต่เขาเลือกที่จะเดินมาถามก่อนและยังพาเธอมานั่งตรงนี้ให้ทำงานให้เสร็จ เมื่อวันเดียวกันกับที่สั่งเรียงความนอกจากจะสอน

ด้านภาษาอย่างพานักเรียนฝึกทักษะการอ่าน และแปลจับใจความให้แล้วยังสอนในแง่สังคมวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันอีกด้วย ภาษา มนุษย์และสังคมเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ได้ นอกจากจะรู้ภาษาแล้วยังต้องรู้เรื่องสังคมและความเป็นไปของโลก โดยใช้ภาษาเป็นตัวนำทาง นอกจากผู้ใหญ่ที่เจตเคยเห็นบนทางเชื่อม ก็คงมีแค่ครูนพเก้าที่เป็นผู้ใหญ่เพียงคนเดียว ที่กล้าพูดเรื่องนี้ในห้องเรียนและพูดอย่างชัดเจนจะถามว่า มนุษย์ไม่ว่าจะเกิดเป็นเพศอะไร ชอบเพศไหน หรือจะไม่ชอบเพศใดเลยก็ไม่ผิด และบอกให้นักเรียนถนอมหัวใจตัวเอง และรักตัวเองเข้าไว้ เพื่อที่จะได้เข้าใจและถนอมใจคนอื่นให้เป็น ในโลกที่ไม่แน่นอนไม่ว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับเราเมื่อไร แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นโปรดจงจำไว้ว่าเราไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว เมื่อนี้ถึงอีกครั้งก็รู้สึกเหมือนมีอะไรมาเกาะเกาะใจเจด

“ครูคะ”

“จำ”

ครูวางปากกาสี่และขานรับ คงคิดว่าเจดเขียนเสร็จแล้ว แต่ความจริงหน้ากระดาษยังว่างเปล่า

“เรื่องที่ครูพูดในคาบ ที่ให้ภูมิใจที่จะเป็นตัวเอง ไม่ใช่แค่เฉพาะเดือนแห่งความภาคภูมิใจ แต่เป็นทุกวัน แล้วถ้าเราไม่มีอะไรให้ภูมิใจล่ะ เราจะภูมิใจที่เป็นตัวของตัวเองได้ยังไง ในเมื่อคนที่เรารักไม่ยอมรับตัวตนของเรา ไม่ภูมิใจกับเรา”

เมื่อฟังจบครูนิ่งไปพักหนึ่ง แต่สีหน้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เจดเริ่มรู้สึกที่ตัวเองถามอะไรไม่เข้าท่าเอาเสียแล้ว จึงแกลังก้มหน้าเขียนต่อ เหมือนกับว่าก่อนหน้านี้อันเธอไม่เคยพูดอะไรออกมา

“ครูไม่รู้แน่คะ ว่าหนูเจอเรื่องอะไรมา แต่ครูอยากจะบอกว่าครูภูมิใจในตัวลูกศิษย์ทุกคนนะ รวมถึงเจตด้วย ครูว่าทุกก้าวที่หนูเดินมาจนถึงตรงนี้ไม่ง่ายเลย อย่างเช่นการเกิดขึ้นมาบนโลกนี้มีชีวิตอยู่จนอายุได้ 15 หรือ 16 ปีผ่านชีวิตมัยยมต้นมาได้ หนูเองก็เป็นนักกีฬา呢 กว่าจะฝึกว่ายน้ำจนแข่งก็ต้องใช้ความกล้าเยอะมากเลยนะ ครูว่านั่นก็นับเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจนะ”

เจตไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้เลย เพราะคิดว่าว่ายน้ำเป็นเรื่องทั่วไปใครๆ ก็ทำได้ แต่เมื่อครูพูดก็ทำให้เจตนึกย้อนไปในตอนเด็ก ก่อนเริ่มเรียนว่ายน้ำก็เคยมีความรู้สึกกลัวว่าจะจม ไม่ชอบตอนหุ้อ๊อ ทั้งยังเคยกลัวน้ำ แต่ในตอนนั้นพ่อพาเจตข้ามผ่านความกลัวนั้นมาได้ ด้วยการหัดให้เจตนอนแช่อ่างจนชินหรือตอนหัดปั่นจักรยานสองล้อครั้งแรก พ่อก็เป็นคนสอนและเชื่อกันเสมอว่าลูกสาวเขาต้องทำได้ เจตคิดว่าเรื่องแบบนี้ธรรมดาเกินไป คงไม่มีใครมาภูมิใจหรอก แต่เมื่อกลับมาคิดอีกที เรื่องที่ภูมิใจก็ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เลย บางทีแค่เป็นสิ่งเล็กน้อยธรรมดา ที่ทำแล้วรู้สึกมีความสุข เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

“ครูเข้าใจนะ ตอนเด็กครูก็เคยเจอปัญหาคล้ายๆ กับหนู ทั้งกังวลว่าคนอื่นจะมองยังไง จะยอมรับที่เราเป็นแบบนี้ไหม จะเข้าใจเราหรือเปล่า แต่ถ้าเราเอาแต่ใส่ใจคนที่เกลียด คนที่ไม่ยอมรับ แล้วคนที่รักเราละ ไม่ใช่หมายถึงแฟนอย่างเดียวนะ ทั้งเพื่อน พี่หรือใครก็ตามที่พร้อมโอบกอดเราและยอมรับจริง ๆ บนโลกนี้มีทั้งคนที่รักและคนที่เกลียด คนไม่ยอมรับในตัวเราก็เป็นเรื่องของเขา แต่กับคนที่ยังรักและอยู่เคียงข้างเรา คนเหล่านี้ต่างหากที่เราควรใส่ใจ ถ้าหนูเจอประตูที่ล็อกอยู่แล้วว่ามันไม่มีทางเปิดได้ หนูก็คงไม่พยายามเข้าไปไขไหมคะ”

เจดพยักหน้าเบา ๆ เพียงแค่นี้เธอก็รู้สึกเหมือนหัวใจได้รับการโอบกอด จากที่เคยคิดว่าเธอคงเป็นคนเดียวที่กังวลกับเรื่องพวกนี้ แต่เมื่อครูนพเก้า พุดออกมาทำให้เจดไม่รู้สึกลดเดี๋ยว อย่างน้อยก็มีคนเข้าใจเจดจริง ๆ มุกไม่ใช่เพื่อนที่แย่ เพราะไม่เคยคาดคั้นว่าเจดเป็นอะไร พยายามเข้าใจเจดและ บอกเสมอว่าต่อไปจะชอบเพศไหนก็ไม่ผิด แต่มุกยังไม่เข้าใจถึงความสับสน ที่เจดเผชิญ เจดยังต้องการเวลาเพื่อเข้าใจตัวเองมากกว่านี้

“ไม่ว่ายังไงครูก็ยังอยู่ตรงนั้นนะคะ เจดปรึกษาครูได้ทุกเรื่องเลยนะ”

มือของครูเอื้อมมาแตะที่ไหล่เจดเบา ๆ และยิ้มให้อย่างอ่อนโยน เจดซึมซับความรู้สึกนั้นได้ ดวงตาเริ่มอุ่นคล้ายว่าจะร้องไห้ แต่ยังคงกั้นมันเอาไว้ เพราะถ้ามันแต่ร้องไห้ เธอคงเขียนไม่เสร็จเสียที เจดนั่งเขียนไปเรื่อย ๆ จนเสร็จ องค์ประกอบครบถ้วนคำนำ เนื้อเรื่อง สรุป แม้จะไม่ใช่เรียงความที่สมบูรณ์แบบ ยังเขียนไวยากรณผิด ยังใช้คำไม่ลื่นไหล แต่ความหมายที่สื่อออกมาก็ทำให้ ผู้ตรวจทานเข้าใจว่าเด็กคนนี่เริ่มเปิดใจให้ครูของเธอทีละน้อย ครูนพเก้าก็ไม่ได้ คาดหวังสิ่งใดตอบแทน ไม่นึกอยากเป็นครูคนโปรดของนักเรียน หรือหวังรางวัล ครูดีเด่น เพราะสิ่งสำคัญยิ่งกว่าคือเป็นที่พึ่งของเด็กได้

#22 ใ้เรื่องเหญิต

เจตหวังว่าชีวิตตัวเองจะไม่มีเรื่องวุ่นวายมากไปกว่านี้แล้ว แต่เรื่องพ่อแม่ นินทรและตัวเจตเองก็สร้างปัญหาจนบางครั้งก็นอนไม่หลับ พอนอนไม่หลับก็หิยบสะ-ไม่ด-หนุตมาเขียน เจตตื่นขึ้นมากลางดึกจนชิน กลายเป็นกิจวัตรประจำวันไปแล้ว วันนี้ก็ไม่ต่างจากวันอื่น ๆ ที่เจตลุกขึ้นจากเตียงไปต่อแถวอาบน้ำ พอถึงคิวตัวเองก็รีบจัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย จากนั้นก็เดินกลับห้องมาแต่งตัว เจตพยายามทำใจให้ชินกับผมทรงใหม่ แต่จะก็ครั้งก็ไม่ชินเสียที่ มินเคยแนะนำทรงผมสำหรับคนผมสั้นแบบเจตเอาไว้ แต่เจตยังไม่เจอทรงที่ถูกใจ พอเป็นโรงเรียนที่ผ่อนปรน มาตรการทรงผม เจตก็ตัดสินใจไม่ออกว่าอยากทำทรงอะไร เพราะยังชินกับทรงมัดรวบเหมือนโรงเรียนเก่า ปัญหาเก่ายังไม่จบก็มีปัญหาใหม่ตามมาอีก

“เจต...เจต”

ปกติเจตจะเจอโอบอลอีกครั้งก็ตอนกลับหามาแล้ว แต่ครั้งนี้เธอลับมา ยืนดักรอหน้าห้องที่เจตเรียนและดึงตัวเข้ามากระซิบ

“อ้าวโอบอล มีอะไร”

เจตที่ยืนเซจนเกือบล้มถามเสียงเอื่อยเอื่อย

“ใ้เรื่องเหญิต ๆ”

โอบอลตอบด้วยคำผวน ซึ่งทำให้เจตจากที่งง สมาธิไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อยู่แล้วถามซ้ำอีกรอบ

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

ไม่พูดพร่ำทำเพลงโอบอวลก็ตั้งแขนเจดและลากออกไป แม้จะยังไม่เข้าใจ แต่ก็เสียหัวหลังไปบอกมุกว่าให้เดินล่วงหน้าไปชมรมก่อนเลย ระหว่างเดิน พลังคิดไปด้วยว่า อะไรที่ทำให้โอบอวลถึงขั้นมาดักรอถึงห้องเรียน ทั้งสองเดินลงมา จนถึงชั้นล่างสุดของอาคาร ๙ พาไปยังบริเวณตู้ล็อกเกอร์ของนักเรียน ที่คนเดิน ขวักไขว่ บ้างก็กำลังเก็บของใส่ตู้ บ้างก็ยืนคุยกัน แต่จะมีกระจกหนึ่งที่ยืนอยู่หน้า บอร์ดประชาสัมพันธ์ ซึ่งจะดึงดูดความสนใจคนแค่มักี่เรื่อง ถ้าไม่ใช่เรื่อง ทุนแลกเปลี่ยนต่างประเทศ มีการจัดแสดงคอนเสิร์ตหรือกิจกรรม ก็เป็นเรื่องที่ ใครสักคนในโรงเรียนแข่งขัน และได้รางวัลมาเชิดหน้าชูเกียรติโรงเรียน โอบอวลพาเดินแหวกฝูงชนไปจนถึงหน้าบอร์ด นอกจากป้ายประกาศรับสมัครเข้า ชมรมที่ไม่มีใครแกะออกสักที ทั้งที่หมดเขตแล้ว สายตาเจดก็สะดุดกับ เศษกระดาษสามแผ่น เขียนด้วยปากกาน้ำเงิน บอกเล่าถึงเด็กผู้หญิงว่าให้ เป็นเลือด และกระดาษลายเดียวกันอีกแผ่นเป็นภาพประกอบของเด็กคนนั้น วาดด้วยดินสอ ส่วนแผ่นสุดท้ายที่แปะไว้ไม่ไกลกัน เป็นภาพวาดหญิงสาวคนหนึ่ง มัดผมเกล้าจากเรื่องแรกที่เจดเล่าในชมรมพุทธกลางคืน

“ใครเขาวาดเนี่ย หน้าเหมือนครุฑมยุราเลย”

เสียงใครสักคนเอ่ยพร้อมหัวเราะกับเพื่อนในกลุ่ม นอกจากกลุ่มนี้ก็ยังมี คนอีกกลุ่มหยิบโทรศัพท์มาถ่าย วิจารณ์งานต่าง ๆ นานาโดยไม่รู้ว่าคุณสร้าง ก็ยืนอยู่กับพวกเขา เจดและโอบอวลหันมองหน้ากัน ต่างคนต่างรู้สึกอับอาย ที่ใครก็ไม่รู้มาพูดถึงงานตัวเอง และหัวเราะเยาะ จากที่เคยคิดว่าผลงานตัวเองเป็น ผลงานที่ยเยี่ยมยอด ทำแล้วสนุกในโลกของตัวเอง โดยไม่คิดว่าวันหนึ่งจะเล็ดลอด มาสู่สายตาประชาชนหรือมีคนมาอ่าน นึกแล้วก็โกรธตัวการของเรื่อง หากเห็น

เศษกระดาษแล้วขยำทิ้งลงถังขยะ เจดก็ไม่โกรธเท่าเอามาแปะคล้ายเป็นการประจานบนบอร์ดประชาสัมพันธ์ เจดกำมือและขบฟันแน่น แต่ก็ไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรดี จะดึงกระดาษกระดาษตอนนี้เลยก็คงไม่ได้ แต่ก็ทนฟังคนอื่นพูดถึงงานตัวเองต่ออีก ก็ไม่ได้เหมือนกัน ทั้งคู่จึงพยักหน้าเบา ๆ และเหลือยวหลังรีบเดินกลับหอ เจดเดินเตะเท้ามาตลอดทาง ส่วนโอบอลนั่งเงิบและเดินย่ำเท้าทุกฝี่ก้าว จนกระทั่งถึงห้อง 404 โอบอลทิ้งกระเป๋าเป้ลงพื้น แผดเสียดังลั่น

“กรืดดดดดดดดดดดดด”

สมาชิกในห้องพากันสะดุ้งโหยง และหันไปหาตัวต้นเสียง

“เป็นอะไรเนี่ย”

มินตาม เจดจึงอธิบายเรื่องทั้งหมดให้มินและนุ้มบุญฟัง ส่วนโอบอลอารมณ์เสีย ขึ้นไปนอนเตียงชั้นบนเพื่อสงบสติอารมณ์ หากเจดไม่ได้หูฟาด เธอคิดว่าไต่ยีนประโยคสาปแช่ง มาจากเตียงชั้นบนเป็นระยะ มินก็พยายามปลอบเท่าที่ทำได้ ส่วนนุ้มบุญอาสาเป็นคนไปดึงกระดาษออกเอง แต่เรื่องพิลึกก็คือเมื่อนุ้มบุญเดินกลับไปกระดาษเหล่านั้นก็หายไปแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าจุดประสงค์ของตัวการคืออะไร แล้วทำไปทำไม แต่หลังจากนั้นนักเรียนก็ยังพูดถึงเรื่องที่เจดเขียนและโอบอลวาดอยู่เรื่อย ๆ แม้มันจะเป็นเรื่องแต่ง ไม่ใช่ไดอารี่ประจำวัน แต่เจดก็ยังรู้สึกอายอยู่ดีและโกรธแค้นใคร ที่ไหนไม่รู้มาอยู่กับของส่วนตัวเธอ เวลากินข้าวในโรงอาหาร แล้วได้ยินเสียงใครพูดเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไร เธอแทบจะแทรกแผ่นดินหนีใจอยากจะกรีดร้องออกมาให้รู้แล้วรู้รอด แต่ทำได้แค่กัดฟันกินข้าวไป

“ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวอีกอาทิตย์คนก็ลืม”

มินพยายามปลอบ เจตก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะหากได้ยินคำว่า เด็กหญิงน้ำตาไหลออกมาเป็นเลือดอีกรอบ คงได้สติแตกก่อนแน่ พอข่าวเริ่มซาลง คนเริ่มพูดถึงน้อยลง เจตก็คิดว่าทุกอย่างคนกลับมาเป็นปกติแล้ว แต่คล้ายว่า เรื่องจะยังไม่จบ เมื่อวันหนึ่งเจตเข้ามาในห้อง แล้วพบว่าเพื่อนอีกสามคนนั่งจ้อง แล็บที่ออปด้วยสีหน้าเคร่งเครียด จังหวะที่สบตาโอบอล เจตจึงรู้ได้เลยว่า ใก่เรื่องเหือด

“อะไรอีก”

เจตถามอย่างนี้ที่สุดจะทนกับเรื่องนี้แล้ว

“มีคนเอาเรื่องที่แกเขียนไปลงบอร์ด ม.ช.ร.”

มินตอบ แต่เจตยังไม่เข้าใจจึงถามอีกรอบ

“บอร์ดอะไรนะ”

เพื่อนก๊วกมือให้มาดูหน้าจอแล็บที่ออปของโอบอล เป็นหน้าเว็บไซต์ที่มี รูปแบบไม่ต่างจากเว็บไซต์ทั่วไป แต่ไม่ใช่เว็บไซต์ที่เป็นทางการของโรงเรียน หน้าเว็บตกแต่งที่ราบเรียบจัดจ้าน ส่วนภาพปกเว็บเป็นภาพตัวอักษร ม.ช.ร. ที่ดูไม่มีความสวยงามหรือน่าสนใจแม้แต่น้อย จนอยากรู้ว่าอะไรที่ทำให้โอบอลเจอเว็บไซต์นี้ และที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือสมาชิกบนเว็บบอร์ดนี้มีถึงหลักพัน

“เป็นเว็บบอร์ดที่พวกนักเรียนทำกันเอง แต่ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก นอกจากบ่นเรื่องไร้สาระ คุณเรื่องตึงตึงกัน แล้วก็มาโหวตว่าใครสวยที่สุดในโรงเรียน”

“มีคนโหวตมินด้วยนี่”

โอบอลว่า

“เหอะ ไร้สาระ”

มินตอบหน้าบอญญไม่รับ ส่วนที่ทุกคนกำลังดูอยู่คือกล่องกระทู้ที่ลงรูปเป็นกระดาษที่เคยถูกแปะเมื่อหลายวันก่อน แต่อักษรมีขนาดเล็กมากเหมือนคนออกแบบเว็บไซต์ยังไม่ชำนาญมากพอ จนอ่านไม่ออกว่ารายละเอียดบนกระทู้เขียนว่าอะไร เจตจึงเพ่งมองและเอาหน้าเข้าไปใกล้จ้องยิ่งขึ้น กระทู้ดังกล่าวเหมือนคัดลอกจากสิ่งที่เธอเขียนมาพิมพ์ แต่ก็ยังมีรูปถ่ายกระดาษแผ่นนั้นอยู่ และทิ้งท้ายว่าเป็นคนเขียนเรื่องนี้เอง ตั้งใจเขียนเพื่อความบันเทิงของตนเอง ไม่คิดว่าจะเผยแพร่ ทำตก แล้วมีคนนำมาแปะที่บอร์ดประชาสัมพันธ์ คนเขียนกล่าวว่าตนรู้สึกอายอย่างมากที่มีคนวิจารณ์เรื่องของตนในแง่ลบ จึงอยากขอกำลังใจจากสมาชิกในบอร์ด เมื่อเลื่อนอ่านความคิดเห็น ก็มีคนเข้ามาให้กำลังใจมากมายทั้งยังชมเรื่องที่เจ้าตัวอ้างว่าเขียนเองสนุกแค่ไหน

“มันก็ดีอยู่หรอกที่มีคนชมแล้วอยากอ่านอีก แต่ต้องไม่ใช่แบบนี้สิ”

โอบอลกล่าวด้วยสีหน้าแข็ง

“สนุกมาค่ะ พอพิมพ์แล้วอ่านรู้เรื่องกว่าลายมือเหอะเลย...นี่มันค่าฉันว่าลายมือแย่เหอะ!”

เจตไล่อ่านความคิดเห็นใต้กระทู้แล้วก็ฉุน เธอคงรู้สึกดีที่วันนี้หากเป็นคนเผยแพร่เอง พออ่านแล้วก็ทำตัวไม่ถูกว่าควรจะรู้สึกอย่างไร ระหว่างโกรธที่มี

คนแอบอ้างเป็นเธอ หรือรู้สึกดีที่มีคนชม แต่ไม่ว่าอย่างไร เจดก็ไม่อยากให้ใครมาพูดถึงเรื่องนี้อีก จึงพยายามเลื่อนลูกศรหาว่าปุ่มลบกระทู้อยู่ตรงไหน

“โอ๊ย แล้วมันลบได้ไหมเนี่ย”

“ถ้าไม่ใช่เจ้าของกระทู้ก็ลบไม่ได้หรอกจ๊ะสาว”

มินกล่าว เจดจึงได้แต่นั่งหัวฟัดหัวเหวี่ยง คิดต่อว่าจะทำอย่างไรดีออนไลน์เหมือนเป็นอีกมิติที่ อันไม่มีที่สิ้นสุด มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือหากเขียนอะไรไปแล้วเผลอลบก็ยังกู้คืนได้ แต่กับอะไรที่อยากลบ ต่อให้พยายามลบอย่างไรก็ยังไม่กลับคืนมาได้อยู่ดี มันจะไม่มีวันสาบสูญ เพราะมันจะยังโผล่แฉ่อยู่ในโลกออนไลน์ตลอดไป

“จะทำยังไงดี”

“อีกประเด็นคือไอ้คนตั้งกระทู้อ้างว่าเป็นคนเขียนเรื่องนี้ จะจัดการยังไง”

เจดเอาหัวแนบโต๊ะด้วยความจนปัญญา ไม่อยากรับรู้อะไรอีกต่อไปแล้ว ปัญหาที่ทับถมและการนอนไม่พอ ทำให้เจดอยากหลับเสียจริงๆนี้ เพื่อรอบข้างก็สังเกตได้ จึงพยายามบอกให้เจดไปพักผ่อน และค่อยเริ่มต้นใหม่ในวันพรุ่งนี้ เจดเพื่อที่จะเป็นคนใจเย็น การแกล้งทำเป็นคนใจเย็น ไม่แสดงความรู้สึกอะไรออกมา มันไม่ได้ทำให้ชีวิตเธอสงบเลย พยายามไม่ทำตัวให้เป็นปัญหาหรือทำให้คนอื่นเดือดร้อน เป็นเด็กดีของพ่อแม่ เป็นนักเรียนที่ดีไม่ทำตัวขบถ แต่สุดท้ายปัญหาพร้อมจะซัดเข้ามาไม่เลือกเวลา และด้วยความเหนื่อยล้าเจดก็หลับไปตั้งแต่เย็น ก่อนจะตื่นอีกครั้งตอนครุมนุรามาตรวจหอ หลังจากนั้นก็อาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าและนอน เจดนอนเร็วที่สุดในรอบหลายวัน และไม่สะดุ้งตื่นยามวิกาล

พอเข้ามิดเจดก็ตื่นขึ้นมาอาบน้ำก่อนใคร พลังคิดว่าชีวิตเธอจะมีอะไรที่แย
และโชคร้ายกว่านี้ไหม และจะอย่างไรกับกระทู้ ที่ปรากฏอยู่ในออนไลน์
ตลอดกาล เจดไม่อยากแสดงตัวออกมาว่าเป็นคนเขียนตัวจริง แต่ก็ไม่อยากอยู่เฉย
เธอต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อตอบกลับเจ้าของกระทู้ นั่นที่เธอตั้งชื่อให้ว่า
'จอมปลอม' เจดกลับจากห้องอาบน้ำ หยิบสะ-ไม้ด-หนุ่ขึ้นมาและสละกระดาษ
หนึ่งแผ่นที่มีเรื่องที่เขียนไว้ เจดพลิกหน้าหลังที่วางอยู่เพื่อเขียนตอบได้ หากคนกลุ่มนั้น
อยากอ่านเจดก็เขียนให้ได้ แต่ต้องมาอ่านจากลายมือเธอ ไม่ใช่ใครที่ไหนไม่รู้เขียน
หลังจากเขียนเสร็จ ก็พับใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อนักเรียน สบโอกาสช่วงที่คนไม่
พลุกพล่านแอบมาแปะที่บอร์ดประชาสัมพันธ์ที่เดิม พอกิจกรรมหน้าเสาธง
เสร็จเรียบร้อย นักเรียนก็ทยอยเข้ามาหยิบหนังสือจากตู้ล็อกเกอร์ เมื่อเดินผ่าน
บอร์ดประชาสัมพันธ์ นอกจากเศษกระดาษที่ฉีกจากสมุด ดูแปลกตาจาก
ป้ายใบอื่น ๆ และทำยกระดาษก็ยังเขียนด้วยปากกาหมึกสีแดงดังดูคล้ายตาว่า

'มีปัญญาเขียนก็เขียนเอง ไม่ใช่เอาเรื่องคนอื่นมาอ้างว่าตัวเองเขียน'

“เอาจริงดิ”

มินถลิ่งตามองหลังจากเจตเล่าวิธีการตอบโต้ให้เพื่อนทุกคนฟังจบ และเล่าถึงแผนที่จะดำเนินการต่อไป คือทุกเช้าเจตจะนำเรื่องที่ตัวเองเขียนไป ปักหมุดไว้ที่บอร์ดประชาสัมพันธ์ และจะรีบกลับมาเก็บซองเย็น เธอมั่นใจว่า อย่งไรก็ตาม ต้องมีคนถ่ายรูปและนำไปลงในเว็บบอร์ด เจตจะไม่ยอมเป็น คนใจเย็นให้คนมาเอาเปรียบอีกแล้ว

“ต่อต้านไม่ได้ก็เข้าร่วมไปเลยสิ ฮะ ฮ่า”

โอปอลหัวเราะด้วยความสะใจ

“แล้วยังจะหาอยู่ไหม ตัวการที่เอากระดาษแก็ปไปปะ”

มินกอดอกถามเพื่อย้ำเตือนว่า ต้นเหตุเกิดจากอะไร

“เฮ้อ จะไปหาจากไหนเล่า หลักฐานก็หายไปแล้ว”

โอปอลตอบแทน ซึ่งเจตก็เห็นด้วย วิธีเดียวที่จะรู้ว่าใครเป็นคนทำ คือต้องหานักเรียนสักคนที่เก่งด้านเทคโนโลยี และให้นักเรียนคนนั้นแทรกแซง เข้าไปในระบบกล้องวงจรปิดของโรงเรียน เพื่อดูว่าตัวการเป็นใคร ซึ่งดูแล้วจะเป็น ปฏิบัติการที่เกินความสามารถเด็กแบบพวกเธอไปหน่อย แต่เขียนกระทู้เว็บบอร์ด เจตยังทำไม่เป็นด้วยซ้ำ

“ตามัน ถึงจะหาไม่ได้ อย่างน้อยก็ขอให้ได้อาเคินหน้อยเหอะ”

“เอจี้ ฉันจะลองถามพี่นุปผาดูว่าพี่เขารู้เรื่องนี้ไหม เพราะเว็บไซต์ก็เพิ่งสร้างแค่ปีสองปีนี่เอง พี่นุปผาอาจจะรู้อะไรบ้าง”

กลายเป็นว่าเจด โอปอล มินและนุ้มนุ้ย เข้าร่วมกระบวนการเอาคืนและไล่บี้จอมปลอม หลังจากที่เจดตอบได้ กระแสในเว็บบอร์ดก็เริ่มกึ่งขากับข้อเท็จจริงของจอมปลอม แต่เจ้าตัวก็ยังคงอ้างว่า สิ่งที่เขาตัวกล่าวเป็นความจริง และครั้งนี้ตั้งใจเอากระดาษไปปักหมุดไว้ที่บอร์ดประชาสัมพันธ์เอง ข้อความจากปากกาสีแดงคือคนมือบอนมาเขียน เจดเห็นว่ายิ่งโกรธกว่าเก่า อยากลากคอคนที่อยู่หลังจอบมารีบโทษสำนึกผิดให้ได้ โอปอลและนุ้มนุ้ยรับหน้าที่เป็นกองเชียร์ฝั่งเธอ คอยถามจี้จู้ดให้ความน่าเชื่อถือของจอมปลอมลดลง ซึ่งไม่น่าเชื่อที่มีคนปกป้องจอมปลอมและทำให้มาเจดตัวจริงทั้งคู่ แน่نونต่อให้เจดโกรธแค่ไหน แต่ก็ยังต้องรักษาหน้าตัวเองไว้ เพราะไม่คุ้มเสี่ยง หลังจากตอบโต้กันไปมา ในที่สุดจอมปลอมก็หายไปจากกระทู้อย่างปริศนา ไม่เข้ามาพูดคุยในเว็บบอร์ดอีก แต่เจดก็ยังไม่ละทิ้งเว็บบอร์ดนี้ ยังคงเอาเรื่องที่ตัวเองเขียนไปปักหมุดไว้สัปดาห์ละครั้ง ไม่กำหนดวันชัดเจน หากถี่เกินไปคนจะจับสังเกตได้และรู้ตัวจริงได้ จากนั้นก็จะมีใครสักคนผ่านมาเห็นและถ่ายลงเว็บบอร์ด เธอไม่เผยตัวในเว็บบอร์ดว่าเป็นผู้เขียนเหมือนจอมปลอม แต่แอบไล่อ่านความคิดเห็นหรือกระทู้ที่พูดถึงงานเขียนของเธอ ทั้งยังมีคนรวบรวมกระทู้งานที่เธอเขียน และตั้งชื่องานเธอว่า ‘งานเศษกระดาษ’ คล้ายว่าตัวเองมีแฟนคลับหรือนักอ่านคอยติดตามผลงาน

เจดไม่รู้ว่พวกเขาชอบเรื่องที่เจดเขียนจากอะไร ส่วนใหญ่พวกเขาชอบงานเขียน ที่สถานที่เกิดเหตุคือโรงเรียน เธอก็นึกตามใจพวกเขาเขียนเรื่องสยองขวัญในโรงเรียนเป็นกระบวน สิ่งที่เขาตัวที่สุดในโรงเรียนนอกจากครูคือ หนึ่ง หุ่นอนาโตมีในห้องศิลปะและสอง หุ่นลงเสื้อในห้องเย็บผ้า พอมีวัตถุ癖จากความจริงมาเขียนก็รู้สึกสิ้นไหว และพบว่ามีหลายคนก็กลัวหุ่นลงเสื้อคล้าย ๆ กัน เจดจึงรู้สึก

ว่าตัวเองมีเพื่อน ที่เข้าใจความกลัวเหมือนกับเธอ เพราะไม่มีใครในห้อง 404 จะกลัวหุ่นล่องเลื้อจนไม่กล้ามองเหมือนเจด บางครั้งพวกเขาก็เอาเรื่องที่เจดเขียนไปคุยต่ออีกกระทู้หนึ่ง และวิเคราะห์ทฤษฎีต่าง ๆ นานา ซึ่งบางอย่างก็เกินกว่าเจดคิดเอาไว้ในเรื่องที่ตัวเองเขียน บางคนก็คิดไปว่าเรื่องที่เจดเขียนเป็นเรื่องจริงจนไม่กล้าโดดเรียนไปนอนห้องศิลปะและห้องเย็บผ้าอีกเลย

ณ วันปกติธรรมดาที่เจดอยากลืมเรื่องเลวร้ายทั้งหมดและนอนอย่างไร้ประโยชน์ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น โอปอลจึงอาสาไปเปิดรับ ปรากฏว่าเป็นนิรันดร์ที่ยืนอยู่หน้าห้อง คนที่เจดหลีกเลี่ยงมาตลอด แต่ตอนนี้มาถึงจุดที่เจดหนีไม่ได้อีกแล้ว เจดเดินไปยังหน้าห้อง และเอี้ยวตัวไปปิดประตู

“รัน...มีอะไรหรือเปล่า”

นิรันดร์คิ้วขมวดแบบที่เจดไม่เคยเห็นมาก่อน เธอ نگاهไม่ออกด้วยซ้ำว่าตอนอีกฝ่ายโกรธจะเป็นอย่างไร จนคิดไปว่าโกรธใครไม่เป็น แต่ครั้งนี้เจดต้องคิดใหม่เสียแล้ว

“เจดเป็นคนทำใช่ไหม”

เพียงนิรันดร์เอ่ย เจดก็ตอบกลับไม่ถูกแล้ว เจดเคยคิดว่าตัวเองโกหกได้แบบเนียน แต่เมื่ออีกฝ่ายจ้องเขม็งด้วยดวงตากลมโตคู่นั้น เจดเริ่มไม่แน่ใจแล้ว

“เราจำลายมือเจดได้นะ”

มือเจดขึ้นไปด้วยเหงื่อ ขณะที่ปากไม่เอ่ยอะไรออกมาสักคำ เจดไม่มีอะไรจะแก้ตัวกับนิรันดร์ แต่นอกจากข้อสงสัยที่ว่านิรันดร์รู้ได้อย่างไรคือ มีเหตุจำเป็นอะไรที่มาหาเธอถึงห้องด้วยความพิโรธเช่นนี้

“ทำไมเจตต้องทำแบบนี้ด้วย”

คราวนี้คือเจตที่เป็นฝ่ายขมวดคิ้ว ไม่รู้ว่าที่นิรันดร์พูดนั้นหมายถึงเรื่องไหน แต่ไม่ว่าจะเรื่องใดทำไมต้องขึ้นเสียงกับเจตด้วย ทั้งที่ยังไม่ทันถามเหตุผลเลย คล้ายว่าจะมาตำหนิเหมือนเจตไปทำอะไรง่ ๆ หรือทำเรื่องผิดพลาดสักอย่าง ถ้ามาคุยด้วยอารมณ์ แล้วหวังจะให้เจตตอบกลับด้วยเหตุผลหรือ

“แล้วเธอยังอะไรด้วย”

เพียงเท่านั้น นิรันดร์นั่งเงียบจากใบหน้าที่โกรธอยู่ก็แปรเปลี่ยนเป็นเจ็บปวด เสียใจ น้อยใจและหม่นหมองเหมือนดอกไม้ที่ไม่ได้ต้องแสงแดดเป็นเวลานาน นิรันดร์จ้องมองเจตด้วยแววตาที่เศร้าที่สุดที่เจตเคยเห็นจากอีกฝ่าย ก่อนที่เจ้าตัวหันข้างไปยังห้องตัวเองและกล่าวทิ้งท้าย

“ขอโทษที่เรามายุ่งเรื่องของเจตแล้วกัน”

สิ้นเท้าเดินย่ำกลับห้องตัวเองและป็นขึ้นเตียงชั้นบนและทิ้งตัวลง นิรันดร์ตั้งตาคูตาจ้องจอกมากอดพลาจ นี่ก็น้อยใจที่เจตตอบกลับเธออย่างไม่ไยดี ไม่เข้าใจว่าเจตเป็นอะไร เธอมั่นใจว่าไม่ได้เผลอทำอะไรผิดพลาดจนเจตโกรธเข้า ครั้งสุดท้ายที่เธอจำได้ว่าเจตยิ้มให้ คือตอนกลับจากเรียนมัชชาระ แล้วหลังจากนั้น เจตก็เปลี่ยนไป ไม่คุยหรือยิ้มให้ดังปกติ ทั้งพยายามตีตัวออกหากเธออีก จนไม่เข้าใจว่าทำอะไรผิดนักหนา หรือเพราะเธอยุ่งเรื่องส่วนตัวเจตเกินไป เป็นแค่คนที่เข้ามาวุ่นวายในชีวิตเจต แค่ว่าจะขออ่านสมุดโน้ตเจตยังไม่ให้อ่าน เรื่องนั้น นิรันดร์พอเข้าใจได้ แต่ดันไปแปะไว้บนบอร์ดประชาสัมพันธ์ให้คนอื่นอ่าน ไหนว่าจะให้เธออ่าน แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ ที่ผ่านมามีเธอแสดงให้เห็นว่าเป็นห่วง และหวังดี แต่เจตไม่รับไว้ เจตคงเกลียดเธอไปแล้ว...หรือเกลียดที่รู้ว่านิรันดร์ชอบผู้หญิง ถ้าเช่นนั้นเธอไม่มีเหตุผลอะไรให้ไปอยู่ในชีวิตเจตอีก

#23 ความรักคือ

เจตารู้แล้วว่าตัวเองทำผิดพลาดอย่างมหันต์ในตอนนี้นิรันดร์เดินผ่านแล้ว ไม่ทักไม่มองหน้า แต่ทักทายพูดคุยกับมุก ทำเหมือนเจตเป็นอากาศธาตุ รู้สึกโดนเอาคืนจากที่ผ่านมาเจตหลบหน้านิรันดร์ แต่ต่างกันว่าเจตไม่ได้ทำเพราะโกรธหรือเกลียด จากที่กลัวว่านิรันดร์จะเกลียดเธอ ตอนนี้นิรันดร์คงเกลียดเจตเข้าจริง ๆ แล้ว และปวดใจยิ่งกว่าที่นิรันดร์คุยกับทุกคน แต่ยกเว้นเจต เจตจึงรู้สึกโหยหานิรันดร์ยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ หัวก็ไม่หยุดคิด สายตาก็สอดส่องมองหา แม้สบตา สาวเจ้าก็หลบตาหนี นิรันดร์เข้ามาอยู่ในทุกห้วงความคิดเจต ไม่ว่าจะตื่นนอน เข้าแถวตอนเช้า เรียนหนังสือ พักกลางวัน จนกระทั่งเลิกเรียน ผู้เป็นตั้งข้อสงสัย ทำให้เจตลื้มปัญหาที่ผ่านมาทั้งปวง และมาสนใจกับปัญหานี้อย่างเดียว ไม่ว่าจะเจตจะพยายามเดินไปหา แวะมาทักทายหรือทำอะไรสักอย่างเพื่อให้อยู่ในสายตา นิรันดร์ เจ้าตัวก็หาได้สนใจไม่ หมางเมินกันอย่างชัดเจน ปากกาเคาะบนกระดานซ่า ๆ อยู่หลายนาที่จนร่วมชั่วโมง พยายามนึกเรื่องที่จะแต่ง แต่เป็นเพราะนิรันดร์ เรื่องที่คิดไว้จึงไม่เป็นแบบที่ควรจะเป็น

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีแม่มดตนหนึ่งผู้หลงใหลในความงามและเยาว์วัย ซึ่งมีสามีเป็นปีศาจกระหายเลือด จึงก่อกำเนิดลูกสาวที่ทั้งไบหน้างดงาม สมวัยและดำรงชีวิตด้วยการดื่มเลือดอย่างลึกลับ สิ่งที่แม่มดต้องการที่สุดคือความงามอันเป็นนิรันดร์ ส่วนสิ่งที่ปีศาจต้องการคือดื่มเลือดของคนหนุ่มสาว ครอบครัววิปลาสนี้อาศัยอยู่ในป่า คอยดักรอคนสัญจรเดินทาง แม่มดใช้ความงามของตนเองในการหลอกล่อให้พวกเขาเข้ามาติดกับ ก่อนที่แม่มดจะสูบความเยาว์วัยของพวกเขา เพื่อคงความเยาว์ของตนเอง ส่วนสามีก็จะสูบเลือดเนื้อจนหมด

เหลือแต่ร่างเหี่ยวจนไร้ลมหายใจ บางครั้งก็ใช้ลูกสาวตัวเองเป็นตัวล่อ เพราะไม่มีใครคิดว่าเด็กจะมีพิษภัย ซ้ำยังนี่กสงสาร ทว่าเวลาผ่านไปนักเดินทางเริ่มหลีกเลี่ยงที่จะเดินผ่านป่า ลิลิธเริ่มโตเป็นสาววัยสะพรั่ง ขณะเดียวกัน แม่มดเริ่มรู้ลึกถึงรอยเหี่ยวยุบที่ห่างตา นางจึงต้องเปลี่ยนแผน จ้องมองลูกแก้ววิเศษตามหาหญิงที่งามที่สุดในเมือง หญิงสาวคนแรกเป็นลูกช่างทำหมวก แม่มดจึงให้ลิลิธแสร้งว่าเป็นสาวต่างเมืองมาขอทำงานที่ร้าน สร้างความสนิทสนมกับลูกช่างทำหมวก และทำวิธีใดก็ได้เพื่อล่อลวงให้นางคนนั้นออกจากบ้านให้ไกลหูไกลตาผู้คน โดยมีทั้งมารดาและบิดารอคอยอาหารอันโอชะอยู่ จากนั้นก็รุมสูบก้อนด้วยความตะกละตะกลาม เสียขบวนหนึ่งของความคิด ลิลิธรู้ลึกสงสารเวทนาหญิงสาวคนนั้น แต่นางก็ขัดคำสั่งมารดาไม่ได้ ต่อมานางก็คอยเที่ยวปลอมตัวและแฝงตัวไปในบ้านของสาวงามคนอื่น จากนั้นก็ล่อลวงพวกนางออกมาประเคนให้บิดามารดานานวันเข้า ลิลิธก็ชินชากับเสียงกรีดร้องอันทุกข์ทรมานของพวกนางไปเอง

เมื่อเหยื่อเริ่มลดลงทีละน้อย จนละแวกนั้นไม่มีสาวงามคนใดอยู่เลย จะมีก็แต่สาวงามที่อยู่เมืองอันห่างไกล สามคนครอบครัวจึงต้องเริ่มย้ายถิ่นฐานหาพื้นที่อุดมสมบูรณ์อยู่ และไปปักหลักอยู่ที่ป่าใกล้กับเมืองแห่งหนึ่งด้วยความheimgrimm เป้าหมายของแม่มดครั้งนี้เป็นเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ แทนที่จะเป็นหญิงสาวสามัญชนทั่วไปดังเคย แต่การจะเข้าไปแฝงตัวในวังนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับลิลิธ เพราะเมืองนี้มีการป้องกันแน่นหนา กำแพงล้อมรอบเมือง มียามคอยเฝ้าหน้าประตูและป้อม อาวุธครบมือ จะเข้าหรือออกเมืองต้องผ่านด่านตรวจ และยังมีข่าวเรื่องปีศาจลักพาตัวหญิงสาว ลิลิธจึงต้องระมัดระวังยิ่งกว่าเดิม แต่นางก็ผ่านมาได้ และแฝงตัวไปเป็นคนใช้ในวังของพระราชินี ทำให้ลิลิธได้เจอกับเจ้าหญิงอีฟ ลิลิธตะลึงในความงามของนาง อีฟสวยยิ่งกว่าภาพนิมิตที่เห็นในลูกแก้ววิเศษ ถึงแม้จะเข้ามาอยู่ในวังแล้ว แต่การเข้าไปใกล้ชิดสนิทสนม

กับเจ้าหญิงไม่เชื่อเรื่องง่าย ทั้งยังใช้เวลานานยิ่งกว่าหญิงสาวคนอื่น ลิลิธต้องกลายเป็นสาวใช้เต็มตัว คอยปิดกวาดเช็ดถู ปรนนิบัติรับใช้เจ้านาย แต่กระนั้นลิลิธก็ยังวางแผน ที่จะได้ใกล้ชิดหรือทำตัวให้อยู่ในสายตาของเจ้าหญิง และสังเกตว่าชีวิตประจำวันของเจ้าหญิงคนนั้นทำอะไรบ้าง เวลาว่างเจ้าหญิงมักจะอยู่ที่ห้องสมุดหรือไม่ก็ในสวน เป็นโอกาสที่ลิลิธเข้าไปใกล้ชิด คอยยกอาหารว่างหรือเครื่องดื่มมาให้ จุดอ่อนของเจ้าหญิงผู้นี้คือ ความโดดเดี่ยว แม้จะอาศัยอยู่ในวังใหญ่โต แต่กลับไร้มิตรสหาย และด้วยความที่ลิลิธและอีฟอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน จึงเป็นจุดเชื่อมความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง อีฟจึงหลงเข้ามาติดกับลิลิธสำเร็จ ลิลิธกลายเป็นคนใช้ส่วนตัว และเป็นทั้งเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของนาง ลิลิธไม่ได้มีความกระหายเลือดเช่นบิดา นางกินอาหารทั่วไปและดื่มเลือดสัตว์อื่นได้ แต่ทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันในห้องบรรทมของเจ้าหญิง ลิลิธต้องคอยข่มใจยามได้กลิ่นหอมหรือยามเห็นผิวพรรณของนาง เป็นความรู้สึกต้องการ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งยังรู้สึกผูกพัน จะว่าไปอีฟก็เป็นเพื่อนคนแรกของลิลิธเช่นกัน

การเข้าหาใกล้ชิดเจ้าหญิงว่ายากแล้ว แต่การพาเจ้าหญิงออกมาขอกยิ่งกว่า ไม่ใช่เพราะการป้องกันที่รัดกุม ลิลิธคิดแผนการลักลอบออกจากวังไว้ก่อนแล้ว แต่เป็นเพราะไม่มีเหตุอะไร ให้เจ้าหญิงที่อยู่ในวังอันสุขสบายออกมานอกเมืองยามวิกาล ทว่าจุดแตกหักของเจ้าหญิงกับราชวงศ์ก็มาถึง เมื่อนางต้องเลือกคู่หมั้นคู่หมายตามธรรมเนียมปฏิบัติ เจ้าหญิงไม่ต้องการหมั้นหรือสมรสกับใครทั้งนั้น แต่พระราชและราชินีก็ยังยืนยันที่จะให้เจ้าหญิงหมั้นหมายกับเจ้าชายต่างเมืองสักคน เจ้าหญิงโศกเศร้าอย่างยิ่งจึงมาระบายกับเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของนาง โอกาสของลิลิธมาถึงแล้วโดยไม่ต้องพยายามอะไรเลย แต่อีกใจหนึ่งก็นึกใจอ่อนไม่อยากทำ เจ้าหญิงยังคงคร่ำครวญ ต่อให้ขอร้องพระราชและราชินีอย่างไร พวกท่านก็ไม่เปลี่ยนใจ จนสุดท้ายนางขอร้องให้ลิลิธ

ช่วยพานางหนีไปจากเมือง ลิลิธไม่อาจปฏิเสธคำรบเร้าของเจ้าหญิงได้จึงตัดสินใจ แอบพานางหนีออกจากวัง จนพ้นเขตกำแพงเมืองไปแล้ว ทว่าทางข้างหน้าลิลิธ จะทำอย่างไรดี หากช่วยให้อีฟรอดก็เป็นการทรยศต่อครอบครัว แต่หากพาอีฟ ไปสู่ความตายก็เป็นการทรยศต่อเพื่อนรัก ลิลิธภาวนาให้เรื่องนี้จบโดยเร็วเพื่อให้ นางพ้นจากความคับอกคับใจเสียที แต่สุดท้ายกลืนกายอันวิญญูญาก็ไม่อาจ รอดพ้นสายตาแม่มดและปีศาจกระหายเลือดไปได้ ทั้งสองพุ่งเข้ามาหาอีฟที่เวลานี้ สละยศถาบรรดาศักดิ์ของตัวเองเรียบร้อยแล้ว ทั้งสูบวิญญูญานและฝังเขี้ยวลงไปใน ผิวเนียนเรียบ จนร่างไม่เหลืออะไรให้เชยชม ลิลิธได้แต่มองภาพโคกนาฏกรรม ตรงหน้า และน้ำตาไหลออกมา

ปลายปากกาจรดอยู่ที่คำสุดท้ายค้างไว้ พลางคิดว่าเป็นตอนจบที่ดีหรือยัง แต่เจดก็เหนื่อยล้าพอแล้ว หลังจากขยำกระดาษทิ้งไปสองแผ่นและเขียนใหม่เป็น รอบที่สาม เจดคิดตอนจบที่มีความสุขกว่านี้ไม่ได้ เพราะคนหลอกลวงแบบลิลิธ ไม่สมควรมีความสุขหรือได้รับความรักจากอีฟ เจดนำเรื่องนี้ไปให้อีฟอ่าน เพื่อนบอกว่าสนุกดี แต่ก็เศร้าที่เธออยากให้อีฟบออย่างสมหวังมากกว่า กระนั้นเพื่อน ก็ยังอุตสาห์वादตัวละครในเรื่องให้เป็นคำตอบแทนแก่คนเขียน อีฟที่โอบอวลวาท เป็นหญิงสาวผมหยักศก ตาโต ปากนิด จมูกหน้อย ไม่รู้ว่าอีฟตั้งใจหรือเจตคิด ไปเองว่า มันเหมือนกับนิรันดร์ แต่ก็เก็บรูปนั้นไว้ในสะ-ไม้ด-หนุด จนคืนวันพุธ มาถึงก็นำเรื่องนี้มาเล่าให้สมาชิกพุทธกลางคืนฟัง สิ้นเสียงปรบมือก็มีคนพูดขึ้น

“น้องเจดชอบเรื่องมีคนตายหรือคะ”

พี่เหมยกกล่าวด้วยอารมณ์ขัน ขณะที่พี่คริสตัลมีสีหน้าเรียบนิ่ง

“แล้วทำไมลิลิธต้องร้องไห้ด้วยที่อีฟตาย เขารักกันเหรอ”

พีคริสตัลถามในประเด็นที่เธอสนใจ

“ค..ค่ะ คงจะเป็นแบบนั้นค่ะ เขารักอีฟ”

ฝั่งพีเล็กก็ขยับขึ้นเมื่อได้ยินคำตอบและกล่าว

“เหรอ คุณไม่ออกเลย”

เจดนิ่ง ทำให้ทุกคนนิ่งตามไปด้วย จนคิดไปว่าเธอผลอทำอะไรผิดหรือเปล่า
แม้แต่โอบอลก็รับรู้ได้ มองเพื่อนและพีคริสตัลสลับกันด้วยสายตาสลอกแล็ก

“ไม่รู้สิ พีแค่คิดว่าถ้าเขารักสิ่งไหนเขาก็น่าจะปกป้องสิ ไม่ใช่ทำลาย”

รุ่นพีแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบตอนจบแบบนี้สักเท่าไร ต่างจากเรื่องแรก
ที่เจดเล่า ทั้งที่ทั้งสองเรื่องก็ไม่ได้จบอย่างสุขนาฏกรรมเหมือนกัน

“แต่จริง ๆ ความรักก็มีหลายแบบนะ นั่นอาจจะเป็นมิติหนึ่งของความรักก็ได้”

เหมยที่สังเกตเห็นว่าบรรยากาศดูระอึกระอ่วน จึงแก้ไขสถานการณ์
เฉพาะหน้าไปก่อน แม้คริสตัลจะขำเล็งมองด้วยสายตาขุ่นเคืองเล็กน้อย แต่เมื่อ
เหมยหันมาสบตาเพียงครู่เดียว คริสตัลจึงมีสายตาด่อนลง

“เฮ้อ... ฉันเรื่องหน้าขอจบแบบมีความสุขบ้างสิ”

คริสตัลกล่าว หลังจากนั้นทุกอย่างกลับสู่สภาพเดิม คือนี่ที่บุปผาหยิบ กวีนิพนธ์ของกวีนิพนธ์อังกฤษ กัลยาพงศ์มาอ่านให้ฟัง บทนี้มีชื่อว่า ‘เสียใจ’ กล่าวถึงความสัมพันธ์ที่ทั้งรักทั้งชัง แม่นเกลียด ไม่อาจอยู่บนโลกเดียวกัน ก็ขอให้เธออยู่สวรรค์ ส่วนเขาอยู่บนรก แต่หากได้พบเจอกันก็ขอควักลูกตาเพื่อไม่ให้พบหน้าเธออีก เจดไม่เคยฟังกวีบทใดที่ทำให้รู้สึกแสบสันเท่านี้มาก่อน จะมีสักกี่คนที่ทำให้รู้สึกทั้งรักและชังได้เพียงนี้ แล้วความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ของเจดจะเป็นเช่นนี้หรือไม่ คงเป็นเรื่องที่เจดต้องใช้เวลาอีกนานถึงจะเข้าใจ แต่ก็ชื่นชมลำดับสำนวนของผู้เขียนที่ทั้งลึกซึ้งและเรียงร้อยอย่างสวยงาม บุปผาบอกว่าชื่นชอบผลงานของกวีผู้เป็นถึงศิลปินแห่งชาติท่านนี้มาก เหมือนกับที่เด็กแผนการเรียนภาษาไทย-สังคมทุกคนชอบ และทั้งในอัจฉริยภาพของคุณอังคาร ท่านไม่ได้เขียนแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องความรัก แต่มีทั้งปรัชญา สังคม ศาสนาและอื่น ๆ สมกับรางวัลศิลปินแห่งชาติ บุปผานึกเสียดายที่ได้กับบางแผนการเรียนไม่ได้เรียนวิชาหลักการอ่านและวิเคราะห์ และไม่ได้อ่านกวีนิพนธ์ของคุณอังคารรวมถึงนักเขียนที่มีความสามารถคนอื่น ๆ ส่วนเจดก็เสียดายที่รุ่นของบุปผาเป็นนักเรียนแผนการเรียนภาษาไทย-สังคมรุ่นสุดท้ายของมัธยมศึกษาแล้ว หากยังอยู่ถึงปัจจุบันเจดคงจะเรียนสายนี้

จากนั้นเข็มหมุดและเข็มทิศก็จับมือเล่าเรื่องด้วยกันอีกครั้ง โดยช่วงต้นเรื่องเป็นเข็มหมุดเล่า คราวนี้เจดไม่ค่อยจดจ่อกับเรื่องที่เล่าเท่าไร แอบมองทั้งเหมยและคริสตัลเป็นระยะ และในจังหวะที่เสตามองอยู่ นั้น ก็เห็นว่าทั้งคุณูปากมาสัมผัสกันเบา ๆ เพียงครู่เดียวแล้วผละออก ไม่มีความรู้สึกเขินอายแต่อย่างใด ทั้งยังดูทำอย่างเคยชิน และดูไม่ใช่เพียงเพื่อนเหมือนที่เจดเคยคิดเอาไว้ ทั้งคู่ไม่เคยบอกรว่าเป็นแค่เพื่อน แต่ก็ไม่ได้ออกว่าเป็นแฟนกัน มีแต่เจดที่คิดไปเองสำหรับทั้งสองคงเป็น

แค่เพื่อนกัน พอกวาดตามองรอบข้าง บุปผาหรือเข็มทิศก็เฉย ๆ ส่วนโอบอลกำลังตั้งใจฟังจึงไม่ทันสังเกตเห็นสิ่งอื่น มีแต่เจดที่รู้สึกเขินอายแทนจนต้องหลบตาหนี

“ไม่เป็นไรนะน้อง เดี่ยวก็ชิน”

เข็มทิศเอียงหัวมากระชิบ เพราะเห็นว่าคนน้องทำตาตื่นตกใจ เด็กผู้หญิงเดินจับมือกัน เดินกอดกันหรือหอมแก้มกัน เจดยังคงเห็น แต่ถึงขั้นริมฝีปากแตะกันเพ็งเคยเห็นกับตาเนื้อก็คราวนี้ เธอไม่ได้ไม่พอใจ อึดอัด หรือคิดอะไรในแง่ลบ แต่หัวใจกำลังเต้นแรง และภาวนาว่าคืนนี้จะไม่ฝันถึงนิรันดร์ เธอไม่อยากเกลียดตัวเองไปมากกว่านี้แล้ว

“วัน...วัน!”

นิรันดร์สะดุ้งตัวหลุดจากภวังเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนตะโกนเรียกและตบโต๊ะดังลั่นห้องสมุด จนต้องเหลียวมองส่งสายตาทอเทวขอโทษขอโพยผู้คนที่รอบแทนเพื่อน

“เล่นอะไรเนี่ย เดี่ยวอาจารย์แม่ก็มาดุเอาหรือก”

เธอเอ็ดเพื่อนเบา ๆ การจับกลุ่มทำงานในห้องสมุดหลังเลิกเรียนอาจไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีที่สุด เพราะนิรันดร์ไม่มีสมาธิเลย มักใจลอยไปคิดเรื่องอื่นหรือไม่ก็อยู่ในภาวะหazy ไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น เธอสิ่งที่เข้ามาอยู่ในความคิดทุกครั้งที่มีโอกาสคือเจด บางครั้งเธอก็เดาไม่ถูกว่าเจดรู้สึกอย่างไรกับเธอ ตอนแรกก็เริ่มต้นกันด้วยดี สักพักหนึ่งก็เมินกัน และกลับมาคืนดี จากนั้นก็หลบหน้ากันอีก และพอเธอหลบหน้าบ้างก็เป็นฝ่ายเข้ามาหา เจดชอบที่เธอเป็นแบบเป็นคนเย็นชา

ใจแข็งกับแค่เจตอย่างนั้นหรือ เธอไม่รู้ว่าครั้งสุดท้ายที่คุยกัน ตัวเองเผลอพูดแรงเกินไปหรือไม่ แต่มองอีกแง่ก็นิรันดรคิดว่าคงดีกับทั้งสองคนแล้ว ในเมื่อเจตก็ไม่จำเป็นต้องมีนิรันดรในชีวิต เธอไม่ได้สำคัญอะไรกับเจตขนาดนั้น ก็แค่เป็นเพื่อนต่างห้อง ที่บังเอิญเรียนวิชาพลศึกษาด้วยกัน จับคู่เล่นกีฬาด้วยกัน คุยกัน เล่นผมกัน เดินผ่านกันตอนทำกิจกรรมชมรม ไม่มีความผูกพันอะไรมากไปกว่านั้น เจตก็มีเพื่อนของตัวเองอยู่แล้ว คงไม่มาสนใจเธอหรอก

“รั้น”

นิรันดรขานรับขณะกำลังจดสรุปอยู่

“นั่นเพื่อนแกนี่ ไม่คุยกันแล้วหรือ”

เมื่อเงยหน้าขึ้นหันไปมองทางเดียวกับเพื่อน ก็เห็นเด็กผิวแทนคนเดิม กำลังอ่านหนังสืออยู่หน้าชั้น แต่นิรันดรมองออกว่าแค่แกล้งทำเพราะในมือเจ้าตัวเป็นพจนานุกรมภาษาฝรั่งเศส เห็นแล้วก็ละหើใจ

“ช่างมันเถอะ”

นิรันดรยกไหล่ตอบอย่างไม่หวั่น

“แต่เขาแอบมองแกสักพักแล้วนะ ลองไปคุยใหม่”

“นั่นสิ เขาอาจจะเห็นว่าแกอยู่กับเพื่อนก็ได้ เลยไม่กล้ามาทัก”

เพื่อนทั้งสองช่วยกันพูดเสริม ไม่มีคำตอบใดจากนิรันดร นอกจากเสียงถอนหายใจยาว เธอถูกไปหาตัวต้นเรื่อง เจตที่รู้ตัวว่านิรันดรกำลังเดินมาก็

เสียงหนังสือเข้าชั้นและถอยเล็กน้อย เจดู้สึกเกร็งและหายใจไม่ทั่วท้องขึ้นมา
เมื่อนิรันดร์มายืนประจันหน้า

“จ..จัน เรา..”

พอจะเอ่ยสักคำ เจดก็พูดไม่ออก อีกรั้งเสียงยังเบาคล้ายเสียงกระซิบ
ยังไม่ทันจะได้ความ นิรันดร์ก็พูดสวนกลับมา

“ไม่ต้องมายุ่งกันได้ไหม เราจะทำงาน”

นิรันดร์พยายามคุมเสียงไม่ให้ดูโกรธเกินไป เพียงแค่อยากบอกเจดดี ๆ
เผื่อว่าจะเจ้าตัวจะฟังบ้าง เจดกลืนน้ำลายอีกใหญ่ แต่ก็ยังพยายามเอ่ยขอโทษ
และยอมรับผิดในสิ่งที่ตัวเองพูดออกไป

“จัน เราขอ—”

“เจด อย่าทำแบบนี้อีก มันน่ารำคาญ”

อีกฝ่ายเอ่ยเสียงนิ่ง ทั้งยังไม่รับคำขอโทษนั้นและหันกลับไป โดยทิ้งคำ
คำหนึ่งให้ติดค้างอยู่ในใจเจด

“น่ารำคาญ...เหรือ”

นิรันดร์ไม่ได้ตอบ ไม่ได้ดาทอหรือทำอะไรรุนแรงกับเจดเลย แต่คำว่า
น่ารำคาญคำเดียว ก็ทำเจดู้สึกจุกเหมือนถูกหมัดสวนเข้าตรงท้อง นิรันดร์เดินกลับ
มายังโต๊ะโดยที่เพื่อนมองกันตาปริบ ๆ ต่อให้เจดและนิรันดร์พยายามพูด

เสียงเบาเพียงใด แต่ดูจากสายตาเรียบนิ่ง เพื่อนก็สัมผัสได้ว่าความโกรธยังคงคุกรุ่นอยู่
ไม่รู้ว่เด็กสายศิลป์-คำนวณคนนั้นไปทำอะไรให้นิรันดร์โกรธขนาดนี้

“ทำกันต่อเถอะ จะได้เสร็จสักที เร็ว ๆ”

นิรันดร์กลับมา นั่งที่โต๊ะด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และบอกให้เพื่อน ๆ ทำงานกัน
ต่อเพื่อว่าจะลืมเรื่องเจตบ้าง ส่วนฝั่งของเจตหลังจากยืนจุกคั่งอยู่พักหนึ่ง
เธอไม่คิดเลยว่านิรันดร์จะพูดคำวน่ารำคาญออกมา เหมือนว่ามีมิตรภาพที่ผ่านมา
สูญสลายหายไปหมดแล้ว จะแววดาหวนละมุน รอยยิ้มอ่อนละไมหรือถ้อยคำ
วาจาละม่อม ก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว เป็นความรู้สึกที่เจตว่าใกล้เคียงกับอกหัก
มากที่สุดที่เจตสัมผัสได้ ไม่ใช่แค่ความรู้สึกผิดหวัง เหมือนตอนที่แม่ขี้ของเล่นให้
หรือตอนที่พ่อไม่ยอมให้นั่งรถไฟเหาะ เจตใจสลายคล้ายเหลือแต่กายหยาบ
วิญญาณหลุดลอยไปไหนก็ไม่รู้ ได้แต่เดินลากเท้าเลือนลอย ไม่สนใจสิ่งรอบข้าง
ไม่รู้แม้กระทั่งว่ามินกำลังเดินตามหลังอยู่ มินที่เห็นว่าเพื่อนกำลังเหม่อลอยอยู่
จึงเอื้อมมือไปแตะไหล่เบา ๆ

“หาอะไรอยู่เจต”

เจตค่อย ๆ หันหน้ามาหาช้า ๆ ด้วยแววดาวว่างเปล่า แถวบ้านมิน
เรียกสภาพนี้ว่า ‘ขวัญหาย’

“มิน...ดูดวงให้เราหน่อยได้ไหม”

เธอตอบเสียงยาน สถานการณ์ตอนนี้ อยู่ในจุดที่จนปัญญาจนต้อง
ฟังดวงแล้ว นิรันดร์ไม่เหลียวนึกเหลียวแลเธอแม้แต่น้อย

“เอ่อ...ตอนนี้เนี่ยนะ”

“ไม่ได้ก็ไม่ใช่...ไว้เจอกันที่ห้องนะ”

เหมือนโลกของเจตหมุนช้าลง จึงทำอะไรช้าตามไปด้วย แม้กระทั่งโบกมือลาเพื่อน เจ้าตัวค่อย ๆ เดินที่ละก้าวเหมือนเด็กหัดเดิน และหยิบกระเป๋าใบของตัวเองเดินออกไป โดยไม่สนคนเฝ้าของให้อย่างมุก

“อ้าวเจต เฮ้ยเจต จะกลับแล้วหรือ”

เจตไม่ตอบ ยังคงเดินต่อไป

“ไปดูเพื่อนเลย”

มินก็บอกรู้สึกส่ง ผึ้งมุกที่ได้ยินก็แลบลิ้นตากลิ้งตาและเดินตามไป แต่ไม่วายพูดทิ้งท้ายยั่วโมโหเพื่อนก่อน

“จ้า ๆ คนสวย”

“หยุดดิ”

หากไม่ติดว่าอยู่ห้องสมุดมินคงวิ่งไปตีแขนเพื่อนสักที วันนี้มินคิดว่าตัวเองคงจะเลิกเร็วเสียหน่อย เพราะจะไปดูใจเพื่อน ไม่ใช่ว่าเธอไม่รู้วาระหว่างเจตกับนิรันดร์ช่วงนี้เป็นอย่างไร เพียงแต่รอให้ใครสักคนพูดออกมา จะถามมุกก็ได้เรื่องอะไร มินคิดว่าคงถึงเวลาที่เธอต้องออกโรงแล้ว

#24 เสียงของหัวใจ

หากสถานการณ์แบบนี้เกิดขึ้นที่บ้านของมิน แม่อุ้ยพ่ออุ้ยคงจะเรียกผู้ใหญ่คนอื่น ๆ มาช่วยกันทำพิธีช้องขวัญ แต่ตอนนี้ไม่มีสายสัญญาณให้ผูกข้อไม้ข้อมือหรือบายศรีให้ทำพิธี จึงกลับหอบพักมาหาเพื่อนที่นั่งหมดอคล้ายตายอยากบนเก้าอี้ เหม่อมองออกนอกหน้าต่าง โดยมึ่มบึ้งคอยสังเกตการณ์อยู่ที่โต๊ะตัวเอง ส่วนโอบอลยังไม่กลับมา มินเดินไปนั่งเก้าอี้ของโอบอลและจับไหล่เพื่อน

“เจด ยังอยากดูไฟอยู่ไหม”

เจ้าตัวไม่ส่งเสียงอะไร แต่พยักหน้าเบา ๆ เป็นคำตอบ มินจึงหยิบผ้ามาปูบนพื้นและพาเจดมานั่งลงด้วยกัน เธอหยิบไฟท่าไรต์สำหรับประจำตัวมาและกล่าว

“ฟังนะ นี่ไม่ใช่การบอกอนาคต แค่บอกความเป็นไปได้ คำชี้แนะแนวทาง ฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไฟจะบอกอะไรกับแก แล้วอนาคตจะเป็นยังไงฉันก็ยังจะอยู่ตรงนี้กับแกนะ เข้าใจไหม”

มินไม่อาจรับประกันอนาคตที่จะเกิดขึ้นกับเจดได้ว่าจะดีหรือร้าย แต่สิ่งที่มินทำให้ได้คืออยู่กับเจด มินสับไฟและวางคว่ำไว้บนผ้าปู จากนั้นใช้ปลายนิ้วคลี่ออกเป็นแพ

“เลือกมาสวมใบ”

เจดหยิบไพ่เลือกชะตาอย่างเชื่องช้า และหยิบแยกมาไว้อีกกองหนึ่ง มินหยิบไพ่มาเปิดทีละใบ เริ่มจากใบแรก Three of Swords ใบที่สอง Ace of Cups และใบสุดท้ายที่ปุ่มบู้เห็นแล้วถลึงตา The Death แต่เธออยากจะบอกปุ่มบู้ว่า มันไม่ได้มีความหมายเลวร้ายแบบที่คิด มินใช้เวลาพินิจพิเคราะห์ความหมายของไพ่ทั้งสามใบ รวมกับประสบการณ์ของลูกดวง อดีต ปัจจุบัน อนาคต ความรู้สึกนึกคิด การเยียวยา คำแนะนำ

“เข้าใจนะว่าแกรู้สึกเสียใจ ฝนถล่มฟ้าคะนอง แต่ฟ้าหลังฝนย่อมมีความสดใส มีสายรุ้งรอแกอยู่ เรื่องร้ายจะไม่อยู่กับแกไปตลอดนะ”

มินกล่าวเชิงปลอบประโลม และเอื้อมไปกุมมือเจด

“จริงหรือ”

เจดเงยหน้าสบตาแม่หมอและก้มมองไพ่ความตาย พลังคิดว่าที่มินพูดไม่ได้เป็นการบอกโดยตรงว่า ชีวิตเจดจะเป็นอย่างไร จะได้กลับมาคุยกับนรินทร์อีกหรือไม่ จนเธอคิดว่าเพื่อนเหมือนนางพญากรรมไฟธิดาแห่งวิหารเดลฟี ที่ตอบคำถามไม่ตรงกับคำถาม บ้างก็ไม่ตอบโดยตรง

“ไพ่ความตาย ไม่ได้ความหมายเหมือนที่อื่นนะ แต่หมายถึงจุดสิ้นสุดหรือเรื่องร้ายกำลังหายไป ใบนี้ความหมายดีนะ”

เจดพยักหน้ารับ ถึงจะไม่กลับมาดีดังเดิม แต่จิตใจเริ่มกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว มินทั้งกอดทั้งลูบหัวปลอบเหมือนเจดเป็นเด็กน้อย ขณะนั้นเอง มุกเดินเข้ามาพอดี พร้อมกับไอศกรีมแท่ง คิดว่าที่เพื่อนซี้มดงเพราะขาดน้ำตาล มุกก็เป็นห่วงเจดไม่ต่างจากมิน สักพักโอบอลที่เพิ่งทำกิจกรรมชมรมเสร็จก็เข้ามา

จากห้องที่เจียบก็ครีครื้นขึ้น มีเสียงโหวกเหวกหัวเราะตลอดเวลา จนเจตเริ่มผ่อนคลายขึ้น เหมือนที่มินกล่าวไว้จะเป็นความจริง ความเศร้าจะไม่อยู่กับเราตลอดไป และเมื่อถึงจังหวะเวลาอันเหมาะสม บุ่มบู่ก็หยิบของที่เก็บไว้มา สักพักแล้ว มาเซอร์ไพรส์เพื่อนทุกคน บุ่มบู่เปิดกล่องแห่งความลับ และยื่นให้ทุกคนได้ชิม ตู๋ตาใหม่พรมแมวดำที่บุ่มบู่ถักเอง ขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเล็กน้อย มีห่วงเหล็กเหมาะสำหรับห้อยกระเป๋า เธอทำมาเพื่อแจกเพื่อน ๆ โดยเฉพาะ แต่ละคนที่ได้ไปก็ต่างพากันเอ็นดูแมวดำตัวจิ๋วบนฝ่ามือ ประหนึ่งว่ามันเป็น ลูกแมวของจริง

“แต่ละตัวอ้วนไม่เท่ากันนะ บางตัวก็กินเยอะ บางตัวก็กินน้อย”

บุ่มบู่เกาแก้มแก้ม

“ไม่เป็นไรหรอก จะอ้วนมากอ้วนน้อยก็น่ารักทั้งนั้น”

มูกกล่าว เจตพยักหน้าเห็นด้วย

“ฉันจะตั้งชื่อว่าน้องถ่านนะ ใครห้ามแย่ง”

เจตพูดจูงชื่อไว้ก่อน เธอรู้สึกเหมือนได้เจ้าถ่านกลับคืนมาอีกครั้ง อดไม่ได้ที่จะลูบและเกาตามตัวตุ๋ตา ทั้งที่รู้ว่าข้างในมันมีแต่นุ่น

“พวกเราเหมือนแก๊งแมวดำเลย”

มินว่าและให้เพื่อนนำแมวของตัวเองมาวางรวมกัน จากนั้นก็ถ่ายรูปเป็นที่ระลึก ทุกคนใช้เวลาเซซมมันอยู่สักพักก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามีแมวอีกตัวที่ยังไม่มีเจ้าของ

“เหมือนจะเหลืออยู่ตัวเดียวนะ”

มุกเอ่ย เพื่อนหันหน้ามองกัน เพราะรู้ว่าเจ้าของมันคือใคร

“เจตอยากเป็นคนเอาไปให้มันเองไหม”

โอปอดถาม คล้ายว่าทุกคนจะรู้ว่าทั้งสองมีปัญหากัน แต่ไม่มีใครถามหรือ คาดคั้นเจตและนิรันดร์ ได้แต่แสดงความเห็นห่วงและสร้างความมั่นใจว่าพวกเขา จะอยู่ตรงนี้กับเจต

“ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่บอกเขาไปว่ารู้สึกยังไง ซื่อสัตย์กับมัน แล้วก็ ความสำเร็จของตัวเอง”

มุกตอบเบา ๆ เจตหัวใจของโตเหมือนได้รับโอกาสครั้งที่สอง เพื่อนทุกคน ต่างส่งกำลังใจให้ แม้จะไม่รู้รายละเอียดของเรื่อง แต่ก็รู้ว่าเจตกำลังเผชิญช่วงเวลา ที่ยากลำบาก วินาทีนั้นจึงเป็นวินาทีที่เจตรู้สึกของตัวเองไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว มีเพื่อน มากมายคอยช่วยเหลือ และพร้อมรับฟัง จากที่เคยกลัวว่าคนรอบข้างจะไม่ยอมรับ แต่คำพูดของครูนพเก้าทำให้เธอคิดได้ คนที่รักเรานั้นสำคัญที่สุด จนมาตอนนี้เจตเชื่อมั่นมากพอ และยอมรับตัวเองว่าเธอเป็นอะไรและรู้สึกอย่างไร กับนิรันดร์ เจตจึงพยักหน้าและลุกขึ้น รวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีหยิบตุ๊กตา แมวดำและเดินไปยังหน้าห้อง 410 จากนั้นเคาะประตู

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“รัน คือเรามีเรื่องจะคุยด้วย เรา...”

เพียงแค่ว่าประตูแง้มมา เจดก็รีบพุดออกมาก่อน แต่แล้วเสียงก็หายไปเมื่อคนเปิดประตูออกมาไม่ใช่รันนตร์ เป็นแค่เพื่อนร่วมห้องอีกคน

“รันเพิ่งออกไปเมื่อกี่ มีอะไรหรือเปล่า”

เจดหน้าแตกเก็บเศษหน้าแทบไม่ทัน ความมั่นใจที่เตรียมมาหดหายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเช่อซ่าไม่ทันได้ดูอะไรก่อนเลย ขณะที่เจดกำลังนั่งแก้เชิโนอยู่ทางตาก็เห็นร่างที่คุ้นเคยอยู่สุดทางเดินฝั่งจากห้องน้ำ เจดจึงรีบหันขวับในทันที ปรากฏเป็นรันนตร์ที่เดินจากห้องน้ำพร้อมกับบัวรดน้ำ ไม่ทันที่เจดจะได้สงสัยว่าทำไมสาวเจ้าถึงมีสิ่งนั้นในมือ รันนตร์ก็หายไปใผนัง เจดจึงรีบวิ่งตามไปโดยที่ยังกุมแก้วไว้ใมือ เมื่อมาถึงจุดที่รันนตร์เคยยืนก็กระจ่างว่า เธอขึ้นไปบนดาดฟ้า สองเท้าเหยียบขั้นบันไดตามไป จนเห็นห้องฟ้ายามเย็นผ่านกระจกของบานประตูเหล็ก เจดเดินมาถึงจุดสูงสุดของหอพัก เหลียวซ้ายแลขวามองหารันนตร์ จึงเห็นว่าเธอกำลังรดน้ำต้นไม้อยู่โดยที่หันหลังให้

“จ..รัน เราอยากคุยกับรันนะ”

รันนตร์ไม่ตอบ เจดจึงเดินเข้าไปใกล้

“หยุดอยู่ตรงนั้น”

เท้าหยุดก็ตามคำวาจา แต่อีกฝ่ายก็ไม่ยักหันมา ยังคงรดน้ำต้นไม้ต่อไป เจดไม่มีเวลาให้คิดว่ารันนตร์มาบนนี้บ่อยแค่ไหน หรือตั้งแต่เมื่อไร เพราะเจดต้องการปรับความเข้าใจกับรันนตร์ก่อน

“เราขอโทษนะวันที่พูดแบบนี้กับฉัน เราไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็พูดมาแล้วนี่ เราคงทำให้เจตนาของคุณตลอด จนเธอหลบหน้า ไม่อยากเห็นหน้าเรา”

นิรันดร์ตอบ จนเจดแก้ตัวไม่ทัน เธอหันไปทั้งตัวตั้งแต่ใจลงไปยืนขา เพราะกลัวว่าจะไปทำอะไรให้นิรันดร์โกรธอีก แต่กระนั้นก็ต้องพูดต่อ

“เราขอโทษ เราไม่ได้ตั้งใจจะหลบหน้า ที่เราทำแบบนี้เพราะว่า... เรากลัวว่าฉันจะเกลียดเรา”

“รู้สึกระเจต เราจะไปเกลียดเจดได้ยังไง ถ้าเจดบอกว่าเจดเกลียดเรา แบบนั้นคงมีเหตุผลมากกว่า”

เจ้าตัวริบหันมาสวนกลับทันควัน ยิ่งฟังแล้วเจดยิ่งปวดใจ ที่ผ่านมา เจดพยายามห้ามความรู้สึกไว้ เพราะกลัวว่านิรันดร์จะรังเกียจ หากรู้ความจริงเข้า แต่กลายเป็นไปทำร้ายความรู้สึกนิรันดร์เสียเอง คิดว่าเจดเกลียดนิรันดร์ไปเสียอย่างนั้น นึกแล้วเจดก็รู้สึกของตัวเองโง่เขลาเหลือเกิน

“ไม่จริงเลยนะ เราไม่เคยเกลียดฉันเลย มัน...ตรงข้ามกันหมดเลย”

คำพูดยังคงค้างอยู่ในลำคอ เวลาเดียวกับที่น้ำตาเริ่มคลอ เพราะความรู้สึกผิดที่ท่วมทับนอนอยู่เต็มอก จนต้องยืนกุมหัวตัวเองไปด้วย นิรันดร์ที่เริ่มใจอ่อนเห็นว่าทำไม่ดีจึงเดินไปหา

“เจต...เป็นอะไรหรือเปล่า”

เพียงนิรันดร์เอื้อมมือมาแตะแขนเจต เข็มนก็แตกลงพร้อมกับน้ำตา
ที่พรั่งพรูออกมา

“ป...เปล่า”

เจตตอบทั้งที่เสียงสั่นสะอื้น เธอยกแขนขึ้นมาบังหน้าตัวเองเอาไว้

“แต่เจต—”

“ฟังที่เราพูดก่อนนะ”

เจตสูดลมหายใจขึ้น ก่อนที่จะเผชิญหน้ากับนิรันดร์ทั้งที่ใบหน้าเปื้อน
ไปด้วยน้ำตา เจตมาถึงจุดที่ไม่มีอะไรจะเสีย ไม่มีอะไรจะให้ยับอายอีกต่อไป
ให้เจตตัดสินชะตาของตัวเอง

“ฉันจะรังเกียจหรือเปล่า...ถ้ามีเพื่อนที่ชอบผู้หญิงเหมือนกัน”

เธอเปรย จากนั้นค่อยพูดต่อ

“แล้วฉันจะรู้สึกยังไง ถ้าเพื่อนคนนั้นชอบฉัน...ฉันจะอึดอัดหรือเปล่า”

นิรันดร์นิ่ง แต่มองด้วยแววตาห้วงหา ไม่ได้เป็นชาเหมือนก่อนหน้านี้
เพียงยื่นฟังว่าเจตจะพูดอะไรต่อ

“เราไม่รู้เลยว่าความรู้สึกเราที่เป็นตอนนี้มันคืออะไร...มันทั้งสับสน อึดอัด และกลัวมาก ๆ และไม่เข้าใจตัวเองว่า ทำไมเราถึงชอบผู้หญิง เราชอบจริง ๆ ใช่มั้ย หรือแค่เพราะทุกคนที่นี้ชอบผู้หญิงกัน เลยชอบตามคนอื่นเขา”

เจดปล่อยให้ น้ำตาตัวเองไหลออกมาเรื่อย ๆ และสูดลมหายใจเป็นระยะ แม้เสียงจะเริ่มอื้อแล้ว แต่ก็ยังพูดต่อให้จบ

“ที่ผ่านมาระยะนี้ เราแค่กลัวว่าวันจะเกลียดเรา ที่รู้สึกกับวันมากกว่าเพื่อน... แต่ถ้าวันรังเกียจ เราจะไม่ยุ่งกับวันอีก”

หลังจากพูดจบเจดก็ร้องไห้โฮ ถ้าไม่นับตอนแรกเกิด ปีนี้คงเป็นปีที่เจด ร้องไห้บ่อยที่สุด อย่างน้อยตลอดชีวิตมัธยมเจดไม่เคยร้องไห้อย่างหนัก ด้วยระยะเวลาที่ไล่เลี่ยกันขนาดนี้มาก่อน เธอก็ไม่รู้จะทำใจได้ไหมหากนิรันดร์ พูดออกมาว่าเกลียด แต่กระนั้นก็ยังบังคับให้อีกฝ่ายใจตรงกันไม่ได้ เจดรู้สึกว่าคุณภาพ ตัวคงไม่ใช่ภาพนามอง จึงมองไปทางอื่น เพื่อที่นิรันดร์จะได้ไม่เห็นหน้าเธอ

“เจด มานั่งตรงนี้ก่อนนะ”

นิรันดร์เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยนและดึงแขนเบา ๆ ให้มานั่งข้าง กระจาดต้นไม้ จากนั้นก็ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ แต่เจดส่ายหน้าเพราะไม่อยากให้ ผ้าเช็ดหน้าลายการ์ตูนน่ารักต้องเปื้อนน้ำมูกสกปรกของเธอ

“ถ้าไม่เช็ด เราจะเช็ดหน้าเธอเองนะ”

จิตใจเจดยังอ่อนไหว เมื่อนิรันดร์พูดแบบนั้นจึงเหมือนกำลังคอบอยู่ เธอเบะปากและรับผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา ส่วนน้ำมูกสุดกลับเข้าไป นิรันดร์ลูบหัว ปลอบใจให้เจดร้องไห้จนกว่าจะพอ เมื่อเจดเริ่มสงบลงแล้ว จึงเป็นฝ่ายพูดบ้าง

“เราก็ขอโทษเหมือนกันนะ”

“ข..ขอโทษเรื่องอะไร”

เจ้าของดวงตาแดงก้ำหันมาถาม

“เราบังคับให้เจตต้องพูดหรือเปล่า ขอโทษนะ”

เจตรีบส่ายหน้า นิรันดร์คิดว่าตัวเองอาจจะใจเร็วด่วนได้เกินไป เหมือนที่ผ่านมามีบีบคั้นให้เจตต้องเปิดเผยตัวเอง ทั้งที่เวลานั้นเจตอาจไม่พร้อมที่จะพูดก็ได้ แต่เพราะเจตชอบเธอและไม่อยากให้เธอเมินเจตไปมากกว่านี้ จึงจำเป็นต้องพูดออกมา

“เรา...แค่อยากคุยกับวันเหมือนเดิม โดยไม่ต้องรู้สึกอะไรไปมากกว่านั้น”

นิรันดร์ปล่อยให้เจตพูดต่อ

“เราเกลียดตัวเองเป็นจัง ที่คิดกับวันเหมือนเพื่อนคนอื่นไม่ได้”

“ไม่ได้ อย่าเกลียดตัวเองนะ มันไม่ผิดสักหน่อย เราไม่เคยเกลียดเจตเลย”

นิรันดร์กุมมือเจตไว้และหันมาสบตา จึงไม่ทันสังเกตว่าอีกฝ่ายกำอะไบบางอย่างอยู่ เธอเข้าใจความรู้สึกที่ไม่รู้ว่าจะเอาตัวเองไปอยู่ตรงไหน ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร นิรันดร์เคยผ่านสิ่งนี้มาก่อน เธอคิดว่านี่เป็นเรื่องที่เจตควรรู้จะได้ไม่ต้องผลอเข้าใจผิดอีกว่า เธอเกลียดสิ่งที่เจตเป็น

“เจต เราจะไปเกลียดเจตได้ยังไง ในเมื่อเราก็ชอบผู้หญิงเหมือนเจต”

เมื่อนิรันดร์เผยตัวออกมา เจดก็เบิกตากว้าง พลังจิตทบทวนสิ่งที่ได้ยิน ตอนไปที่ร้านหนังสือด้วยกัน นิรันดร์ไม่ได้พูดแค่เพราะปฏิเสธบัตราคาญ แต่เธอพูดออกมาด้วยความสัจธรรม

“อย่าเพิ่งเหมารวมไปเองสิ ว่าคนนั้นจะชอบเพศนี้หรือเพศไหน”

นิรันดร์กล่าวและใช้นิ้วดันหน้าผากเจดเบา ๆ เจดหัวเราะให้กับความโง่เขลาของตัวเอง ที่เข้าใจมาตลอดว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้ชอบผู้หญิงจริง คิดไปเองว่านิรันดร์คงจะชอบผู้ชาย เจดหัวเราะทั้งน้ำตาจนนิรันดร์นี้ก้มหน้าได้ อยกหยิบแก้วน้ำให้ซ้ำเสีย แต่ก็ไม่ได้ทำนอกจากลุกขึ้นยืนและยื่นมาหาเจด

“กลับลงไปกัน”

“เดี๋ยวก่อน มีของจะให้”

เจดแบมือออก เผยให้เห็นสิ่งที่ทำให้นิรันดร์หลุดพูดเสียงสองออกมา

“น่ารักกกกกก ใครเป็นคนทำ”

เจดยืนขึ้นตาม เธอล้ำพูดได้เลยว่า แววดตาที่นิรันดร์มองตุ๊กตา เป็นประกายยิ่งกว่ามองเธอเสียอีก แต่ภาพตรงหน้าทำให้เจดกลับมาอึ้งอีกครั้ง

“นุ้ยทำให้ ทำแจกเพื่อนทุกคนเลยทั้งเรา มิน โอปอล มุกก็ด้วย”

“จริงเหรอ น่ารักมาเลย ฝากขอบคุณนุ้ยด้วยนะ”

นิรันดร์ถือประคองถนอมไว้อย่างดี

“จ้ะไปที่ห้องเราใหม่ อยู่ครบทุกคนเลย มุกก็อยู่”

“ได้สิ ไปกัน”

ทั้งสองกุมมือกัน ส่วนมืออีกข้างของนิรันดร์ก็ถือแมวจิวเอาไว้ เจดเอื้อมมือไปหมุนลูกบิดประตูเหล็ก และพากันเดินลงมาจากนั้นเข้าห้อง 404

“กลับมาแล้ว!”

เมื่อแง้มประตูออก เสียงแรกที่ได้ยินคือเสียงโพลอด เพื่อนทุกคนชวนนิรันดร์มานั่งด้วยกัน พูดคุยและคิดชื่อแมวของตัวเอง เจดตั้งชื่อถ่านไปแล้ว เพื่อนเลยต้องตั้งชื่ออื่น บุ่มบู่ยตั้งชื่อว่าเนาทวย มินตั้งชื่อว่าโอดี้ยัง โปอดตั้งชื่อว่าคูโระ มุกตั้งชื่อว่าทองคำอันคำ นิรันดร์ตั้งชื่อว่า บีแอร์ B612 เจดรู้สึกว่บรรยากาศเดิมกำลังกลับมา เธอรู้สึกโล่งอกยิ่งกว่าครั้งไหน เพราะอย่างน้อยเจดก็ไม่ต้องปิดบังตัวตนกับเพื่อนว่าตัวเองเป็นอะไร

#25 แล้วยังไงต่อ

‘แล้วยังไงต่อ’

เจตตามกับตัวเองหลังจากรู้ตัวแล้วว่าตัวเองชอบผู้หญิง แต่เหมือนยังหาทางลงหรือที่อยู่ให้ตัวเองไม่ได้ ผู้ชายที่ชอบผู้ชายเรียกว่าเกย์ มุกเรียกตัวเองว่าไบเซ็กชวล เพราะชอบมากกว่าหนึ่งเพศ ส่วนมินก็เพิ่งบอกว่าเธอเรียกตัวเองว่าแพนเซ็กชวล เพราะชอบคนโดยไม่คำนึงเรื่องเพศ เจตไม่รู้ว่าคุณค่าเลสเบียนจะเหมาะกับเธอหรือเปล่า เจตรู้จักค่านั้ในแง่ลบและเมื่อเปิดแบบทดสอบว่าคุณเป็นเลสเบียนหรือไม่ก็เจอกับคำถามน่าอึดอัดมวนท้องอย่าง *เคยจูบกับผู้หญิงไหม เคยคบกับผู้หญิงหรือเปล่า* แค่นั้นเจตก็ปิดหน้าจอไม่ทำต่อแล้ว

“ครูเก่าคะ ตอนนี่...ครูสะดวกให้คำปรึกษาไหมคะ”

เมื่อมีปัญหาทุกข์ อีกคนหนึ่งที่เจตคิดว่าไว้ใจและฟังพาได้คือครูห้องหมวดภาษาต่างประเทศครีกรีนเสมอ เพราะเต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายภาษาคุยกันจอบแจ ทั้งเรื่องมีสาระและไม่มี แต่เจตก็ต้องถามครูก่อนว่าว่างพอจะรับฟังเรื่องของเธอไหม เจตไม่กล้าเอาเรื่องนี้ไปปรึกษากับใครเพราะกลัวคนมองว่าไร้สาระที่มากังวลกับเรื่องแบบนี้

“ได้สิ มีอะไรเธอเจต”

“เรื่องนี้มันค่อนข้าง...ส่วนตัวค่ะ”

เจตเปรยครู่เบา ๆ เขาจึงพยักหน้าและหาเดินไปที่ห้องเรียนห้องหนึ่ง
ที่ไม่มีนักเรียนอยู่แล้ว เจตนั่งโต๊ะแถวหน้าซึ่งในเวลาปกติไม่เคยได้นั่ง

“หนูจะไม่รู้สึกกดดันใช่ไหม ถ้าครูปิดประตู”

ครูถามขึ้นเพราะเห็นบอกว่าเป็นเรื่องส่วนตัว หากไม่มีคนผ่านมาเห็น
อาจดีกว่า และจะได้ไม่มีครูคนไหนมาตามงานเขา ในตอนที่ปรึกษาเด็กอยู่ด้วย

“ไม่ค่ะ ปิดได้เลยค่ะ”

เมื่อได้ยินดังนั้นครูจึงเดินไปปิดประตู และลากเก้าอี้มานั่งข้าง ๆ
ให้สายตาคู่ในระดับเดียวกัน

“ว่าไงคะ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

ครูเริ่มเปิดประเด็น “หนูถามได้ไหมคะ...ครู...ชอบผู้หญิงหรือเปล่า
ถ..ถ้าส่วนตัวเกินไปก็ไม่ต้องตอบก็ได้นะคะ หนูแค่คิดว่าหนูเองก็ชอบผู้หญิง
แต่ก็มีเรื่องที่ยังสับสนอยู่”

หัวแม่โป้งเจตพยายามปาดเหงื่อออกไปจากฝ่ามือ แต่มือก็ยังขยับอยู่ดี
เจตพยายามลบคำอวดคิดในใจ และเรียบเรียงประโยคให้ครูเข้าใจได้ง่ายที่สุด
และไม่ทำให้ครูรู้สึกเสียเวลาที่คุยกับเธอ

“ค่ะ ครูชอบผู้หญิง เพราะมันกังวลเรื่องอะไรก็ปรึกษาครูได้เลยนะ”

เจตสูดลมหายใจเข้า ก่อนจะเผยเรื่องค้างใจออกมา

“หนูไม่รู้ว่าหนูจะเรียกตัวเองว่าอะไรคะ เพศมันมีเยอะแยะไปหมด ตอนแรกหนูเข้าใจว่า เกย์ก็คือผู้ชายที่ชอบแค่ผู้ชาย แต่ผู้หญิงบางคนก็เรียกตัวเองว่าเกย์ แล้วทำไมเขาถึงไม่เรียกตัวเองว่าเลสเบียน แบบนี้ก็ไม่ผิดใช่ไหมคะ”

เจดระบายความในใจออกมา ไม่รู้สิ่งที่ตัวเองถามจะดูเป็นเรื่องโง่เง่าหรือไม่ แต่ครูก็ยังยิ้มให้อย่างอ่อนโยน ก่อนจะอธิบาย

“ไม่ผิดเลยคะ จริง ๆ มันก็ขึ้นอยู่กับที่ใครจะนิยาม หรือสบายใจว่าจะเรียกตัวเองว่าอะไร บางคนก็ไม่ได้นิยามตัวเอง เขาสบายใจที่จะละไว้ เรื่องนี้มันเป็นเรื่องปัจเจกคะ เจอคำไหนแล้วรู้สึกว่าคุณหมายมั่นใช้ มันเป็นตัวเรา คนก็จะนิยามตัวเองว่าแบบนั้น”

เจดพยักหน้า ก่อนที่ครูคนพี่จะพูดต่อ

“ชอบเรื่องกรีกใช่ไหมเรา”

เจดรีบพยักหน้ารัว ๆ พอเป็นเรื่องนี้ก็เข้าทางเจดพอดี

“จริง ๆ แล้วคำว่าเลสเบียนก็มาจากกรีกนะ มีที่มาจากชื่อเกาะเลสบอส เป็นเกาะหนึ่งในประเทศกรีซ”

“เป็นเกาะที่มีแต่ผู้หญิงเหรอคะ”

เด็กหญิงตาลุกวาว เพราะนึกภาพเกาะที่มีแต่ผู้หญิง คิดว่าคงไม่ต่างจากสวรรค์

“เป็นการวิเคราะห์ที่น่าสนใจมาก ความจริงแล้วเกาเขนี่เป็นที่อยู่ของกวี ยุคกรีกโบราณคนหนึ่งชื่อว่าแซฟโฟ นางเขียนงานเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แต่ที่น่าสนใจคือนางเขียนงานเกี่ยวกับความรักและความสัมพันธ์กับผู้หญิง ยุคสมัยต่อมาคนจึงวิเคราะห์ว่านางชอบผู้หญิง จึงเป็นที่มาของคำว่า เลสเบียน ตามชื่อเกาเขที่นั่งอยู่”

เจตพักษ์หน้าห้องอ้อและนึกขึ้นได้ว่า ปกรณัมกรีกก็มีเรื่องทำนองนี้อยู่ ทั้งรักสามเส้าของอพอลโล ไฮยาซินธัสและเซอฟีรัส รักนิรันดร์ระหว่างอคิลลีสและพาทโรคัส ฉะนั้นเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องใหม่เลย มีมาแต่พันปีแล้ว เพียงแต่รอเวลาให้คนยอมรับ

“แต่จริง ๆ มันก็มีอีกคำนะที่หมายถึงชอบผู้หญิงเหมือนกัน มาจากชื่อตัวกวีแซฟโฟเลย คือคำว่าแซฟฟิก”

นักเรียนเล็กคิ้วสูง มีคำศัพท์ใหม่ผุดขึ้นมาอีกแล้ว แต่เจตรู้สึกว่าการที่น่าสนใจว่า

“แล้วมันต่างจากเลสเบียนยังไงคะ”

“เป็นคำถามที่ดีมาก เขาจะเน้นพิเศษไปเลยสิคะแนน”

ครูว่าติดตลก ก่อนจะถูกขึ้นไปยืนหน้ากระดานแล้วหยิบปากกาไวท์บอร์ด มาวาดวงกลมวงใหญ่หนึ่งวง

“เธอคงเคยเรียนเรื่องเซตกับแผนภาพเวนน์ ออยเลอร์มาแล้ว”

เจตคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่ยาก แค่อ่านโจทย์ให้เข้าใจ และไม่ต้องคำนวณอะไรมากมาย เท่าเรื่องอื่น แต่ส่วนที่ยากก็มีเวลาต้องคำนวณหาจำนวนสมาชิกของเซตต่าง ๆ แต่ในกรณีที่เซตสองเซตมีส่วนที่ทับซ้อนกัน เจตต้องใช้สติบวกลบเลขดี ๆ เพราะพลาดกับเรื่องนี้มาแล้ว แต่ที่เจตสงสัยคือมันเกี่ยวข้องกับแซฟฟีกอย่างไร

“สมมติว่า วงกลมนี้คือเซตที่ชื่อว่าแซฟฟีก หมายถึงผู้หญิงที่ชอบผู้หญิง ซึ่งก็ไม่ได้หมายถึงผู้หญิงแค่อายเดียว แต่รวมทั้งคนข้ามเพศ นอนไบนารีและอื่น ๆ ที่มีความรู้สึกเชื่อมโยงกับความเป็นหญิง ที่ทั้งหมดก็ชอบผู้หญิง ซึ่งสมาชิกที่จะอยู่ข้างในนี้อีกทีก็จะเป็นเลสเบี้ยน ไบเซ็กชวล แพนเซ็กชวล และอื่น ๆ อีกมากมาย”

พอเป็นเรื่องที่ครูนพเก้าสนใจอยู่แล้วจึงอธิบายรัว ๆ จนเจตเริ่มตามไม่ทัน ใจที่ตั้งแต่นอนไบรี ที่เจตคุ้ยหุอยู่บ้างแต่ก็ยังไม่เข้าใจความหมาย

“ครูขา ถึงหนูจะอยู่ศิลป์-คำนวณ ก็ไม่ได้แปลว่าหนูเก่งคณิตศาสตร์นะคะ”

เจตยกมือขึ้นยิ้มแห้ง เมื่อนั้นครูนพเก้าจึงรู้ว่าพูดเร็วไป

“เอาง่าย ๆ แซฟฟีกเหมือนเป็นผ้าซีที่ครอบคลุมกลุ่มผู้หญิง ที่เรียกชอบผู้หญิง แต่หมายเหตุไว้ว่าในกลุ่มนั้นไม่จำเป็นต้องนิยามตัวเองว่าเป็นผู้หญิงหรือเป็นเพศหญิงตามแพทย์กำหนดก็ได้ จะเป็นคนข้ามเพศหรือเป็นนอนไบนารีที่มีความเชื่อมโยงกับความเป็นหญิงก็ได้ ซึ่งมีจุดร่วมกันคือชอบผู้หญิง”

“แต่ไบเซ็กชวลก็ชอบผู้ชายนะคะ”

“ใช่ค่ะ แต่เขาก็ชอบผู้หญิงด้วย ฉะนั้นเขาก็อยู่ใต้ผ้าชีนี่ได้นะคะ หรือกับใครที่ยังไม่แน่ใจว่าจะนิยามตัวเองว่าอะไร แต่รู้สึกดึงดูดกับผู้หญิง ก็เรียกตัวเองว่าแซฟฟิคได้เหมือนกันค่ะ”

พอครูเปรียบเทียบกับผ้าชี เจดก็เข้าใจง่ายขึ้น แต่ก็พอเข้าใจว่าแซฟฟิค เป็นเซตใหญ่ ส่วนเพศอื่น ๆ เป็นสับเซตย่อยลงมา แต่ก็ยังมีเรื่องที่สงสัยอยู่ เหมือนเจดกำลังก้าวเข้ามาในดินแดนใหม่ที่ไม่คุ้นเคย มีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกเยอะ อย่างแรกเลยคืออักษรย่อแต่ละตัวของ LGBTQIAN+

“แล้วผู้ชายที่ชอบผู้หญิงเรียกตัวเองว่าแซฟฟิคไหมคะ”

“ถ้าหมายถึงผู้ชายที่เพศเกิดมาตรงตามแพทย์กำหนด แบบนั้นจะไม่นับรวมอยู่ในแซฟฟิคค่ะ”

เหมือนเจดจะเริ่มเข้าใจว่า แซฟฟิกรวมทุกอย่างยกเว้นผู้ชายตามแพทย์ กำหนดเอาไว้ เจดจึงเปรียบเทียบว่า พอกับอาภุจะไม่นับว่าเป็นแซฟฟิค แต่นิรันดร์ มุกและมินนับว่าเป็นแซฟฟิค

“ไม่เข้าใจตอนนี้ก็ไม่ใช่ไรค่ะ แต่คำว่าแซฟฟิคมีไว้เพื่อครอบคลุม และโอบรับ เรื่องนี้มันลึ้นไหลและหลากหลายมาก ค่อย ๆ ทำความเข้าใจไปก็ได้ค่ะ จำไว้ว่าแซฟฟิคไม่ใช่คำแทนของเลสเบี้ยน เพราะคนที่ชอบผู้หญิงไม่ได้มีแค่เลสเบี้ยน ถ้าเราเห็นผู้หญิงสองคนคบกัน ก็ไม่ได้แปลว่าทั้งคู่จะเป็นเลสเบี้ยน เขาอาจจะนิยามตัวเองว่าอย่างอื่น กรณีนี้เราเรียกเขาแบบครอบคลุมว่าแซฟฟิคได้ เพื่อที่จะไม่ต้องกีดกันหรือลบอัตลักษณ์ใครออกไป”

ตลอดเวลาที่ครูนพเก้าพูด แม้จะมีส่วนที่ไม่เข้าใจ แต่เจดไม่รู้รู้สึกอึดอัดเลย กลับสบายใจด้วยซ้ำที่มีคนรับฟังเรื่องของเธอ ทั้งยังได้รู้เรื่องที่ไม่เคยรู้มาก่อน เขาทำให้เจดเข้าใจมากขึ้นว่าการที่ใครจะนิยามตัวเองว่าอะไร ขึ้นอยู่กับ ความสบายใจของเจ้าตัวที่รู้สึกว่ามันใช่ เหมือนเจดขึ้นสวนจิกซอร์ ที่ตรงกับช่องว่าง ในหัวใจพอดี

“ครูครูโยอะจังคะ”

เจดรู้สึกปลื้มใจ ที่ตัวเองได้รู้จักกับครูที่เข้าใจเด็กและรับฟังเธอขนาดนี้

“หวังว่าข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์กับหนูนะ จริง ๆ แล้วครูกำลังเรียน เรื่องนี้อยู่เหมือนกัน”

“เรื่องเพศเธอคะ เรียนจบแล้วก็ยังเรียนต่อได้ใช่ไหมคะ”

“ได้ค่ะ ความรู้เป็นอะไรที่ยังต้องเรียนรู้ไปเรื่อย ๆ นะ เราเรียนไป ทั้งชีวิตเลยก็ได้ ครูก็เป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนในเวลาเดียวกัน ในตอนที่สอน ครูก็กำลังเรียนรู้จากพวกหนูอยู่”

เจดพยักหน้า แทนที่อยู่ในห้องที่ปิดประตูและหน้าต่างจะรู้สึกอึดอัด แต่เจดกลับรู้สึกปลอดภัยและเป็นส่วนตัว เหมือนมีส่วนใดส่วนหนึ่งของตัวเอง เชื่อมโยงกับครู

“อย่างเช่นตอนนี้ครูก็กำลังเรียนรู้ว่า เจดเป็นเด็กช่างสงสัย แต่ไม่ชอบ ยกมือถามในห้องเรียน”

เจตหัวเราะแห้ง ไม่รู้ว่าเวลาผ่านล่วงเลยมานานเท่าไรแล้ว แต่เจตไม่อยาก
รบกวนเวลาคร่ำมากไปกว่านี้ รวมถึงเจตอยู่ในจุดที่เต็มอ้อมและพอใจแล้ว ทั้งคู่ลุกขึ้น
และเดินออกจากห้องเรียนไป ก่อนลาเจตก็ไม่ลืมที่จะไหว้ครู จากนั้นก็เดินไปที่
สระน้ำที่มุกเดินไปก่อนล่วงหน้าแล้ว เป็นวันที่เจตรู้สึกอ้อมใจ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
เหมือนได้รับจิ๊กซอว์ชิ้นใหม่มาไว้ในมือ ที่จะเติมเต็มหัวใจเจตที่ละน้อย ฉะนั้นเจตก็คง
นิยามตัวเองว่าแซฟฟีกได้เหมือนกัน

ดาตฟ้าของหอพักโกนจากกลายเป็นที่ปลูกต้นไม้ของนิรันดร์ มีทั้งกระบะ
กระถางต้นไม้ พลับตักดินและบัวรดน้ำเรียบร้อย พอถามว่านิรันดร์ปลูกต้นไม้อะไรอยู่
เจ้าตัวตอบว่าไม่รู้ เพราะนี่เป็นเกมสุ่มเมล็ดที่เด็กชมรมเกษตรเล่นกันเอง
รุ่นพี่หัวหน้าชมรมจะให้รุ่นน้องสุ่มเลือกถุงเมล็ด โดยจะไม่บอกว่าเมล็ดที่ว่าเป็น
พืชพรรณชนิดใด บอกแค่ลักษณะพันธุ์ไม้ และแนววิธีการดูแลหรือดินที่ใช้
จากนั้นให้เด็ก ๆ ไปปลูกหาคำตอบกันเอาเอง ซึ่งบางคนก็อัจฉริยะถึงขั้นแค่
เห็นเมล็ดก็รู้แล้วว่าเป็นต้นอะไร แต่นิรันดร์ยังไม่ชำนาญเรื่องนี้จึงต้องปลูก
เพื่อหาคำตอบเอง ดาตฟ้ากลายเป็นที่ประจำ ที่นิรันดร์กับเจตจะมาคุยเรื่องต่าง ๆ
ด้วยกันหลังเลิกชมรม เป็นเรื่องที่ยากคุยกันแค่สองคน อย่างเช่นวันนี้เจตก็คุยเรื่อง
แซฟฟีกที่รู้มาจากครูนพเก้า

“แซฟฟีกเธอ เคยได้ยินอยู่เหมือนกันนะ งั้นเรา ก็เรียกตัวเองว่าแซฟฟีกได้ไหม”

นิรันดร์ที่เรียกตัวเองว่าเลสเบี้ยน และภูมิใจที่จะเรียกตัวเองแบบนี้ถาม

“ได้สิ คุณเก้าบอกว่า ใครจะเรียกตัวเองว่าอะไรก็ขึ้นอยู่ที่คนนั้นสบายใจที่จะนิยาม”

“เจดก็เรียนรู้เร็วเหมือนกันนะ วันก่อนยังร้องไห้อยู่เลย กลัวว่าเราจะเกลียดเธอ”

นิรันดร์ว่าและเอนตัวไปฟังแขนเจดที่ยิ้มเขิน ในเวลานั้นเธอรู้สึกเจ็บปวด อึดอัดและปวดร้าวจริง แต่เมื่อผ่านก้าวแรกมาได้ เจดก็พร้อมที่จะเดินก้าวต่อไป

“ไม่จริงหรอก กว่าเราจะรู้ตัวว่าตัวเองชอบผู้หญิงนี้ซ้ำจะตาย ไม่เหมือนรันหรือกที่รู้มาตั้งแต่เกิด”

เจดรีบบอกปิด เธอใช้เวลา 15 ปีกว่าจะรู้ตัวว่าชอบผู้หญิง ในขณะที่นิรันดร์รู้ตัวว่าตัวเองชอบผู้หญิงมาตั้งแต่เกิด ผู้หญิงคนแรกที่ชอบคือเพื่อนที่เรียนอนุบาลชั้นเดียวกัน เพราะเขาให้นิรันดร์ยืมสี่เทียน ก็ตกหลุมรักในทันที ความรักในวัยอนุบาลบริสุทธิ์เหลือเกิน ความรักสำหรับวัยนั้นคือการได้วิ่งเล่นด้วยกัน ระบายสีด้วยกัน แบ่งของเล่นกัน นอนกลางวันข้างกัน แต่กว่านิรันดร์จะยอมรับตัวเองก็ตอนขึ้นมัธยม นิรันดร์ไม่ได้ตกหลุมรักใครที่ไหน แต่สำรวจตัวเองรู้สึกว่ เธอไม่ได้รู้สึกชอบผู้ชาย ไม่มีภาพในหัวว่าอนาคตจะแต่งงานกับผู้ชาย แต่หากกับผู้หญิงสักคน คนในฝันที่นิรันดร์ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นใคร รู้แต่ว่าเขาเป็นผู้หญิง เธอกลับเห็นภาพนั้นอยู่บ่อยครั้ง และอยากให้มีมันเกิดขึ้นจริงกับเธอ นิรันดร์จึงทบทวนตัวเอง และบอกพ่อแม่อย่างตรงไปตรงมาว่าตนชอบผู้หญิง

“ไม่เห็นจะเป็นไรเลย ทุกอย่างก็ต้องใช้เวลาทั้งนั้น เหมือนดวงดาวที่รอการค้นพบ เหมือนเวลาที่ดอกไม้บาน 15 ปีก็เป็นแค่เสี้ยวเดียวของชีวิตเอง”

คำพูดของนิรันดร์ทำให้เจตน์นึกถึงที่ครูนพเก้าเคยบอก คนเราเรียนรู้ได้ทั้งชีวิต หากให้เจตน์ภาพ 15 ปีก็เหมือนเป็นแค่ส่วนน้ำตื้นที่คนยังมองเห็น ก้นบึ้งของจิตใจคนลึกยิ่งกว่ามหาสมุทร ต้องใช้เวลาในการค้นหา ถึงจะเห็นตัวตนด้านใน พอเจตน์ตื่นอาจจะรู้อะไรมากขึ้นก็ได้ อย่างน้อยชีวิตเจตน์คงไม่ได้จบที่ 15 ปี นิรันดร์ลูบหัวเจตน์อย่างอ่อนโยน อนาคตเจตน์ก็ต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ต่อมาก็ทำงาน และอาจจะมีคนรัก แต่งงานและอาจจะมีลูก แต่ภาพฝันนั้นไม่ได้มีเพียงแค่เจตน์คนเดียว กลับมีนิรันดร์อยู่ในนั้นด้วย เจตน์อยากให้ต่อจากนี้นิรันดร์อยู่ในทุกช่วงชีวิตของเธอ

“แล้วเรื่องของเรายังไงต่อดี”

เปรยขึ้น และสบตากับนิรันดร์ จากนั้นก็พูดต่อ

“เราบอกความรู้สึกเราไปแล้ว รันบอกของรันบ้างได้ไหมว่าคิดยังไงกับเรา”

นิรันดร์เมื่อได้ฟังก็กะพริบตาปริบ ๆ พอเจตน์เห็นว่านิรันดร์ยังมองค้าง ก็ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะรับรักหรือไม่ จึงอธิบายต่อ

“แต่ถ้าไม่อยากบอก เราก็ไม่คาดคั้น เราก็จะเป็นเพื่อนของรันอยู่แบบนี้ แต่ถ้ารันฮึดอัด ไม่ชอบที่เราทำ รันบอกเราได้เลยนะ”

นิรันดร์ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะเล็กน้อยและตอบอย่างเคอะเขิน

“จริง ๆ เรื่องนี้...ก็ยังเป็นเรื่องที่เราต้องเรียนรู้และค้นหาเหมือนกัน
ว่าเราคิดยังไงกับเจต”

#26 โโกโก้กับนมเย็น

7 สายที่ไม่ได้รับ แม่พิณ

5 สายที่ไม่ได้รับ พ่อเอก

สายโทรศัพท์โทรเข้ามาอีกครั้งในเวลาเดิม กับใจที่ยังสั่นเมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอ แม่โทรศัพท์เข้ามาเป็นสายที่แปด และเจดยังคงมองโทรศัพท์สั่นต่อไปเรื่อย ๆ เธออึดอัดราวกับจะขาดใจ ระหว่างโทรศัพท์กับใจเจดอะไรจะหยุดเดินก่อนกัน และเพียงไม่กี่อึดใจโทรศัพท์ก็หยุดนิ่ง วินาทีนั้นเจดถอนหายใจอย่างโล่งอก ร่วมอาทิตย์แล้วที่ทั้งพ่อและแม่พากันโทรศัพท์มาหา แม่โทรมาวันละสาย แต่สายพ่อมาวันเว้นวัน เจดไม่รู้ว่าจะเป็นแบบนี้ไปอีกเมื่อไร เธอไม่มีอะไรจะพูดกับพวกเขาอีกแล้ว แล็บท็อปที่อยากได้นักหนา ก็เริ่มไม่อยากจะขอเงินพ่อเป็นข้อแลกเปลี่ยน ยอมเก็บเงินตัวเองยังดีกว่าถ้าต้องเจอหน้าหรือพูดคุยอีกครั้ง พ่อทำลายภาพเสน่ห์ที่เจดเชื่อมาตลอด เธอไม่รู้ว่าจะทำใจมองหน้าพ่อที่กลายเป็นอื่น เป็นคนที่ทรมานแม่ได้อย่างไร ส่วนแม่กับ เจดก็ไม่รู้จะคุยอะไร หากเป็นเรื่องสำคัญ แม่คงจะมาหาเธอเองหรือไม่ก็แจ้งครูมา มั่นใจอึดอัดที่แม่โทรมาเหมือนจะเป็นห่วง ทั้งที่เจดผ่านช่วงเวลาที่ย่ำแย่หมดสภาพมาแล้ว ในตอนที่เจดต้องการให้แม่อยู่ด้วยหรืออย่างน้อยแค่บอกความจริงกับเธอ แม่กลับทำให้ไม่ได้ แม่ชอบแบกเรื่องทุกข์ระทมไว้คนเดียว และไม่แสดงความอ่อนแอให้ใครเห็น เจดจึงต้องทำเป็นแข็งแกร่งตลอดเวลาเหมือนแม่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็น่าหงุดหงิด เพราะสุดท้ายเรื่องเหล่านั้นก็ส่งผลมาถึงเจด และกว่าเธอจะรู้เรื่องมันก็บานปลายไปแล้ว

ณ บ้านใหญ่ของตระกูลเจริญรุ่งเรืองกิจ วันที่ไม่มีใครอยู่บ้านเลยนอกจาก นางกิมและเต๋า หลานชายเธอ กิมบรรจงทำอาหารเข้าให้หลานชายเองกับมือ เป็นข้าวต้มทรงเครื่องแบบที่เต๋าชอบกินตอนเด็ก หลังจากเต๋อาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ก็ลงมาจับประทานอาหารมือเข้ากับผู้เป็นย่า วันนี้เขาเอาอกเอาใจย่าเป็นพิเศษ เพราะเขาจะขอย่าไปเที่ยวกับเพื่อนหลังเลิกเรียน แน่แน่นอนว่าเมื่อหลานชายอ่อน ย่าไม่เคยขัด เพราะรู้ว่าหลานชายไม่ใช่เด็กเถลไถล แค่อยากใช้เวลาในช่วงวัยรุ่น ให้สนุกเหมือนกับเด็กคนอื่น อีกทั้งเต๋าก็เรียนหลายวิชาและยังเรียนพิเศษอีก ให้เต๋าได้ผ่อนคลายบ้างจะเป็นไรไป เมื่อกินมือเข้าจนอิ่มแล้วก็ถึงเวลาที่ ต้องไปโรงเรียน เต๋าลุกไปหยิบกระเป๋าจากคอบตัวเองลงมา เวลาเดียวกันนั่นเอง ลูกสาว คนเล็กที่ไม่ได้ตั้งใจจะมาหานางกิม โดยไม่บอกกล่าว

“สวัสดีค่ะอาม่า”

พิณไหว้อย่างเคยชิน

“มีอะไร จะมาหาทำไมไม่บอก”

“หนูมาหาเฮียพจน์ค่ะ เฮียอยู่ไหมคะ”

“มันจะไปอยู่นี่ได้ยังไง มันก็อยู่บ้านมันดี แล้วมีอะไรถึงถามหานั่น”

เหมือนผู้เป็นแม่จะไม่รู้ว่าลูกชายคนเล็ก อยู่ติดบ้านเสียดีไหน บ้านที่นางกิมยกให้ก็ไม่ยอมไปอยู่ ทั้งร้างไว้แบบนั้นจนโบไม้แห้งเกลื่อนหน้าบ้าน เพราะพิษขั้บรดผ่านหน้าบ้านแล้ว ไม่มีคนมาเปิดประตูรับ เธอจึงต้องเลี้ยงกลับไปซอขอมายังบ้านใหญ่

“จะเอารถมาคืนเสียค่ะ หนูว่านั่งรถไฟฟ้าไปทำงานเองน่าจะประหยัดเวลากว่า”

“รถมันก็ใช้ได้ยู่นี้ มีปัญหาอะไร”

นางกิมเพ็งมอง

“ทะเบียรถเสียมันหมดอายุเป็นปีแล้วค่ะ หนูไม่ยอมยกไปต่ออายุไปทำอะไรให้ยุ่งยาก”

ที่ผ่านมาพิษต้องยุ่งุ่นวายจัดการเรื่องเอกสารเยอะพอแล้ว ทั้งเอกสารทำงาน เอกสารสมัครเรียนลูก เอกสารการหย่า จนเธอแทบอ้วกออกมาเป็นเอกสารอู่แล้ว

“เธอนั้นแหละทำให้มันยุ่งยาก จะมาแค่นี้ไซ้ใหม่”

“ค่ะ แล้วหนูขอคนขับรถพาหนูไปส่งที่ทำงานด้วยนะค่ะ ส่วนรถเสียหนูจะจอดทิ้งไว้นี้ เดี่ยวเสียก็ต้องมาหามาอู่แล้ว”

เต่าลงมาในตอนที่ยังสองคนกำลังคุยกันอู่พอดี เขารอให้สนทนาจบก่อนถึงจะเดินเข้ามาไหว้สวัสดิ์ดีทักทาย

“อาโกว สวัสดีครับ”

“อ้าวเต้า สวัสดีครับ กำลังจะไปโรงเรียนหรือครับ”

กับหลานชาย พิณมักจะพูดลงท้ายด้วยครับ ส่วนกับหลานสาวเธอก็จะลงท้ายด้วยคะ/ค่ะ เช่นเดียวกับอดีตสามีที่พูดคะ/ค่ะกับลูกสาว เพราะอยากสอนให้ลูกพูดมีหางเสียง

“ครับ โกวไปรถคันเดียวกับผมก็ได้ครับ”

เต้าเสนอ แต่อาม่าเข้ามาขัดเสียก่อน

“โธ้ย ไม่ต้อง ู มั่นเสียเวลา เรานะรีบไปโรงเรียนเถอะ”

เมื่อถูกขัดใจ เต้าจึงต้องงัดลูกอ่อนมาใช้โดยการเข้าไปกอดและส่งสายตาออเซาะอาม่า พร้อมเอ่ยเสียงอ่อน

“ไม่เห็นเป็นไรเลยครับอาม่า ก็ให้ลุงคนขับรถไปส่งผมก่อน แล้วค่อยไปส่งอาโกวก็ได้ครับ นะครับ”

เต้ายังคงกอดอาม่าอยู่แบบนั้น ทั้งซบและรบเร้า จนอาม่าใจอ่อนยอมให้พิณไปด้วย

“ก็ได้อ่า ตามใจ รีบไปเลย เต้าหหลานฉันไปโรงเรียนสาย”

อาม่าปัดมือให้พิณรีบเดินไปขึ้นรถ

“ผมไปแล้วนะครับอาม่า”

“เออ ๆ ไปเลย”

ทั้งเต่าและพิณนั่งที่เบาะหลัง เขาคิดว่านี่คงเป็นครั้งแรกที่อยู่กับอาโกว ในรถแค่สองคน แทนที่จะรู้สึกเฉย ๆ แต่กลับเป็นบรรยากาศที่น่าอึดอัด จนรู้สึกของตัวเองคงคิดผิดที่นึกหวังดีช่วยอา เตารู้จักพิณในฐานะน้องสาวของป้า ลูกสาวคนเล็กของอาม่า แม่ของเจด เขาแทบไม่เคยเห็นหน้าพ่อเจดด้วยซ้ำ เคยคลับคล้ายคลับคล้ายบ้างตอนประชุมผู้ปกครอง และไม่ทันที่เต่าจะรู้จักมากพอเขาก็หย่ากับอาโกวแล้ว ถ้าเป็นสมัยมัธยมต้น เต่ายังรับรู้ความเป็นไปของเจดผ่านเพื่อนที่อยู่ห้องเดียวกับเจด เขามีสหายตั้งกลุ่มเล่นเกมออนไลน์ด้วยกัน จึงมีเพื่อนต่างห้องเสียเยอะ มองจากภายนอกแล้วเจดดูไม่น่าเป็นเด็กที่ไปมีเรื่องกับใครได้ ทุกครั้งที่มาที่บ้านเจดก็จะนั่งอ่านหนังสือเงียบ ๆ ในที่ของตัวเอง ถ้าไม่มีใครไปยุ่งเจดก็จะไม่ตอบโต้ แต่เต่าก็อดไม่ได้หรอกที่จะเข้าไปก่อกวนเจด บางครั้งเจดก็ส่งสายตาอาฆาตมาให้ บ้างก็พูดเหน็บแนม แต่ข่าวลือที่ว่าเจดต่อยกับไต้ตั้งนักเรียนชายต่างห้อง ฟังแล้วก็ดูเหมือนเป็นเรื่องแต่ง เต่าไม่ชอบยุ่งเรื่องของใคร หากอาโกวไม่ขอร้องให้ไปถามว่าเจดเป็นอะไร เขาจึงต้องแสร้งเป็นนักสืบเยาวชนคอยถามเพื่อนต่างห้องเพื่อสืบหาว่าความจริงเป็นอย่างไร และโชคดีที่ได้ข้อมูลดิบจากแก้ว เพื่อนของเจด ซึ่งก็อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย จึงพิสูจน์ได้ว่าเจดเป็นผู้บริสุทธิ์ จากนั้นนำไปรายงานให้อาโกวฟัง เต่าแปลกใจที่ทำไมกับเรื่องที่ปกป้องเพื่อนถึงไม่เล่าให้พ่อแม่ตัวเองฟัง นั่นคงเป็นสิ่งที่เจดกับอาโกวเหมือนกัน เห็นแต่ภายนอก ไม่รู้ว่าข้างในคิดอะไรอยู่

“พ่อเจดย้ายโรงเรียนแล้วโกวไม่ค่อยได้คุยกับเจดเลย”

แม้กระทั่งตอนนี้ที่โกวพูดอยู่ เต่าก็เดาไม่ถูกว่าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม จนเต่าเสียงขาดช่วง เพราะสำลักน้ำลายตัวเอง

“ค..ครับ”

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนที่อยู่โรงเรียนเดิม โกวก็คงให้เต้าคอยบอกให้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

พิณนึกได้ว่าเต้าเป็นคนบอกเรื่องนั้นกับเจด แต่ก็ไม่อยากโทษเด็ก เพราะความลับไม่มีในโลก ไม่รู้วันนี้ วันหน้าก็รู้อยู่ดี ถึงกระนั้นเธอก็อยากส่งสอน หลานชายที่ปากไว

“ช่วงนี้เจดก็ไม่ค่อยรับสายโกวด้วย ว่าจะคุยกับเจดเรื่องเงินฝาก ในบัญชีหน่อย”

พิณหันมาสบตาเต้าตรง ๆ และกล่าว

“เต้า ช่วยโกวหน่อยได้ไหมครับ”

เต้าอยู่ในสภาวะที่ปฏิเสธไม่ได้ สายตาที่โกวมองมาเต้าเหมือนกำลัง ถูกสะกดจิต แม้ว่าจาจะอ่อนโยน แต่น้ำเสียงไม่ได้เป็นเชิงขอร้องแต่อย่างใด เหมือนบังคับเต้าอย่างไถ่อย่างนั้น โกวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและมัดมือชกให้ หลานชายทำตามคำสั่ง

“ไปหาเจดให้โกวหน่อย นี่เบอร์โทรศัพท์ของเจด แล้วทำตามทีโกวบอกนะ”

เจดคิดว่าตัวเองมีความอึดไม่มากพอ ถึงจะดำน้ำกลับหายใจได้นานกว่า เด็กใหม่คนอื่น แต่พอต้องออกแรงตีขาหรือวาดแขน กำลัก็หมดไปพร้อมกับ ลมหายใจจึงต้องคอยแหงนหน้ามาหายใจบ่อย จึงวางแผนว่าจะออกกำลักาย

ฝึกให้ปอดแข็งแรงขึ้นด้วยการวิ่งช่วงเช้า และฝึกติดตัวจากแท่นให้ไกลกว่าเดิม
เจตคิดว่าตัวเองต้องกล้าขึ้นแน่ หลังทำกิจกรรมชมรมเสร็จก็อาบน้ำสระผม
และแต่งตัว จากนั้นเปิดตู้ล็อกเกอร์ของนักกีฬาเพื่อเก็บอุปกรณ์ เมื่อเปิดกระเป๋าเบ็ด
ก็เห็นว่ามีเบอร์โทรศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยโทรศัพท์มาหาเธอสามสาย เจตยังคงรอให้
สายที่สี่โทรศัพท์กลับมา ไม่อยากเป็นฝ่ายติดต่อไปเอง เพราะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็น
มิจอาชีพหรือเปล่า จนเสียงโทรศัพท์อีกครั้งและเป็นหมายเลขเดิม เจตจึงกดรับ

“ฮัลโหลคะ”

[ว่าไง]

พอฟังเสียงผ่านคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ เจตก็ฟังไม่ชัด แยกไม่ออกว่าเป็น
เสียงคนรู้จักคนไหนของเธอหรือเปล่า ฟังออกว่าเป็นเสียงผู้ชาย แต่ก็ไม่ใช่เสียงพ่อ
เพราะปลายสายเสียงดูเด็กกว่า แต่ก็ไม่ใช่เสียงหนุ่มห้าวของมินด้วย นี่ไม่ใช่เบอร์
โทรศัพท์ของเจ้าตัว

“ใครคะ”

เจตถามอย่างสุภาพ

[ก็ลองทายดู]

“คะ”

เจตเริ่มขมวดคิ้ว สำเนียงยียวนกวนประสาท คล้ายใครบางคนที่เจตคุ้นหู

[ไม่ทายมาละ]

เหมือนเจตจะเริ่มรู้แล้วว่า ไม่ใช่เสียงใครที่เ็น เป็นญาติของเธอเอง
เมื่อนึกได้ว่าเป็นนายเต่าจึงรีบสวนกลับก่อนและวางสาย

“ว่างมากหรือไง”

[เดี๋ยว ๆ มีเรื่องจะคุยด้วย อย่าเพิ่งวาง—]

โทรศัพท์หน้าจอคว่ำลง ผ่านไปสักพักก็ดังขึ้นอีก เจตจึงกดรับอย่างหัวเสีย

“อะไรอีก”

[ก็ฟังก่อนสิ]

“ก็พูดมาสักทีสิ”

เสียงถอนหายใจดังมาจากปลายสาย ก่อนเจ้าตัวจะกล่าวเสียงหงอยผิดวิสัย

[คือ...ตอนนี้ช่วยออกมาหาหน่อยได้ไหม]

“หา? ที่ไหน นอกโรงเรียนหรือ”

[ใช่ ยามหน้าโรงเรียนเขาไม่ใช่ชั้นเข้า]

หลังฟังจบเจตแทบกุมขมับ ไม่รู้ว่ามีเหตุอะไรให้เต่าต้องถ่อมาถึงที่นี่
แต่พอรู้ว่าญาติตัวเองทำอะไรลงไปก็อดอายแทนไม่ได้

“ก็แหงสิ ที่นี่โรงเรียนหญิงล้วนนะ! สติดีอยู่หรือเปล่า!”

เจตพุดเสียงดังลั่นจนเพื่อนนักกีฬาปรายตามองกันหมด เจตจึงลุกขึ้น
เก็บของและออกมาคุยโทรศัพท์ข้างนอก

[ก็มันไม่รู้สินี! ช่วยออกมาสักที มีของจะให้]

“ของอะไร ระเบิดเหรอ”

[ไม่ใช่เว้ย! อยากรู้ก็เดินมาเอง]

เต้ากตตตสายก่อน ทิ้งให้เจตค้างคาใจ มุกที่สังเกตเห็นอยู่สักพัก
เดินเข้ามาถาม

“ใครโทรมาเหรอ”

“ลูกพี่ลูกน้อง เหมือนจะเอาของมาให้”

“ให้ไปด้วยไหม”

“ไม่ต้องหรอก แยกกันเลยก็ได้”

“งั้นไว้เจอกัน”

มุกกับเจตเดินแยกกันไปคนละทาง เธอเดินไปจนถึงประตูโรงเรียนและ
แตะบัตรออก การมองหาเต้าไม่ใช่เรื่องยากเลย แต่ดูว่ามีเด็กผู้ชายเสื้อสีขาว
กางเกงสีน้ำเงิน หน้าเหมือนเต้าหู้อยู่แถวนี้ไหม ยิ่งอยู่ในย่านของโรงเรียนหญิงล้วน
การมีเด็กผู้ชายมาบ้วนปัสสาวะอยู่แถวนี้ จะถูกสายตาคมเฝ้าประตูจับจ้อง

ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เขายืนฟังเส้าไฟจราจรเล่นโทรศัพท์อยู่ มืออีกข้างก็ถือกล่องคุกกี้สี่เหลี่ยม ล่อตาล่อใจเจดไม่ใช่บ่อย จึงรีบเดินไปหา

“มายืนเก็บอะไรตรงนี้”

“ก็ยื่นรอกแก๊ง ช้าจัง”

หนุ่มหน้าเต้าหู้หัวเริ่มอุ่นและเหงื่อไหลซึม เพราะต้องยืนรอกท่ามกลางอากาศร้อน หน้าฝนไม่ได้ทำให้อากาศเย็นขึ้นเท่าไรในประเทศไทย หลังฝนหยุดตกก็กลับมาร้อนเหมือนเดิม

“ฉันรีบเอาของมา จะได้ไปให้พ้น ๆ สักที แล้วนั่นของใคร”

เจดแบมือ พลังมองกล่องคุกกี้ที่อยู่ในอ้อมแขนอีกฝ่าย

“โกวพิณ แม่แก่นั่นแหละ ฝากให้ฉันซื้อมาให้”

แต่ยังจำคำพูดของอาโกวได้ทุกคำ ที่มอบหมายให้ซื้อคุกกี้ในร้านขนมของหวานที่เจดชอบกิน และนำไปส่งให้ถึงมือลูกสาวเธอ มีค่าตอบแทนให้เงินค่าของและค่าหิ้วรวมกันแล้วเรียบร้อย แต่ยังไม่รู้สึกขนลุกเกรียวกับคำพูดของอาโกว โกวหวังว่าเต้าจะยื่นให้ถึงมือเจดนะครับ เพราะเหมือนว่าเจดก็รู้เรื่องนั้นมาจากเต้าอีกที โกวเข้าใจนะว่าเต้าหวังดี แต่มันผิดจังหวะไปหน่อย เจดเองก็เสียใจมากด้วย เต้าก็ช่วยหน่อยนะครับ’ เต้าเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมเจดถึงเชื่อฟังแม่นัก ไม่นึกขัดใจหรือทักท้วงแม่เวลาไม่พอใจเหมือนเขา หลังรับเงินมา เต้ารู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่นรายการหนึ่ง ที่จะให้เด็กเล็กไปจ่ายตลาดซื้อของตามภารกิจที่มอบให้ ถ้าเต้าทำมันไม่สำเร็จ ก็เหมือนความสามารถเขาต่ำกว่าเด็กเล็ก เขาจึงดันดันหาร้านขนมของหวานที่ใกล้ที่สุด และมีคุกกี้แบบที่เจดชอบอยู่ด้วยให้ได้

“ตามมาก่อน”

เต่าไม่ได้มาแค่ส่งของ แต่มาส่งสารด้วย เขาจึงเดินตามทางเท้าไปอีกทาง

“อะไรของแกเนี่ย”

เจตว่าตามหลัง

“ต้องคุยกันยาว ขอบหาของหวานมาเติมน้ำตาลในเลือดหน่อย
กว่าฉันจะเดินมาถึงนี้ได้ ต้องใช้พลังงานเยอะมากเลยนะ”

“ซื้อบ๊อ รถเมลท์ก็มี”

เจตพูดเบา ๆ ทั้งคู่เดินมาจนถึงร้านเครื่องตุ้มร้านหนึ่งที่มีมากมาย
หลายสาขา แต่เจตไม่เคยเข้ามาสักกรอบ เต่าเดินไปนั่งโต๊ะที่เก้าอี้หันเข้าหากัน
ส่วนเจตนั่งฝั่งตรงข้าม เต่าขอเป็นคนเลี้ยงเครื่องตุ้มเอง ถ้าเป็นเวลาปกติเจตก็คง
หยิ่งผยองข่อย่ายแยก แต่เห็นราคาเครื่องตุ้มแล้ว หากให้เต่าเป็นคนจ่าย
ขนหน้าแข็งเขาไม่ร่วง แต่ถ้าเป็นเจตคงร่วงจนไม่เหลือขนสักเส้น เจตเลือกสั่ง
เครื่องตุ้มอันโปรดปรานอย่างโกโก้ และเต่าก็เดินไปสั่งเครื่องตุ้มที่เคาน์เตอร์ให้

“พี่ครับ ขอนมเย็นหนึ่งแก้ว นมเย็นที่เป็นชมพูนะครับ ไม่ใช่นมจืดแช่เย็น
แล้วก็ใส่วิปครีมด้านบนด้วย และอีกแก้วขอเป็นโกโก้เย็นธรรมดา ไม่ปั่นครับ”

พนักงานหันรับคำสั่งและถามต่อ

“แล้วโกโก้ต้องใส่ท็อปปิ้งอะไรไหมครับน้อง”

“แล้วแต่พี่เลยครับ ผมไม่เรื่องมาก”

เต่าเดินกลับมาหนึ่งที ขณะที่เจดกำลังนั่งเคาะนิ้ว รอว่าเมื่อไรอีกฝ่ายจะพูดเรื่องที่ต้องคุยเสียที แต่ระหว่างรออยู่นั้นพนักงานก็นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟพอดี แต่เขากลับนำแก้วเครื่องดื่มสีชมพูตั้งตรงหน้าเจด เธอก็แอบคิดว่าพนักงานเสิร์ฟเมนูผิดแล้ว ถ้าไม่เห็นแก้วโกโก้เย็นวางอยู่ฝั่งตรงข้าม

“ของฉันเอง”

เด็กชายว่า พวกเขาหัวเราะเล็กน้อยและสลับแก้วกัน

“ขอโทษนะเรื่องนั้น แกคงเตรียมใจรับไม่ทัน”

คำที่ไม่คิดว่าจะได้ยินจากเต่า ก็กลับมาให้ได้ยินอีกครั้ง เจดถอนหายใจ เพราะไม่รับรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก ความจริงก็ไม่ใช่ความผิดของเต่าตั้งแต่แรก หากมองอีกแง่เขาคือคนที่ทำให้เจดรู้ความจริงด้วยซ้ำ เธอพยายามปล่อยวางอดีตลง และพยักหน้ารับฟัง

“โกวบอกว่าแกไม่รับสายเขา เขามีเรื่องจะคุยด้วย คุยกับเขาหน่อย เห็นบอกว่าเป็นเรื่องเงินฝากบัญชี”

“ไว้ฉันจะไปหาเขาเอง”

ในเมื่อแม่บอกเองว่าเจดอยากกลับไปเมื่อไรก็ได้ เธอก็รอวันที่ตัวเองพร้อม เจดหยิบกล่องคุกกี้มาเปิดดูและหยิบขึ้นมากินหนึ่งชิ้น

“ขอกินด้วยดิ”

นายหน้าเต้าหู้ยี้มและกะพริบตาปริบ ๆ อ้อนวอนแบบที่ทำกับ
อาม่าประจำ แต่เจตขอละเว่นตัวเองไว้ นอกจากจะไม่ได้น่ารักสำหรับเธอ ยังทำให้
ชนชั้นตั้งชั้นอีก จึงใช้นิ้วดันกล่องคุกกี้แบ่งให้อีกฝ่ายกิน

“เอาไป ถือว่าเป็นค่าเดินทาง”

“ใช่ว่าฉันจะชอบชีวิตที่เป็นอยู่นะ แล้วฉันก็ได้ชอบภาษาจีนด้วย
แต่เห็นอาม่ามีความสุขถึงทำ”

เต้าพยายามเปิดใจเล่าเรื่องของตัวเอง เจตได้ยินแล้วก็เข้าใจ แต่ก็อด
ถอนหายใจไม่ได้

“ต่อให้แกเรียนอะไรเขาก็รักแกอยู่แล้ว ไม่เหมือนฉัน เรียนอะไรไปก็ไม่
พอใจเขาหรอก”

เธอเอ่ยตัดพ้อ และไม่เข้าใจว่าทำไมอาม่าถึงไม่อ่อนโยนกับเธอ
เหมือนหลานคนอื่น

“เขาก็แค่เป็นห่วงนะ ตามประสาคนแก่”

“เก็บค่านั้นไปทิ้งเลยนะขอร้อง ถ้าเขาหวังดีจริง ๆ ฉันจะรับรู้ได้เอง
ไม่ต้องรอให้คนแบบแกมาบอกหรอก”

เต๋านิ่งไปพักหนึ่ง เขามองในมุมมองของตัวเองตลอดว่าอำมาเป็นคนน่ารัก
อบอุ่นและอ่อนโยนกับหลานมาก คอยเป็นห่วงเป็นใยเต๋าสเสมอ ไม่เคยต่อว่าเต๋าสเลย
สักหนเดียว ทั้งคอยเอาชนะมให้กินตลอด ตักอาหารอร่อยให้ แต่หากมองในมุมมอง
ของเจดเทียบกัน เขาถึงตระหนักได้ว่า การปฏิบัติที่ต่างกันเหลือเกิน จากที่เคย
เฉยเมย มองว่าเป็นเรื่องปกติมาตลอด คงถึงเวลาที่เขาต้องยอมรับความจริง

“นี่ยังโกรธเรื่องที่ฉันไม่ให้เล่นของเล่นอยู่ไหม”

เขาถามขณะที่เคี้ยวคุกกี้ดูๆ

“ช่างเถอะ ฉันไม่ได้อยากเล่นของพวกเขาแล้ว พวกเราก็โตกันแล้วนะอะ”

เจดบอกปิด อย่างน้อยนี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเริ่มคุยกันดี ๆ อาจเป็นเพราะ
เธอเหนื่อยที่จะทะเลาะด้วยแล้ว เต๋าก็เช่นกัน เมื่อลัดอคติ ความขุ่นเคืองบางอย่าง
ออกไป ทั้งเธอและเขาก็เป็นแค่เด็กมัธยมที่บางครั้งก็ไม่ได้ใช้ชีวิตตั้งใจ ยังต้องหมุน
ไปตามความต้องการของผู้ใหญ่อยู่ จนกว่าจะค้นพบที่ทางของตัวเองโดยไม่มี
ผู้ใหญ่เข้ามาควบคุมได้อีก เจดกำลังค่อย ๆ โตขึ้น เริ่มจากการปล่อยวางเรื่อง
บางเรื่องในอดีต เธอไม่สนใจเครื่องเกมพวกนั้นอีกแล้ว ตอนนี้สนใจแล็ปท็อป
มากกว่า เจดว่าคงถึงเวลาที่เธอจะต้องคิดแล้วว่าจะเก็บอย่างไร และหาเงินจากไหนให้
ได้มันมาครอบครองภายในเดือนมิถุนายนนี้ เจดคงต้องดูก่อนว่าเงินเก็บเธอตอนนี้
มีเท่าไร แต่สมุดบัญชีเก็บเงินอยู่กับแม่ เหมือนแม่รู้ว่าลูกสาวหลบจากแม่ไม่ได้นาน
ไม่ว่าอย่างไรลูกสาวก็จะกลับมาหาแม่ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เจดหวังว่าที่แม่เรียกหา
เพราะคิดถึงเธอบ้าง ไม่มากก็น้อย

#27 ตาวพิเศษ

ลิลิธทนต่อไปไม่ได้แล้ว ยามที่บิดากำลังแยกเขี้ยว เดินเยื้องย่างเข้าไปหาอีฟ พร้อมกับกับมารดา ที่เตรียมจะสูบความวีย์เยาว์ออกจากร่างหญิงสาว ลิลิธพุ่งเข้าไปซ่อนร่างของอีฟขึ้นมาและพาไปซ่อนไว้ในโพรงไม้ จากนั้นก็หันกลับมาต่อสู้อกับบิดามารดาของตัวเอง นางเข้าใจแล้วว่าตัวเองมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร อีฟทำให้ลิลิธรู้ว่านางชอบการทำอาหารและปลูกต้นไม้แค่ไหน ลิลิธมีทางเลือกอื่น นอกจากไล่หลอกหลอหญิงสาวไปเรื่อย ๆ นางต้องทำเพื่อปกป้องคนที่รัก ลิลิธใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีสู้กับบิดาและมารดา จนทั้งคู่ยอมสยบปล່อยให้ลูกสาวและหญิงที่สวยงามที่สุดในปฐพีหนีไปด้วยกัน ลิลิธสารภาพความรู้สึกทั้งหมดของตัวเองแก่อีฟ และสัญญาว่าจะปกป้องนางตลอดไป ส่วนอีฟก็รับรักลิลิธตอบเช่นกัน ทั้งสองออกผจญภัยด้วยกัน อยากไปที่ไหนก็ได้ ที่อยากไป โดยไม่ต้องรอให้ใครสั่งหรืออนุญาตอีก และนี่คือตอนจบที่สมบูรณ์ของทั้งสอง

เจดแก่ตอนจบของเรื่องใหม่ให้นิรันดร์ลองอ่าน เธอชอบตอนจบที่มีความสุขอย่างเห็นได้ชัด นิรันดร์บอกว่าเจดเขียนเรื่องได้ดี อ่านไปก็ตื่นเต้นไปเจดที่เคยคิดว่าคงเขียนตอนจบให้ดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว เพราะลิลิธเป็นปีศาจ หลอกหลองอีฟ จึงสมควรพบกับความทุกข์อย่างถึงที่สุด แต่เมื่อลองมองในมุมมองของลิลิธที่ถูกพ่อแม่หลอกใช้ เดินไปตามที่พ่อแม่บังคับให้เดินเท่านั้น ลิลิธอาจไม่ใช่ปีศาจที่เลือดเย็นแบบที่เจดคิดไว้ก็ได้ พอลองเขียนตอนจบใหม่อีกครั้ง เจดกลับรู้สึกมีความสุขกับตัวละครไปด้วย การที่คนคนหนึ่งเกิดมาเป็นปีศาจไม่ได้แปลว่าเขาสมควรเจอกับเรื่องเลวร้าย ไม่ว่าใครก็สมควรได้รับความรักทั้งนั้น

เด็กหญิงที่น้ำตาไหลออกมาเป็นเลือดก็เช่นกัน ในที่สุดเจดก็เขียนตอนจบอีกเรื่องได้ เด็กน้อยนั่งร่ำให้อยูริมน้ำ เพราะนี่เป็นอีกครั้งที่ชาวบ้านพากันล้อเลียนและรังเกียจ เธออ่อนเหงาของในป่ากินเหมือนปกติ แต่ก็จะมีเด็กบางคนที่ชุกชนไม่ต่างกัน เข้ามาหาของในป่าด้วย เด็กหญิงจำได้ว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของช่างตัดเสื้อ เธอเดินเก็บเห็ดกินและลูกช่างตัดเสื้อก็เดินตามมาด้วย แม่จะแกล้งทำเป็นไม่ได้เดินตาม เด็กน้อยผู้มีน้ำตาเป็นโลหิตกลัวว่าจะถูกแกล้งเหมือนที่เด็กคนอื่นทำ จึงรีบเดินเร็วขึ้นและเร็วขึ้นจนหลงป่า ผู้ใหญ่ไม่ชอบให้เด็ก ๆ เข้าไปเล่นในป่า เพราะอันตราย ไม่ใช่จากสัตว์ป่าแต่เป็นคน ทั้งโจรป่า นายพรานและผู้บุกรุกจากต่างเมือง พวกมันไม่มีความปรานีต่อเด็ก ผู้หญิงหรือคนแก่ชราทั้งสิ้น พวกมันพร้อมจะหันปลายกระบองปืนไปหาคนที่ต่างจากตัวเอง เด็ก ๆ จากที่วิ่งไล่วิ่งจับกันอยู่ ก็ต้องหันกลับร่วมด้วยช่วยกันหาทางกลับบ้านให้เจอ ระหว่างที่เดินทางกลับอยู่ สายตาก็สะดุดกับกลุ่มโจรที่ตั้งแคมป์ล่าสัตว์ มีอาวุธครบมือเด็ก ๆ พยายามเดินย่องเลียบพวกมันไป แต่พวกโจรหูตาคมกไวกว่าจึงหันมาเจอทั้งสองพอดี เกมไล่ล่าจึงเริ่มขึ้น

เด็กหญิงน้ำตาโลหิตและลูกช่างตัดเสื้อพากันวิ่งหนี หลบกระสุนกลุ่มโจรพากันร้องไห้โฮอยากกลับบ้าน ด้วยรูปร่างเล็กไม่มีพลังงานมากพอจะวิ่งหนีได้นาน ทั้งสองจึงไปหลบในพุ่มไม้หวังว่าจะหลบพ้น แต่มีหรือที่จะรอดพ้นสายตากกลุ่มโจรไปได้ พวกมันขู่ว่าเด็กออกมาจากพุ่ม มิเช่นนั้นจะยิง แต่ก็ไม่มีใครกล้าออกมา หนึ่งในกองโจรจึงตัดสินใจฉันทโกหนึ่งนัด สิ้นเสียงปืนดังลั่น รอบข้างก็เงียบสงัด มีแต่เสียงนกการ้องตะโกนและตีปีกบินหนี เมื่อพวกมันแหวกพุ่มดูก็เห็นว่าร่างของเด็กทั้งสองนอนแน่นิ่ง เสื้อผ้าเปื้อนไปด้วยเลือด พวกโจรจึงพากันไปล่าสัตว์ต่อเพราะเข้าใจว่าเด็กตายแล้ว เมื่อเสียงผีทำเหยียบไปไม้และพื้นดินค่อย ๆ ไกลออกไป เด็กหญิงจึงยันตัวขึ้นมา และสะกิดลูกช่างตัดเสื้อ เด็กทั้งสอง

ไม่ได้ตาย แต่น้ำตาของเด็กหญิงได้ช่วยเพื่อนและตัวเองไว้ หลอกให้โจรเข้าใจว่าพวกเธอถูกยิง เด็กน้อยทั้งสองเดินไปทิศตรงข้ามกับกลุ่มโจร และเริ่มคลັบล้างคลັบล้างเส้นทางขึ้นมา จากลักษณะตอไม้ กอเห็ด พุงหญ้า และแม่น้ำก็นำพาเด็กน้อยกลับถึงหมู่บ้านอย่างปลอดภัย ลูกช่างตัดเสื้อนำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ของตนฟัง ครอบครัวช่างตัดเสื้อ จึงตัดชุดสีแดงให้เด็กหญิง เพื่อที่จะได้เห็นรอยเปื้อนเพียงเล็กน้อย และรับเลี้ยงเด็กหญิงเป็นลูกอีกคน เรื่องราวของเด็กหญิงที่น้ำตาไหลเป็นเลือดช่วยชีวิตลูกช่างตัดเสื้อไว้ เลื่องลือไปทั่วหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงพากันขอโทษและมอบความรักให้เด็กหญิงทดแทนความผิดที่เคยทำไป และไม่มีใครแกล้งหรือรังเกียจเด็กหญิงอีก และเป็นครั้งแรกที่น้ำตาของเด็กหญิง ที่ไหลออกมาด้วยความปลื้มปิติ ก็เป็นแปรเปลี่ยนเป็นสีใสเหมือนแก้วอันบริสุทธิ์

เจตสุดลมหายใจเข้าและเอนหลังพิงกับเก้าอี้ จากนั้นก็ผ่อนลมหายใจออกมา รู้สึกเหมือนพายเรือส่งตัวละครถึงฝั่ง พวกเขาไม่ใช่เพียงตัวละครแต่เศษเสี้ยวหนึ่งในตัวเจตอยู่ในตัวละครเหล่านั้น เจตสร้างมันด้วยจิตวิญญาณแทบหลังเลือดเข้าไปด้วย เมื่อมาถึงตอนจบก็ถึงเวลาที่ต้องเปิดเรื่องใหม่แล้ว พักหลังเจตเขียนเรื่องผี วิญญาณและสิ่งลึกลับเสียเยอะจนเริ่มเขียน เธออยากลองเขียนแนวอื่นบ้าง และเป็นเรื่องที่ชอบอย่างมีความสุข เช่นแนวโรแมนติก เจตมีเรื่องที่คิดไว้ในหัวอยู่ เกี่ยวกับลูกสาวชาวประมง แต่กลัวการว่านากับเงือกสาวแสนซุกซนชอบหนีเมืองได้สมุทรมาอยู่บนเมืองมนุษย์ และเมื่อสาวน้อยจุมพิตกับนางเงือก เธอก็หายใจในน้ำได้ เจตเขียนร่างไว้แค่นี้ ยังคิดส่วนอื่นไม่ออก แต่ก็เอาส่วนที่ยังเขียนอยู่มาให้นรินธรอ่านเป็นคนแรก เพราะเธอเป็นนักอ่านตัวยง

“น่าสนใจจัง ไว้จะร้ออ่านนะ”

นิรันดร์ส่งสะ-ไม้ด-หนุดคีนเจ้าของและเอนตัวนอนลงบนเสื่อ พวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันบนตาดฟ้าหอโกนจายามเย็น เพราะเป็นช่วงเวลาแดดไม่ร้อนแล้ว ทั้งยังมีลมเย็นพัดมาตลอด เจตคิดว่าข้างบนนี้ใช้ตากผ้าได้ แต่ก็ระแวงว่าจะมีนกพิราบมาถ่ายของเสีย หรือลมโกรกแรงเกินจนเสื้อผ้าอาจปลิวสูโลกกว้าง บนท้องฟ้าอันแสนไกล

“งั้นไว้จะรีบเขียนนะ”

เจตตอบ แคร้วว่ามีคนร้ออ่านอยู่ก็เป็นกำลังใจให้เจตมากพอแล้ว

“ไม่ต้องรีบร้อก อยากให้อ่านเมื่อไรเราก็พร้อมอ่าน ว่าแต่เปลี่ยนแนวแบบนี้ไม่กลัวแฟนคลับหายเหรอ”

“แฟนคลับไหน”

“ก็สาวกเรื่องผีของเธอไง”

เจตหัวเราะเล็กน้อย หากมีโอกาสเจตก็อยากจะขอโทษนุปผา ที่เธอได้ทำผิดกฎข้อแรกของชมรมไปเสียแล้ว เรื่องชมรมพุทกลางคีน เธอเล่าให้นิรันดร์ฟังจนหมดเปลือก เจ้าตัวบอกว่าน่าสนใจดี แต่ก็อดดูเจตไม่ได้ ที่ไปอาคารร้างเวลากลางค้ำกลางคีน และเรื่องเว็บบอร์ด ม.ช.ร. ที่ทุกวันนี้เจตก็ยังตามจับจอมปลอมไม่ได้ว่าเป็นใคร นุปผาพอรู้ตัวคนสร้างเว็บบอร์ด แต่หากจะให้สืบหาว่าไอ้ดีของจอมปลอมนั้นเป็นของใคร เธอว่าเป็นเรื่องยาก เพราะข้อมูลผู้ใช้ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว แต่จะพยายามเกลี้ยกล่อมมาให้ได้ เมื่อเจตกล้าเปิดใจกับนิรันดร์ เธอก็กล้าเล่าเรื่องอื่นให้ฟังด้วย ทั้งเรื่องครอบครัว ที่เจตก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นอย่างไรต่อ

ทั้งความโดดเดี่ยว การถูกทอดทิ้ง การไม่เป็นที่รัก เจตเลาะโดยไม่รู้สึกว่ามันเป็นปม
ด้อยที่ต้องฝังกลบอีกต่อไป เธอไม่ปฏิเสธความจริงที่เกิดขึ้น แต่ต้องการเวลาทำใจ
และรักษาใจตัวเองให้เข้มแข็งกว่านี้ เธอจะยืนหยัดปกป้องสิ่งที่รักเอาไว้ และถนอมใจ
ตัวเองให้มาก

“จะว่าไปเราก็มีของมาให้เจตดูเหมือนกันนะ”

นิรันดร์เอี้ยวตัวไปหยิบสมุดเล่มหนึ่งสีเขียวกากี ขนาดเล็กกว่า A5
แต่ก็ใหญ่กว่า A6 เจตมองตาแข็งขออนุญาตเปิดดู นิรันดร์ก็พยักหน้ารับ
เมื่อเปิดหน้าแรกก็เข้าใจทันที ว่าเป็นสมุดเกี่ยวกับอะไร ปลายนิ้วลูบกลีบดอกไม้
แห้งเหี่ยวบนกระดาษ พลังอ่านข้อความที่อธิบายชื่อพันธุ์ไม้ สรรพคุณ จุดเด่น
สถานที่ที่พบและรูปโพลารอยด์ของดอกไม้ชนิดนั้น พอพลิกอีกหน้าก็มีรูปแบบ
เหมือนกันเพียงแต่เปลี่ยนพันธุ์ ทุกหน้าที่นิรันดร์เขียนบ่งบอกถึงความตั้งใจ
เหมือนรวบรวมดอกไม้ทั้งโลกมาไว้ในสมุดตัวเอง เห็นแล้วก็อดปลื้มปริ่มไม่ได้ที่
คนที่เจตรัก เป็นคนนิสัยดี น่ารัก มุ่งมั่น ตั้งใจ และโอบรับทุกความบกพร่องของเจต
ต่อให้นิรันดร์จะไม่ได้รักเจตตอบ ก็ไม่เสียใจที่รักเธอ

“เธอยังไม่ได้ตอบเราเลย ว่าชอบดอกไม้อะไรมากที่สุด”

เจตหันมาถามคำถามเดิมที่ยังไม่ได้รับคำตอบ เพราะนิรันดร์มีวแต่หยอกเล่น

“ถ้าตอบแล้วจะหามาให้เราไหม”

ตอนแรกที่นิรันดร์ยังไม่กล้าตอบ เพราะคิดว่าเจตอยากถามตามมารยาท
เพียงแค่นั้น ไม่ได้สนใจว่าคำตอบของนิรันดร์จะเป็นอะไร แต่เมื่อนิรันดร์เห็นถึง
แววตาที่จริงใจของเจต เธอก็รู้สึกเปลี่ยนไป

“แค่เธอพูดมาเราก็อดไม่ได้หรือก ที่จะหามาให้เธอ”

เจดคิดดั่งที่พูดออกมา “ไม่ว่านิรันดร์จะอยากได้ออกไม้ชนิดใด หายากแค่ไหน ก็จะมาให้นิรันดร์จนได้ สายน้อยผมหยักศกอมยิ้มกลั่นเงิน ก่อนจะสูดลมหายใจเข้ารับลมและเอ่ย

“ลั่นทม”

เจดเลิกคิ้วสูง ส่งเสียงในลำคอ เพราะคิดว่านิรันดร์จะชอบดอกไม้ที่หายากกว่านี้ แต่ต้นลั่นทมกลับเห็นได้ทั่วไป ในโรงเรียนก็มีต้นลั่นทมให้เห็นอยู่ แต่ก็แปลกใจที่นิรันดร์ไม่เคยบอกเธอมาก่อน และเจดก็ไม่เคยสังเกต จนอยากรู้ว่าทำไมถึงชอบดอกไม้

“ก็เหตุผลไม่มีอะไรพิเศษหรือก แค่รู้สึกเห็นแล้วก็ชอบ”

นิรันดร์กล่าวไปยิ้มไป เจดคิดว่าคงเป็นเหตุผลเดียวกับที่เวลาคนเราชอบสีสักสีหรือชอบเพศใดก็ตาม บางครั้งความรักก็ไม่มีเหตุผล แค่เห็นแล้วรู้สึกดี ก็นับว่าชอบว่ารัก เหมือนกับที่เจดชอบสีน้ำเงินมากกว่าสีชมพู เหมือนที่เจดชอบผู้หญิง และชอบแมว ทุกอย่างล้วนไว้หลักการหรือเหตุผลมารองรับ

“ดอกลั่นทมมีอีกชื่อว่าลีลาวดี มาจากความเชื่อว่าลั่นทมเป็นชื่อไม่มงคล เพราะไปใกล้เคียงกับคำว่าระทม ถ้าปลูกไว้ใกล้บ้านแล้วจะทุกข์ระทม เลยเปลี่ยนเป็นลีลาวดี บางทีคนเราตีความกันไปเองทั้งนั้น ดอกลั่นทมเป็นดอกไม้กลิ่นหอมมาก ถ้าทุกข์ระทมจริงทำไมเวลาที่เราได้กลิ่นถึงรู้สึกสดชื่นกันเล่า”

เจตอยากจะลงจากตาดฟ้าไปหาดอกกลิ่นหอมให้นิรันดรประเดี๋ยวนั้น และเมื่อนิรันดรถามเจตบ้างว่าชอบดอกไม้อะไร เธอก็ขบพูดได้คำเดียวว่าไม่มี เจดกลัวหนอนแมลงยิ่งกว่าอะไรดี พวกมันแฝงอยู่ในพืชพรรณทุกชนิด นึกระแวง หากใครจะมอบดอกไม้ให้ เพราะกลัวว่าในนั้นจะมีอะไรซ่อนอยู่ ตอนที่นิรันดรยัง โกรธเจดอยู่ เธอเคยคิดจะเดินไปหาที่ชมรมเกษตร แต่จังหวะที่ก้าวเข้าไปนั้น เธอเห็นสิ่งมีชีวิตตัวเท่านิ้วก็ยลสียเขียวใบหญ้า กำลังกระดึบตัวผ่านอย่างเชื่องช้า เจดชนลูกไปทั้งตัวรีบถอยกลับไปยังสระน้ำเหมือนเดิม ไม่กล้าไปชมรมเกษตรอีก นิรันดรที่ได้ฟังก็นึกขำเอ็นดูและลูบหัวปลอบขวัญ เพราะในขณะที่เล่าขานแขนเจดก็ ตั้งชันไปด้วย แต่กระนั้นเจดก็ไม่ลืมว่าจะหาดอกกลิ่นหอมมาให้นิรันดร

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่เดินผ่านต้นลำทมหลังเลิกเรียน เจดก็จะ มองหาดอกที่สวยงามที่สุดที่ยังไม่มีขบสีน้ำตาล มองเฝิน ๆ แล้วก็เหมือนไขดาวที่ทอด ตามระดับของไฟ ดอกที่เจดต้องการคือดอกสีขาวนวล ยังไม่มีถูกเหยียบ จนเสียหาย และไม่มีขบสีน้ำตาลไหม้เหมือนไขดาวสุกกรอบ เมื่อเจดดอกที่ ต้องการแล้ว ก็หยิบขึ้นมาและเดินไปยังสระน้ำ จากนั้นก็รีบวิ่งไปวางข้างสระบัว และรีบวิ่งกลับเพราะไม่อยากเจอเหตุการณ์ทำขนแขนลูกซ้ำสอง และเมื่อนิรันดร เดินเข้ามาในชมรมเกษตรก็จะเห็นดอกกลิ่นหอมวางอยู่ที่ขบสระบัวทุกวัน จนสมาชิก คนอื่นในชมรมสงสัยว่าใครกันเอามาวางไว้ทุกวัน นิรันดรจากเดิมที่ชอบ ดอกกลิ่นหอมอยู่แล้ว พอคนมอบให้เป็นเจด ก็ยิ่งชอบมากกว่าเก่า และทุกวันหลังทำ กิจกรรมชมรมเสร็จ เธอจะมารอเจดซ่อมว่ายน้ำจนกว่าจะเลิก

“ไม่เบื่อเหรอมานั่งรอ”

เจดทำแขนกับขบสระถาม

“ไม่นะ ชอบเวลาเห็นเจดว่ายน้ำ ดูตั้งใจดี”

“ถึงเธอจะชอบเราแค่ตอนว่ายน้ำ แต่เราชอบวันตลอดเวลาเลยนะ”

นิรันดร์แทบไม่เชื่อว่าเจดจะไม่เคยชอบหรือจีบใครมาก่อน ทั้งหยอดคำหวานส่งสายตาดูออดอ้อน บางครั้งก็ขอแค้ได้หยอด นิรันดร์ไม่รับรักก็ไม่ใช่ไร แต่นิรันดร์ก็เริ่มไม่แน่ใจตัวเองแล้วว่าคิดกับเจดแค่เพื่อน เธอรู้สึกถูกชะตากับเจดครั้งแรกที่เจดเหมือนมีแรงดึงดูดพาให้ทั้งสองเจอกันอยู่เรื่อย ไม่ว่าจะครั้งแรกที่สบตาผ่านกระจกรถในวันปฐมนิเทศ หรือครั้งที่ขอให้ช่วยจับเวลาตอนทดสอบสมรรถภาพ และแม้แต่ในตอนที่ยุ่นเคื่องไม่เข้าใจกัน ทั้งสองก็กลับมาเข้าใจกันอีกครั้ง ทำให้นิรันดร์รู้ว่าเธอปล่อยให้เจดหายไปจากชีวิตไม่ได้ เท่านั้นพวกเราจะเรียกว่ารักหรือยัง

“เจด”

แต่ความรักก็ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลกับมัน

“ว่า”

แค่อยู่ด้วยแล้วรู้สึกดี เหมือนกับที่ชอบสีส้ม สีดอกไม้สักดอก

“เราว่าเราก็ชอบเจดนะ”

เจดมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้หุ้อ นิรันดร์พูดคำนั้นออกมาจริง ๆ คำว่าชอบเธอหุ้ย้มไม่อยู่จึงเอาหัวมุดน้ำ เพื่อที่อีกฝ่ายจะได้ไม่เห็น แต่นิรันดร์ก็เห็นอยู่ทนโท่ จึงต้องเดินไปดึงเจดขึ้นมา มุกที่มองเหตุการณ์อยู่ห่าง ๆ ก็อดขำไม่ได้ ที่สองคนเล่นกันเหมือนเด็ก

“เดี๋ยวลีเจด เงยหน้ามาคุยกับเราก่อน”

“จ..จะให้พูดอะไรเล่า ทำแบบนี้เราก้เขินสิ”

เจตขึ้นมามีหัวใจเหนือน้ำ กล่าวทั้งที่ยังคงเขินอาย เมื่อเหลียวหลังไปมอง ก็เห็นว่ามุกกำลังบึ้งปากขำอยู่

“ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย ใ่ว่ายน้ำเสร็จแล้วค่อยคุยกันก็ได้ เราชอบได้”

นิรันดร์รอเจตยื่นเลิกชมรมและกลับหอด้วยกัน มุกแยกกับทั้งสอง ตรงหอพัก แต่ก่อนจากก็ไม่ว้ายแซวว่าเจตกับนิรันดร์เป็นคู่รักข่าวใหม่ปลามัน หากมุกไม่วิ่งไปก่อน เจตคงได้หยิกเพื่อนสักที เมื่อพูดถึงเรื่องคู่รักแล้ว เจตจึงอยาก คุยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

“เราก็ชอบรัน...แล้วรันก็ชอบเรา”

นิรันดร์พยักหน้ารับ

“แต่เราไม่แน่ใจว่าเราจะเป็นแฟนกับรันได้ไหม”

สีหน้าเจตเต็มไปด้วยความกังวล ในขณะที่นิรันดร์หัวเราะออกมา ด้วยความเอ็นดู

“เจต เราเข้าใจเจตนะ อยากจะบอกว่าถ้าเจตยังไม่พร้อมเจตก็ไม่เป็นไร แต่เราชอบเจตที่เป็นแบบนี้ แล้วเจตก็ชอบเราแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ก็ได้ ยังไงเราก็ยังอยู่ ตรงนี้กับเจต”

นิรันดร์เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยนและลุ่มหลวม เพียงแค่นี้ความกังวลก็หาย เป็นปอดทิ้ง เจตยังคงใหม่กับเรื่องความรัก ยังต้องเรียนรู้อีกมากมาย แม้สถานะ ระหว่างเธอตั้งสองจะไม่ใช่เพื่อนทั่วไป แต่ก็ไม่ใช่แฟน อยู่ในสถานะคนพิเศษของ กันและกัน เข้าใจกันก็พอ โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายกับคนที่ไม่เข้าใจ เจตกล้าบอก สมาชิกห้อง 404 และมุกว่าตอนนี้ระหว่างเธอกับนิรันดร์เป็นความสัมพันธ์แบบไหน

เพื่อนทุกคนเข้าใจและไม่เร่งรัดหรือบังคับให้ทั้งสองต้องคบกัน โอปอลบอกว่าแค่นี้
เห็นทั้งคู่ยังยิ้มให้กันอยู่ก็ดีแล้ว

มินกับโอปอลบอกว่า สมาชิกในเว็บบอร์ดเริ่มถามหานักเขียน
เศษกระดาษแล้ว เพราะหายไปนาน ถึงกับตั้งกระทู้ประกาศตามหา เจดยังไม่
เวลาเขียนเรื่องผี เพราะอยากใช้เวลาอยู่กับนิรันดรมากกว่า เธอเป็นคนที่ทำให้เจด
อยากตื่นเช้ามาเจอหน้าทุกวัน อยากไปเรียน อยากเข้าชมรม วันนั้นก็เหมือนวันปกติ
ที่เจดลืมตาตื่นไปเรียน พอเสร็จกิจกรรมหน้าเสาธง ก็เดินไปหยิบหนังสือจาก
ตู้ล็อกเกอร์ตามปกติ แต่เรื่องแปลกคือมีจดหมายขนาดพอดีมืออยู่ในนั้นด้วย
เจดหวังว่ามันจะไม่ใช้จดหมายรักอย่างที่มันเคยได้ เพราะเจดไม่มีความรักไว้ให้ใคร
แล้วนอกจากนิรันดร เจดแกะซองจดหมายออก ในซองนั้นมีรูปถ่ายรูปหนึ่ง
เป็นรูปที่เจดกำลังแปะกระดาษติดกับบอร์ดประชาสัมพันธ์ ถ่ายจากมุมหนึ่งของ
ทางเดิน คนถ่ายอาจแอบข้างตู้ล็อกเกอร์และยื่นกล้องออกมาถ่าย เธอไม่รู้ว่
คนส่งมามีจุดประสงค์อะไร แต่ก็ทำเจดร้อนรนไม่ใช่น้อยเมื่อเห็นรูปถ่ายพร้อม
ข้อความใต้รูป

‘ดาวพิเศษเห็นนะ 😊’

#28 จอมปลอม

หัวใจเจตแทบหล่นลงพื้น เมื่อเห็นจดหมายของนั้น แต่ถ้าให้เขา ผู้ต้องสงสัยในใจเจต ก็มีอยู่คนเดียวคือจอมปลอม ตอนนี้มีคนรู้ตัวจริงของเธอแล้วว่าเป็นคนเขียนเรื่องนี้ แต่เจตไม่รู้ว่าตัวการคือใคร เหมือนเธอกำลังถูกข่มขู่ให้สยบยอม เนื่องจากอีกฝ่ายถือไพ่เหนือกว่า แต่ว่ามันต้องการอะไรกัน เจตเรียกสมาชิกแก๊งแมวดำมาประชุมด้วยกัน เพื่อน ๆ ต่างลงความเห็น ว่า ช่วงนี้ให้ทำเฉยไปก่อน เพราะถ้าเจตแสดงตัวออกมาว่า รื้อนรนหรือกลัว มันจะยิ่งได้ใจ ทว่าความกังวลของเจตก็ไม่หายไป เจตกระวนกระวายว่า มันจะตามไปที่อื่นด้วย จนระแวงหน้าระแวงหลังว่าจะมีคนตามถ่ายตัวเอง จึงนำเรื่องมาปรึกษากับรุ่นพี่ ชมรมพุกกลางคืน เผื่อว่าพวกเขาจะช่วยอะไรได้บ้าง

“ก็น่าจะเป็นตัวการของน้องแหละ”

เหมยว่า และคริสตัลพูดเสริม

“แต่มันทำไปทำไม ก็แค่เด็กทะเลาะกันถึงขั้นต้อง แอบถ่ายเลยหรอ”

มินและบูมบูยกกลับมาเข้าชมรมอีกครั้งในรอบเดือน เพื่อเจตโดยเฉพาะ มินบอกว่าสำนวนการเขียนของจอมปลอม มักจะมีอิโมติคอนทุกประโยค พิมพ์ภาษาเหมือนเด็กพินน้ำนมยังไม่หมดปาก เช่น นะจ๊ะ น่ารัก หรือลงท้ายด้วย งะ/ะ อะไรแบบนี้ มินพอทนอ่านได้ แต่ที่น่าหงุดหงิดที่สุดคือเสียงสระแอดด้วย สระเอสองตัว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีนรับไม่ได้

“แต่ก็ไม่แน่ใจอยู่ดีว่าเป็นมันจริงไหม เพราะก็ไม่เห็นโฉลมาในเว็บบอร์ด เป็นอาทิตย์แล้วนะ”

“ถึงอย่างงั้น ก็มีลูกกระจ๊อกมันคอยดำเรื่องทีฉันเขียนตลอดเลยนะ”

เพื่อนเธอคอยจดไว้ตลอดว่าบัญชีไหน คอยพิมพ์วิจารณ์งานเจต หากดีให้ ดีขึ้นเจตก็คงไม่ทำอะไรเลย แต่สิ่งที่กลุ่มนั้นพิมพ์เป็นการตีเพื่อก่อเสียมากกว่า บอกว่างานของจอมปลอมดีกว่า งานของเจตไม่สนุก ลอกเลียนงานคนอื่นมาอีกที พอไม่รู้ว่านักเขียนเป็นใครก็พากันรุมทั้งในจอกันใหญ่ โดยไม่รู้ที่มาที่ไปหรือรู้จักกัน มาก่อนด้วยซ้ำ เจตตัดสินใจถูกแล้วว่าไม่มีบัญชีเว็บบอร์ดไร้สาระนี้ มินและบูมบูย เป็นด่านหน้ารับกระสุนแทนเธอหมดเลย

“ไม่รู้ว่าคุณคนเห็นเหมือนเราไหม”

บูมบูยเกริ่น

“คนที่มาแสดงความเห็นปกป้องฝั่งนั้น เขียนสระแอะเป็นสระเอสองตัว เกือบหมดเลย”

สิ่งที่บุปผาช่วยเจตได้คือ รวมกระทู้ทุกกระทู้ที่จอมปลอมสร้างขึ้นมาพิมพ์ ใส่กระดาษให้เจตอ่าน จากกระทู้แรกที่ลงคือปีที่แล้ว บุปผาจึงรู้ว่าอย่างไรก็ไม่ใช่ เด็กชั้นปีเดียวกับเจต และตอนแนะนำตัวกับรุ่นน้องก็บอกตัวเองอยู่แผนการเรียน ศิลป์-คำนวณ แรกเริ่มเดิมทีเว็บบอร์ดนี้ไว้เพื่อให้คำปรึกษาปัญหาในโรงเรียน และเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง จึงไม่ได้ออกแบบมาให้สวยงามนัก ที่จอมปลอม มีคนติดตามหรือคอยปกป้องเยอะเพราะเจ้าตัวโฉลมาในกระทู้บ่อย คอยแสดง

ความเห็นหรือแนะนำแนวทางให้รุ่นน้องตลอด ไม่แปลกหากสมาชิกคนอื่นจะ
เข้าข้าง เจตคิดว่าคุณมีกลุ่มลับไว้เพื่อวางแผนทำอะไรสักอย่างด้วยซ้ำ

“จริง ๆ ก็ไม่ใช่ครั้งแรกด้วยนะ ที่มีคนมาแฉว่าเขาเอารูปคนอื่นมาอ้างว่า
เป็นของตัวเอง”

บุปผาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมา เป็นกระทู้หนึ่งซึ่งเป็นบัญชีเก่าของ
จอมปลอมเป็นคนตั้ง ลงรูปหัวกระดาษคะแนนสอบโดยปิดชื่อไว้ และอีกรูปเป็น
วงกลมสีแดงเขียนบนกระดาษข้อสอบ เจ้าตัวเขียนกระทู้เชิงว่าต้องการคน
ให้กำลังใจ เพราะทำคะแนนสอบได้ไม่ดี ได้แค่ศูนย์คะแนน มีวงกลมสีแดงเต็มหมด
ตอนแรกทุกคนก็มาแสดงความคิดเห็นให้กำลังใจกันหมด จนมีคนจับสังเกตได้ว่า
กระดาษอีกฝั่งเป็นตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น และคนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นแบบโอบอล
รู้ดีว่า เครื่องหมายวงกลมบนกระดาษไม่ได้หมายถึงผิดหรือศูนย์คะแนน
แต่หมายถึงถูกต้อง ซึ่งมันต่างจากตอนที่จอมปลอมบอกทุกคนว่าตัวเองเรียน
ศิลป์-คำนวณ

“พอคนถามก็เข้าก็ลบกระทู้แล้วหายไปพักใหญ่ จนกว่าข่าวจะซา
พอมีคนเข้ามาใหม่ก็จะไปตีสนิท คนนั้นก็รู้ว่านางก่อวีรกรรมอะไรไว้ ทำแบบนี้วนไป
แล้วก็แก้ตัวว่าถูกใส่ร้าย อิจจาท่านงมีเพื่อนเยอะ”

“ถ้าเขาลบไปแล้วพี่ไปหามาจากไหนคะ”

มินเกิดข้อสงสัยขึ้นมา

“อะไรที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตมันไม่หายไปหรอก มันจะเป็นร่องรอยบนดิจิทัลตลอดไป”

บุปผาขอให้คนที่ทำเว็บบอร์ดไปพูดทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวการขึ้นมา ต่อให้เป็นกระทู้หรือความคิดเห็นที่ลบแล้วก็ตาม แม้จะลบไปแล้วแต่จะอยู่ในคลังข้อมูลอินเทอร์เน็ตตลอดไป นั่นคือความน่ากลัวของอินเทอร์เน็ตที่เจดรู้สึกได้ บุปผายังหยิบกระทู้ขึ้นมาพูดถึงพฤติกรรมของจอมปลอม ว่ามักพยายามสร้างภาพลักษณ์เป็นรุ่นพี่ที่พึ่งพาได้ สร้างความไว้วางใจ เชื่อใจ ดุน่าเคารพนับถือ อีกทั้งยังเรียกร้องความสนใจ แสร้งทำเป็นเหยื่อเก่ง คดีเด็ดที่สร้างชื่อในเว็บบอร์ด จนกลุ่มคนสร้างต้องระงับบัญชีไปพักหนึ่ง คือการลงรูปทำร้ายตัวเองและเขียนกระทู้ประหนึ่งจะลาโลก สมาชิกในเว็บบอร์ดต่างตกใจเป็นอย่างมาก บางคนก็กลัวจนมีผลกระทบต่อจิตใจ รุ่นพี่ที่สร้างเว็บบอร์ดเมื่อรู้ข่าวจึงลบกระทู้ดังกล่าวและระงับบัญชี พวกเขาไม่ได้เตรียมใจว่าจะมีเรื่องนี้เกิดขึ้น จึงไม่มีมาตรการป้องกันดีพอ ก่อนที่คนจะมารู้ทีหลังว่าภาพนั้นไม่ใช่ภาพของเจ้าตัวจริง ๆ แต่เป็นภาพจากอินเทอร์เน็ต

การระงับบัญชีหรือแบนไม่ให้เข้าเว็บบอร์ดก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา เพราะรู้ว่ายังไงเจ้าตัวก็สมัครบัญชีใหม่มาอีก บุปผาพยายามมองในมุมที่ไม่ตำหนิหรือซ้ำเติมว่า จอมปลอมอาจไม่มีเพื่อนในชีวิตจริง เพื่อนในอินเทอร์เน็ตจึงเป็นเพื่อนเพียงกลุ่มเดียวในชีวิต ไม่งั้นคงไม่มาวนเวียนอยู่ในเว็บบอร์ดตลอด เจดคิดว่าคนแบบนี้หนักยิ่งกว่าบั่นน้ำเป็นตัว ระดับนี้คงบั่นน้ำเป็นปราสาทได้ หลังจากพูดคุยด้วยข้อมูลเท่าที่มีและหามาได้ ก็ยังไม่รู้ตัวจริงของจอมปลอม แต่เจดรู้สึกซึ่งและปลื้มปริ่มที่ทุกคนร่วมมือร่วมใจช่วยกัน เจดไม่รู้จะตอบแทนคนกลุ่มนี้อย่างไรดี คนที่ทำให้เจดเห็นค่าของตัวเอง และได้มองว่าเธอเป็นตัวสร้างปัญหา เจดหวังว่ารุ่นนี้ทุกอย่างจะดีขึ้น

เว็บบอร์ด ม.ช.ร. ที่ไม่เคยหลับไหล เพราะมีกระทู้และข้อความหลังไหล มาตลอด กลุ่มคนพิมพ์พูดคุยโต้ตอบสัพเพเหระกัน ตามประสามนุษย์นกฮูก บางเรื่องก็มีสาระ บางเรื่องก็ไม่มี เพราะสำหรับบางคน การใช้ชีวิตในเวลากลางวัน ไม่คุ้มค่ามากพอ ตื่นเช้ามาก็ไปเรียนสามชั่วโมง พักกลางวันแค่ชั่วโมงเดียวก็ กลับไปเรียนต่ออีกสองสามชั่วโมง ใครที่เรียนโปรแกรมพิเศษก็เรียนต่ออีกชั่วโมง กลายเป็นสี่ชั่วโมง จากนั้นก็เข้าชมรมกันว่า จะเลิกโพสต์แล้ว ได้เวลากิน มื้อเย็นพอดี เวลาที่เหลือก็ซักผ้า รีดผ้า ทำการบ้าน จัดห้องให้เรียบร้อยก่อนครู เข้ามาตรวจหอบ และกลับมาตากผ้า ทำการบ้านต่อ พอทำเสร็จก็มมมองดูเวลาที่ พบว่าอีกชั่วโมงเดียวก็จะถึงวันใหม่แล้ว ไม่รู้ว่าเวลาสำหรับพักผ่อนใช้ชีวิต หายไปไหนหมด ไม่มีเวลาไปเที่ยวเล่น ชมความสวยงามนอกโรงเรียนบ้างเลย

เว็บบอร์ดจึงเป็นที่เดียวที่ได้พบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องเดียวกัน แยกเป็น หมวดหมู่มุขตลก พูดคุยกันไม่รู้เบื่อ อยู่ได้ทั้งคืนไม่ยอมหลับยอมนอน บางครั้งก็มี ชาวคอมลอยหรือเรื่องลึกลับมาให้ได้ยินได้เห็นอยู่บ่อย ทั้งหุ่นนาโตมีห้องศิลปะ ดวงตาปริศนาที่จ้องมองในความมืด และกลุ่มนักเรียนที่พอเจอคิดว่าเรื่องพวกนี้ เป็นเรื่องจริง ไหนจะการโต้กันไปมาระหว่างแผ่นกระดาษและเจ้าของกระทู้ว่า ใครกันแน่เป็นเจ้าของเรื่อง เหมือนเป็นศึกที่คุกรุ่นช่วงหนึ่ง แต่ก็หายไป จากนั้นก็มี เรื่องใหม่มาแทน เว็บบอร์ดไม่เคยน่าเบื่อ เพราะมีคนเข้ามาเปิดประเด็น พูดคุยตลอด ทั้งมีเรื่องของนักเรียนเศษกระดาษ ที่สมาชิกถ่ายรูปมาลงเสมอให้อ่านแก้เบื่อ แม้จะไม่รู้ว่าคนเขียนตัวจริงเป็นใคร แต่คนก็ชอบที่จะพูดถึงมัน

สมาชิกในเว็บบอร์ดมักจะมีสมาชิกขาประจำที่มีส่วนร่วมกับทุกกระทู้
แวะเวียนมาพูดคุยหรือแสดงความคิดเห็นตลอดจนคนจำชื่อได้ ทั้งที่ไม่ได้รู้จักมักจี่
กันมาก่อน เหมือนอย่างผู้ใช้ชื่อ *Fairy's Daughter* ด้วยชื่อที่ดูอ่อนโยน และภาษา
ที่ใช้ดูชื่อเหมือนเด็กน้อย คนที่เพิ่งเข้ามาหรืออาจารย์จะคิดว่าดูเป็นมิตร น่ารัก
ทั้งยังมีพรรคพวกมาพูดคุยด้วยตลอด แต่ใครที่อยู่เว็บบอร์ดมานานแล้วจะรู้ว่า
เมื่อเห็นชื่อนี้ หากเลี้ยงได้โปรดเลี้ยง เว็บบอร์ดไม่ได้บังคับให้ใครต้องเผย
ตัวจริงหลังจอ แต่ก็ไม่ควรโกหกหรือแอบอ้าง บางคนก็เอือมระอาไม่ยอม
เสวนาด้วย แต่ *Fairy's Daughter* ก็ยังตกคนเข้ามาใหม่ให้เข้ากลุ่มตัวเอง
ได้ตลอด แม้ไม่รู้หน้า แต่ก็รู้ว่านิสัยไม่ใช่คนที่น่าคบค้าสมาคมด้วย ล้ำสุดก็
เปิดศึกกับนักเขียนเศษกระดาษ ฝั่งลูกสาวนางฟ้าอ้างว่าตนเป็นคนเขียนเรื่องนี้เอง
จนมีบุคคลปริศนาแปะกระดาษบนบอร์ดประชาสัมพันธ์ เพื่อต่อว่าเจ้าตัว
โดยเฉพาะ การตอบโต้ระหว่างกระดาษและหน้าจอคุเต็อดพักหนึ่ง ความเห็น
ทั้งสองฝั่งตีกันไปมา และมีฝ่ายยุ่งเหมือนเชียร์มวย แต่เวลาผ่านไปเรื่องทุกอย่าง
ก็หายเงียบ ก่อนที่ชื่อของ *Fairy's Daughter* จะกลับขึ้นมาอีกครั้ง ในหน้าหลัก
ของกระทู้ ด้วยชื่อกระทู้ว่า

‘อิมยุราผีบ้า’

#29 การยอมรับ

กระทู้เพียงกระทู้เดียวสร้างแรงกระท่อมไปทั้งเว็บบอร์ด การนินทาครู เป็นเรื่องที่ใครก็ทำ แต่การตั้งกระทู้ต่อว่าด่าทอ ไม่มีใครในนี้ทำกัน กระทู้ที่ใช้ชื่อ ครูปกครองตั้งด้วยถ้อยคำหยาบคาย แบบที่ไม่มีใครกล้าทำแบบจอมปลอม อีกทั้งในกระทู้เต็มไปด้วยคำมั่วสวาทมากมายถึงक्रमยุรา และคำวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องรูกล้าสิทธิร่างกายของเด็กของครู บทลงโทษอันไม่เห็นสมควร การทุจริตและเรื่องเลวร้ายอื่น ๆ ที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้ว่ามาจากक्रमยุราจริงหรือไม่ แต่ปากคนยาว กว่าปากกา คนพูดถึงเรื่องนี้ทั่วโรงเรียน เริ่มมีการให้เรียกร่องสืบหาความจริง เจตที่อ่านข้อความทั้งหมดผ่านหน้าจอแล็ปท็อปโอบอลก็คิดว่า เจ้าตัวคงซุนชาติ เพราะถูกยึดของเหมือนกับที่นักเรียนคนอื่นเจอ แต่รายนี้แค่รุนแรงกว่าคนอื่น คล้ายว่าควบคุมตัวเองไม่ได้แล้ว ทั้งสำนวนการพิมพ์ที่พิมพ์อักษรสลับกัน บางคำ ไม่ได้กดปุ่ม Shift บ่งบอกว่าคนหลังจอกำลังรีบร้อนและเดือดดาล จนพิมพ์ผิดบ้าง พิมพ์ถูกบ้างมั่วไปหมด ในฐานะคนนอก เจตหวังว่าจะสืบหาความจริงและรู้ตัวตนเรื่องเสียที่ เธอจะได้ไม่ต้องหวาดระแวงหรือกระวนกระวาย ว่าใครจะมา แอบถ่ายอีก หลังจากนั้นเจตมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำ

ช่วงสายของวันเสาร์เจตออกจากโรงเรียน นั่งรถเมลีไปลงที่สถานีรถไฟฟ้า และนั่งต่อไปจนถึงสถานีใกล้บ้าน จากนั้นก็เดินต่ออีกหน่อย เพื่อไปนั่งจักรยานยนต์รับจ้างให้ไปส่งที่ปากซอย ที่เหลือเจตก็เดินต่อเอง เมื่อถึงหน้าบ้าน มือเอื้อมไปเลื่อนประตูแต่ล็อกกลับไม่หมุน เพราะมีกอนคดล็อกไว้อยู่ แม่ไม่อยู่บ้าน ทั้งที่เป็นวันหยุด สายตาสอดส่องชะเง้อขอความช่วยเหลือ แต่รอบข้างก็ไม่มีคนอยู่ ให้ช่วยเหลือเลย และเจตก็ไม่กล้าตะโกนขอความช่วยเหลือใคร เมื่อรู้ตัวว่า

จนปัญญาจะเปิด จึงโทรศัพท์หาแม่ หลังจากไม่รับสายมาเป็นสัปดาห์ รอสายเพียงไม่นานแม่ก็รีบมารับทันที

“ฮัลโหลแม่ ไม่อยู่บ้านเหรอคะ”

แค่ลูกพูด แม่ก็รู้แล้วว่าลูกกลับมาบ้าน ทั้งที่เจดไม่ได้บอกก่อนล่วงหน้า

[อ้าวเจด กลับมาบ้านเหรอ ทำไมไม่บอกแม่ก่อน]

น้ำเสียงแม่ดูตื่นเต้น แต่ก็กึ่งตำหนิด้วย

“กุญแจสำรองอยู่ที่ไหนคะ”

เจดถามเข้าประเด็น

[ลองหาแถวตู้จดหมายดู ตอนนี่แม่ซื้อของอยู่ห่าง แต่อีกเดี๋ยวก็กลับแล้ว]

“คะ”

ก่อนเจดจะกดวางสาย แม่ก็ถามขึ้นว่าอยากกินอะไรหรือไม่ แม่จะซื้อมาให้ แต่เจดยังไม่หิว เพราะระหว่างทางมาบ้านก็เพิ่งซื้อขนมปังมากินหนึ่งห่อ เจดล้วงมือเข้าไปในตู้จดหมายควานหากุญแจ ปลายนิ้วสัมผัสกับของแข็งแบนราบ ด้านหนึ่งเป็นปลายแหลม อีกด้านโค้งมน เจดจึงมั่นใจว่าตัวเองหาเจอแล้ว จึงหยิบออกมาและไขกุญแจเข้าบ้าน ลานหน้าบ้านมีใบไม้แห้งกระจ่ายไปทั่ว แม่คงยุ่งจนไม่มีเวลากวาดมันทิ้ง เจดถอดรองเท้าไว้ที่ชั้นวางใกล้กับประตูทางเข้าไปในตัวบ้าน จากครั้งล่าสุดที่เจดกลับมาว่าเสียบเหงาแล้ว พอเหลือแต่เจดคนเดียวในบ้านกลับว่าเหวยังกว่าเดิมเสียอีก ไม่รู้ว่าแม่ที่อยู่บ้านนี้

มาร่วมหลายเดือนจะรู้สึกเหมือนเจตบังใหม่ เธอเดินไปหยิบเหยือกน้ำในตู้เย็นมา เทใส่แก้วดื่มดับกระหาย และเดินสำรวจในบ้าน ดูว่าหลังจากพ้อออกไปแล้ว หลงเหลืออะไรบ้าง รูปเจตตอนเด็กก็ยังคงวางไว้ที่เดิม รูปแม่ตอนยังสาวก็ยังคงอยู่ แต่รูปเดี่ยวพ้อหายไป รูปครอบครัวที่เจตคิดว่าแม่คงจะทิ้ง แต่มั่นกลับยังอยู่ เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในกรอบ แต่มั่นกลับถูกแปะไว้ที่ตู้เย็น และคล้ายว่าแม่จะตั้งใจ หยิบแม่เหล็กมาปิดหน้าพ้อเอาไว้ ทุกรูปครอบครัวที่มีพ้อมีแม่เหล็กปิดไว้ทั้งหมด แบบนั้นคงทำให้แม่เจ็บปวดน้อยลง แม้ไม่เคยแสดงออกมาให้เห็น แต่บางรูป เมื่อเลื่อนแม่เหล็กออกก็เห็นว่ามียรอยใหม่ ไม่รู้ว่าแม่ทำอะไรกับรูปเหล่านั้น แต่เจตมั่นใจว่ามีไฟมาเกี่ยวข้องแน่

เจตเดินมาที่หลังบ้าน แทนที่จะได้พบสวนหลังบ้านอันสวยงาม มีเสียงนก ขับร้อง แต่ภาพที่เจตเห็นคือ รั้งนกตกอยู่บนพื้นแตกกระจาย ไม่เหลือเค้าโครงเดิม เศษกิ่งไม้อยู่คนละทิศคนละทาง สภาพสวนหลังบ้านเหมือนผ่านสมรภูมิมา สิ่งเดียวที่ทำแบบนี้ได้ ก็มีแต่แมงที่กำลั้งวิ่งไล่จับนก จนขนข้าวของละอะไปหมด เธอต้องรีบเก็บของให้เรียบร้อยก่อนแม่จะกลับมา เจตหยิบไม้กวาดและที่โกยขยะ มาเก็บกวาดเศษซาก เจตเศร้าก็แต่ไม่ร้องไห้โฮ เจ็บปวดแต่ก็ไม่ทรมานทรมาย อาลัย แต่ก็เข้าใจ ว่ามันกลับมาเป็นเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว เป็นความรู้สึกหว่องอยู่ในใจ ต่อให้เจตพยายามยื้อหรือปกป้องรั้งนกมากแค่ไหน แต่สุดท้ายมันแตกสลายอยู่ดี เจตทำดีที่สุดเท่าที่ตัวเองจะทำได้แล้ว มันคือความเป็นไปของโลก ไม่ใช่ทุกอย่าง จะเป็นดังหวัง หลังจากเทศะทั้งลงถุงดำ เจตก็ต้องดำเนินชีวิตของตัวเอง ต่อไป ปลายเท้าหันกลับเข้าบ้าน เดินไปเปิดตู้เย็นหาผลไม้กิน มีแอปเปิลไม่ปลอก แบบที่แม่หันให้กินประจำอยู่ในกล่องพลาสติก เจตหยิบกินชิ้นแล้วชิ้นเล่า โดยสืมนึกไปว่า มันอาจทำเธออึดจนกินข้าวกลางวันไม่ไหว ถ้าแม่เห็นเข้าคง

ถูกตำหนิแน่ และราวกับว่าแม่อ่านความคิดเธอได้ เสี่ยงประตูหน้าบ้านเลื่อนออก แม่หอบอุ้บพระพุทธรูปหิ้งเต็มมือทั้งสองข้าง เจดจึงรีบเดินไปช่วยยกและนำมาวางบนโต๊ะ

“กินแอปเปิลตอนนี้ เดี่ยวตอนกลางวันก็อึดมาก่อน”

แม่กล่าวอย่างทีเจดคิดไว้ไม่มีผิด

“แม่มีอะไรจะคุยกับหนูหรือเปล่านั้น เห็นเต้าบอกรมา”

แม่มองค่างพักหนึ่ง ก่อนจะขอตัวจัดของให้เข้าที่ก่อน เจดหยิบข้าวของที่แม่ซื้อมาใหม่จัดเข้าที่ ทั้งยาสีฟัน สบู่ ผงซักฟอก น้ำยาปรับผ้านุ่มและอื่น ๆ ที่ผ่านการคำนวณมาอย่างดีแล้วว่าคุ้มที่สุด เห็นแล้วเจดนึกถึงเวลาที่ไปซื้อของในห้างกับแม่ แม่มักสอนเสมอว่าอย่าให้ตัวเลขหลอกตาได้ ของบ้างชิ้นปริมาณดูเยอะกว่า แต่พอคำนวณราคาก็ไม่คุ้มเท่าของขนาดที่เล็กกว่าแต่ซื้อหลายชิ้น บางชิ้นมีโปรโมชัน ‘ซื้อหนึ่ง แถมหนึ่ง’ ล่อตาล่อใจให้ลูกค้าเข้ามาซื้อ แต่หากดูดี ๆ ก็เป็นแค่ของที่ขึ้นราคาให้เทียบเท่ากับราคาซื้อสองชิ้น หลังจากช่วยจัดของเสร็จ แม่ก็เรียกลูกสาวให้เดินตามมาที่ห้องนอน ก่อนอธิบายเรื่องเงินเรื่องทองและยื่นสมุดบัญชีให้ดู เจดมีบัตรเดบิตตั้งแต่อายุ 15 ปี แต่ไม่เคยได้ใช้ แม่เก็บไว้เองหมดเพราะกลัวว่าลูกจะถลุงเงินไปจนไม่เหลือ แต่ในเวลาแม่คิดว่าถึงเวลาที่ลูกจะบริหารจัดงานเงินตัวเองได้แล้ว

“บัญชีนี้เป็นบัญชีเอาไว้เก็บเงินค่าขนมทีพอโอนให้ พ่อจะโอนให้ทุกเดือน เดือนละ 5,000 บาท เจดก็เก็บเอาไว้ใช้ตอนฉุกเฉิน ถ้าเดือนไหนพ่อลืมโอนให้ก็ทักมาบอกแม่ เดี่ยวแม่จัดการเอง”

“คะ”

เจดกั๊นยี้ม พยายามไม่แสดงออกว่าตื่นตื่นเกินไป เหมือนว่าตัวเองกำลังได้รับมรดกตกทอดจำนวนมหาศาล ในหัวเจดกั๊นยี้มคำนวณตัวเลขและความเป็นไปได้ที่จะนำเงินเหล่านั้นไปซื้อแล็ปท็อป

“อย่าใช้สุ่ยสุ่ย่ายนะ เก็บไว้ใช้ตอนจำเป็นเท่านั้น”

เธอพยักหน้า และคิดว่าแล็ปท็อปเองก็คงนับว่าจำเป็น

“ถ้าค่าขนมไปโรงเรียนไม่พอใช้ก็บอกแม่”

“คะ”

“เอาโทรศัพท์เจดมา เดี่ยวแม่สอนใช้แอปฯ ธนาคารให้”

แม่แบมือขอโทรศัพท์ เจดก็ยื่นให้โดยไม่ทันคิดว่า ภาพหน้าจอเป็นภาพเธอกับนิรันดร์ถ่ายรูปคู่กัน หัวใจแทบหล่นไปอยู่ที่ตามุ้งจิ้งหะที่ปลายนิ้วแม่แตะบนหน้าจอ เมื่อนั้นเจดก็รับรู้ได้ว่าไม่ทันเสียแล้ว แม่เห็นมันแล้ว แต่เจดก็พยายามกลบเกลื่อนด้วยการดึงโทรศัพท์คืนมาและเปิดไปหน้าร้านค้าสำหรับติดตั้งแอปพลิเคชัน แม่จะกล้าบอกเพื่อนว่าชอบผู้หญิง แต่กับแม่ เจดยังคงหวาดกลัวอยู่จากนั้นก็ยื่นคืนให้แม่ แต่แม่ก็ไม่ได้ทักหรือทวงถาม ยังคงสอนวิธีใช้แอปพลิเคชันธนาคารต่อ เจดจึงโล่งใจเปลาะหนึ่ง เจดก็ไม่รู้ว่าจะบอกแม่อย่างไร เจดไม่ได้มีความกล้าเหมือนนิรันดร์ แต่ตอนนี้เจดโตพอให้แม่ไว้ใจ บริหารเงินด้วยตัวเองไปก่อน เรื่องของอนาคตก็ให้ตัวเธอในอนาคตเป็นคนจัดการ

ลูกสาวเธอโตขึ้นทุกวัน เมื่อก่อนยังเดินตามแม่ตั๋ย ๆ แต่ตอนนี้นั่งรถกลับบ้านเองได้แล้ว พินคิดว่าควรสอนเรื่องที่ถูกจำเป็นต้องใช้อย่างการโอนเงินหรือถอนเงิน พินไม่คิดว่าตัวเองต้องสอนเร็วขนาดนี้ เคยคิดไว้ว่าจะยอมให้ลูกถือเงินเองก็ต่อเมื่อขึ้นมหาวิทยาลัย แต่ด้วยสถานการณ์ที่บีบคั้นให้ลูกสาวต้องโตและพึ่งพาตัวเอง ทำให้พินต้องเร่งรัดไปด้วย จนเธอเองก็ปรับตัวไม่ทัน ยุ่งวุ่นวายจัดการชีวิตที่ไม่มีสมาธิแล้ว จนไม่มีเวลาแม้กระทั่งถามลูกว่ามีเพื่อนหรือเปล่า มีกี่คนและชื่ออะไรกันบ้าง แต่ดูจากภาพที่ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์ลูกแล้วก็พอรู้ว่ามีอย่างน้อยหนึ่งคน ดูแล้วคงไม่มีปัญหาอะไร หรือหากมีก็คงบอกผู้เป็นแม่บ้าง แต่นิสัยอย่างหนึ่งของลูกที่ชอบแบบมาจากเธอคือ มักจัดการปัญหาด้วยตัวเองก่อน ไม่ยอมบอกใคร จนกว่าปัญหายากเกินกว่าจะควบคุม ถึงขอให้คนอื่นช่วย และพินก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะเป็นคนที่เท่าไรที่ลูกเล่าปัญหาให้ฟัง จะเป็นคนแรกหรือไม่ หรือเป็นคนสุดท้ายที่รู้ หลังคุยธุระกับลูกเสร็จ เจดก็ขอตัวกลับโรงเรียนทันที เพราะพุงนี้มันคัดตัวหนักก็ฟ้าไปแข่งว่ายน้ำ

เจดไม่ได้จริงจังเรื่องคัดตัวหนักก็ฟ้าอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเธอให้ความสำคัญกับมัน เธอก็แคบอุ้งร่างกาย ยึดกล้ามเนื้อและกระโดดลงสระว่ายน้ำ วาดแขนตีขาอย่างเคยชิน แต่ไม่รู้เพราะอะไรถึงทำให้เจดติดตัวสำรองทีมได้ เพื่อนในชมรมต่างแสดงความยินดี ในขณะที่เจดยิ้มแห้ง ถ้าเป็นแบบนี้เธอก็ต้องซ้อมหนักขึ้นอยู่เย็นขึ้น จึงถามโค้ชเหมยเพื่อความแน่ใจอีกครั้งว่าไม่ได้ตัดสินใจอะไรผิดพลาดไป แต่โค้ชคิดดีแล้วที่ให้เจดติดทีมสำรอง เจดเกือบจะขี้แต่ก็ซึ้งเมื่อคิดว่าการซ้อมอาจทำให้เธอมีเวลาอยู่กับนิรันดร์น้อยลง จากที่คิดว่าไม่มีปัญหาอะไรให้กังวลใจแล้ว ก็มีเรื่องใหม่ผุดมาอีก ทั้งเรื่องแม่และเรื่องติดทีมสำรอง

“แกได้บอกพ่อแม่ตัวเองไหม เรื่องที่เป็นไป”

เจตตามุกที่นิ่งขบสระด้วยกัน มุกรีบปฏิเสธทันที

“ไม่ ไม่เห็นจำเป็นต้องบอก แล้วต่อไปบอกไปพวกเขาก็ไม่สนด้วย ว่าฉันเป็นอะไร หมายถึงว่า...ต่อไปฉันจะเป็นจะตายยังไงพวกเขาก็ไม่สน”

พ่อแม่ของมุกยุ่งอยู่ตลอดเวลา แทบไม่มีเวลามาเล่นกับมุก ชีวิตเธอก็อยู่แต่กับพี่เลี้ยงเสียเป็นส่วนใหญ่ มีแค่พี่เลี้ยงที่รู้ว่าเธอชอบสีอะไร ชุดแบบไหน อาหารที่ชอบคืออะไร งานอดิเรก เพลงที่ชอบ ทุกความฝันพ่อแม่ไม่เคยรู้เลย พวกเขารู้แต่ความฝันของตัวเองว่าอยากให้ลูกเป็นอะไร และไม่เหลียวแลว่ามุกอยากเป็นอะไร เธอจึงไม่มีเหตุจำเป็นอะไรต้องบอกพวกเขา ส่วนเจตยังคงสืบสนอยู่ ว่าต้องบอกพ่อแม่ด้วยไหมว่าเธอเป็นแซฟฟิกร ถ้าไม่บอกเท่ากับว่าโกหกหรือไม่ บนโลกที่ใครต่างเหมารวมว่า ผู้หญิงต้องชอบผู้ชาย แล้วผู้ชายต้องชอบผู้หญิง ทำให้คนที่นอกเหนือจากนั้น ต้องคอยบอกคนอื่นว่าตัวเองเป็นอะไร ที่กับผู้ชายที่ชอบแค่ผู้หญิง ก็ไม่เคยต้องบอกพ่อแม่ตัวเองว่าชอบผู้หญิง เพราะมองเรื่องนี้ เป็นบรรทัดฐานทั่วไปของสังคม ทั้งที่เป็นการมองโลกที่คับแคบ

“ถ้าแบบนั้น ฉันก็ไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้ใช่ไหม”

บางคนคิดว่าทุกคนที่เป็นแบบเจตต้องถูกร้องประกาศกร้าว บอกทุกคนว่าตัวเองเป็นอะไรด้วยความภาคภูมิใจ แต่สำหรับเจต เธอภูมิใจที่ตัวเองชอบผู้หญิง อยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องบอกใคร การปกปิดไม่ได้แปลว่าเธออับอาย เพียงแต่ยังไม่พร้อมจะบอกใคร และสงวนบอกแค่กับคนที่อยากบอก

“ไซ่เพื่อน มันขึ้นอยู่กับแก้วว่าสบายใจจะบอกไหม”

มุกว่าและยกนิ้วหัวแม่มือขึ้น

“ไม่รู้สิ ฉันยังตัดสินใจว่าจะบอกดีไหม แล้วบอกยังไงดี เขาจะยอมรับได้ไหม”

ความรู้สึกนี้มันอลวนดีแท้ อายากให้รู้แต่ก็ไม่อยากบอก กล้าพูดกับทุกคน แต่กลัวที่จะบอกพ่อแม่ แค่เพื่อนยังยอมรับก็เพียงพอแล้ว แต่ใจเล็ก ๆ ก็หวังว่าพวกเขาจะยอมรับด้วย

“ฟังฉันนะเจต แกไม่จำเป็นต้องบอกเลยถ้าไม่อยากบอก และการบอกคือแจ้งให้ทราบ ไม่ได้ขออนุญาตหรือขอการยอมรับจากใคร”

มุกพูดสรุปใจความทุกอย่าง เพราะเธอเคยผ่านเรื่องนี้มาแล้ว เด็กที่เคยโยยหาความรักและการยอมรับจากพ่อแม่ ทั้งร้องเรียกและอ้อนวอนเท่าไรก็ไม่เหลียวแล จนคิดว่าตัวเองไร้ค่า ไม่ดีพอสำหรับพ่อแม่ จนถึงเวลาหนึ่งมุกก็เข้าใจว่า บางทีเธอก็ไม่จำเป็นต้องให้พวกเขามายอมรับในตัวเธอหรืออนุญาตว่าเธอทำอะไรได้หรือไม่ได้ คุณค่าของเธอไม่ได้อยู่ที่พ่อแม่ ในเมื่อยังมีเพื่อน พี่น้องมากมายที่รักและเป็นห่วงมุก และเพราะเจตกับมุกมีอะไรบางอย่างคล้ายกัน จึงไม่แปลกที่ทั้งคู่จะกลายเป็นเพื่อนที่รักและมีความเป็นห่วงเป็นใยกันประหนึ่งสนิทกันมานานนม

#30 ซาติน้ำฉันใด

พรุ่งนี้ก็จะถึงวันเกิดเธอ แต่เจตไม่มีกะจิตกะใจคิดว่า อยากรได้อะไร เป็นของขวัญ หากพ่อแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว วันเกิดเธอก็ไม่จำเป็นต้องมีการเฉลิมฉลอง แม่เคยบอกว่าเจตจะเป่าเทียนวันเกิดครั้งสุดท้ายตอนอายุ 18 ปี เพราะหลังจากนั้นเจตจะต้องเป็นผู้ใหญ่แล้ว การจุดเทียนเป่าเค้กเป็นเรื่องของเด็ก เหมือนที่ผู้ใหญ่ไม่มีผ้าเนาหรือหมอนเนาไว้ถอดแล้ว เจตจึงคิดว่า พรุ่งนี้ก็คงไม่ต่างจากวันธรรมดาวันหนึ่ง ที่เจตคิดจะโดดช้อมว่ายน้ำ ทำตัวไม่เอาไหน เพื่อจะได้ถูกตัดชื่อออกจากตัวสำรอง การโกหกไม่ใช่สิ่งที่พึงกระทำ ทุกคนรู้ เจตรู้ และเจตก็เกลียดการหลอกลวง เพราะครอบครัวเธอต้องแตกสลายจากคำโป๊ปิดของคนที่ขึ้นชื่อว่าพ่อ และปกปิดความผิดด้วยผู้เป็นแม่ แต่เจตกำลังกลืนน้ำลายตัวเอง วางแผนจะโกหกโค้ชเหมยว่าเป็นประจำเดือน จะได้ไม่ต้องมาช้อมกีฬาก็พอ

นอกจากวิชาพละ พักกลางวัน เจตก็แทบไม่ได้เจอนิรันดร์เลย พอซ้อมเสร็จเธอก็รีบกลับหอ อาบน้ำและนอน การว่ายน้ำไม่ได้เผาผลาญแค่ไขมัน แต่เผาผลาญพลังงานชีวิต จิตวิญญาณและรอยยิ้มเธอไปด้วย พอจริงจังกับงานอดิเรก มันก็ไม่สนุกอีกต่อไป ทั้งการเขียนนิยาย ว่ายน้ำและอ่านหนังสือ โค้ชไม้นึกสงสัยว่าเจตเป็นประจำเดือนจริงหรือเปล่า เจตเสแสร้งแก้งทำว่าปวดท้อง ร่างกายต้องการพักผ่อน โดยมีูกช่วยส่งเสริมด้วยการช่วยเล่นละครตบตา ทำเป็นพยางค์ตัวเพื่อน โค้ชจึงยอมปล่อยไป

“ถามอะไรหน่อยสิ”

เจดกล่าวระหว่างเดินกลับหอ เพราะมุกจะขึ้นไปหาเพื่อนสมาชิก
ห้อง 404 ด้วย

“ว่าไง”

“แกชอบมินหรือ”

สาเหตุที่เจดถามออกมา เพราะมุกมักจะพูดที่จริงที่หยอกเหมือน
จีบมินทุกครั้งที่เจอ แต่เพื่อนสาวชาวลำปางก็บ๊อดตทุกครั้งไป เธอเข้าใจว่ามินเป็น
คนที่สวย และเป็นที่ยู๊จักในโรงเรียนระดับหนึ่ง เพราะตุ้ลือกเกอร์ของมินจะมี
จดหมายรักปริศนาใฝ่มาให้เห็นตลอด แต่มินไม่สนใจพวกนั้น และไม่รู้ว่าชื่อที่
เขียนบนซองจดหมายเป็นใครบ้าง

“หา อะไรนะ”

หลังจากฟังคำถามจบมุกก็หัวเราะจนหยุดไม่อยู่ เหมือนมีอะไรไปจี้เส้นเข้า

“เปล่า มินก็สวยอยู่หรอก แต่ไม่ใช่สเปกฉัน ก็แค่ชอบหยอกเฉย ๆ
มินก็เพื่อนแก แล้วก็เพื่อนฉันด้วย ฉันไม่ชอบเพื่อนตัวเองหรอก”

เจดพยักหน้า แต่ก็รู้สึกจู้จู้เล็กน้อย เพราะเจดดันเผลอชอบเพื่อนตัวเอง
อย่างนิรันดร์

“แล้วสเปกแกเป็นแบบไหน”

“ทำไม จะจีบฉันหรือ เดี่ยววันไหนจะหาเจอ”

มุกทำห้วงตัวกอดแขนตัวเองและหันหน้าไปหาว่านิรันดร์จะรู้เข้าและจะวิ่งมาทูปประเดี่ยวนั้น เจดหรีตตามองอย่างนี้ก็จะเหี้ยใจและกล่าว

“เข้าใจแล้วว่าทำไมมันเกลียดแกล”

“ฮะ ฮ่า เอาดี ๆ ก็ได้ สเปกฉันถ้าไม่พ้นฐานทั่วไปที่ไม่ออกใจหรือทำร้ายเรา ก็ชอบคนที่ใส่ใจ แล้วเป็นห่วงเรา คอยเตือนเราเวลาทำผิด เตือนนะ ไม่ใช่ดู จะอายุมากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้ จะผู้หญิงผู้ชายก็ได้หมดเลย”

หากให้นึกภาพว่าแฟนของมุกจะเป็นคนแบบไหน เจดนึกภาพว่าคงเป็นคนที่ยู่มากกว่า ไม่ก็ปี พุดน้อย สุขุม สุขภาพ พอดีที่จะกำราบมุกอยู่ และต้องเป็นคนที่มีใจเย็น เจดไม่เคยมาคิดคิดว่าตัวเองชอบคนแบบไหน นอกจากคำตอบเดียวว่าชอบคนแบบนิรันดร์

“แล้วแกลเคยคบกับผู้ชายไหม”

“เคยแต่เคย แต่ไม่ได้คบ”

หากชอบผู้หญิงแล้วไม่จำเป็นต้องคบกับผู้หญิงมาก่อนฉันใด กับมุกก็เป็นฉันนั้น แต่ด้วยบรรทัดฐานของสังคมที่หล่อหลอมมาตั้งแต่เด็ก ทำให้คนบางคนต้องคอยพิสูจน์ตัวเองตลอด เช่นที่เจดเคยอ่านเจอในอินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ชอบผู้หญิง แต่พอไปบอกเพื่อนก็ไม่มีใครเชื่อ เพราะเขาไม่เคยคบกับผู้หญิงมาก่อน จึงกลายเป็นบรรทัดฐานแปลกประหลาดที่ว่า ต้องคบก่อนถึงจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นดังที่พูด

“ผู้ชายบางคนก็เข้ามาคุยกับฉันเพราะคิดว่า ฉันเป็นภารกิจให้มันพิชิต”

มุกเปรย

“ยังไงเหรอ”

“ก็แบบ เห็นผมสั้นหัว ๆ แล้วก็ชอบหยอดผู้หญิง เลยเหมารวมว่าฉันเป็น
ทอม ชอบแค้นผู้หญิง แล้วเข้ามาคุยกับฉันด้วยจุดประสงค์ที่ว่า จะ ‘เปลี่ยน’ ฉันให้
กลับมาเป็นผู้หญิงหวาน ๆ”

มุกกล่าวด้วยสีหน้าเอือมระอา หากมองด้วยพื้นฐานทั่วไป การพยายาม
จะเปลี่ยนความชอบของใครสักคน แม้แต่ในตอนที่เจตย์ยังไม่รู้ตัวว่าชอบผู้หญิง
เธอก็มองว่าเป็นเรื่องที่หยาบคายและไร้ความเป็นมนุษยธรรมอย่างถึงที่สุด
เพราะคนกลุ่มนั้นไม่เคยปรับตัวตนของอีกคน ทั้งยังใช้อำนาจที่ตัวเองมีเพียงเพื่อ
เปลี่ยนอีกคนให้เป็นในแบบที่ตนพอใจ เพราะรู้สึกยอมไม่ได้ ที่เห็นผู้หญิงไม่เป็นไป
ตามกรอบที่ตัวเองวางไว้ จึงต้องการลดทอนคุณค่าของอีกฝ่ายลง

“ไม่น่าเชื่อว่ายังมีคนแบบนี้อยู่”

“ใช่ไหมล่ะ เพราะแบบนี้ฉันเลยสบายใจกว่าเวลาอยู่กับผู้หญิง”

ต่อให้มุกจะยังชอบผู้ชาย แต่เธอก็เลือกที่จะอยู่กับผู้หญิงมากกว่า

“แล้วผู้หญิงบางคน พอรู้ว่าฉันก็ชอบผู้ชาย ก็คิดว่าฉันเป็นทอมปลอม
มาหลอกจีบแล้วหักอกเล่น ให้ตายสิ เข้าใจคำว่าไบเซ็กชวลไหม”

แต่ละเพศย่อมมีปัญหาที่ต้องต่อสู้พาดพันต่างกัน และกับคนที่ชอบทั้งหญิงและชายแบบมุก ที่ก้าวข้ามปัญหาการเปิดเผยตัวตนแล้ว ยังต้องเจอปัญหาที่คนไม่ยอมรับ พยายามจะให้เธอเป็นอย่างไรโดยหนึ่งที่ว่าถ้าไม่เป็นคนชอบเพศเดียวกัน ก็ต้องชอบคนต่างเพศ โดยลืมนึกว่าโลกนี้ก็ยังมีคนชอบทั้งสองอย่างอยู่กลายเป็นว่ามุกถูกคนอื่นลบอัตลักษณ์ไปเช็กชวลของเธอ เพียงแค่เพราะลักษณะนิสัยที่ดูหัว เจตริฐิณดีที่มุกระบายเรื่องที่อัดอั้นในใจให้ฟัง

เธอยังต้องเรียนรู้อะไรอีกมากเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศอื่น ๆ ในกลุ่ม และตั้งใจจะศึกษาให้มากขึ้น เพราะในอักษรย่อทุกตัวมีตัวตนของคนจริงอยู่ในนั้น จึงไม่อาจมองข้ามได้ ตอนนี้เธอพยายามเข้าใจความหมายของนอนโบนารีอยู่ โดยความหมายคร่าว ๆ คือไม่ได้อยู่ในระบบสองเพศ ซึ่งเป็นระบบเดิมของสังคมที่กำหนดให้เพศมีแค่ชายกับหญิงเท่านั้น หากไม่อยากเป็นชายก็ต้องแปลงเป็นหญิง และกฎหมายยังรองรับแค่สองเพศ เห็นได้จากคำนำหน้าชื่อระบบนี้จึงเป็นพิษต่อคนที่นิยามตัวเองว่านอนโบนารี เจตจึงเข้าใจว่าการเรียกร้องไม่ใช่แค่เพราะเรื่องความรัก แต่คือการทวงคืนตัวตนและสิทธิที่จะนิยามตัวเองว่าเป็นอะไร ไม่ใช่อยู่แต่ในกรอบแคบ ๆ ของกฎหมาย และเจตคำถามกับตัวเองต่อว่าเด็กเช่นเธอจะทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงโลกนี้ได้บ้าง จุดสูงสุดของความต้องการของเจตคือโลกที่สงบสุขและไม่มีกรกิดกันแบ่งแยก

ทั้งคู่เดินมาถึงหอโจนจา ตรงไปยังห้อง 404 ภาพแรกที่เห็นคือทุกคนกำลังก้มหน้าตั้งใจทำงานของตัวเอง ไม่มีใครนอนบนเตียงสักคน มินนั่งบนเก้าอี้ถ่ายวิดีโอตอนตัวเองทำผม มุกเดินมากล่าวทักทายมินด้วยคำหวาน ซึ่งมินก็ปัดทั้งดั่งเคย โอปอลนั่งวาดรูปฮัมเพลงดูว่าเรียงเหมือนปกติ ส่วนบูมบู้กำลังง่วนกับการจัดตู้เสื้อผ้าเพื่ออะไรสักอย่าง เจตเดินไปแขวนกระเป๋าเป้ไว้ที่เก้าอี้ เมื่อหันหน้ามาที่เตียง ก็พบว่ามันปิดอยู่ ทั้งที่ตอนเช้าก็ใช้เชือกมัดรวมอย่างดีแล้ว จึงจะหยิบ

เชือกมารวบม่านไว้ให้เปิดเหมือนเดิม จังหวะที่ปลายนิ้วเกี่ยวม่านเข้าหาตัว ก็มีบางสิ่งกระโจนออกมา จนเจตคุทานด้วยความตกใจ และถอยไปชนกับเก้าอี้เข้า และนั่งลงพอดิบพอดี

“เฮ้ย!”

ปัง! ปัง! ปัง!

“เซอไพรส์!”

นิรันดร์ปรากฏตรงหน้า และเพื่อนทุกคนพูดพร้อมกัน เจตไม่รู้จะสนใจอะไรก่อนดี ระหว่างนิรันดร์ที่กระโจนออกมาจากเตียงเธอ พร้อมเค้กับราวนี้ หรือบรรดาเพื่อนฝูงที่จุดพลุกระดา ษโดยไม่กลัวว่าคนอื่นในหอจะตกใจไหม หรือมินที่ถือโทรศัพท์บันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างไว้

“อะไรเนี่ย”

เจตตาโตเท่าไข่ห่านบนเก้าอี้พนักงานพิง เพราะยังขวัญเสียอยู่ เธอไม่ได้เตรียมใจมาว่าเพื่อนจะวางแผนสุขสันต์วันเกิดเธอ

“ก็สุขสันต์วันเกิดไง จำวันเกิดตัวเองไม่ได้หรอ”

มุกว่า เจตรีบตอบกลับ

“วันเกิดฉันคือพรุ่งนี้”

“ถ้าจัดพรุ่งนี้ก็ไม่เซอไพรส์สิ”

โอบอลเสริม แต่กระนั้นเจตก็นับว่าเซอไพรส์อยู่ดี เพราะไม่คิดว่าจะมีใครมาฉลองวันเกิดให้เธอ เจตมองภาพตรงหน้าแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ก่อนจะหัวเราะด้วยความเอ็นดูที่เพื่อน ๆ อุตส่าห์ทำให้

“เอาเป็นว่าขอบคุณนะ เมื่อกี้ทำฉันเกือบหัวใจวาย”

เจตมองนิรันดร์ที่ยิ้มแก้มปริ นึกมันเขี้ยวอยากเอื้อมมือไปหยิกแก้มด้วยข้อหาที่ทำเธอเกือบล้มเสียทรง นิรันดร์คงชอบใจไม่น้อยที่ได้แก้มเธอ

“คิกคิก งั้นมาจุดเทียนเป่าและร้องเพลงกัน”

นิรันดร์กล่าวและส่งสัญญาณให้บุ่มบู่ย เจ้าตัวถือไฟแช็กเดินเข้ามาจุดเทียน จากนั้นทุกคนก็ร่วมใจกันร้องเพลงฉลองวันเกิดให้เจต แม้จะไม่ใช่วันเกิดจริงของเธอ พอจบเพลงก็เป่าเทียนให้ดับตามธรรมเนียม ก่อนเป่าเจตอธิษฐานในใจว่าขอให้ชีวิตผ่านไปอย่างราบรื่น ชีวิตเจตไม่ต้องการความหือหาวหรือโหดโผนอะไรมาก แค่อยากใช้ชีวิตธรรมดา ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว จากนั้นเจตก็นั่งกินเค้กบราวน์ี่ฝีมือนิรันดร์ บุ่มบู่ยเป็นคนสอนทำเค้กให้ โอบอลให้ของขวัญเป็นภาพวาดลิลิตรกับอีฟสวมชุดแต่งงานในงานวิวาห์ มินให้ลิปมัน ส่วนมุกมีแต่ใจให้ และกล่าวว่า การมีเพื่อนที่ประเสริฐ นับเป็นของขวัญที่พิเศษที่สุดแล้ว เจตซึ่งจนไม่รู้จะขอบคุณอย่างไร ที่มีเพื่อนน่ารักและแสนดีกันขนาดนี้ จนเผลอคิดไปว่าหากมีอีกจักรวาลหนึ่ง เป็นจักรวาลคู่ขนานที่เจตเรียนอยู่โรงเรียนเดิม พอไม่นอกใจแม่ทั้งคู่ไม่หย่ากัน เจตจะมีโอกาสได้เจอพวกกลุ่มนี้ที่ไหนได้อีก

หลังจากกินเค้กจนหมดและฉลองเสร็จมุกก็กลับหอของตัวเอง เพราะจนจะได้เวลาตรวจหอแล้ว เจดก็ขึ้นได้ว่ากระทู้ระเบิดลงของจอมปลอม ตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง เมื่อย้อนกลับไปดูก็เห็นว่าถูกลบไปแล้ว แต่โชคดีที่มินยังถ่ายภาพหน้าจอไว้ นอกจากครูประกาศหน้าเสาธง เตือนเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ต เสพข่าวอย่างมีสติ และขอให้ผู้กระทำมายอมรับผิด มิเช่นนั้นครูจะสืบหาคนมาลงโทษเอง เพียงเท่าแค่นี้ ไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นอีก ไม่รู้ว่าจอมปลอมเป็นใคร ทราบไตที่เว็บบอร์ดยังไม่ปิด ก็คงมีโอกาสกลับมาอีก

เพื่อน ๆ ช่วยกันเก็บเศษกระดาษจากพลุและรวมไว้ในถุง นිරันดรขอตัวกลับไปห้องตัวเองก่อน แล้วจะกลับมาหลังครูตรวจหอเสร็จเรียบร้อย ตั้งแต่วันที่โดนยึดครั้งแรกและได้ของคืนมา ทุกคนในห้องก็กลายเป็นเขียนช่อนของ อย่างน้อยก็มีจุดที่ครูมยุระจะไม่ตรวจคือ เตียงชั้นบน ใต้เตียง ตู้เสื้อผ้า ลิ้นชัก หรือส่วนที่ต้องเปิดออกมาหรือรื้อ ครูจะตรวจแค่ส่วนที่มองเห็น ครั้งนี้ก็เหมือนทุกที แต่ก่อนจะออกจากห้อง ครูกลับถามขึ้นด้วยน้ำแฝงเสียงความกดดันและบีบคั้น

“มีใครในนี้ อยู่ในเว็บบอร์ด ม.ช.ร. ที่นักเรียนเป็นคนสร้างใหม่คะ”

ดวงตาจ้องเขม็งไปยังสมาชิกห้อง 404 ที่ละคนแบบที่ ถ้าไม่มีใครสักคน ปรึกษาออกมา ครูอาจจะพุ่งมาบีบคอ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าหากตอบแล้วจะเกิดอะไรขึ้น สมาชิกจึงต้องตัดสินใจกันเองว่าจะพูดความจริงหรือโกหก ไม่มีอะไรรับรองความปลอดภัยได้เลย และยังปล่อยคำถามให้ค้างนาน ก็จะมีพิรุฑ มินและโอบอลส่งสัญญาณบอกเพื่อนด้วยการส่ายหัวเบา ๆ และตอบว่า

“ไม่มีคะ”

क्रमยुरาตวองตาหรือลางกวาดตามองนักเรียนสักพัก ก่อนจะเดินออกไป เมื่อพื้นเสียงสั้นรองเท้ากระทบกับพื้นกระเบื้องแล้ว ทุกคนจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอกอย่างพร้อมเพรียงกัน เมื่อไม่มีอะไรแล้วทุกคนก็แยกย้ายทำงานของตัวเอง เจดนอนลงที่เตียง มินปีนขึ้นชั้นบน โอบอวดวาดรูปเล่นและบู้มบู้ยนั่งถักตุ๊กตา ตั้งแต่นิรันดร์แนะนำมาให้บู้มบู้ยถักตุ๊กตาขาย เจ้าตัวก็เปิดร้านรับจ้างถักไหมพรม นักเรียนก็พากันมาจ้าง บู้มบู้ยถักมือเป็นระวิงเพื่อส่งลูกค้าให้ทัน จนต้องปิดร้านชั่วคราว รอเปิดรับจ้างอีกครั้ง สักพักนิรันดร์ก็มาพร้อมกับกล่องของขวัญในมือ

“ยังมีของขวัญอีกเหรอเนี่ย”

เจดกล่าว แต่เมื่อนิรันดร์ให้ก็พร้อมยินดีรับ นิรันดร์เดินมานั่งบนเตียงข้างกัน จากนั้นก็ยื่นกล่องของขวัญให้เจด

“อาจจะไม่ได้พิเศษมากนะ แต่เราอยากทำให้”

เจดสายหน้าปฏิสเหธ เพราะสำหรับเจดมันพิเศษเหลือเกิน ไม่ได้คาดหวังตั้งแต่แรกว่าจะมีงานฉลอง เค้ก เทียนหรือสิ่งของใด และการที่นิรันดร์และเพื่อนตั้งใจทำให้ เจดถือว่าเป็นสิ่งที่พิเศษที่สุดที่เคยได้รับมา ของขวัญที่นิรันดร์ให้อยู่ในกล่องสีน้ำตาลธรรมดา ผูกด้วยริบบิ้นสีน้ำเงินเรียบง่าย เจดกระตุกเชือกออกและค่อย ๆ เปิดกล่อง ช่างโนเป็นวัตถุลักษณะแบนราบ รูปทรงสี่เหลี่ยมขนาดประมาณฝ่ามือ มันคือที่คั่นหนังสือเคลือบแผ่นใส ช่างโนเป็นดอกไม้และไปไม้แห้ง ตกแต่งจัดเรียงภายใต้กรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้า ไปไม้แห้งผ่านการชุบเนื้อใบออกจนเห็นเป็นโครงสร้างเส้นใยที่โปใช้ล้าเลียนน้ำ จากนั้นระบายด้วยสีน้ำเงินปลายนิ้วลูบที่แผ่นพลาสติกใส มองการจัดเรียงตกแต่ง แสดงให้เห็นว่านิรันดร์ตั้งใจ

ประกอบทุกชิ้นส่วนให้เป็นองค์ประกอบเดียวกันได้อย่างสวยงาม เจด ตะลึงจนพูดไม่ออก นอกจากกุมมือนิรันดร์และมองเธอสลັบกับที่คั่นหนังสือซ้ำ ๆ

“ขอบคุณนะวัน”

สำหรับเจดมันไม่ใช่แค่สวย หากนี่คำที่สวยยิ่งกว่านี้เจดก็จะพูดดวงใจอีมอเมโอบกอดคนข้างกัน ให้รับรู้่ว่าเจดชอบมันมากแค่ไหน ใบหูที่แนบกับอกทำให้ได้ยินเสียงหัวใจของนิรันดร์ที่กำลังเต้นระรัว เจดเข้าใจถึงการมอบความรักให้ใครสักคนว่า อยากทำให้ก็หมายความว่า พอใจที่จะทำไม่หวังสิ่งใดตอบแทนแบบเดียวกันกับที่เจดยังแสนดีกับนิรันดร์ ไม่คาดคั้นหรือหวังให้นิรันดร์รักตอบและต่างคนต่างพอใจในสถานะของมันและกัน นิรันดร์รักเจดมากกว่าที่ตัวเองคิดไว้ วันนี้เธออยากอยู่กับเจดจนกว่าจะรู้สึกง่วงนอน ทดแทนที่ไม่ได้อยู่กับเจดมาหลายวัน เจดให้นิรันดร์เข้ามานอนเล่นในถ้ำของตน จากที่แต่ก่อนเคยไล่นิรันดร์ในฝันให้ออกไป แต่ตอนนี้เธอกลับอยู่ในอ้อมแขนของนิรันดร์แทน

“เธอเคยคิดเรื่องโลกคู่ขนานไหม”

เจดยันแขนถามขึ้น นิรันดร์เลิกคิ้วทำหน้างุน เจดจึงพูดต่อ

“ก็สมมติว่ามีโลกอีกโลกหนึ่ง ที่ขนานไปกับเรา อาจจะเป็นโลกที่ฉันไม่ได้จมน้ำ ก็เลยว่ายน้ำเป็น แล้วอาจจะเป็นนักกีฬาที่พีคฟีฟ หรือโลกที่ฉันไม่ได้เรียนอยู่ที่โรงเรียนนี้ ไม่ก็โลกที่เราไม่ได้เจอกัน มันจะเป็นยังไง”

นิรันดร์ส่ายหน้าและเบะปากตอบ

“ไม่เคยคิดเลย ถ้าเป็นโลกคู่ขนานที่ไม่มีเจดก็คงเบื่อแย่”

นิรันดร์ยิ้มแบนและกอดแขนเจด ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ที่ทั้งคู่ถูกเนื้อต้องตัวกันเป็นเรื่องปกติ ไม่ว่าจะซบไหล่ ฟิงหลัง กอดกัน หรือแม้แต่ตอนที่นิรันดร์เอาขามากาย เอามาเข้าเขี้ยว เจดรู้สึกคันชินมากกว่าจะอึดอัด ทั้งยังรู้สึกสบายใจเวลานั่งข้างกันแล้วเจดเอาขาไปฟิงอีกฝ่าย นิรันดร์ก็ไม่ถอยหนี เจดที่โหยหาการสัมผัสก็ยิ่งได้ใจ คอยกอด คอยซบหรือจับมือนิรันดร์ทุกครั้งที่มีโอกาส บางครั้งก็เล่นมือนิรันดร์ ฝ่ามือเธอหยาบ เพราะต้องแบกกระถางต้นไม้ ถูงปุ๋ยหรือหยิบจับเครื่องมือเครื่องใช้ตลอด บนหลังมือก็มีเส้นเลือดปูดขึ้นมาเล็กน้อย เหมือนเป็นแม่น้ำที่ยังไม่แตกแขนงมาก หากเทียบกับเส้นเลือดหลังมือพ่อเจด ที่เหมือนรวมแม่น้ำทุกสายบนโลกมาไว้ที่หลังมือหมดแล้ว

“แต่เราเคยคิดเรื่องชาติภพนะ”

“ยังไง”

เจดมองตานิรันดร์อึ้งฟัง เพราะไม่เคยมีใครชวนเธอคุยเรื่องนี้

“ก็เช่นว่า ชาติที่แล้วเราเกิดเป็นอะไร”

นิรันดร์เคยคิดเล่น ๆ ว่าชาติก่อนเธออาจจะเคยเกิดเป็นต้นกระบองเพชร เพราะไม่ชอบว่ายนํ้า แต่เจดคิดคำตอบอีกแบบ

“ชาติก่อนเธอก็เกิดเป็นหมาไง”

เจดว่าและหัวเราะ นิรันดร์จึงตีแขนเอาคืน และพยายามเอานิ้วมาจิ้มที่โหว เจดจึงรีบห้ามและยกมือยอมแพ้

“แซวอีกแล้วนะ แล้วเจดคิดว่าชาติก่อนตัวเองเกิดเป็นอะไร”

เจตคิดว่าเรื่องนี้ไม่มีแต่ในนิยายหรือละคร ทั้งการเวียนว่ายตายเกิด นรก-สวรรค์ กลับชาติมาเกิดใหม่ทั้งหมดนี้ยังเป็นเรื่องที่เจดไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า มันเป็นเรื่องจริง แต่ก็ไม่ชัดเจนใครจะเชื่อ การเกิดใหม่ก็มีให้เห็นมากมายใน ปกรณัมกรีก ส่วนใหญ่เป็นมนุษย์ที่ทำคุณงามความดีไว้หรือถูกรังแกที่ เกิดใหม่ เป็นสิ่งอื่นเช่น ต้นไม้ ดอกไม้ เสียงสะท้อน น้ำตก น้ำพุ เกาะ สัตว์และหมู่ดาว อันเป็นต้นกำเนิดที่คนโบราณใช้หาคำตอบ ในเวลาที่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ ยังไม่แพร่หลาย

“เป็นแมวที่ปีนเปื้อนแถวบ้านเธอจัง ชาตินี้เลยได้เจอกัน”

เจดยิ้มอย่างมีเสถียร

“มัวแล้ว”

นิรันดร์แก้งทำหน้าบูด

“ถ้ามันต้องมีเหตุผล ที่ทำให้เราเจอกันในชาตินี้ แล้วชาติหน้าฉัน อยากรู้เกิดเป็นอะไร”

หลังฟังคำถามจบนิรันดร์ก็ควมวดครุ่นคิด

“ยากจัง...ถ้าไม่ใช่คน ก็คงเป็นต้นลำทมมั้ง แล้วเจดล่ะ”

เจดนอนคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะบอกคำตอบที่ทำให้คนถามเขินหน้าแดง

“จะเป็นคนสวน คอยรดน้ำดูแลต้นลำทม”

“เอาดี ๆ สิ”

นิรันดร์ถึงกับต้องตีแขนแก้เขิน เพราะพักหลังมานี้ เจตเริ่มจะอันตราย ต่อหัวใจเธอเกินไปแล้ว สรรหาคำหวนมาหยอดให้เธอเขินอยู่เรื่อย เจตที่กลัวว่า นิรันดร์จะนอนเสียก่อนที่ไม่ได้คำตอบสักที จึงกล่าว

“ก้อนหินใต้ทะเลมั้ง จะได้ไม่ต้องคิดอะไร ปล่อยให้หน้าพัดไปเรื่อย ๆ”

บางทีการเกิดมาเป็นคนก็เหนื่อยเกินไป แม้ใครจะพร่ำบอกว่า กว่าจะเกิด เป็นคนได้นั้นแสนลำบาก เจตคิดว่าการใช้ชีวิตเป็นคนลำบากยิ่งกว่า ก่อนจะเกิดมา เสียอีก แต่คำตอบของนิรันดร์ทำให้เจตเปลี่ยนความคิดว่า การเกิดเป็นคนก็ไม่ได้ มีแต่เรื่องเลวร้ายเสมอไป

“งั้นเราจะเป็นทรายใต้ทะเล คอยรอรับหินที่พัดมา”

#31 จับแพะชนแกะ

หากเปรียบเทียบสภาพอากาศประเทศไทยเป็นคน ก็เหมือนคนที่ใจดี ชี้แกลิ่ง แต่อารมณ์ร้อน เดาใจยาก ดังเช่นเช้าวันนี้ เจตเปิดหน้าต่างออกมองดู ท้องฟ้าก็เห็นเมฆสีเทาปกคลุมคล้ายฝนจะตก เจตหวังว่าวันนี้จะเย็นสบายดี ไม้ร้อนมาก แต่พอถึงเที่ยงวันเมฆสีเทาที่พัดหายไปหมด กลับมาร้อนเหมือนเดิม แบบนี้ตั้งใจแกลิ่งกันอย่างเห็นได้ชัด บางวันที่เจตพกร่มมาฝนไม่ตก แต่วันที่ไม่ พกร่มมาฝนดันตกเสียอย่างนั้น การพกร่มจึงเหมือนเป็นเคล็ดไว้กันฝนเสียมากกว่า บรรยากาศในโรงเรียนก็เอาแน่เอานอนไม่ได้ไม่ต่างกัน ในขณะที่ข่าวของ จอมพลอดมยยังคงหาตัวคนทำผิดไม่ได้ ครูมยุราก็ไม่นั่งนอนใจ คอยประกาศ เสียงตามสายเรียกชื่อนักเรียน บ้างก็มีคณะกรรมการนักเรียนเดินมาเรียก ตัวนักเรียนบางคนขณะที่ยังสอนอยู่ แม้จะพยายามทำไม่ให้ผู้คนแตกตื่น แต่ข่าวลือที่ว่าครูมยุราหว่านเรียกนักเรียนมาสืบสวน เพียงเพื่อหาแพะรับบาป เพราะครูไม่มีทางที่จะจับตัวผู้กระทำผิดได้ นรินทร์ได้ยินข่าวมาจากรุ่นพี่ที่เป็น กรรมการนักเรียนว่า นอกจากจะหาตัวคนลงกระหู่แล้ว จะหาตัวคนสร้าง เวบนี้ขึ้นมาด้วย เรียกได้ว่าพลิกแผ่นดินหาเลยก็ว่าได้

เจตยังคงใช้ชีวิตเหมือนปกติ เรียนหนังสือ ฝึกซ้อมว่ายน้ำ บางวันก็แวะไป เรือนมัชชาระหลังเลิกเรียนกับเพื่อนเพื่อเล่นกับแมว เจตคิดว่าเรื่องนี้คง ไม่เกี่ยวกับเธอแล้ว จนกระทั่งวันหนึ่ง มีเสียงประกาศตามสายเรียก 'นางสาวจินดา เจริญรุ่งกิจ เข้าพบครูที่ห้องปกครอง' ช่วงพักกลางวัน ไม่มีเค้านางหรือสัญญาณ บอกล่วงหน้า หรืออะไรให้เจตรู้ได้เลยว่าทำไมถึงมีชื่อเธอในเสียงประกาศนั้น เพื่อนทุกคนเข้ามาถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่เจตก็ตอบไม่ได้จนกว่าจะได้เข้าไป

ขึ้นชื่อว่าห้องปกครอง แคว้นไฉนก็เสียดสีหลังกันระนาว บ้างก็เรียกว่าห้องเย็น เพราะเย็นทั้งอากาศ และบรรยากาศที่กดดันเย็นยะเยือก หากไม่ใช่คณะกรรมการนักเรียนที่ต้องเข้าออกประจำอยู่แล้ว ก็ไม่มีใครอยากเดินผ่านห้องนี้ทั้งนั้น เจดเย็นอยู่หน้าห้องโดยมีเพื่อนแก๊งแมวดำเป็นกำลังใจอยู่ห่าง ๆ หากเป็นไปได้ ทั้งกลุ่มอยากเข้าไปเป็นเพื่อนเจด แต่เจดไม่ยอมทำให้เพื่อนเดือดร้อน เพราะไม่มีอะไรรับประกันว่าผ่านประตูไม้บานนี้ไปแล้วจะเจอกับอะไร เจดสะบัดมือไล่เหิงออกก่อนจะเข็มไปจับลูกบิดเย็นเฉียบ เมื่อเปิดประตูออกมา ลมหนาวก็ปะทะหน้า เจดไม่เคยมาที่นี่เลยสักครั้ง ไม่รู้เลยว่าที่นี่เป็นอย่างไร ร่างกายเข้าไปเจอลมเย็นของเครื่องปรับอากาศแบบเต็มตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า เธอก็พบว่าห้องปกครอง ลักษณะไม่ได้ต่างจากห้องพักครู เพียงแต่ใหญ่กว่า และมีโต๊ะยาวสำหรับนั่งประชุม กระดาษสีขาวมีปากกาเขียนตาราง กำหนดการต่าง ๆ มีห้องอีกห้องที่มีหน้าต่าง แต่มู่ลี่ปิดไว้ เจดคิดว่าคงเป็นห้องประชุม ครู เจ้าหน้าที่และบุคลากรอื่นยังนั่งทำงานของตัวเอง สนใจเจดเพียงครูเดียวที่เปิดประตูเข้ามา จากนั้นก็ทำเหมือนเจดเป็นอากาศธาตุ เธอยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน ไม่รู้จะก้าวขาไปทิศทางไหน หรือเธอมาผิดห้อง จนกระทั่งมีครู ซึ่งเป็นหนึ่งในครูปกครองเดินออกมาจากห้องที่มีมู่ลี่ห้องนั้น

“มาทำอะไรคะ”

ครูคนนั้นถามด้วยน้ำเสียงขึงขัง เหมือนเอาปืนมาจ่อที่ตัวเจด จนเธอสลัดน้ำลายตอนที่พูด

“ส..สวัสดิ์ค่ะ จินดา เจริญรุ่งเรืองกิจค่ะ มาตามที่ประชาสัมพันธ์เรียกค่ะ”

ครูมีสีหน้าเปลี่ยนไป จากเดิมที่เครื่องขีมิอยู่แล้ว หัวคิ้วกลับกดลง เป็นสีหน้าที่เคร่งเครียด ก่อนจะบอกให้เธอเดินตามเข้าไปในห้องมุ่ลี่ ภาพแรกที่เจตเห็น คือโต๊ะสี่เหลี่ยมวางอยู่กลางห้อง มีเก้าอี้สองตัวอยู่ตรงข้ามกัน และที่นำดึงดูด สายตาแต่ไม่กล้าสบตามากที่สุดคือ ครูมยุราที่ยืนรออยู่มุมห้องพร้อมถือ แฟ้มเล่มใหญ่ในมือ มองดูแล้วเหมือนตัวเองอยู่ในห้องสี่บสนนและกลายเป็น ผู้ต้องสงสัยในคดีอะไรสักอย่าง ครูคนเดิมชี้ให้เจตนั่งที่เก้าอี้ พวกเขาขอยึด โทรศัพทเจตเอาไว้ เธอนึกซัดใจ แต่ก็ให้แต่โดยดี และทั้งคู่ก็เดินออกไป ปล่อยให้ เจตนั่งอยู่แบบนั้นคนเดียวไม่รู้นานเท่าไร เพราะในห้องนี้ไม่มีนาฬิกา ก่อนที่ ครูมยุราจะกลับเข้ามานั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม และหยิบบางสิ่งให้เธอดู

“นี่รูปเธอหรือเปล่า”

รูปถ่ายตรงหน้า เป็นรูปแอบถ่ายที่จอมปลอมเคยส่งให้เธอ แล้วมันมา อยู่ในมือครูมยุราได้อย่างไร ก่อนจะเข้าห้องปกครอง มุกฝากฝั่งเธอไว้ว่า ไม่ว่าจะอย่างไรให้คิดว่าตัวเองไม่มีความผิดเอาไว้ก่อน ตราบใดที่ยังไม่รู้ว่าเป็นตัวเอง ถูกเรียกไปทำไม เจตนึกถึงคำที่เพื่อนพูด และตอบตามความจริง ครูจึงรีบถามต่อ

“แล้วในภาพกำลังทำอะไร”

“แปะกระดาษค่ะ”

“กระดาษแผ่นนั้นเกี่ยวกับอะไร”

ด้วยคำถามที่โยนเข้าใส่อย่างรวดเร็ว ทำให้เจตคิดไม่ทันและซึ่งใจว่าจะ ตอบอย่างไร เพราะถ้าเจตตอบความจริงไปว่า มันเกี่ยวกับเรื่องที่เราแต่ง อาจจะทำให้

สาวไปถึงเรื่องชมรมฟุตบอลกลางคืน เว็บบอร์ดหรือเรื่องอื่นอีก ครูต้องการหาอะไร จากตัวเธอกันแน่ เจดไม่อยากทำเรื่องของตัวเองมาเสี่ยง จึงโกหกไปว่า

“จ้างถักตุ๊กตาคะ”

ครูมยุราเลิกคว้างเดียว เจดจึงต้องอธิบายต่อเพื่อให้คำพูดดูน่าเชื่อถือ โดยหยิบเรื่องของปุ่มนุ้ยมาอ้าง อย่างน้อยก็มีมูลความจริงอยู่บ้าง

“เพื่อนหนูรับจ้างถักตุ๊กตาคะ หนูก็เลยช่วยแปะใบปลิวให้ เห็นว่าบอร์ดนั้น เป็นบอร์ดประชาสัมพันธ์ เลยคิดว่าน่าจะติดได้คะ”

สีหน้าครูไม่ได้ดูเชื่อเสียทีเดียว แต่ก็พยักหน้าและเปิดแฟ้ม หยิบกระดาษ ขึ้นมาอีกสามแผ่น

“เคยเห็นกระดาษแผ่นนี้มาก่อนหรือเปล่า”

เจดเบิกตากว้าง เพราะกระดาษที่ครูมยุรายื่นให้ เป็นกระดาษที่ฉีกจาก สะ-ไม้ด-หนูตของเจดเอง แผ่นเจ้าปัญหาที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมด เด็กหญิง ร้องให้เป็นน้ำตา ปีศาจเจ้าสาวพร้อมภาพประกอบ ที่เจดไม่รู้ว่าจะมีคนถึง มองว่าคล้ายครูมยุรา เจดเงยหน้าสบตากับครูด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยคำถาม คล้ายว่าหลักฐานที่ครูยื่นให้ จะเป็นสิ่งมัดตัวเจดไปสู่อะไรบางอย่าง ที่เจดไม่รู้เลยว่า ปลายทางมันคืออะไร หรืออาจจะมีแต่ก็ยังไม่แน่ใจ

นิรันดร์นั่งสิ้นขามาเป็นชั่วโมงแล้ว หลังจากเจตหายเข้าไปในห้องปกครอง ตั้งแต่พักกลางวัน จนล่วงเลยมาถึงคาบแรกของช่วงบ่าย เธอไม่เคยอยากจับโทรศัพท์ตอนเรียนขนาดนี้มาก่อน คอยเปิดดูทุกห้านาทีว่า มุกจะส่งข้อความมา หรือยังว่าเจตกลับมาแล้ว แต่ก็ไม่มี จนหมดคาบแรกของช่วงบ่าย เธอมานั่งหน้าห้องเป็นเวลาเดียวกันกับที่มินและโอบอลเดินออกมาเหมือนกัน ทำให้ทั้งสองปะหน้ากันพอดี

“อ้าวจริงจัง”

โอบอลทักก่อนคนแรก นิรันดร์รีบลุกขึ้นถาม

“เจตทักมาบ้างไหม! มุกทักมาบอกบ้างหรือเปล่า!”

“เดี่ยว ๆ ตอนนี้ยังไม่มีใครทักมาทั้งนั้น เข้าใจนะว่าแกเป็นห่วงเจต แต่ตอนนี้ทั้งฉันกับคนอื่น ก็รู้เท่าที่กับแกนั่นแหละวัน”

“ขอโทษนะ เราไม่รู้จะทำยังไงดี”

นิรันดร์นั่งหน้าอ ด้อยค่ากับตัวเอง เธอช่วยอะไรเจตไม่ได้เลย นอกจากนั่งรอตรงนี้ โอบอลจึงเขาไปนั่งข้าง ๆ และกุมมืออีกฝ่ายไว้

“ใจร่ม ๆ ไว้ก่อนนะรันจิง ตอนนี้เราก็กังไม่รู้เลยว่าเจตถูกเรียกเข้าปกครอง เรื่องอะไร เราชรอผลห่าง ๆ อย่างห่วง ๆ กันดีกว่านะอะ”

สายตาของโอบอลแสดงให้เห็นว่าเธอและเพื่อนทุกคนก็เป็นห่วงเจต ไม่แพ้นิรันดร์ เธอเคยเป็นคนหัวใจเย็นกว่านี้ แต่พอเป็นคนที่รักเดือดร้อน เธอตันลนลาน ทำอะไรไม่ถูกไปเสียอย่างงั้น

“เราว่าเราต้องให้คนช่วยแล้ว ต้องหาไอ้คนที่เป็นจอมปลอมมาให้เจอให้ได้”

นิรันดร์กล่าว เวลาเดียวกันนั่นเอง มุกก็ส่งข้อความมาหา นิรันดร์ว่า เจดกลับมาแล้วอยู่ที่หอพัก วินาทีนั้นนิรันดร์ตัดสินใจเก็บ-Vใส่กระเป๋า และไปหาเจดโดยทันที อีกสองคนที่เหลือยังงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ แต่ก็เดินกลับไปเก็บของและเดินตามนิรันดร์ไปยังหอพักโกนจา ห้อง 404 และไม่ลืมที่จะเรียกเพื่อนคนที่เหลือมารวมตัวกันด้วย เมื่อเปิดประตูเข้ามาในห้องก็พบแต่กระเป๋าใบและรองเท้าที่ถอดไว้ที่พื้นไม่เป็นระเบียบ ส่วนเจ้าของหลบอยู่ในถ้ำ นิรันดร์และเพื่อนสังหรณ์ใจไม่ดี จึงแง้มม่านดู ก็พบว่าเจดนอนขดตัวหันหลังให้ โดยที่มีหมอนข้างอยู่ในอ้อมแขน

“เจด เป็นยังไงบ้าง”

นิรันดร์ไอ้ยมมือไปสัมผัสที่แผ่นหลัง เจดค่อย ๆ พลิกตัวหันมามอง สมาชิกทุกคนด้วยแวตาลี่ถอนลอย และยืนตัวขึ้นจากเตียง จากนั้นเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟังว่า มีใครที่ไหนไม่รู้ส่งหลักฐานและภาพของเจดให้ครูมยุรา คงจะไม่มีปัญหาเลย ถ้าเกิดว่ารูปวาดนั้นไม่คล้ายกับครูมยุรา เจดพยายามบอกว่าตนไม่ใช่ Fairy's Daughter เป้าหมายที่ครูตามหาอยู่ แต่หลักฐานนั้นโยงไปถึงตัวเจดว่า เธอเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไม่มากนักน้อย ครูถามคำถามเดิมซ้ำ ๆ ว่าถ้าไม่ใช่เจดแล้วทำไมกระดาดษ โหนดที่เป็นของเจดถึงไปอยู่ในกระนั้น ถามว่าใครเป็นตั้งกระทู้ ใครสร้างเว็บบอร์ดนี้ขึ้นมา เจดเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้อย่างไร เหตุเกิดจากกระดาดษ ไม่ก็แผ่นที่ทำหล่นไป ทำให้เจดต้องเล่าเรื่องที่ตัวเองเขียนด้วยความรู้สึกอับอาย จนเกือบหมดเปลือก โดยที่ยังปกปิดเรื่องชมรมพุทกลางคืนเอาไว้อยู่ แต่ความรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้เปลือยต่อหน้าคนอื่น เจดพูดในสิ่งที่จำเป็นต้องพูดไปแล้วว่า งานเธอถูกขโมยและแอบอ้างโดยคนที่ครูตามหาอยู่ แต่ครูก็ไม่เชื่อ เพราะเจดเป็น

คนเดียวที่มีหลักฐานจับต้องได้มากที่สุด จากที่เรียกมาแค่นั้นที่เป็นสมาชิกของเว็บบอร์ด แต่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบัญชีเจ้าปัญหา หลังจากนั้นเจดก็ปิดปากเงียบ ไม่พูดอะไรอีก แม้ว่าครูจะร่ายกฏของโรงเรียนและบทลงโทษผู้กระทำผิดให้ฟัง เจดก็ยังไม่สะทกสะท้าน จนกระทั่งक्रमยุราพูดประโยคหนึ่งออกมา

“ฉันรู้จักกับยายเธอนะ เธออยากทำให้ยายผิดหวังหรือ ที่มีหลานแบบนี้”

ฟางเส้นสุดท้ายของเจดมาถึง เมื่อเอ่ยชื่อของผู้หญิงที่ไม่ได้สนใจใยดีอะไรเจดเลย ตั้งแต่สั่งว่าเจดควรเป็นอย่างไร คอยดำเนินคดีจนเสมอ ไม่เคยมีอะไรดีในสายตาผู้หญิงคนนี้เลย เจดไม่ได้สนใจว่าक्रमยุราจะรู้จักกับอาม่าเธอได้อย่างไร แต่เจดคิดว่าครูไม่มีสิทธิ์พูดแบบนี้กับเธอ ครูไม่รู้อะไรเกี่ยวกับครอบครัวเธอด้วยซ้ำ อาจรู้แค่ว่าเธอ नामสกุลอะไร เป็นลูกหลานใคร ไม่ได้สนใจตัวตนจริงของเธอด้วยซ้ำ เธอแค่อยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ไม่ต้องมีความทุกข์ใดมารบกวน ถึงจะมีก็ขอให้ไม่ทุกข์มาก แต่ไม่รู้ว่าเพราะปีซงมาส่งท้ายหรืออย่างไร ปัญหาถึงเข้ามาตอนมัธยมปลายอย่างไม่หยุดยั้ง ตั้งแต่ต้องเปลี่ยนนามสกุลพ่อแม่แยกทางกัน ย้ายมาโรงเรียนใหม่ ครูยึดหนังสือที่รักที่สุดของเธอไป พ่อรังเกียจสิ่งที่เธอเป็นตั้งแต่ยังไม่รู้ว่าเธอเป็นอะไร กลายเป็นตัวภาระของแม่ ถึงขั้นขับรถเศษเหล็กที่ญาติทิ้งขว้างมารับ เพราะไม่มีรถขับแล้ว ไม่เป็นที่รักของอาม่า ทุกคนในบ้านรวมหัวปกปิดความจริง ทำเหมือนเธอเป็นเด็กน้อยอ่อนต่อโลก งานเขียนถูกขโมย พ่อได้ตอบก็กลายเป็นคนผิด และจนถึงตอนนี้ก็ถูกถามจ้ให้ตอบคำถามในสิ่งที่เจดตอบไม่ได้ และยังยกผู้หญิงที่ไม่ว่าอย่างไรก็ผิดหวังในตัวเธอมาตลอดมาพูดถึงอีก เจดเผลอทนกับเรื่องนี้ไปอีกแล้ว เพื่อหวังว่าเพียงอดทนแล้วทุกอย่างจะผ่านไป แต่การอดทนไม่ได้ทำให้เธอดีขึ้นเลย จนต้องระเบิดออกมา เจดลุกขึ้นจากเก้าอี้ แกวตาคมไปด้วยไฟพิโรธและกล่าว

“แล้วมันจะทำไปทำไม”

เป็นคำถามที่ยังคาใจนิรันดร์และทุกคนในห้องจนถึงตอนนี้

“ก่อนอื่นเราต้องหาตัวมันให้เจอ”

มินคิดว่าถึงเวลาที่เธอต้องใช้ตัวช่วยแล้ว โทรศัพท์หยิบขึ้นมาติดต่อหาพี่สาวคนสนิทอย่างบุปผาโดยด่วน และสื่อสารด้วยภาษาเหนือว่าไปลากตัวคนสร้างเว็บบอร์ดมาให้ได้ มิเช่นนั้นคนที่ขึ้นเขียงคือเจต บุปผารับปากว่าจะช่วยแต่ขอเวลาจัดการก่อน พวกเขาจึงรอเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง จนล่องเลยไปถึงเวลาเลิกเรียน บุปผามาที่ห้อง 404 พร้อมกับนักเรียนมาใหม่อีกหนึ่งคนรูปร่างท่วมสวมแว่น ท่าทีเก๋ ๆ ง่าย ๆ ไม่สบตาใคร ผมเผ้าปิดแก้มจนเห็นหน้าไม่ชัด

“ทุกคน นี่แอมแปร์จ๊ะ คนสร้างเว็บบอร์ด”

บุปผาผายมือแนะนำแอมแปร์ เจ้าตัวค่อย ๆ เดินเข้ามาและกล่าว

“สวัสดีค่ะ...ชื่อแอมแปร์ อยู่ม.6 / 8 เป็นคนสร้างเว็บบอร์ด ม.ช.ร. กับเพื่อน ๆ ต..ตั้งใจจะให้ในกลุ่ม ที่รุ่นพี่รุ่นน้องได้พูดคุยกัน...ไม่ได้มีไว้ให้ทะเลาะกัน”

จังหวะการพูดของพี่แอมแปร์ติดขัดและเกร็ง ทั้งยังไม่สบตากับผู้ฟัง ขาสั่น มืออยู่ไม่สุขต้องจับหรืออุ้มว้ายกับมือตัวเองตลอด เจตคิดว่าตัวเองเป็นคนที่เกร็งเวลาเจอคนแปลกหน้าแล้ว แต่รุ่นพี่ตรงหน้านี้ยิ่งกว่า

“ไม่ทันแล้วค่ะพี่”

มุกเอ่ย จนถูกมินถองศอกเข้าให้ แอมแปร์ไม่ได้สนใจที่มุกพูด เธอแบมือออกมาและหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นที่พับไว้ขึ้นมาและกล่าว

“ในนี้... มีชื่อจริงของบัญชี Fairy's Daughter อยู่ค่ะ”

นรินทร์จะเอื้อมมือไปหยิบ แต่รุ่นพี่ดึงมือกลับด้วยแวตาทวาดระแวง

“ต...แต่มีข้อแม้ว่า...อย่าให้ใครสิงปิดเว็บบอร์ดนะ คนที่นั่นไม่ผิดอะไร... พวกเราก็แค่..อยากเล่นด้วยกัน..เหมือนเดิม”

เจตลูกขึ้นมาตะบ่านรินทร์ เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวเริ่มคิ้วขมวด บุปผาที่เห็น ว่ารุ่นน้องบางคนสีหน้าไม่สบอารมณ์จึงเป็นฝ่ายอธิบายเอง

“ขอบคุณมากนะแอมแปร์ที่ช่วย พี่อยากอธิบายให้ฟังว่าที่กลุ่มสร้างเว็บ ไม่กล้าเปิดเผยว่าบัญชี Fairy's Daughter เพราะกลัวว่าจะมีปัญหาตามหลังมา กลัวว่าใครจะสิงปิดเว็บบอร์ด ทั้งที่เว็บบอร์ดไม่ได้สร้างมาเพื่ออะไรแบบนั้น ไม่มีใครคิดว่าเรื่องจะบานปลายขนาดนี้ เพราะเว็บบอร์ดก็อยู่กันเงียบ ๆ ในพื้นที่ตัวเองมาตลอด จนมีเรื่องกระดาษโน้ตของเจตขึ้นมา คนก็สนใจมากขึ้น พอมีเรื่องแบบนี้มันก็เกินควบคุม คนดูแลเว็บบอร์ดมีไม่ถึงสามคน แต่ต้องรับรองเว็บที่คนเข้าเป็นหลักพัน หวังว่าน้อง ๆ จะเข้าใจกันนะจ๊ะ”

บุปผากล่าวและคลี่มบบาง ๆ แต่เจตเห็นแล้วเสียใจไปทั้งสันหลัง

“แต่เพื่อนหนูเด็กรุ่นนะพี่ สนแต่พวกตัวเองแล้วไม่สนคนอื่นเลยหรือไง”

“ใจเย็นมุก”

มินปราชญ์เพราะไม่มีใครกล้าขึ้นเสียงกับบุปผามาก่อน เวลาต่อมานิรันดร์ยกมือขึ้นถาม

“อีกคำถามคะ ในเมื่อพี่รู้อยู่แล้วว่าเจ้าของบัญชีนี้สร้างปัญหา ทำไมไม่ย้ายกลุ่มหนี้หรือแบนชื่อนี้ไปเลยคะ”

นิรันดร์พยายามควบคุมเสียงให้ปกติมากที่สุด เพราะรู้ว่าแอมแปร์รู้สึกเกร็งแค่นั้นที่ทุกสายตาจับจ้องมาที่เธอ

“มัน...ทำยาก พอแบนแล้ว เขาก็สมัครเข้ามาใหม่อีก...จนเขาพูดว่า.. ถ้าคราวนี้แบนเขาก็ก..เขาจะจัดการ”

“จัดการหรือ จัดการอะไร แล้วมันเป็นใครกันแน่คะ”

พอเห็นแววตาที่หวาดกลัวของรุ่นพี่ เจดก็นึกสงสัยว่าจอมปลอมเป็นใครกันแน่ ผู้พูดต้องมีอำนาจขนาดไหนกันเชียวถึงกล้าข่มขู่คนอื่นแบบนี้ แอมแปร์ค่อย ๆ เดินมาหาเจดและยื่นกระดาษแผ่นนั้นให้ เมื่อเจดคลี่ออกก็อ่านชื่อจริงของบุคคลนั้น

‘จอมจรัสฟ้า สรวงสุตาวรรณ’

“ใครวะ”

มุกพูดแทนทุกคนในกลุ่ม

#32 ตัวจริงของจอมปลอม

สาเหตุที่พ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ส่งลูกหลานตัวเองสมัครที่โรงเรียนมัธยมวิชนน นอกจากชื่อเสียงโรงเรียนผลงานรางวัลมากมายที่เป็นตัวบ่งบอกคุณภาพแล้ว บารมีก็เป็นหนึ่งในนั้น นักเรียนมัธยมวิชนนหลายคนโตไปเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพ เป็นเจ้าคนนายคน และสายสัมพันธ์พี่น้องร่วมสถาบันที่แน่นแฟ้น ก็ทำให้คนได้รับโอกาสที่ดีมากมาย การพาลูกหลานเข้ามาสมัครก็เหมือนเป็นการสั่งสมบารมี ให้แก่วงศ์ตระกูลตัวเอง เพื่อที่ลูกหลานจะได้มีหน้าที่การงานที่ดีต่อไป บางตระกูล ลูกสาวต้องสมัครที่มัธยมวิชนนที่เท่านั้น ศิษย์เก่ามีกระจายอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง บางคนเชื่อว่าบารมีที่สั่งสมมาในสมัยเรียนก็จะตกทอดสู่ลูกหลานตัวเองไม่อย่างใด ก็อย่างหนึ่ง เพื่ออนาคตของวงศ์ตระกูล แต่กับบางครอบครัวจากความหวังดี กลายเป็นความกดดัน ลูกสาวหลานสาวของบ้านต้องกลักรัดพันให้ตัวเอง รอดจนจบให้ได้ เพราะเมื่อมีโอกาสก็ต้องคว้าไว้ เด็กบางคนเหมือนเกิดมาแค่เป็น หลักประกันให้ผู้ใหญ่ว่าแก่ไปยังมีคนดูแล ทั้งที่เด็กบางคนยังดูแลตัวเองไม่ได้ แต่ต้องแบกรับความคาดหวังของคนในครอบครัวไปก่อนแล้ว โดยยังไม่ทันรู้ตัวตน ความฝัน ความต้องการของตัวเองว่าคืออะไร บางคนก็ตัวแต่ก้มหน้าทำตาม ความฝันคนอื่นจนหลงทาง หาทางไปให้ตัวเองไม่เจอ ทั้งยังไร้ตัวตนในสายตา สังคม สายตาพ่อแม่ และครู จนต้องตามหาเพื่อนในโลกอินเทอร์เน็ตแทน โลกที่ไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของคนอื่น จึงจะปลอมตัวเป็นใครก็ได้

จอมจรัสฟ้า หรือ **เจ้าจอม** สุนัขที่ได้โกหกและปลอมแปลงเป็นคนอื่น ต่อให้จับได้ว่าโกหกก็ไม่มีใครรู้ว่าความจริงคืออะไร หายตัวไปพักหนึ่งและกลับมาใหม่ ทำความรู้จักกับคนที่เข้ามาใหม่ บั้นเรื่องโกหกให้เชื่อใจและดึงมาเป็นพรรคพวก รู้สึกสนใจเวลาที่หลอกให้คนอื่นเชื่อสำเร็จ พวกหัวอ่อนที่คิดว่าคนในอินเทอร์เน็ตจะจริงใจกับพวกเขา แต่จอมจรัสฟ้าไม่ใช่คนละทิ้งเพื่อนฝูง เพราะคนกลุ่มนี้มีประโยชน์กับเธอมากเวลาคนเริ่มจับได้ว่าโกหก คนกลุ่มนี้ก็จะรีบเข้ามาปกป้องเธอ บางครั้งก็เจ้าจอมแสร้งทำเป็นไว้ใจคนกลุ่มนั้น ด้วยการนัดเจอตัวจริงหรือพามาที่ห้องพัก และให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เพื่อที่คนคนนั้นจะได้รู้สึกว่ามีตัวเองพิเศษและสำคัญ ทั้งที่เจ้าจอมไม่ได้ทำครั้งแรก พวกคนสร้างเว็บบอร์ดพยายามเตะหรือลบบัญชีเธอออกไปสองครั้ง หาว่าเธอสร้างความวุ่นวายจนกระทั่งครั้งที่สาม เจ้าจอมส่งรูปที่หนึ่งในพวกนั้นกำลังทำธุระส่วนตัวอยู่ให้เจ้าตัวเป็นการเตือนว่าอย่ายุ่งกับเธออีก พวกนั้นจึงหยุดลบและเจ้าจอมยังโลดแล่นในเว็บบอร์ดต่อไป

เมื่อไม่นานมานี้ เธอเจอเรื่องที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง วันสุดท้ายก่อนสอบกลางภาค คลับคล้ายคลับคลาว่าจะมีเด็กคนหนึ่งวิ่งและชนกับนักเรียนอีกคน ทำให้กระดาษที่หอบมาด้วย กระดาษปลิวตามลมไปหมด เจ้าจอมยังจำรูปร่างหน้าตาของเด็กคนนั้นได้ ผมสั้นมัดจุดที่ท้ายทอย ผิวแทน สูงพอกันกับเธอ เด็กคนนั้นรีบร้อนจนเก็บของไปไม่ครบ กระดาษสองสามแผ่นยังอยู่ที่เท้าเธอ เจ้าจอมหยิบมาดูว่ามีของสำคัญอะไรไหม แต่ก็ไม่มีอะไรนอกจากเรื่องสยองขวัญจากปลายปากกาพร้อมภาพประกอบ เธอรู้สึกสิ่งที่คนคนหนึ่งเขียนเป็นเรื่องเป็นราวได้ขนาดนี้จนเก็บไว้อ่านคนเดียวไม่ได้ เพียงแต่รอเวลาที่เหมาะสมก่อนจะเผยแพร่ออกไปหลังจากเผยแพร่ไปแล้ว กระแสการตอบรับดีพอสมควร แต่มีเรื่องให้สะดุดนิดหน่อยตรงที่เจ้าของมาทวงเรื่องคืน ผ่านกระดาษโน้ต เจ้าจอมรู้ได้ทันทีว่า

เจ้าของเป็นใคร และคงไม่เจ็บใจเท่าไรที่ถูกจับได้ ถ้าสุดท้ายแล้วเรื่องจาก
เศษกระดาษของเด็กคนนั้นดันเป็นที่รู้จักเพราะเธอ จอมจรัสฟ้าจึงนึกเจ็บแค้น
จากการเสียหน้า ที่ถูกคนเด็กกว่าด่าไม่พอ ยังไปทำให้อีกฝ่ายตั้งขึ้นอีก
ด้วยความหมั่นไส้ เธอจึงส่งของขวัญเป็นภาพถ่ายสุดแสนวิเศษ เพื่อยิงดาวให้ดับ
แค่นี้เด็กคนนั้นคงกลัวตัวสั่นแล้ว

จอมจรัสฟ้าปล่อยผ่านเรื่องนี้ได้ ทำเป็นไม่เห็นกระทุ้งเล่าเรื่องผีของเด็ก
เพื่อเจ้อคนหนึ่ง เพราะตอนนี้เธอมีสิ่งที่น่าสนใจกว่านั่นคือการชิงทุน
ไปเรียนแลกเปลี่ยน क्रमยุราซึ่งเป็นครูประจำชั้น นำทุนมาเสนอให้เพื่อนในห้อง
ซึ่งคนที่จะได้ไปมีเพียงคนเดียวเท่านั้น สำหรับเพื่อนคนอื่นอาจไม่น่าตื่นเต้น
เพราะสามารถบินไปต่างประเทศอย่างง่ายดาย ไม่จำเป็นต้องสอบอะไรทั้งนั้น
แต่สำหรับจอมจรัสฟ้ามันคือโอกาสที่ต้องคว้าไว้ แม้จะมาจากครอบครัวชนชั้น
กลางถึงสูง แต่การไปเรียนต่อต่างประเทศใช้เงินไม่ใช่น้อย หากมีทุนมารองรับ
คงลดค่าใช้จ่ายได้มาก และจะได้ฝึกตัวเองให้เก่งขึ้น เผื่อว่าอนาคตได้ดิบได้ดี
เธอเองก็คิดว่าक्रमยุราคงจะให้โอกาส เพราะเธอก็พูดคุยสนิทสนมกับครูไม่ใช่น้อย
จอมจรัสฟ้าก็เป็นหนึ่งในคณะกรรมการนักเรียน ครูคงจะใช้ปัญญาคิดถี่ถ้วนดีแล้ว
ว่าใครสมควรได้รับทุน เธอพูดกับครูอย่างจริงจังว่าอยากสมัครทุนนี้ จอมจรัสฟ้า
กำลังนึกภาพตัวเองได้ไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ต่อยอดอนาคตตัวเองไปได้ไกล
หากไม่ติดที่ว่าक्रमยุรากลับหน้ามีดตาบอด ยกทุนให้เด็กนักเรียนอีกคน
เพราะฐานะเขาน้อยกว่าเธอ จึงจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้เพื่อน จอมจรัสฟ้ารู้สึกใจสลาย
เหมือนถูกคนที่ไว้ใจหักหลัง ทั้งที่เธอก็ทำดีกับครูทั้งต่อหน้าและลับหลัง ไม่เหมือน
เด็กคนอื่นที่หน้าไหว้หลังหลอก นึกค้นแค่นใจที่คอยปรึกษาปัญหาให้ฟัง
พอเป็นเช่นนี้ เหมือนปัญหาที่เล่าไปเป็นเพียงคำพูดผ่านหูตึง ๆ ของครูเท่านั้น
ด้วยความคับแค้นใจ เธอจึงอยากทำลายอนาคตของครูให้ถึงที่สุด เหมือนกับที่ครู

ทำลายอนาคตของเธอ และขำขำงูให้พันคอตัวเอง ให้พรรคพวกส่งหลักฐานให้ครู เพื่อโยนงูให้คนอื่น เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ตลอดทั้งสัปดาห์ครูุ่นวาย หากันตัวการกันให้ควัก โดยหาผู้ไม่ว่าตัวการอยู่ได้จุมูกพวกเขาเอง เหมือนเส้นผม บังภูเขา

“ครูจะเรียกผู้ปกครองเขามาไหมคะ”

จอมจรัสฟ้าเดินเข้าไปถาม แสร้งทำว่าเป็นห่วงเป็นใยทั้งที่สะใจที่ เห็นครูมีสีหน้าเคร่งเครียด

“เดี่ยวประชาสัมพันธ์ตามอีกรอบ ถ้ายังไม่มาอีกคราวนี้จะโทรตาม ผู้ปกครอง”

“แล้วครูนพเก้าทราบหรือยังคะ”

“ยัง งั้นเธอไปแจ้งครูนพเก้าหน่อยนะ จะได้ทราบเรื่องว่าลูกศิษย์มีปัญหา”

“รับทราบค่ะ”

จอมจรัสฟ้ายิ้มและเดินหันหลังกลับ นึกสะใจที่ครูเขี่ยคนงายเหลือเกิน จากหลักฐานเพียงเล็กน้อยก็เชื่อเสียแล้ว นึกสงสารนางสาวจินดาอยู่ แต่หาก ผู้ปกครองมาแล้วพิสูจน์ว่าลูกสาวตัวเองไม่ผิด ถึงเวลานั้นอาจจะถึงขั้นแจ้ง ผู้อำนวยการหรือฟ้องร้อง และอาจบีบ ครูมยุราออกจากโรงเรียนก็เป็นไปได้ ไม่ว่าจะทางไหนก็ไม่มีทางเดือดร้อนมาถึงเธอ

หลังจากซื้อตัวการถูกเฉลยมาแล้ว บุญผาก็อธิบายต่อว่าจอมจรัสฟ้า เป็นคณะกรรมการนักเรียน รู้จักใกล้ชิดกับक्रमยุรา ไม่รู้ว่าทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร แต่เพื่อนทุกคนต้องช่วยกันรวบรวมหลักฐานที่มีพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้เจต พันธ์ดีให้จนได้ แต่ก็เกิดความไม่ไว้วางใจขึ้นมา ในเมื่อคนก่อเรื่องเป็นคนใกล้ชิดที่ผ่านมากรมยุราแค่จะหาแพะรับบาปหรือไม่

“เราจำเป็นต้องมีทนาย”

มินกล่าว

“หา”

“ใช่ หา หาตอนนี้เลยด้วย ยิ่งไงก็ต้องมีผู้ใหญ่สักคนเป็นทนายให้เจต แล้วให้พีแอมแปรเป็นพยานให้เจตด้วย”

ไม่พูดว่าทำเพลง ทั้งกลุ่มพากันตรงดิ่งไปยังห้องพักครูหมวดภาษา ต่างประเทศ ทว่าการที่นักเรียนพากันไปรุมครูที่โต๊ะเดียวจะสร้างความกดดันเกินไป จึงส่งเจตกับมินไปคุยกับครู ส่วนที่เหลือนั่งรออยู่ด้านนอก ขณะที่สองคนนั้น เดินเข้าไปหาครู ก็มีนักเรียนคนหนึ่งเปิดประตูสวนมาพอดี นักเรียนคนนั้นมอง แอมแปรครูหนึ่ง ก่อนจะยิ้มมุมปากและเดินจากไป แอมแปรเกาะแขนนิรันดร์แน่น และกล่าว

“นั่นแหละ...เขา”

“หืม ใครนะคะ”

“จอม...จอมจรัสฟ้า”

นิรันดร์หันไปมองบุคคลดังกล่าว แต่ไม่ทันเพราะเห็นแค่แผ่นหลังเขาแทน ไม่นานครูนพเก้าก็เดินออกมา ครูพานักเรียนทุกคนมาที่ห้องเรียน และรับฟังเรื่องทั้งหมดตั้งแต่แรก ประเด็นปัญหา สาเหตุ ผลกระทบ และคำขอร้อง ครูมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด เหมือนความลับของจักรวาลถูกเปิดเผย

“จะให้ครูยืนยันในสิ่งที่ใหม่ว่าเขาไม่ได้ทำ”

“ค่ะ เรามีหลักฐานจากคนสร้างเว็บว่าอีเมลของชื่อผู้ใช้นั้น เป็นของคนชื่อ จอมจรัสฟ้าค่ะ แต่ปัญหาคือเรากังวลว่า ถ้าเอาพีแอมแปรมาเป็นพยานแล้ว ครูจะบังคับให้ปิดเว็บบอร์ด”

“เฮ้อ เด็ก ๆ เว็บนั้นสร้างแล้วเปิดใหม่ได้ จัดเรียงความสำคัญให้ถูกสิคะ”

ครูถอนหายใจ กิ่งเตือนกิ่งตำหนิ

“แต่หนูไม่อยากให้คนอื่นมาเดียดร้อนเพราะหนูค่ะ”

เจดยึดมั่นในสิ่งที่ตัวเองพูด

“ครูเข้าใจหนูนะเจด แต่หนูก็ต้องเข้าใจด้วยว่า ตอนนี้หนูกำลังเดียดร้อนอยู่นะ”

ระหว่างที่เจดกำลังตัดสินใจอยู่ว่าจะทำอะไร เสียงประกาศตามสายก็ดังขึ้น ‘นางสาวจินดา เจริญรุ่งเรืองกิจ มีผู้ปกครองมาเข้าพบ กรุณาติดต่อที่ห้องปกครอง’ ทุกคนในห้องหันหน้ามองกัน รวากับว่าประตูรถได้เปิดแง้มแล้ว แม้แต่เจดก็ไม่คิดว่าक्रमยุระจะโทรศัพท์หาผู้ปกครองเธอจริง แต่คนที่มานั้นจะเป็นใครหรือจะเป็นอามา แต่ผู้หญิงคนนั้นจะมาเพื่ออะไร ทุกคนในห้องพากันเดินไปห้องปกครอง ด้วยแววตามุ่งมั่นรีบร้อน ทั้งให้คนในโรงเรียนเริ่มจับพิรุณได้ว่ามี

เรื่องอะไรบางอย่าง นุปผาและครูนพเก้าช่วยกันตรวจความถูกต้องของหลักฐาน
ประหนึ่งเป็นทีมทนายประจำตัวของเจด ส่วนมินและมุกช่วยกันหาพยานคนอื่น
ซึ่งเป็นกลุ่มสร้างเว็บบอร์ดเพื่อยืนยันว่า จอมจรัสฟ้ามีพฤติกรรมถ่ายรูปร่วมชู้คนอื่น
หากให้แอมแปร์พูดคนเดียวอาจไม่มีน้ำหนักมากพอ เจดไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอ
ต้องลงทุนทำอะไรแบบนี้เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง เมื่อมาถึงห้องปกครอง
ครูนพเก้าบอกให้นักเรียนที่เหลือรออยู่ข้างนอก ยกเว้นครูและเจดที่ต้องเข้าไป
เจดใจสั่นจนต้องจับมือครูนพเก้า ส่วนครูก็กระชับมือเบา ๆ ปลอบประโลม
ครูนพเก้าเปิดประตูห้องประชุมนำเข้าไปก่อน เจดคิดภาพในหัวแล้วว่าอาม่าจะ
ยืนรออยู่พร้อมถือไม้เท้าไว้ในมือ ส่งสายตาดำหมิ่นและผิดหวังมาให้ แต่ความจริง...
คนคนนั้นกลับเป็นแม่ของเธอเอง

“แม่...”

ในหัวแม่มีแต่คำถามว่า เกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่าครูโทรศัพท์รายงานมา
ลูกสาวเธอมีปัญหา ต้องการให้มาทราบเรื่องที่โรงเรียน เจดที่ไม่ได้เป็นเด็กเกเรหรือ
สร้างปัญหาในโรงเรียนเลย เรื่องถึงห้องปกครองถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับแม่
เพราะครั้งก่อนหน้าที่ลูกสาวเข้าห้องปกครองก็เป็นเรื่องทะเลาะวิวาท
ใช้ความรุนแรง ซึ่งขัดกับตัวลูกสาวที่แม่แต่แม่ลงเจดยังคงกลัว และครั้งนี้จะเป็น
เรื่องอะไรอีก พิณมองดวงตาอันแข็งกร้าวของเจด

“ลูกสาวของคุณได้ตั้งกระทู้—”

“หนูไม่ได้เป็นคนทำค่ะ”

เจดรีบแย้งก่อนแม่จะรู้ความจริง แม่คือคนที่ไม่ควรรู้เรื่องนี้ยิ่งถึงที่สุด
ถ้าต้องเล่าให้แม่ฟังอีก เธอคงได้เสียศูนย์เป็นแน่

“นี่ฉันให้ออกาสเธอพูดความจริงอยู่นะ เธอยังจะโกหกอีกหรือ”

क्रमยุราขึ้นเสียงตำหนิ แต่ครั้งนี้เธอจะไม่นั่งเขื่องซิมเหมือนเคยแล้ว เจดต้องสู้เพื่อตัวเอง มิเช่นนั้นจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนผิดตลอดไป ในสิ่งที่ตัวเอง ไม่ได้ก่อ

“หนูพูดความจริงคะ ไม่ได้โกหกอะไรทั้งนั้น หนูไม่ได้เป็นคนทำ คนอื่นทำ”

“คือจี้คะ क्रमยุราคะ—”

ครูนพเก้าพยายามจะช่วยอธิบาย แต่ครูผู้ใหญ่มิได้สนใจเขาเลย เพราะเห็นเด็กตรงหน้ามีท่าทีแข็งข้อแล้วรู้สึกยอมไม่ได้ จึงพูดแทรกครูนพเก้า

“ฉันบอกมาแล้วใครเป็นคนทำ”

“ไม่คะ ครูต้องสัญญาว่าจะไม่สั่งปิดเว็บ”

เจดต่อรอง ยิ่งทำให้ครูปกครองโมโหเข้าไปใหญ่ เหมือนกำลัง ถูกทำทายนานาอยู่

“เธอคิดจะลองดีกับฉันหรือ”

“ความผิดมันอยู่ที่คนกระทำผิดคะ ไม่ใช่คนสร้างเว็บบอร์ด ครูต้องไป ลงโทษคนที่ว่าครู ไม่ใช่จับผิดไปเรื่อย เว็บบอร์ดสร้างมาเพื่อช่วยเหลือกัน สร้างมิตร ไมตรีระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง ถ้าครูจะปิดเว็บบอร์ด เพราะคนคนเดียว ฉันครูก็ต้อง สั่งปิดโรงเรียนนี้ด้วยเหมือนกันคะ”

“นี่เธอ! ถ้ายังไม่หยุดพูดจากร้าวสามหาง ฉันจะให้เธอติดพันกับฉันนะ
เข้าใจไหม!”

“ครูมยุราคะ ดูนี้อีกก่อนค่ะ”

ครูนพเก้ารีบลุกขึ้นสงบศึกและยื่นเอกสารที่ยืนยันคนกระทำไม่ใช่เจด
แต่เป็นคนทีใกล้ตัวครูกว่าที่คิดเอาไว้

“เจด นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

แม่ที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกถามขึ้น

“หนูจัดการเองได้ค่ะแม่ ครูไม่เห็นจำเป็นต้องโทรเรียกแม่หนูมาเลย
ไปโทรเรียกพ่อแม่จอมจรัสฟ้าดีกว่าค่ะ”

“เจด พูดกับครูดี ๆ”

แม่เตือนลูก เพราะไม่เคยเห็นลูกพูดจาแข็งขึ้น ก้าวร้าวกับครูมาก่อน
ตั้งแต่เข้ามาโรงเรียนทุกอย่างก็เปลี่ยนไปหมด เพราะอะไรกัน พิณได้แต่ตั้งคำถาม
ครูมยุราพลิกเอกสารดูทีละแผ่นแล้วยิ่งเบิกตากว้าง ครูแทบไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่ทำ
ทั้งหมดจะเป็นเด็กทีใกล้ซิด อยู่ในสายตาตลอด ครูเดินออกไปข้างนอกและพูดกับ
กรรมการนักเรียนคนหนึ่ง

“ไปตามเจ้าจอมมา”

เมื่อนั้นครูจึงให้แม่ของเจดออกไปรอข้างนอก ระหว่างนี้ครูจะเรียกนักเรียนมาตรวจสอบความจริงต่อไป ครูพนึกคิดว่าได้เวลาเบิกตัวพยานแล้ว จึงพาแอมแปร์และคนที่สร้างเว็บบอร์ดด้วยกันเข้าไปในนั้นด้วย บุปผาและเพื่อนคนอื่นได้แต่รอฟังผลอยู่ด้านนอก

เมื่อตัวการของเรื่องเดินเข้ามา นีรันดร์จึงมองด้วยสายตาอาฆาตแค้น จนมินต้องจับไหล่ให้ใจเย็นลง นีรันดร์ไม่ได้โกรธแค่สิ่งที่จอมปลอมคนนี้ทำกับเจดอย่างเดียว แต่โกรธที่ทำกับทุกคน แอมแปร์เล่าว่าเจ้าจอมน่ากลัวยิ่งกว่าที่คิดไว้ ทั้งยังมีพวกที่หัวอ่อนยอมทำตามที่บอกทุกอย่าง ส่วนใหญ่เป็นรุ่นน้องเจ้าจอมเคยส่งรูปมาชมชู้กลุ่มที่พยายามแบนเธอออกจากเว็บบอร์ด เป็นรูปที่เพื่อนทำธุระส่วนตัว เช่นเข้าห้องน้ำหรือเปลี่ยนเสื้อผ้า และเพราะเป็นกรรมการนักเรียน การจะหาว่าตุ้ลือกเกอร์ใครอยู่หมายเลขไหนจึงไม่ใช่เรื่องยาก แคหย่อนรูปผ่านช่องพร้อมส่งข้อความบอกพวกเขาว่า ควรทำอะไรไม่ให้ภาพพวกนี้หลุดรอดออกไป แค่นี้ก็ปิดปากคนได้สนิท ไม่มีใครกล้าเอาเรื่องนี้ไปบอกครู เพราะรู้ว่าเจ้าจอมอยู่ในกลุ่มคณะกรรมการนักเรียน รู้จักกับครูปกครองทุกคน จึงกลัวว่าตัวเองจะเดือดร้อนแทนที่จะได้รับความช่วยเหลือ แต่เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว แอมแปร์ก็ไม่อาจอยู่เฉยได้อีก นีรันดร์ฟังแล้วก็โกรธแทน ไม่มีใครรู้เลยว่าได้ภูเขาน้ำแข็งจะมีอะไรอยู่

ในห้องปกครองอันเย็นเฉียบ จอมจรัสฟ้าถูกเรียกตัวเข้ามาในห้องสืบสวน โดยที่ยังแสดงสีหน้าท่าที่เหมือนไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น แม้จะไม่แน่ใจว่าเป็นตัวจริงไหม แต่เจดรู้สึกไม่ถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น ครูจัดเปลี่ยนตำแหน่งในการนั่งเล็กน้อย ทั้งเจด แอมแปร์และพยานคนอื่นนั่งอยู่ฝั่งเดียวกับครูมยุรา ส่วนเจ้าจอมนั่งตรงข้าม แอมแปร์รู้สึกหวาดระแวงอย่างเห็นได้ชัด จากการนั่งก้มหน้าไม่สบตา และจับมือของตัวเอง สีหน้าครูมยุราทั้งโกรธ เสียใจและผิดหวังรวมอยู่ในใบหน้าเดียวกัน งามลูกศิษย์ด้วยแววตาเฉยชา

“เป็นเธอเองหรือ”

“ครุฑมยุราพูดเรื่องอะไรคะ”

ครุฑมยุราหยิบกระทู้เจ้าปัญหามาให้ดู และอธิบายว่าคนอื่นในที่นี้บอกว่าคุณทำเป็นเจ้าจอม ความจริงถูกเปิดเผยแล้ว แม้แต่ตัวการก็นึกไม่ถึงว่าตัวเองจะถูกจับได้ มองครุฑมยุราด้วยสายตาลอกแล็ก เหมือนคนที่ขึ้นหลังเสือแล้วลงไม่ได้ เหมือนคนที่มาไกลเกินกว่าจะถอยกลับแล้ว จึงต้องไปต่อเท่านั้น

“ครูเชื่อพวกนี้หรือคะ พวกมันนั่นแหละโกหกแล้วรวมหัวแก๊งหนู”

“นี่เธอคิดว่าครูโง่หรือ! คิดว่ามาถึงจุดนี้แล้วจะหลอกครูได้เหมือนรอบแรกใช่ไหม!”

สิ้นคำตวาด จอมจรัสพ้านั่งเงียบ หาท่างไปไม่ถูกเพราะไม่คิดว่ากลุ่มคนที่มองว่าด้อยกว่าสุดท้ายจะรวมตัวกันเพื่อเอาคืนเธอ เหมือนลืมนไปแล้วว่าเธอกุมความลับไว้ในมือ เจ้าจอมยิ้มและหัวเราะอย่างขมขื่น ก่อนจะเผยธาตุแท้ออกมา รวากับว่าไม่มีอะไรจะเสียแล้ว เพราะหลังจากพันประตุนี้ไปเธอก็คงไม่เหลืออะไรอีก

“ก็โง่งง! โง่! คิดอะไรโง่ ๆ อย่างให้อั้ตึกสล้มมันมันได้ทุน แทนที่จะเป็นหนูทำไม! เพราะมันจนกว่าครูเลยเวหนามันหรือ! แล้วหนูล่ะ!”

“เธอทำให้ครุฑมยุราผิดหวังมากเลยนะ รู้ตัวไหม”

จอมจรัสพ้ามองด้วยน้ำตานองหน้า เจตไม่คิดว่า บุคคลนิรนามที่เคยมองว่ามีอำนาจ ตัวจริงเนื้อแท้จะเป็นคนชั่วแพ้ยวตติและน่าสมเพชได้ขนาดนี้ แต่มองอีกมุมหนึ่งเจตก็นึกได้ว่า คนตรงหน้าก็เป็นเด็กอายุ 18 ปีคนหนึ่งที่มีทั้งความโกรธ

ความเสียใจ ผิดหวัง เหมือนเด็กทั่วไป แต่ปริมาณรุนแรงเกินจนพาลเดือดร้อนมาถึงเจด เจดเกือบจะสงสาร แต่ก็สงสารไม่ลง เพราะรอบข้างเธอก็เต็มไปด้วยเหยื่อของจอมจรัสฟ้า ครูเมื่อเห็นว่านักเรียนเริ่มคลั่ง จึงตวาดกลับเพื่อตึงสติอีกฝ่ายกลับมา ทำให้เจดเห็นว่าอารมณ์ของครูก็ไม่คงที่อย่างที่ควรจะเป็นแล้วเหมือนกัน คงเพราะเมื่อถูกแทงข้างหลังจากคนไว้ใจ

ด้านนอกห้อง ไม่มีใครรู้เลยว่าสถานการณ์ข้างในเป็นอย่างไร เพราะกระจกถูกปิดด้วยมูลี่ และด้านนอกห้องปกครองไปอีกอย่างนิรันดร์ มิน มุก โอปอล นุ่มนุย และบุปผาก็ยิ่งร้อนใจกว่าเดิมอีก นิรันดร์เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนมีความอดทนพอตัว อย่างน้อยก็มีความอดทนพอจะรอดอกไม้บาน พืชออกผลหรือต้นไม้เจริญเติบโต แต่เรื่องนี้เธอกลับทนไม่ได้ จนตัดสินใจเปิดประตูเข้าห้องปกครองไปเพื่อดูว่าสืบหน้าถึงไหนแล้ว เมื่อเข้าไปก็เห็นว่าครูนพเก้าและแม่ของเจดนั่งรอผลไม้นอกจากเธอ

“เป็นยังไงบ้างคะ ครูเก้า”

นิรันดร์ถามด้วยสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด

“คงกำลังคุยอยู่ค่ะ แต่เดี๋ยวก็คงออกมาแล้ว”

เธอพยักหน้ารับ ผู้ใหญ่อีกคนมองมาด้วยความสงสัย เธอจึงไหว้สวัสดี และแนะนำตัว เพื่อไม่ให้ดูเสียมารยาท

“สวัสดีค่ะ หนูรินค่ะ เป็นเพื่อนเจด”

พินมองแล้วก็รู้สึกคล้ายคลึงคลาว่า เด็กคนนี่เหมือนคนที่อยู่บน
ภาพหน้าจอลูกสาวหรือเปล่า ระหว่างกำลังพิจารณาอยู่นั้นก็มีเสียงกรีดร้องดังมา
จากห้องที่มีมุขี่

“กรีดดดดดดดดด”

ทั้งครูและบุคลากรในห้องปกครองต่างเหลียวมองหาต้นตอเสียง
ครุ่นพเก้าลุกขึ้นด้วยความตื่นตระหนก ก่อนที่ตั้งสติได้และรีบเดินไปเปิดประตูดูว่า
เกิดอะไรขึ้นในนั้น โดยมีนรินทร์และแม่เจดตามหลังมาด้วย เพราะต่างคนต่างหวัง
ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจด ภาพแรกที่เห็นคือเจดกำลังนั่งคร่อมจอมจรัสฟ้าที่นอนอยู่
บนพื้น มือกำลังดึงปลั๊กข้อย่างกันอยู่ แต่ที่เสื้อของเจดมีน้ำหมึกสีน้ำเงินหลังไหล
ซึมไปทั่วเนื้อผ้าสีขาวสะอาด คล้ายกับปากกาที่พกในกระเป๋าเกิดหัวแตกแล้วหมึก
ทะลักออกมา ครูคนอื่นเข้ามาจับทั้งสองแยกกัน พินตกใจทำอะไรไม่ถูก
เพราะเพิ่งเคยเห็นลูกใช้กำลังกับคนอื่นต่อหน้าต่อตา พินเคยเห็นเจดทำแบบนั้น
ครั้งสุดท้ายคือตอนโยนตุ๊กตาบาร์บี้ที่เธอซื้อให้ เพราะลูกไม่ชอบมัน แต่ครั้งนี้
รุนแรงกว่าโยนตุ๊กตา พินยังไม่เข้าใจถึงตอนนี้ว่าเกิดอะไรขึ้น จังหวะที่เจดยกหน้า
มาสบตากับแม่ เจดหวังว่าแม่จะไม่ตัดสินใจไปก่อนว่าเจดทำอะไรไม่ดี
เธอแค่พยายามจะป้องกันตัว ไม่ให้เจ้าจอมถือปากกาพุ่งเข้ามาทำร้ายใครสักคน
ในกลุ่ม เนื่องจากสติแตกเต็มที เจดขอภาวนาเป็นครั้งสุดท้ายว่า ช่วยนำพาชีวิตที่
สงบสุขมาให้เธอที

หลังจากนั้นเหตุการณ์ทุกอย่างก็คลี่คลายลง ครูมยุราก็ให้ครูปกครอง
คนอื่นไปตรวจสอบแล็บท็อปและโทรศัพท์ของเจ้าจอม ปรากฏว่าในนั้นมีภาพของ
นักเรียนถูกที่แอบถ่ายมากมาย นักเรียนที่รู้จักกับเธอ ก็บอกว่าถูกจอมจรัสฟ้าข่มขู่
และบังคับให้ทำตามที่บอก ทั้งที่ความจริงไม่ได้อยากทำเช่นนั้น ครูมัวแต่ยุ่งกับ

การจัดการเจ้าจอม จึงไม่ได้มาสนใจเว็บบอร์ดนี้อีก มีแต่กลุ่มแอมแปร์ที่คอยส่งหลักฐานที่จำเป็นบางส่วนไปให้ และก็พบว่าบางบัญชีผู้ใช้เป็นเจ้าของเล่นเอง ตั้งกระหู่เอง คุยกับตัวเอง จึงสมแล้วที่เจดตั้งชื่อว่าจอมปลอม เพราะแม้แต่เพื่อนยังปลอม ครุ่นพเก้าพยายามอธิบายให้แม่เจดฟังว่าเรื่องเกิดจากความเข้าใจผิดทางโรงเรียนจะจัดการคนที่กระทำผิดมาลงโทษเอง แต่พินรู้ลึกกว่าปัญหายังไม่ถูกคลี่คลาย และไม่เข้าใจว่าทำไมกลายเป็นเธอที่รู้เรื่องเป็นคนสุดท้าย ที่ผ่านมามาก ไม่เคยบอกเลยว่ามีปัญหาอะไร พินคิดว่าถึงเวลาที่ต้องคุยกันแล้ว

“เจด”

แม่เอ่ยขณะที่เพื่อนพากันกอดให้กำลังใจลูกสาวที่พันผิดแล้ว นึกแล้วเธอก็น้อยใจที่เด็กกลุ่มนี้ รู้เรื่องเจดเยอะกว่าเธอเองที่เป็นแม่เสียด้วยซ้ำ เมื่อเพื่อนเห็นว่าแม่ลูกจะคุยกันจึงถอยออกมา

“ว่าไงคะแม่ แม่จะกลับเลยไหมคะ”

“เก็บกระเป๋ากลับบ้าน ลูกถูกกักบริเวณหนึ่งอาทิตย์”

เจดยังยิ้มได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ต้องหุบยิ้มอีกแล้ว

#33 ความรักหมดอายุ

แม่ยื่นคำขาดว่าเจตต้องถูกกักบริเวณหนึ่งสัปดาห์ เจตไม่มีอำนาจหรือสิ่งใดต่อรอง เพื่อนเมื่อได้ยินก็ตกใจนึกว่าเจตจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก จนต้องย้ำอีกครั้งว่าเขาจหายไปเพียงหนึ่งสัปดาห์ และจะกลับมาใหม่ หากเธอยังไม่ตาย เพื่อนยิ่งฉุนฉุนงไปใหญ่ว่าในเมื่อเจตพ้นผิดแล้วทำไมถึงมีการลงโทษอีก เจตก็หวังว่าจะหาคำตอบได้หลังจากกลับบ้านไป ก่อนกลับก็ไม่ลืมที่จะหยิบที่คั่นหนังสือ ที่นรินทร์ทำให้กับมือและหยิบหมอนข้างมาด้วย แม่ยังคงบ่นเช่นเคยว่าพวกหมอนข้างมาทำไม แต่เจตไม่ตอบ เจตนึกว่าคราวนี้แม่จะขับรถมารับเหมือนเคยแต่ไม่ แม่บอกว่าเขาไปคืนกูแล้ว เพราะรถไม่ได้ต่อทะเบียน ช่วงนี้แม่จึงเดินทางโดยระบบขนส่งสาธารณะไปก่อน เจตนึกเสียหน้าไม่ได้ ถ้าต้องวกกลับไปเก็บหมอนข้าง จึงหอบหมอนข้างกลับมาด้วยความทุลักทุเล ตั้งแต่ขึ้นรถเมล์ รถไฟฟ้าและต่อด้วยรถจักรยานยนต์ หมอนข้างใช้ว่าจะหนัก แต่เจตรู้สึกเหนื่อยกับการเดินทางด้วยพาหนะสามต่ออย่างมาก จนล้มตัวนอนบนโซฟา แต่ยังไม่ทันได้พักใจหายคอ แม่กล่าววาจาประกาศิต

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ห้ามออกนอกบริเวณบ้าน ถ้าแม่ไม่ได้อนุญาต จนกว่าจะครบอาทิตย์ถึงค่อยกลับไปเรียน”

“ต่อบ้านไฟไหม้ หนูก็ต้องอยู่ในนี้ใช่ไหมคะ”

ยิ่งฟังแม่ก็ยิ่งอึ้ง ที่ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้ลูกสาวปิกกล้าหาแข็งขนาดนี้

“อย่ายอกย้อนแม่นะ ทำไมเจตถึงเป็นแบบนี้ แม่ไม่เข้าใจเลย”

“หนูไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย ทำไมแม่ต้องทำโทษหนูด้วย”

เจดนี่คิดว่าหลังรู้ความจริงแล้วแม่จะปกป้องเธอบ้าง เพราะอย่างน้อยเธอก็เป็นหนึ่งในเหยื่อที่ถูกกล่าวหา ถูกครุฑต่อว่าล้วงความลับจนแทบเสียชีวิต แต่แม่ไม่ได้ปกป้องเจดเลย ทั้งยังซ้ำเติม

“แต่มันเดือดร้อนคนอื่นเขาไง ครูโทรมาหาอามาแล้วก็โทรมาหาแม่ ไหนจะพูดก้าวร้าวกับครูอีก ทำร้ายเพื่อนอีก ลูกเป็นอะไรไป เมื่อก่อนก็ไม่ได้เป็นแบบนี้”

พิณพยายามเข้าใจลูกว่าเป็นอะไรกันแน่ หากจะยังเสียใจ เพราะพ่อกับแม่หย่ากันอยู่ ก็เป็นเรื่องที่ย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้แล้ว ไม่มีทางที่พ่อแม่จะกลับมาคืนดีกัน พ่อและแม่ก็สร้างความเชื่อมั่นให้รับรู้ว่าได้หายไปไหน พ่อก็พยายามโทรศัพท์หาและให้ค่าเลี้ยงดู ลูกควรจะเชื่อมั่นในตัวพ่อแม่บ้าง และดำเนินชีวิตตัวเองต่อ หรืออย่างน้อยก็ควรปรึกษาปัญหากันบ้าง รับโทรศัพท์บ้าง ไม่ใช่พาลไปทั่วจนสร้างเรื่องเดือดร้อนคนอื่น หรือหากจะมีปัจจัยอื่นก็คงเป็นเพื่อน พิณไม่รู้เลยว่าแต่ละคนนิสัยเป็นยังไงบ้าง

“หรือเป็นเพราะเพื่อนที่อยู่บนหน้าจอคนนั้น”

เพียงสะกิดเรื่องนินทรนิตเดียว เจดถึงกลับลุกขึ้นเผชิญหน้ากับแม่อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เจดไม่ชอบให้ใครมาต่อว่าหรือตะตองคนที่เธอรัก ทั้งนั้น ไม่ว่าจะแม่หรือใครก็ตาม

“แม่พูดเรื่องอะไร ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเลย”

ลูกพยายามควบคุมเสียงตัวเองให้ปกติที่สุด พยายามให้แม่แยกแยะ แล้วเข้าใจว่า ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับเลย

“แล้วถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อน เจดจะเป็นแบบนี้เพราะใคร”

“ก็พอกับแม่ไง!”

เจดตะโกนอย่างเหลืออดและหอบข้าวของขึ้นห้องไป เจดไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงกลายเป็นคนผิดในสมการนี้ และแม่ก็ไม่คิดจะถามเลยว่าเธอเป็นอย่างไรบ้าง ตกใจบ้างหรือเปล่า ขวัญเสียแค่ไหน หรือหากถามก็เป็น การถามแบบสงเดช พอได้คำตอบแล้วก็ไม่พูดอะไรต่อ เจดโยนกระเป๋าทิ้งลงพื้น โยนหมอนข้าง กระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์ไว้บนเตียง ภาพตรงหน้าเริ่มเลือนรางเต็มที เธอเบื่อที่ต้องร้องไห้อีกแล้ว เบื่อที่ต้องเป็นคนอ่อนไหว ไม่เข้มแข็ง เหมือนกับคนอื่นเสียที ได้แต่นอนแช่น้ำและปล่อยน้ำตาไหลออกมา ผสมกับน้ำในอ่าง เธอพยายามแข็งแรงแรงให้ได้เหมือนแม่ แต่เจดคงไม่มีวันเหมือนแม่ที่ไม่ไหวติงต่อสิ่งใดจนคล้ายกับเฉยชา เจดนอนแช่ตัวจนกว่าจะรู้สึกหนาวเกินกว่าจะทนไหวแล้วถึงยอมลุกขึ้น ร่างกายส่งเสียงเรียกร้องขออาหาร เพื่อเผาผลาญให้ร่างกายกลับมาอบอุ่นเหมือนเดิม เจดลุกขึ้นสลัดน้ำออกจากตัว และสวมผ้าคลุมอาบน้ำ เดินลงจากชั้นบนตรงมาที่ครัว เจอกับแม่ที่กำลังจัดโต๊ะอยู่พอดี

“ได้เวลากินข้าวแล้ว”

แม่เรียกมากินข้าว โดยไม่ได้ตำหนิที่เจตสวมเสื่อคลุมอาบนํ้าลงมา ลูกสาวไม่ได้ตอบอะไร และเดินนั่งที่เก้าอี้ตำแหน่งประจำ มื้อเย็นวันนี้เหมือนทำมา เอาใจเจต ทั้งต้มนํ้ากึ่งนํ้าขุ่น หมุกรอบ ข้าวผัด ไหนจะปึกไก่ทอดพร้อมนํ้าจิ้มแจ่ว เจตเห็นแล้วนํ้าลายสอ แต่ก็ยังโกรธแม่อยู่ ไม่รู้ว่าแม่ซื้อของกินพวกนี้มาเพื่อขอโทษ เจตหรือเปล่า แต่เจตไม่นับว่าเป็น หากจะขอโทษหรือรู้สึกเสียใจ อย่างน้อยแม่ควร จะพูดออกมา มากกว่าซื้อของที่ขอให้ ตอนเธอกับนิรันดร์โกรธกันไม่เห็นต้องซื้อ อาหารมาจ้อ แค่พูดขอโทษและเปิดใจรับฟังกัน เท่านั้นก็เข้าใจกลับมาคืนดีกัน เหมือนเดิม ทำไมแค่พูดออกมาว่าขอโทษหรือรู้สึกอย่างไรถึงเป็นเลือกยากเย็น สำหรับแม่นัก หรือบอกว่าครอบครัวมีปัญหาอะไร ก็ไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงเลย แต่แม่ก็พยายามเก็บเธอไว้ให้อยู่แต่ในถ้ำ ไม่ออกมาพบแสงเดือนแสงตะวัน เธอไม่มีสิทธิ์ถาม นอกจากทำตามคำสั่งของแม่ ดังเช่นที่เป็นอยู่ตอนนี้ เจตขอให้แม่นั่งบนเก้าอี้ก่อน ถึงจะกินเช่นทุกครั้ง ต้องรอให้สมาชิกในบ้านทุกคนรอบก่อน ถึงจะกินได้ แต่บางวันที่พ่อกลับดึก ก็จะไม่ละเว้นกฎข้อนี้ไว้ แต่ตอนนี้เจตไม่ต้อง รอพ่ออีกต่อไป เพราะพ่อจะไม่มานั่งกินข้าวด้วยกันแล้ว

“หมุกรอบกินให้หมดเลยนะ ทิ้งไว้ก็ไม่อร่อยแล้ว”

แม่เอ่ย อาหารย่อมมีเวลาหมดอายุของมัน ที่ไม่ใช่แค่วันที่อาหารเน่าเสีย แต่หมายถึงวันที่อาหารไม่อร่อยสำหรับคนกินอีกต่อไปแล้ว ต่อให้กินเท่าไรก็ไม่รู้สึก อร่อยเหมือนเดิม ทั้งที่วัตถุดิบแบบเดิม กรรมวิธีเหมือนเดิม แต่ลิ้นรับรสความอร่อย ไม่ได้อีกแล้ว กินต่อไปก็ไม่ดีต่อร่างกาย บางคนรู้ว่าไม่อร่อย แต่ก็ยังนึกเสียดาย เก็บรักษาเอาไว้จนมันบูด บางคนพยายามเก็บรักษาอย่างดีแล้ว แต่อาหารก็มี วันหมดอายุของมัน ความรักก็คงเป็นเช่นนั้น เจตพยายามหาคำตอบ ร้องรอย

เบาแสบ รอยร้าวระหว่างความสัมพันธ์ของพ่อแม่ แต่เจดไม่ใช่พวกเขา คำตอบที่เจดคิดว่าครอบคลุมพอคงเป็น ‘ความรักของพ่อแม่มันหมดอายุไปแล้ว’

พินกัดหนังกรอบของหมูจนเกิดเสียงกระทบดัง จนไม่แน่ใจว่าผลอเคี้ยวพินตัวเองไปด้วยหรือเปล่า ก่อนจะตักน้ำต้มยำมาซด พลางนึกถึงบทกวีของอังคาร กัลยาณพงศ์ที่เจดไปหาอ่านเพิ่มชื่อ ‘วักทะเล’ เจดไม่เข้าใจกลอนบทนั้นเลย แต่ก็ชื่นชอบวิธีการแต่ง รับรู้ได้ถึงความอัจฉริยะ จินตนาการล้ำลุดโลกของผู้เขียนชั้นเชิงกาพย์กลอนอุปมาอุปไมย หากได้กลับไปโรงเรียนอีก คงต้องให้บุปผาอธิบายว่ากวีบทนี้พูดถึงเรื่องอะไร พออ่านแล้วเจดนึกภาพตามก็เชื่อมโยงกับลัทธิเหนือจริง เป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่วาดภาพให้ดูต่างไปจากความจริงที่เป็นอยู่ ลึกล้ำเกินกว่าที่เจดจะเข้าใจ เธอเลือกจะคิดอะไรเรื่อยเปื่อยดีกว่าคิดถึงความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และหลังจากกินหมูกรอบชิ้นสุดท้ายหมด โดยไม่สนว่าจะทำให้เธออ้วนหรือไม่ ก็ลุกขึ้นมาล้างจานของตัวเอง ในขณะที่แม่อังกิงกินข้าวไปดูละครไป ข้าวพ่องไปทีละนิดทีละหน่อย พอล้างเสร็จก็เปิดตู้เย็น หยิบเหยือกใส่น้ำมาเทใส่แก้ว และปิดตู้เดิม เจดไม่แน่ใจว่าแม่ไม่รู้สี่กตะชิดตะขวงใจบ้างหรือ ที่แปะรูปครอบครัวไว้ที่ตู้เย็นแบบนี้ เจดอยากตั้งชื่อว่า ‘รูปของครอบครัวที่หมดอายุไปแล้ว’ แม่ดูเกลียดพ่อเต็มประดา มีรอยไหม้จากความคับแค้นใจ แต่ก็ไม่ได้ตัดพ่อออกหรือทิ้งไป

“ทำไมไม่ทิ้งไปเลย”

เจดถามและจิ้มให้แม่ดู พิณหันมาและหันกลับไปดูละครเหมือนเดิม แต่ปากก็ยังตอบ

“ก็ตอนนั้นเจตน์น่ารัก จะทิ้งได้ไง”

แม่ตอบเสียงเรียบเฉย จนเจตน์ไม่แน่ใจว่าเป็นคำชมหรือไม่ เจตน์พยายามนึกถึงครั้งล่าสุดที่แม่ชมเจตน์ว่าน่ารัก หากไม่ใช่ประโยคทำนองว่า ‘ใส่ชุดตัวนี้ดีน่ารัก’ ‘ไม่เอากระเป๋าสีนี้ละ น่ารักกว่า’ คิดว่าคงสมัยแสดงงานโรงเรียนตอนประถม แต่เจตน์ในตอนนั้นก็คงน่ารักกว่าตอนนี้อีก แม่ถึงตัดหางปล่อยวัดให้เธอไปอยู่มีซซาราวินท์

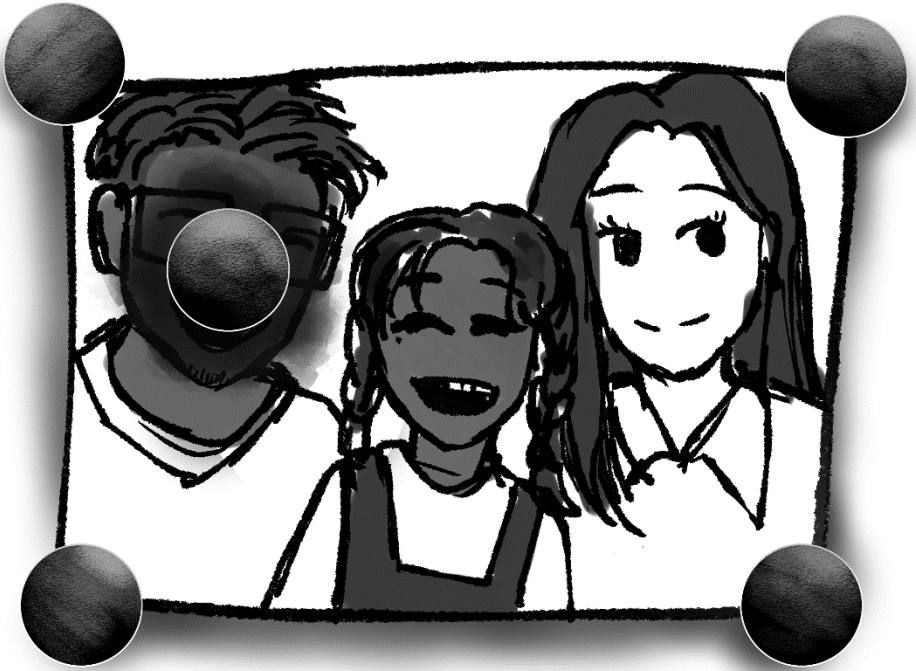
“พอโตแล้วก็เลยทิ้งได้ใช่ไหม”

เจตน์ตอบเบา ๆ ด้วยความรู้สึกลึบไหวใจอยู่ลึก ๆ และรีบเดินขึ้นห้องไปไม่พูดอะไรต่อ จากนั้นก็ปล่อยให้ตัวเองร้องไห้เป็นรอบที่สองของวัน ได้แต่นอนกอดหมอนข้างซึ่มซึบความซ้าใจ เธออยากไปให้พ้นจากที่นี่เสียที เจตน์คิดถึงเพื่อนทั้งโอบอล มิน มุก บุ่มบุ่มและนิรันดร์ ร่างกายโยเยหากอดของนิรันดร์ ทุกครั้งที่นิรันดร์ดึงเจตน์มากอดแนบอกตัวเอง เจตน์จะรับรู้ได้ถึงเสียงหัวใจเต้น เป็นสัญญาณว่ายังมีคนคนนี้อยู่เคียงข้างเธอ แต่นั่นเจตน์ก็รู้สึกอบอุ่นปลอดภัย แต่ตอนนี้มีเพียงหมอนข้างที่อยู่กับเจตน์

พินั่งดูละครหลังข่าว แต่ไม่ได้จดจ่อกับมันมากนัก นอกจากปล่อยให้โทรทัศน์เล่นไปเรื่อย ๆ เพื่อไม่ให้บรรยากาศในบ้านเงียบเหงา เหมือนทุกครั้งที่ทำในเวลาที่ถูกไม่อยู่บ้าน ตอนที่ย้ายเข้ามาช่วงแรกเคยคิดว่าบ้านหลังนี้คงเล็กเกินไปสำหรับครอบครัวสามคนพ่อแม่ลูก แต่มาวันนี้กลับเงียบเหงา ได้ยินแม่กระซิบเสียงน้ำหยดจากก๊อกกร้ว เธอสอนให้ลูกสาวมีความอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย

หรืออุปสรรคต่าง ๆ เช่นเดียวกับเธอ เจดโชคดีที่เธอเป็นไหน ๆ ที่เป็นลูกคนเดียว ไม่ต้องแก่งแย่งชิงความเป็นลูกดีเด่นของพ่อแม่ เจดจะเป็นลูกที่แม่รักเพียงคนเดียว ทั้งเธอและเอกพร้อมมอบความรักให้เต็มที่ แม่เอกจะต้องการให้เจดมีน้องอีกสักคน แต่สำหรับเธอคนเดียวก็พอแล้ว เอกกลัวว่าลูกจะเหงา เพราะเขาก็เป็นลูกคนเดียว อยากให้ลูกมีเพื่อนเล่นด้วยกัน แต่พินที่มีพี่ถึงสามคนยอมเข้าใจดีว่า ยอมให้ลูกเหงาเพราะไม่มีพี่น้อง ยังดีกว่ามีพี่น้องแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกเหงาใจ แม่ทั้งเอกและพินจะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันบ้าง แต่ทุกปัญหาที่ผ่านมามาได้ตลอดด้วยความรักและเข้าใจกัน แต่ครั้งนี้พินไม่รู้ตัวตัวเองพลาดตรงไหน ทำให้ถึงเกิดรูโหว่ในหัวใจของทั้งคู่ เธอจัดการปัญหาทั้งหมดเท่าที่กฎหมายจะครอบคลุมได้ เพื่อไม่ให้ลูกสาวเสียผลประโยชน์ แต่ปัญหาล่าสุดที่กำลังเผชิญคือลูกสาวไม่ยอมคุยกับเธอ เหมือนต่อกับเจดไม่ติด ขาดการเชื่อมต่อกับลูกไปแล้ว เจดในตอนนี้เป็นเหมือนวันปฐมนิเทศ เธอมีมติเปิดด้าน ไม่รู้จะทำอย่างไรให้ลูกสาวกลับมาเป็นเหมือนเดิม หรือเจดจะไม่มีวันเป็นเหมือนเดิมแล้ว หากเป็นเมื่อก่อนที่มีปัญหา สามีก็จะเป็นที่พึ่งทางใจ คอยรับฟังและช่วยแก้ปัญหาด้วยกันเสมอมา แต่พอไม่มีเอกแล้ว พินก็ไม่รู้จะเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาใคร สายตามองซึ่งใจอยู่นานสองนานว่า ควรโทรศัพท์หาคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพ่อของลูกดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้กดปุ่มโทรไป เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขากลายเป็นคุณพ่อลูกสองไปแล้ว ลูกที่ไม่ได้เกิดจากเธอด้วย เขาคงยุ่งกับการเตรียมตัวเป็นพ่อลูกอ่อนอีกครั้ง พินจึงยุติความฟุ้งซ่านไว้แต่เพียงเท่านี้ วันรุ่งขึ้นเธอยังต้องตื่นมาทำอาหาร ซักผ้า ตากผ้า งานบ้านงานเรือนมากมายรออยู่ อย่างแรกที่ต้องทำแล้วคือล้างจาน เก็บโต๊ะ

#34 เปิดใจ

เจดเริ่มรับสภาพตัวเองได้แล้วว่าทุกครั้งทีร้องไห้ ตื่นมาตาเธอจะบวมเป่ง ตาแดงก่ำ เจดพยายามห้ามไม่ให้ตัวเองร้องไห้ แต่สุดท้ายก็ไหลเสียทุกทีที่คิดว่า เธออยู่ส่วนไหนของจักรวาลนี้ เป็นเพื่อนที่ดี เป็นแซฟฟิฟ เป็นนักกีฬาว่ายน้ำ แล้วสำหรับพ่อแม่ เจดคืออะไร เป็นแค่ภาระหรือสิ่งของที่เขาจะทิ้งเมื่อไรก็ได้ ที่เรือนมัชชาระก็มีแมวที่ถูกทิ้งเพราะเจ้าของเลิกกัน เกยกันว่าใครจะเป็นคนเลี้ยง สุดท้ายจบลงที่ข้างถนน จนกระทั่งมีคนใจดีเห็นใจพามันไปยังสถานพักพิง จุดจบของเจดอาจเลวร้ายยิ่งกว่าแมวด่วนั้น

เธอเดินลงบันไดแบบทิ้งน้ำหนักลงที่ส้น กระแทกลงมาเรื่อย ๆ จนถึงครัว แม่ไม่อยู่ แต่โทรทัศน์ยังเปิดค้างไว้จะนั่นแม่มคงไม่ไปไหนไกลจากบ้าน หรืออาจยุ่งกับงานบ้านงานเรือนอยู่ ไม่มาสนใจเรื่องเจดหรอก เธอคงต้องหา มื้อเช้ากินเอง อาหารที่ทำงานอย่างเช่นซีเรียลกับนม หวังว่ามันจะยังไม่หมดอายุ หรือต่อให้หมดอายุเจดก็คงไม่สนแล้ว ปล่อยให้ล่าไล่ใหญ่เป็นคนจัดการ ปัญหาแทนแล้วกัน เพราะตอนนี้กระเพาะเธอกำลังร้องประท้วงต้องการอาหารอย่างหนัก มือเปิดตู้กับข้าวหาซีเรียล โชคดีที่มันยังอยู่ ส่วนมืออีกข้าง เปิดตู้เย็นหยิบนมสด และอย่างสุดท้ายคือชามและช้อน จากนั้นเทส่วนผสมทั้งสอง เข้าด้วยกัน แค่นี้เจดก็ไม่อดตายแล้ว แต่ก็ยังไม่รู้สึกกระปรี้กระเปร่า จึงถือชามเดิน ออกไปยังสวนหลังบ้าน ยืนมองสักพักก็เบื่ออีก ทั้งยังกลัวว่าเดิน ๆ อยู่จะเจอ สิ่งมีชีวิตที่เกลียดคนหนาจึงเดินกลับ และเปลี่ยนเป็นนั่งพื้น ให้หลังพิงโซฟาแทน ดูรายการโทรทัศน์ที่แม่เปิดทิ้งไว้ เธอไม่ได้ชอบขนาดนั้นแต่ดูผ่านตาแก้เบื่อได้ รายการเดี่ยวนี่ถ้าไม่ใช่ข่าวก็เป็นประภควดร้องเพลง ถ้าไม่ใช่ประภควดร้องเพลงก็เป็น

เกมโชว์ ในเวลาแบบนี้ไม่มีการ์ตูนฉายให้ดูแล้ว เจดไม่ได้ดูตั้งแต่ขึ้นมัธยม เพราะตื่นมาดูไม่ทัน รายการแบบนั้นคงไม่เหมาะกับวัยเจดแล้ว พอกินซีเรียล จนหมดซามก็เอาไปล้างเหมือนปกติ และหลังจากนั้นเจดว่าจะไปอาบน้ำ และโทรศัพท์หาเพื่อนสักคนเพื่อบอกว่าเจดยังมีชีวิตอยู่ ในขณะที่เจดกำลัง เดินขึ้นบันได เสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้น ด้วยความสงสัยจึงเปิดออกไปดูเพื่อว่าเป็น ไปรษณีย์หรือใครสักคน ที่ไม่ใช่หญิงชราถือไม้เท้า แววดาซึ่งขังไม่ต่างจากแม่ เพียงแค่เห็นเจดก็รู้สึกใจสั่นจนต้องรีบวิ่งออกไปเปิดประตูโดยด่วน ก่อนที่อาม่าจะ พิโรธโกรธเธอ จากเดิมที่แววดาก็โกรธมากอยู่แล้ว

“อ..อาม่า...มาได้ไงคะ”

เจดเอ่ยเสียงตะกุกตะกัก อาม่าที่ได้ฟังก็ไม่สบอารมณ์นัก

“คำแรกที่เธอควรพูด คือคำว่าสวัสดิ์”

เมื่อได้ยินดังนั้นเจดจึงรีบก้มหัวยกมือไหว้แก้ ๆ กัง ๆ

“สวัสดิ์ค่ะ อาม่าทำอะไรคะ”

“แล้วจะปล่อยให้ฉันยืนพูดอยู่ตรงนี่เหรห”

เจดถอยออก ให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญได้เดินเข้าไป นางกิมเดินอย่าง ค่องแคล่วเข้าไปในบ้าน และนั่งลงบนเก้าอี้ในครัว ส่วนเจดนั่งฝั่งตรงข้าม รอว่าอาม่าจะพูดอะไร แต่เมื่อหญิงชราเห็นท่าที่นิ่งเฉยของเจด กลับยิ่งโกรธมากขึ้น

“นี่ฉันต้องสอนเธอด้วยเหรอ ว่าเวลาแขกมาบ้านต้องต้อนรับยังไง ต้องเสิร์ฟน้ำต้อนรับแขกด้วยหรือเปล่า”

นางกิมพุดกระแทกเสียง เจดที่จากเดิมเกร็งทำตัวไม่ถูกอยู่แล้ว พออาม่าตำหนียิ่งทำตัวไม่ถูกไปใหญ่ ปนกับความรู้สึกน้อยใจ ที่ยังไม่ทันจะทำไรก็ถูกนีกอีกแล้ว เธอรีบลุกไปเปิดตู้เย็นหยิบเหยือกน้ำมาเทใส่แก้ว แต่อาม่ากลับเอ่ยว่า

“น้ำเย็นไม่ดีต่อสุขภาพ”

เจดเหลียวไปมองและถอนหายใจให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้นทำท่าว่าจะเทน้ำทิ้งลงแต่อาม่าห้ามก่อนเพราะนีกเสียชีวิต

“ไม่ต้องเท เขามาที่นี่”

เจดประคองแก้วน้ำ และวางลงตรงหน้าอาม่าด้วยความนอบน้อม นางกิมยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่มแก้กระหาย จากนั้นกล่าวด้วยเสียงเคร่งขรึม

“รู้ใช่ไหมว่าฉันมาเพราะอะไร”

“รู้...มั่งคะ”

ในหัวเจดตอนนี้ก็มีเพียงเรื่องเดียว มือเหยียวย่นประดับด้วยแหวนเพชร จับหัวไม้เท้าแน่น จนเจดคิดว่าสิ่งในจะกลายเป็นอาวุธสังหารเธอ แต่อาม่าเพียงยกมันขึ้นและกระแทกพื้นจนเธอสะดุ้ง และชี้มาทางเธอ

“เธอรู้ตัวดีอยู่แล้วว่าตัวเองทำอะไรลงไป!”

เจดจับเก้าอี้แน่น เพราะรู้ว่าอาม่าจะไม่จบแค่นี้ ร่ายยาวของนางกิมกำลังเริ่มขึ้น

“ฉันผูกฝึกับครูไว้ ให้รับเธอเข้าเรียน เพื่อว่าอนาคตเธอจะได้มีงานดี ๆ ไปได้ไกล แต่ดูสิ่งที่คุณทำสิ! ทำฉันขายหน้า ทำวงศ์ตระกูลขายหน้า เธอจะทำให้ฉันผิดหวังไปถึงไหนกัน แค่อู้อยู่เฉย ๆ ทำตัวดี ๆ มั่นยากนักหรือไง! หรืออยากเป็นพวกใจแตก ออกจากโรงเรียน มีปัญญาทำแค้นงานแบกหาม อยากเป็นแบบนั้นใช่ไหม!”

ทำไมแม่ต้องสอนเธอให้อดทน เจ็บก็ต้องทน ร้องให้ก็ต้องทน เหนื่อยก็ต้องทน แม้แต่ในเวลานี้ที่เจดอยากโกรธจนระเบิดออกมา เพราะคำพูดทุกคำที่อาม่าพูด เหมือนว่าเธอไม่ใช่หลานหรือคนสืบจากสายเลือดเดียวกันเลย เหมือนอาม่ากำลังพูดกับโคลนตม มองมาด้วยสายตาสกปรกและรังเกียจ มือเจดยังคงจิกเก้าอี้แน่น กัดฟันอดกลั้นเอาไว้ เพียงเพราะคนตรงหน้าเป็นยายของเธอ เจดไม่อยากทนฟังคำปรัมปราอีกแล้ว

“แต่หนูไม่ได้ทำ—”

“ฉันไม่สนว่าเธอจะทำไหม แต่มันทำให้วงศ์ตระกูลต้องอับอาย”

อาม่าห้วงนามสกุลเสียยิ่งกว่าเจด เหมือนเจดต้องแบกมันไว้บนปาดตลอดทั้งที่ตอนที่ใช้นามสกุลเขี้ยวอ่อนของพ่อ ก็ไม่เห็นจะต้องแบกรับความคาดหวังของตระกูลขนาดนี้ ท่ามกลางอารมณณ์ที่กำลังคุกรุ่นของยายหลาน แม่ก็เดินลงบันไดมาพอดี

“ม่าคะ จะมาทำไมไม่บอกก่อน”

เมื่อลูกสาวที่ไม่ได้ตั้งใจเดินเข้ามา จึงตำหนิลูกสาวอีกชุด

“ทำไมไม่ให้ลูกกลับไปเรียน ให้ลูกขาดเรียนทำไม”

เจดก็เห็นด้วยกับที่อาม่าพูด เธออยากกลับไปโรงเรียนใจจะขาด แต่ก็ไม่ชอบน้ำเสียงที่อาม่าตำหนิแม่อยู่ดี พิณถอนหายใจก่อนจะมานั่งข้าง ๆ อาม่า

“หนูกำลังสอนลูกหนูอยู่”

อาม่าฟังแล้วเบ้าปาก

“เหอะ อย่างเธอจะมีปัญญาสอนลูกตัวเองได้หรือ ถ้าสอนลูกดีนั้ มันจะเป็นแบบนี้ไหม คุณสิ ปานนี้แล้วมันยังไม่อาบน้ำเลย”

คำพูดของอาม่าไม่ได้ช่วยทำให้อะไรดีขึ้นเลย ซ้ำยังแย่งลง ไม่รู้ว่า ผู้หญิงคนนี้ต้องการให้เจดอยู่จมดินเลยหรือเปล่า เจดนั่งก้มหน้าไม่ยอมสบตากับใครทั้งนั้น อาม่าพยายามสร้างให้แม่เป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบ แต่ก็ไม่ว่าง ต้องสมบุรณ์แบบแค่นั้น ถึงจะดีพอในสายตาท่าน เจดเข้าใจว่าอะไรที่สร้างแม่ ให้กลายเป็นแม่แบบที่เจดเห็น แม่ที่ไม่ชอบความอ่อนแอและความผิดพลาด ทุกอย่างต้องไร้ที่ติ และเจดคงเป็นความบกพร่องนั้น

“ลูกหนู หนูสอนเองได้ ม่าไม่ต้องมาหรอก คุณใหญ่เขาก็บอกแล้วว่า เข้าใจผิด ม่าเข้าใจบ้างไหม”

“ฮ..ฮัลโหล วัน”

เจตพยายามกลั่นไ่วไม่เสียงสะอื้นหลุดออกมา

[ฮัลโหลเจต เป็นยังไงบ้าง โอเคหรือเปล่า]

ราวกับนิรันดร์มีสัมผัสพิเศษ รู้ว่าสภาพเจตตอนนี้ไม่สู้ดีนัก

“ก..ก็ดี แล้ววันละ”

[ไม่ค่อยดีเท่าไร คิดถึงเจตอยู่]

นิรันดร์นึกพูดหยอก แต่คนที่มีปัญหาตีกันในหัวุ่นวายกลับคิดจริงจัง

“ห..เหวอ ขอโทษนะ”

[ขอโทษทำไม ไม่ต้องขอโทษ เจตเป็นอะไรหรือเปล่า]

ปลายสายรีบถามด้วยความเป็นห่วง เพราะเริ่มรู้สึกถึงเสียงสะอื้นของอีกฝ่าย เจตไม่รู้ว่าหากบอกออกไปจะทำให้อีกฝ่ายลำบากใจหรือไม่ พอจะอ้าปากพูดน้ำตาก็พาลไหล น้ำมูกก็หลังตามจนเริ่มหายใจไม่ออก

“ไม่รู้สิวัน...เรา..”

[ไม่เป็นไร ค่อย ๆ หายใจช้า ๆ แล้วค่อย ๆ พูดนะ เรายังถือสายอยู่กับเจต]

นิรันดร์ให้เวลาเจตสุดลมหายใจเข้า ปลายสายรับรู้ได้ว่าเจตอึดอัด ทรมานแค่ไหน หากเป็นไปได้ก็อยากกอดเจตไว้แนบอก

“เราไม่อยากให้รัน...มาเสียเวลากับเรา”

[หมายความว่าไง ทำพูดแบบนั้น ใครทำอะไรเธอหรือเปล่า]

“เราไม่มีอะไรดีเลยรัน เราทำให้พ่อแม่ผิดหวัง...อ..อามาผิดหวัง..
คนทั้งบ้านผิดหวัง เราไม่เคยดีพอสำหรับเขาเลย”

[อย่าพูดแบบนี้นะ อย่าไปฟังที่เขาพูด เราู้จักเจต เรารู้ว่าเจตมีอะไรดี
ยิ่งกว่าที่เขาพูดกับเจตแน่นอน เจตไม่ต้องทำตามความคาดหวังของใครเลย
เจตเป็นในสิ่งที่เจตเป็นคือดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยก็มีเรา โอปอล มิน มุก ปุ้มปุ้ยแล้ว
คนอื่น ๆ อีกตั้งเยอะที่รักเจตในแบบที่เจตเป็น อย่าให้คนอื่นทำให้เจตเสียคุณค่าใน
ตัวเองเลยนะ]

ยิ่งฟังคำปลอบประโลมเจตยิ่งร้องไห้หนักกว่าเก่า และคิดไปว่าเธอเป็น
ใครกันนะถึงได้รับความรักจากนิรันดร์ขนาดนี้ เธอสมควรที่จะได้รับมันหรือไม่
แต่หากพูดออกมาปลายสายคงดูแลได้ ทั้งที่เพิ่งพูดเรื่องคุณค่าไป นิรันดร์ไม่เคย
ห้ามให้เจตหยุดร้อง เธอมักปล่อยให้เจตร้องไห้ ระบายออกมาเต็มที่ และเจตก็
ไม่อายที่จะแสดงความอ่อนแอต่อหน้านิรันดร์ เจตมั่นใจว่านิรันดร์จะไม่ตอกย้ำ
ซ้ำเติมบาดแผล จึงปล่อยให้ตัวเองที่ราวกับจะร็ดน้ำออกจากตัวให้หมด
ก่อนจะขอตัดสาย เพราะไม่อยากรบกวนนิรันดร์มากไปกว่านี้ แคนนี่เจตก็
เกรงใจจะแยะแล้ว หากร้องอีกรอบ ดวงตาคงบวม จนมองไม่เห็นอะไรอีก
เจตเหนื่อยที่จะมานอนร้องไห้แบบนี้แล้ว

หลังจากการต่อสู้ต่อเถียงกันอย่างยาวนาน สุดท้ายพิณก็กล่อมให้แม่ของเธอกลับบ้านได้เสียที เธอจะได้ไปจัดการเรื่องของตัวเองโดยไม่มีใครมาก่อวน พินใช้เวลาทั้งคืนเพื่อคิดทบทวนว่าตัวเองพลาดไปตอนไหน ตั้งแต่แรกที่เจตเกิดมาหรือเปล่า หรือตอนที่ลูกแผลลล้มหัวกระแทกโต๊ะ เธอยอมรับว่าเป็นแม่ที่บอกรักไม่เก่ง ไม่รู้ต้องพูดอย่างไร บางครั้งก็เงินอายเกินกว่าจะพูดออกมา เพราะพินไม่ได้เติบโตมากับคำว่ารักของอาป้าอาม่า แต่ก็พยายามแสดงออกให้รู้ว่ารักตลอด อีกทั้งเอกที่เป็นพ่อก็บอกรักลูกสาวเป็นประจำอยู่แล้ว จึงไม่แน่ใจว่าพินจำเป็นต้องพูดซ้ำอีกหรือไม่ หากบอกรักบ่อยก็กลัวว่าลูกจะเบื่อจะรำคาญ และเจตเป็นเด็กที่ไม่ค่อยร้องขออะไร เกิดจากตัวเธอเองที่มีพี่ชายอยากขออะไรอาป้าอาม่าก็ให้ จนบางคนก็เสียคน พินไม่อยากให้ลูกสาวเป็นเด็กเอาแต่ใจแบบนั้น กลายเป็นเธอไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ลูกต้องการคืออะไร บางอย่างก็เป็นเรื่องง่าย ๆ เช่นอ้อมกอดและความเป็นห่วงเป็นใย และเรื่องที่ทำผิดมหันต์คือการให้เจตย้ายโรงเรียน ในเวลานั้นที่จิตใจอ่อนไหวไร้ที่พึ่งอาม่าเป็นคนเดียวที่พินพึ่งได้ เธอจึงรับฟังสิ่งที่อาม่าแนะนำมา เพราะเชื่อว่าจะทำให้เจตได้ดี คิดว่ารอบรั้วโรงเรียนจะช่วยปกป้องเจต จากโลกภายนอกที่วุ่นวายได้ ระหว่างที่เธอกำลังง่วนกับการหย่าและจัดการเอกสารมากมาย แต่กลายเป็นว่าความหวังดีทำให้เจตเจ็บปวดและรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง พินไม่อยากให้ลูกเข้าใจเธอแบบนั้น เธอลุกขึ้นจากโซฟาจะไปหาลูกที่ห้อง แต่เจตลงมาพอดี

“เจต คุณกับแม่หน่อยได้ไหม”

แม่เอ๋ยและตบที่โซฟาเบา ๆ เรียกลูกมานั่ง เจตจึงพยักหน้าและนั่งตาม

“ถ้าแม่ไม่ชอบที่อาม่าทำแบบนี้กับแม่ แล้วทำไมแม่ต้องทำแบบนี้กับหนูด้วย”

เจดเป็นฝ่ายเปิดประเด็นก่อน ลูกสาวมีสีหน้าอ่อนล้าและตายังบวมจากการร้องไห้เป็นเวลานาน บางครั้งเจดก็เคยคิดว่าแม่รักที่เจดที่ตัวตนหรือรักเจดที่เจดเป็นลูก หากเจดเป็นลูกของคนอื่นที่ไม่เอาไหน ไม่มีอะไรดีเลย แม่จะยังรักไหม หรือหากเจดเป็นเพื่อนกับแม่ แม่จะยังคงคบคนแบบเจดเป็นเพื่อนหรือเปล่า เจดไม่รู้ว่าที่แม่ยังรักเธออยู่เพราะยอมจำนนหรือไม่

“แม่เคยคิดว่าแม่เข้าใจหนูที่สุด รู้ว่าต้องการอะไร รู้ว่าหนูควรจะได้รับอะไร”

สำหรับพิณ ผลประโยชน์ของลูกคือสิ่งสำคัญที่สุด การเป็นแม่คือการเสียสละ ทั้งเลือดเนื้อ เวลา ร่างกาย ความแข็งแกร่ง ทรัพย์สินของมีค่าทุกอย่างต้องทดแทนให้ลูกทั้งหมด

“แต่แม่ไม่เคยถามเลยว่าจริง ๆ เจดอยากได้อะไร”

แม่เอี่ยมไปกุมมือลูกสาว และมองดวงตาบวมซ้ำของลูก จากนั้นประคองแก้มของเจดไว้

“เจด...แม่ขอโทษนะลูก ไม่ว่าจะเรื่องไหนก็ตามที่ทำให้ลูกเสียใจ รู้สึกเหมือนถูกทิ้ง หรือรู้สึกว่าแม่ไม่รัก...แม่รักเจดมากนะ แม่ไม่เคยเสียใจที่เจดเกิดมา ต่อจากนี้เจดมีอะไร เจดคุยกับแม่ได้ทุกเรื่องเลยนะ แม่ไม่อยากเป็นคนสุดท้ายที่รู้สึกแล้ว แม่ขอโทษที่ไม่ใส่ใจเจดมากพอ ไม่ว่าจะยังไงแม่ก็รักเจด”

แม่ตั้งลูกไปกอดแนบอกและร้องไห้ออกมา เธอเห็นแม่ร้องไห้ครั้งสุดท้าย คือตอนงานศพของอาทง เจดฟังเสียงหัวใจแม่ที่เต้นรัว เป็นเสียงหัวใจที่เต้นเดี่ยว ฝ่าฟัน ต่อสู้กับความยากลำบากอย่างไม่ย่อท้อ เจดโอบร่างกายที่บอบบางของผู้เป็นแม่และร้องไห้กรอบ เจดคือความแข็งแกร่งของแม่ แต่ในขณะเดียวกัน ก็เป็นความเปราะบางของแม่ เจดทำให้แม่รู้สึกแข็งแกร่งเป็นสิบเท่า เพื่อปกป้องลูก แต่ใจก็เปราะบางอ่อนไหวกว่าที่เคยเป็น เมื่อลูกเจ็บปวด เพราะความเจ็บปวดของลูก คือความเจ็บปวดของแม่ เจดหวังว่าตัวเองจะกล้าพูดกับแม่มากขึ้น เช่นเดียวกับที่ แม่จะยอมเปิดใจรับฟังเธอ

“เล่าให้แม่ฟังหน่อยได้ไหมว่าโรงเรียนเป็นยังไงบ้าง ดีหรือเปล่า เพื่อนกับ สังคมที่นั่นดีไหม แล้วยังอยากอยู่ต่อไหม ถ้าเจดไม่อยากอยู่แล้วแม่ย้ายให้ได้นะ”

เจดสายหน้า ก่อนจะเล่าเรื่องสังคมในโรงเรียน กฎียบย่อน่ารำคาญ ที่แม่ก็เห็นด้วยว่าบางข้อไร้สาระเกินไป มีข้อดีแค่ผ่อนปรนทรงผม และเจดก็เล่า เรื่องเพื่อนสนิทอย่างมุก และเพื่อนสมาชิกห้อง 404 เป็นแหล่งรวมตัวของคนที่ ต่างกันสุดขีด แต่ทุกคนกลับสนับสนุนเจดในทุกเรื่อง และคอยช่วยเหลือเจดตลอด แม่เจดแหกกฎก็ตาม และไม่ลืมที่จะเล่าเรื่องนิรันดร์ซึ่งเป็นแฟนคลับตัวยงเรื่อง *เจ้าชายน้อย* เจดคิดว่าตอนนี้เธอถึงเวลาที่พร้อมจะบอกแล้ว

“จริง ๆ เขาไม่ใช่แค่เพื่อน เขาเป็นคนที่หนูรักด้วย”

แม่มองค้างมองนาน แต่ไม่ได้เป็นการแสดงออกในเชิงลบ ทั้งยังให้เจด อธิบายต่อ เจดจึงเปิดเผยกับแม่ว่าตนชอบผู้หญิง เธอรู้สึกตัวมาสักพักแล้วว่า ตัวเองมีแรงดึงดูดหรือผูกพันกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ทั้งยังเฉยชาเวลาที่เพื่อนพว กันพูดถึงหนุ่มหล่อในโรงเรียน อย่างมากเจดอาจจะแค่สนใจเพราะอยากรู้ว่า

หน้าตาดีดังคนเขาว่าแค่ไหน แต่พอรับรู้แล้วก็จับแค่ไหน ไม่ได้สนใจต่อ และจนมาวันนี้เจดก็เข้าใจเสียที่ตัวเองเป็นอะไร แม่ยังต้องใช้เวลาทำความเข้าใจ ศัพท์แสงที่ใช้นิยามอัตลักษณ์อยู่ แต่เธอก็เข้าใจขึ้นว่าการจะเป็นเพศอะไรหรืออยากเป็นเพศไหนไม่ใช่เรื่องผิด แม้ใครจะเคยบอกว่าการคบกับเพศเดียวกันไม่มั่นคง แต่แม่พิสูจนีให้เห็นแล้วว่า ไม่ว่าจะเพศไหนก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความไม่แน่นอนทั้งสิ้น แม่ยังคงโอบกอดและบอกรักเจดเหมือนเดิม แม่เจดจะเปลี่ยนความคิดของอาม่าที่มีต่อเจดไม่ได้ ทว่าคำพูดของครูนพเก้าที่ว่าสนใจแค่คนที่รักเราก็ทำให้เจดคิดได้ว่า บางเรื่องไม่จำเป็นต้องใส่ใจมากให้ปวดหัว ตอนนี้อยู่เพียงสองคนแม่ลูกแล้ว เจดและแม่ต้องดำเนินชีวิตต่อไปโดยไม่มีพ่อ อย่างน้อยการเปลี่ยนหัวกอน้ำก็เป็นความท้าทายแรกที่ทั้งคู่ต้องเผชิญ

#35 การค้นหาไม่มีที่สิ้นสุด

ตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่หยุดเรียน เจดไม่รู้สึกละเลยเวลาเลย เพราะได้ใช้เวลากับแม่อย่างเต็มที่ ทำกิจกรรมร่วมกันอย่างไม่เคยทำมาก่อน เช่นแม่สอนเจดทำอาหาร บอกเคล็ดลับการซักผ้ายังไงให้หอมติดทนนาน และดูภาพยนตร์เก่า ๆ การ์ตูนเก่า ๆ ด้วยกัน เจดรู้สึกถึงความ เป็นครอบครัวกลับมาอีกครั้ง แม้จะไม่มีพ่อก็ตาม เขายังพยายามติดต่อมาเรื่อย ๆ ผ่านแม่ เพราะรู้ว่าต่อให้โทรศัพท์มา เจดก็ไม่รับสาย เธอยังต้องใช้เวลาอีกสักพัก ยังคงรู้สึกเข้าใจที่พ่อกำลังจะมีลูกกับภรรยาคนใหม่ เหมือนมาแทนที่เธออย่างงั้นไว้เจดจะโทรศัพท์กลับไปหาเขาเอง หากพ่อลืมโอนเงินค่าเลี้ยงดูให้ เจดตั้งใจว่าจะเก็บเงินซื้อแล็ปท็อปเอง ส่วนแม่ก็มีเป้าหมายว่าจะเก็บเงินซื้อรถมือสอง หลังจากนั้นมาเจดสบายใจที่จะคุยกับแม่มากขึ้น คล้ายกับว่าเป็นเพื่อนกัน

เมื่อกลับมาถึงโรงเรียน เธอก็พักทนายสมาชิกห้อง 404 ก่อนเป็นอันดับแรก โอบอลแอบกระซิบว่าสัปดาห์ที่ผ่านมา บางคืนนิรันดร์ก็มานอนบนเตียงเจด เพราะคิดถึงเธอ พอเคาะประตูห้อง 410 นิรันดร์ก็เปิดประตูมาและโผกอดแน่น ทั้งคู่ใช้เวลาบนดาดฟ้าด้วยกัน ส่วนเจดก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดสัปดาห์ให้นิรันดร์ฟัง

“ดีใจด้วยนะ ในที่สุดก็เข้าใจกันสักที”

นิรันดร์ได้ฟังแล้วก็ปลื้มปริ่มใจแทนเจด ใบหน้าเจดดูสดใสขึ้นกว่าครั้งล่าสุดที่นิรันดร์เห็น

“แล้วเจตยังเขียนเรื่องสั้นต่อใหม่”

เจตนั่งคิดคำตอบพักหนึ่ง ทั้งที่ไม่ใช่คำถามที่ยากเลย เป็นสิ่งที่เธอรักด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้ดันคิดเรื่องที่จะเขียนไม่ออก

“คงเขียนต่อ แต่ไม่น่าใช่ตอนนี้”

“ไว้เราจะรออ่านนะ”

นิรันดร์ยิ้มและซบไหล่ดังเคยชิน เจตมองต้นไม้ที่กำลังโตขึ้นเรื่อย ๆ พลางสงสัยว่ามันจะกลายเป็นต้นอะไร หวังว่าจะเป็นผลไม้รสหวานอร่อย นิรันดร์เดาว่ามันเป็นต้นมะเขือเทศ ทั้งคู่ยังนั่งกินลมชมวิว บ้างก็กระโดดโลดเต้นด้วยกัน ประหนึ่งว่าโลกนี้มีเพียงแค่นี้ทั้งคู่ เธอทั้งสอง จนถึงยามสนธยาน่าเสียดายที่ตึกกรมบ้านช่องบดบังทิวทัศน์จึงเห็นตะวันลับขอบตึก แทนที่จะเป็นตะวันลับขอบฟ้า แต่สีท้องฟ้าช่วงพระอาทิตย์ตกก็เป็นสีที่สวยงามที่สุด จนนิรันดร์อดที่จะถ่ายรูปเก็บไว้ไม่ได้

นิรันดร์หยิบสมุดบันทึกพืชพรรณของเจ้าตัวมาให้ดู และกล่าวว่า ดอกลั่นทมเป็นดอกที่เหี่ยวเร็ว และพอแห้งสีก็ไม่สวยแล้ว แต่ถึงจะเหี่ยวเฉาแล้ว ดอกก็ยังคงกลิ่นหอมอยู่ เธอเก็บดอกลั่นทมทุกดอกที่เจต ให้เก็บใส่ไว้ในกล่อง นิรันดร์อยากหาวิธี ที่จะรักษาสภาพให้มันคงอยู่ตลอดไป แม้รู้ว่าฝืนธรรมชาติไม่ได้ นิรันดร์จึงถ่ายเป็นรูปโพลารอยด์เก็บไว้ เพราะดอกนี้จะคงอยู่ตลอดไปไม่มีวันเหี่ยวเฉา และนิรันดร์ก็เก็บโพลารอยด์อีกแผ่นไว้ให้เจต เป็นรูปที่มีเพียงใบเดียวในโลก และย้ำเตือนไม่ให้เจตรู้สึกเสียคุณค่าในตัวเอง เช่นดอกลั่นทมที่แม้ใครจะว่าเป็นดอกอัปมงคล แต่ก็ยังคงมีคนชอบมันอยู่และไม่คิดว่ามันดูทухขระทมเลยแม้แต่น้อย

ชีวิตของเจดผ่านไปดังเช่นเด็กธรรมดาทั่วไปควรจะเป็น สนุกที่ได้ใช้ชีวิตกับเพื่อน ทำกิจกรรมร่วมกัน เครียดที่ต้องทำงานส่ง เสียใจเวลาผลงานออกมาไม่ดี มีความสุขเวลาทำเรื่องตลกตึงต๋องกับเพื่อน มีคนคอยปลอบใจ ส่วนเรื่องจอมจรัสฟ้าบุปผาเล่าให้ฟังว่า ครูเชิญผู้ปกครองของเจ้าตัวมาคุย สิ่งที่เขาทำเป็นเรื่องร้ายแรงและผิดกฎหมาย ไหนจะผู้ปกครองของนักเรียนที่ถูกข่มขู่เอาเรื่องอีก ทางออกเดียวที่มีให้เจ้าจอมได้คือลาออก ต่อให้เจ้าตัวจะออกไปแล้ว แต่ก็ยังไม่พ้นคำครหาว่าโรงเรียนควรรับผิดชอบมากกว่านี้ นอกจากแค่ผลักดันให้พ้นไปจากตัวเองและให้ผู้ปกครองของผู้เสียหายตามเอาเรื่องเอง เรื่องนี้ยังคงเป็นที่วิจารณ์ของกลุ่มนักเรียนในเว็บบอร์ดอยู่ช่วงหนึ่ง แต่เมื่อมีเรื่องใหม่เข้ามา ชื่อของจอมจรัสฟ้าก็ค่อย ๆ ซาหายไป

หลังจากที่เจด พยายามหลบหนีจากตำแหน่งตัวสำรองมาตลอด สุดท้ายเจดก็ลงฮึดสู้ ตั้งใจฝึกซ้อม จนพี่อ๊อฟชมว่าเจดพัฒนาจากครั้งแรกที่ฝึกมาก อาจกลายเป็นตัวจริงในอนาคต และแม้ในวันแข่งเจดจะไม่ได้แตะน้ำในสระเลย แต่ก็ตื่นเต้นที่ได้เปิดหูเปิดตาเจอนักแข่งเก่งกาจมากมาย กลับมาถึงมุกถามยกใหญ่ว่าเจดคนหน้าตาดีบ้างไหม เจดหมั่นไถ่อยากเชกหัวสักที สอบกลางภาคผ่านไปไม่นาน สอบปลายภาคก็มาอย่างรวดเร็ว ทั้งยังมีงานมารูมตอนใกล้สอบอีก แม้ครูจะพูดว่า 'ครูก็เข้าใจนะว่าช่วงนี้ใกล้สอบ' แต่ครูก็สั่งงานอยู่ดี จนเจดเข้าสู่วัฏจักรมนุษย์นรกสูทอีกครั้ง จากปกติเป็นนรกสูทแค่คืนวันพุธ ส่วนชมรมพุกกลางคืนสมาชิกขึ้น ๆ ลง ๆ แต่ที่บุปผายังคงอยู่เสมอ ภาระหนึ่งเป็นประธานชมรม ส่วนเว็บบอร์ดก็ยังมีคนเข้ามาเล่นอยู่เรื่อย ๆ มีกลุ่มเฉพาะของตัวเองมากมาย

เจตยังเล่นไม่เป็นจึงไม่ได้สมัครเสียที่ เห็นมินว่ายังมีคนเรียกร้อง ให้เธอกลับมาเขียนอยู่ แต่หน้าที่การงานรุมเร้า จึงต้องพักการเขียนไว้ก่อน

เมื่อสอบปลายภาควันสุดท้ายเสร็จสิ้น บุ่มบ้วยชวนเพื่อนแก๊งแมวดำทุกคนทำหมุกระทะกินบนดาดฟ้า ทำท่ายอานาจมืดเพื่อส่งท้ายก่อนปิดเทอมทุกคนในนี้ไม่มีใครห้าม ทั้งยังสนับสนุนอีกต่างหาก ต่างคนต่างแยกไปเตรียมอุปกรณ์และวัสดุติดกันมา เมื่อพ้นเวลาตรวจข้อแล้วจึงแอบขึ้นไปบนดาดฟ้าจัดการตั้งเตาอย่างกลิ่นควันหอมฉุย และช่วยกันอย่างคนละไม้คนละมือ

ณ วงหมุกระทะ มินเล่าเรื่องที่บ้านให้ฟังว่า เธอเริ่มพูดคุยปรับความเข้าใจกับพ่อบ้างแล้ว เข้าใจถึงความหวังดีของผู้เป็นพ่อ ถึงกระนั้นหลังจากปิดเทอมเธอก็ต้องกลับลำปางอยู่ดี เพราะเป็นห่วงพ่ออู๊ยแม่อู๊ย โอบอลเองก็เริ่มรู้สึกของตัวเองมีเรื่องที่ต่างจากคนอื่น เธอรู้สึกว่าตัวเองชอบดูสื่อแนวโรแมนติกหรือต้องมีเรื่องความรักมาเกี่ยว แต่หากเกิดขึ้นกับตัวเองคงไม่ชอบ อาจขยาดเลยก็ว่าได้ โอบอลไม่เคยชอบใครและไม่คิดอยากมีแฟน เวลาที่ป้าบอกว่าเธอต้องเรียนให้จบแต่งงานและมีลูก มีหลานให้ป้าอุ้ม เธอขนลุกแปลก ๆ เพราะเรื่องพวกนี้ไม่อยู่ในหัวเธอเลย จนโอบอลไปตามอ่านเรื่อง LGBTQIAN+ แล้วรู้จักอัตลักษณ์อย่าง Aromantic โอบอลคิดว่าตัวเองเข้าข่าย เธอรู้สึกสบายใจและไม่แปลกแยกเมื่อรู้ว่ายังมีอีกหลายคนเป็นแบบเธอ ไม่ใช่เย็นชา ตายด้านหรือไร้หัวใจ เพียงแค่เธอไม่ได้รู้สึกรักใคร่ในเชิงโรแมนติก โอบอลยังรักเพื่อน หอมแก้มเพื่อนเหมือนปกติเพื่อน ๆ พยักหน้าเข้าใจและขอบคุณที่โอบอลกล้าพูดกับพวกเธอ การที่ใครสักคนจะกล้าพูดออกมาว่าตัวเองเป็นอะไรไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องใช้ความกล้าหาญอย่างถึงที่สุด และคนรอบข้างก็ต้องทำให้อีกฝ่ายรู้สึกสบายใจที่จะพูด เป็นพื้นที่ปลอดภัยของอีกฝ่าย กับบางคนต้องคิดแล้วคิดอีกว่าตัวเองเป็นอะไรกันแน่

ดังเช่นบ๊อบบี้ในตอนนี่ที่กำลังคิดอยู่ว่าควรพูดดีหรือไม่ แต่เพราะเธอเชื่อมั่นในตัวเพื่อนว่าจะเข้าใจ และมั่นใจว่านี่คือที่ปลอดภัยของเธอ จึงเกริ่นขึ้น

“เฮ้อ ทุกคน เรามีเรื่องจะบอก”

เพื่อนทุกคนเงยบและหันมาตั้งใจฟัง บ๊อบบี้สูดลมหายใจเข้าก่อนจะเอ่ย

“พวกแกมีใครเข้าใจความหมายของคำว่า Intersex ไหม”

ปิดเทอมนี้คงเป็นปิดเทอมที่เจดใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่ามากที่สุด หลังจากแม่ซื้อรถมือสอง สภาพดีเหมือนมือหนึ่งมาไว้ในครอบครองแล้ว แม่ก็เล่นขับรถพาเจดไปเที่ยวทุกสัปดาห์ ส่วนใหญ่เป็นแถวกรุงเทพฯ และปริมณฑล ไม่ไกลจากบ้าน แม่ผ่อนคลายมากขึ้น สลัดภาพแม่ที่เงียบขรึมเข้มงวดไปหมด บางครั้งแม่ก็ทำตัวเหมือนเด็ก เหมือนเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเจด แม่พยายามให้เจดชวนนิรันดร์มาบ้านหลายครั้ง แต่ช่วงปิดเทอมนิรันดร์มีแผนจะไปเที่ยวออสเตรเลียกับญาติ อยู่ที่นั่นตลอดทั้งเทอม จึงเสียดายที่ไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันช่วงปิดเทอม แต่เจดก็ยังส่งข้อความหาและโทรคุยกันตลอด ระยะเวลาที่ต่างกันเกือบสามชั่วโมง และระยะทางพันกว่ากิโลเมตร เจดก็ไม่หวั่น เจดคอยนับวันรอให้ถึงวันเปิดเทอมเพื่อที่จะได้เจอกับนิรันดร์อีกครั้ง เธอเองก็อยากไปต่างประเทศบ้าง แต่ก็ไม่กล้าบอก เพราะกลัวว่านิรันดร์จะหิวเธอใส่กระเป๋ไปด้วย และไม่รู้ว่าจะไรดลใจให้นิรันดร์ชวนเจดที่ยังไม่ขึ้นสถานะว่า ‘แฟน’ ไปเจอพ่อแม่แล้ว แต่ถ้าไปเจอพ่อแม่นิรันดร์ เจดทำตัวไม่ถูกแน่ จึงปฏิเสธไว้ก่อนแล้วอ้างว่ากลัวแม่เหงา

เมื่อวันเปิดเทอมมาถึง ถนนยังคงรถติดเหมือนเคย แต่ดีที่ทั้งแม่และเจด
เผื่อเวลาไว้เรียบร้อย พอขึ้นเทอมสองมัธยมวิทย์จะให้เลือกรวมเมตเองได้
เจดจึงตัดสินใจอยู่กับมิน โอบอลและนุ่มปุยเหมือนเดิม พร้อมลงชื่อจองหอพักใน
เว็บไซต์ของโรงเรียนเรียบร้อย รอแคชเชอร์ขึ้นหอพัก เมื่อถึงลานจอดรถสองแม่ลูก
ก็ช่วยกันขนของมาไว้ที่หน้าหอโกนจาเหมือนเดิม ก่อนจะลากไม้ลิ้มที่จะกอดแม่

“เดี๋ยวเย็นวันศุกร์หนูกลับไปหานะ”

แม่หัวเราะเล็กน้อยก่อนจะตบไหล่เบา ๆ

“ไม่ต้องรีบก็ได้ ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนก่อน กลับมาหาแม่เมื่อไรก็ได้”

“มันควรกลับไปกันไม่ใช่เหรอแม่”

เจดดันแม่ออกและสบตา เพราะเหมือนว่าแม่กำลังจะเล่นมุก
กับเธออยู่ แม่ยิ้มก่อนจะโน้มตัวกระซิบ

“วันศุกร์ไปเที่ยวกับเพื่อน ไม่ต้องมา เข้าใจหรือยัง”

จากนั้นค่อยเอานิ้วชี้แตะริมฝีปาก ส่วนเจดก็ทำตาม

“อ้อ อย่างนี้เอง... ๊นั้นหนูไปแล้วนะ”

“จู้จู้”

เจดเหลียวหลังกลับและโบกมือ ก่อนจะตะโกน

“หนูรักแม่นะ!”

ส่วนแม่ก็ตะโกนกลับ

“แม่อีกี่เจดเหมือนกัน!”

เจดเคยคิดว่าตัวเองเหมือนพ่อมาตลอด ใคร ๆ ก็บอกว่าแบบนี้เพราะผิวแทน คิ้วเข้มเหมือนพ่อ แต่เมื่อเห็นแม่อีกี่เจดก็คิดว่า มีบางส่วนที่เจดได้มาจากแม่ เจดยังอยู่ที่หอไกลจาชั้นสี่เหมือนเดิม เพียงแต่เปลี่ยนเป็นห้อง 414 บุ่มบู่ส่งข้อความว่ามาถึงก่อนแล้ว มินก็เพิ่งถึงไม่นาน เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เห็นสมาชิกสองคนอยู่ในห้องกำลังจัดของอยู่ เจดจึงทำบ้างแต่บุ่มบู่ทักเสียก่อน

“เมื่อกี่วันมาหาด้วยนะ”

“เหวอ แล้ววันอยู่ห้องไหน”

“ไม่รู้เหมือนกัน ไม่ทันได้ถาม แต่ฝากมาเตือนเจดว่าอย่าลืมนัด”

เจดเกือบลืมนัดเสียสนิท ยิงดีที่นิรันดร์ใจดีอุตส่าห์ฝากเตือน เจดจึงรีบออกจากห้องและลงบันได จากนั้นก็ออกจากหอเดินไปยังสระว่ายน้ำและวิ่งไปชมรมเกษตร แสงแดดยามเช้ากระทบกับผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มให้สว่างขึ้น เจดมองภาพตรงหน้าจนลืมนัดเรื่องแมลงไปเสียสนิท ทำค่อย ๆ ก้าวไปหาคนที่ยังหันหลังอยู่และเอ่ยชื่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ริน”

เจ้าของชื่อหันมาโดยที่มีดอกกลั่นทมทัดหูอยู่ เมื่อเห็นว่าคนที่รอคอยมาถึงแล้ว นิรันดร์หยิบดอกกลั่นทมอีกดอกในมือมาทัดหูเจดเช่นกัน เธอหัดคอบเพราะจกจี้

“นี่กว่าเธอจะไม่มาแล้ว”

นิรันดร์กล่าวและโอบรอกคอเจตไว้

“แล้วถ้าเราไม่มาล่ะ”

เจตนึกหยอกอีกฝ่าย พอรู้ว่าถูกแก้งก็หันนำหงิกหน้าอ

“เดี๋ยวเราจะไปหาเจตเอง”

เธอเอื้อมมือไปลูบแก้มนิรันดร์อย่างอ่อนโยน

“จะไม่มาได้ยังไง ก็สัญญาแล้วจะมา”

เจตกล่าวก่อนจะวาดแขนโอบที่แผ่นหลังอีกฝ่าย นอกจากนัดครั้งนี้แล้ว ยังมีอีกภารกิจที่ต้องทำด้วยกันคือดูพระอาทิตย์ขึ้นบนดาดฟ้า เจตตื่นขึ้นในเวลาเช้ามืด ไม่มีใครในห้องตื่นสักคน เธอค่อย ๆ ย่องออกจากถ้ำและเปิดประตูออกไปตรงดิ่งไปยังดาดฟ้า ใช้เวลารอไม่นานนิรันดร์ก็เดินตามขึ้นมา เริ่มมีเสียงนกขบร้องออกหากิน เจตหลับตาเฝ้ารับลมที่พัดมาปะทะใบหน้า

“สดชื่นจังเนอะ”

นิรันดร์ทัก ทั้งคู่เปิดประสาทสัมผัสรับรูป เสียง กลิ่น รสทุกอย่าง ทั้งอากาศยามเช้าที่มีลมหนาวโชยอ่อน เสียงคนด้านนอกโรงเรียนที่คุยจ้อแจ ทำให้รู้ว่าร้านในตลาดเริ่มทยอยเปิดแล้ว กลิ่นขึ้นจ๊กจี้จุ่มก หากเป็นไปได้ เจตก็อยากตื่นเข้ามารับลมรับแสงแดดบนนี้ทุกวัน นิรันดร์หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

บันทึกวิถีโอจังหวัดที่พระอาทิตย์กำลังขึ้นเหนือขอบฟ้าช้า ๆ แสงที่ปลุก
ทุกสรรพสิ่งขึ้นมา เจดีย์สี่เหลี่ยมได้รับพลังงานของดวงตะวันด้วย

“สวยมากเลย”

เจดมองภาพพระอาทิตย์ผ่านหน้าจอโทรทัศน์นรินทร์

“ใช่”

นรินทร์กล่าวก่อนจะหาวอ้าปากกว้าง

“ง่วงแล้วเหรือ”

นรินทร์พยักหน้า เจดจึงเห็นสมควรว่าควรกลับได้แล้ว เธอให้นรินทร์นอน
ห้อง 414 เพราะห้องที่อีกฝ่ายนอนอยู่ชั้นสาม จึงไม่อยากจะให้นรินทร์ลำบากลงไป
ส่วนนรินทร์ก็ไม่ได้ปฏิเสธจึงเดินตามเจดมา ดวงตาจะปิดเต็มที่ เจดแหม่มานให้
นรินทร์เข้าไปสวนเจดเข้ามาตาม นรินทร์มักนอนเล่นบนเตียงเจดประจำอยู่แล้ว
จึงชินกับการนอนเบียดกัน นรินทร์เข้าไปไม่ถึงนาทีก็หลับปุ๋ย จากตอนแรกที่เจด
ลืมหัดตื่นแล้ว พอเห็นนรินทร์หลับก็ผล็อยหลับตามไปด้วย ผ่านไปพักใหญ่
โอบอลก็เริ่มเปิดตู้เสื้อผ้าคู่ขนานคู่ขนานนี้ เวลาเดียวกับที่มินเริ่มลงมาจัดการธุระส่วนตัว
เหมือนกัน ทั้งสองคุยกันจ้อแจจนนรินทร์รู้แว่วนี่กว่ามีคนเรียก

“เมื่อก็มีคนเรียกเราหรือเปล่า”

นรินทร์ถามเสียงอู้อี้ เจดตอบขณะซุกตัวในอ้อมแขนนรินทร์

“ช่างเถอะ นีวันเสาร์นะ จะรีบตื่นทำไม”

“แต่เราตื่นมาดูพระอาทิตย์ขึ้นเนี่ยนะ”

เจดไม่ได้ตอบ แต่หัวเราะและนอนกอดนิรันดร์ต่อ เจดไม่รู้ว่ามีวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไหม หรือจะมีเรื่องใหม่อะไรให้เจดค้นพบอีก แต่เจดก็พร้อมรับรู้ความเป็นไปของโลก เพราะโลกหมุนไปทุกวัน ต้องฟ้าเปลี่ยนไปตลอดเวลา มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นทุกวินาที บางเรื่องที่เจดไม่เข้าใจในอดีตอนาคตเจดอาจเข้าใจมากขึ้น ทุกอย่างต้องใช้เวลา เหมือนดอกไม้ที่รอวันบาน ดวงดาวที่รอการค้นพบ และเพราะกันบั้งในจิตใจของคนลึกกว่ามหาสมุทร มนุษย์บางคนยังไม่เข้าใจถึงเบื้องลึกในจิตใจตัวเอง คนหลายคนยังต้องใช้เวลาในการค้นหาสำรวจ บางคนก็ยังไม่กล้าพอจะดำดิ่งลึกลงไป บางคนปิดกั้นไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งนั้น จนเกิดความไม่เข้าใจกัน ต่างคนต่างคิดแต่ในมุมของตัวเอง แต่หากลองเปิดใจรับฟังกันและกัน ฟังเสียงหัวใจของอีกฝ่าย โลกคงเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

เกี่ยวกับผู้เขียน

รัตนสญา ขอสั่งยิ้ม หรือ เพลง (แต่บางคนก็เรียกไม่ค่อยถูก บ้างก็เรียกสรณัญญา วรรณสญา ไม่รู้ว่าเอามาจากไหนกัน) ชื่อจริงไม่มีความหมายที่แน่ชัด แต่เกิดจากชื่อจริงของพ่อและแม่รวมกัน เกิดวันจันทร์ที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ จบมัธยมศึกษาจากโรงเรียนหญิงล้วนไม่ประจำแห่งหนึ่ง

งานอดิเรกคือ โถกวิตเตอร์ อ่านหนังสือ วาดรูป ติ่งผู้สาวคนสวย เขียนแฟนฟิคชันสนองความต้องการของตัวเอง ถ้าวันไหนมีเงินก็ออกไปเที่ยวร้านหนังสือ ร้านอุปกรณ์เครื่องเขียนและห้องสมุด ไม่ก็อาร์ตแกลเลอรี หารูปมุมสวย ๆ ถ่ายลงโซเชียล อยากลองไปอควาเรียม แต่เป็นโรคกลัวปลา ชอบเรื่องแอดดัมส์แฟมิลี ความใฝ่ฝันนอกจากเป็นนักเขียนที่มีคุณภาพและเศรษฐกิจคืออยากเป็นเลี้ยงแมวดำ เพราะแมวดำเป็นเด็กดี (แมวสีอื่นโปรดอย่าน้อยใจ) แล้วทำไมต้องเป็น กาเอ๋ย กา ก. ด้วย...เพราะมันเหมาะกับคนไก่กาแบบข้าพเจ้าดี

E-mail: rkhosangiam@gmail.com

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เล่มนี้ไม่อาจสำเร็จลุล่วงได้ หากขาดไม่มีคณาจารย์ทุกท่าน คอยแนะนำแนวทาง และที่ขาดไม่ได้คืออาจารย์ที่ปรึกษาอย่าง อาจารย์รพีพร หรือครูเอื้อง ผู้คอยให้คำปรึกษาตั้งแต่เรื่องยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง จนกระทั่งเขียนเรื่องนี้จนจบ ขอขอบคุณที่อดทนตลอดมา ผู้รองรับข้าพเจ้าที่ร่วงหล่น และยังโอบรับ ข้าพเจ้าที่ทั้งบ้าคลั่ง พุ่มพ่ายและหมดความเชื่อมั่นในตัวเองเอาไว้ ขอขอบคุณพ่อแม่ ที่ให้ข้าพเจ้าเกิดมา และจนถึงตอนนี้ยังไม่รู้ว่าข้าพเจ้ากำลังทำอะไร หรือเขียนอะไรอยู่ แต่ก็ยังให้กำลังใจเสมอเท่าที่ทำได้ ขอขอบคุณบรรณารักษ์เด็กทุกคนที่ คอยให้กำลังใจ และสร้างความมั่นใจให้ข้าพเจ้า ขอขอบคุณสหายมิตรผลที่ยังรักกันในแบบที่ข้าพเจ้าเป็น และคบกันได้จนถึงปีที่สิบ ขอขอบคุณสมาชิกวง Pristin, Loona, Gfriend และ Cocktail ผู้รังสรรค์บทเพลงซึ้งกล่อมข้าพเจ้า และขอขอบคุณ แมวดำทุกตัวบนโลก ความน่ารักที่ช่วยเยียวยาในยามจิตใจท้อเหี่ยว

และขอขอบคุณพี่น้องกลุ่ม LGBTQIAN+ ทุกคนที่ต่อสู้เรียกร้อง เพื่อความเท่าเทียมของตัวเอง และพวกพ้องเดียวกัน ทั้งในอดีตหรือปัจจุบันก็ดี จนวันนี้โลกเริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และจะดีขึ้นไปอีก

พ่อแม่แยกทางกัน ย้ายโรงเรียน ต้องปรับตัวกับ
สังคมใหม่ ไม่มีใครเข้าใจ ทั้งยังไม่เข้าใจตัวเอง
ว่าเพราะเหตุใดถึงใจเต้นแรงกับผู้หญิงด้วยกัน
ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับ 'เจด' ในวัย 15 ปี
การเปลี่ยนแปลงของเด็กคนนี้ จะทำให้เธอ
เรียนรู้ที่จะเข้าใจตัวเอง และเข้าใจเหตุผล
ของพ่อแม่ให้มากขึ้น

